

A SOSIT TIMPUL

O MÂNĂ DE AJUTOR
PENTRU
STUDENȚII BIBLIEI

STUDII ÎN SCRIPTURI

vol. II

A sosit timpul

STUDII ÎN SCRIPTURI

„Căderea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei” (Prov. 4:18-Cornilescu).

VOLUMUL II

A sosit timpul

„ . . . Pentru ca timpurile de învioreare să poată veni prin prezența Domnului și să trimită . . . pe Isus Hristos pe care cerul trebuie să-L primească pînă la TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime”. „ . . . voi fraților, nu sînteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț” - Fapt. 3:19-21 - Cornilescu rev.; 1 Tes. 5:4 - Cornilescu rev.

Editat în România, în anul 1994, de către
ASOCIAȚIA CREȘTINĂ STUDENȚII ÎN BIBLIE
3400 Cluj - Napoca, Str. Sunătoarei Nr. 4
(Originalul publicat în 1889)

ACEASTĂ OPERĂ ESTE DEDICATĂ

Regelui Regilor și Domnului Domnilor

în interesul

CONSACRAȚILOR SĂI „SFINȚI”

care așteaptă înfierea

și

*tuturor celor ce cheamă în vreun loc Numele Domnului,
„casei credinței”*

și

*creației care „suspină și suferă durerile nașterii” și
„așteaptă . . . descoperirea fiilor lui Dumnezeu”*

(Rom. 8:22,19 - Cornilescu rev.),

*****

să pună „în lumină înaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu”. Această lumină a răspîndit-o „din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ”.

(Efes. 3:9-Cornilescu rev.; 1:8-10-Cornilescu)

Prefața ediției

Această ediție a Volumului II - Studii în Scripturi este realizată pe baza unei traduceri românești anterioare (din limba franceză) care a fost verificată și corectată prin comparație cu originalul în limba engleză. Considerînd că sînt utile pentru cei care au mai citit-o, am păstrat particularitățile vechii ediții, și anume:

- numerotarea paragrafelor;
- prezența indexului tematic;
- folosirea termenului „capitol” (Capitolul 1, 2, . . . , 10; în original este Studiul 1, 2, . . . , 10);
- existența unor trimiteri biblice suplimentare, pe care le-am scris cu litere mai mici, în paranteză.

În încercarea de a reda cît mai fidel citatele biblice folosite de autor am utilizat, după caz, traduceri românești ale Scripturilor (Cornilescu, Cornilescu revizuită, Sfînta Scriptură de la 1874 - de lași, aceeași traducere ca în Biblia Nitzulescu) și englezești (King James, Diaglott) sau, cînd n-am avut altă soluție, am tradus direct din volumul original.

Textele de cîntare sînt folosite pentru a completa spațiul tipografic rămas, astfel ca fiecare nou capitol să înceapă pe pagina din dreapta; nu s-a urmărit ca ele să redea versurile folosite în același scop în original.

Conștienți de limitele noastre și de faptul că o asemenea muncă de comparare-corectare a unei traduceri preexistente este supusă greșelii mai mult decît realizarea unei traduceri noi, sîntem totuși, încredințați că munca nu ne este în zadar și că ea oferă creștinilor posibilitatea de a recepționa corect dezvăluirile Cuvîntului divin pregătite pentru noi la acest sfîrșit de „veac” prin pana autorului cărți.

Lui Dumnezeu, Tatăl nostru, îi mulțumim pentru pază și ajutor în realizarea acestei lucrări și le sîntem recunoscători tuturor celor care au contribuit într-un fel sau altul la ea.

Editorii

Notă explicativă

În original în titlul Volumului II („The Time is at Hand”) cît și pe parcursul său, de aproximativ 15 ori, este folosită expresia „at hand” care poate fi tradusă în mai multe feluri. Socotind că problema nu este lipsită de importanță am considerat de datoria noastră să oferim o mică explicație despre felul în care am tradus această expresie în titlul și pe parcursul volumului.

După dicționarul englez-român de L. Levițchi - A. Bantaș, 1992, și după dicționarul american Webster („Webster’s new world dictionary of the american language”), 1959, precum și din textele biblice care conțin pe „at hand” folosite în volum (2 Tesaloniceni 2:2 - vezi și comentariul autorului de la capitolul 9 -, și respectiv Matei 3:2; 10:5-7, Romani 13:11,12) rezultă că „at hand” poate avea fie sensul de „prezent” fie sensul de „aproape”.

Ca ummare am redat această expresie în mod diferit, de la caz la caz, prin sensul de „prezent” (cu echivalentele „sosit”, „de față”, „aici”, etc.) sau prin sensul de „aproape” („apropiat”), avînd în vedere mesajul general al cărții și contextul în care apare expresia.

Cuvintele care provin din „at hand” sînt marcate pe parcursul volumului cu două asteriscuri (**).

Prescurtări folosite

A. D. (Anno Domini) = Anul Domnului

Cornilescu rev. = traducerea Cornilescu revizuită

î. Chr. = înainte de Christos

n. e. = nota editorului

p. = pagina

Prefața autorului

Prima ediție a acestui volum a fost publicată în anul 1889. De atunci edițiile au urmat una după alta cu repeziciune în diferite limbi; astăzi mai bine de un milion și jumătate de exemplare sînt în mîinile poporului. Aceste cifre sînt uimitoare dacă considerăm cît de puțini oameni din zilele noastre cred că Biblia este o descoperire divină și cît de puțini dintre cei ce au credință în Biblie apreciază profețiile și cronologia - în special cronologia biblică și istoria biblică a lumii.

Autorul și editorii au mari motive să se bucure de mărturiile care le sosesc continuu, mărturii care spun că acest volum s-a dovedit foarte folositor poporului lui Dumnezeu de pretutindeni în studiul Bibliei - confruntînd mesajul Cuvîntului lui Dumnezeu în diferite subiecte și teme utile celui ce studiază. Mulți dintre ei ne spun cît de mult au fost binecuvîntați privitor la felul întoarcerii Domnului nostru Isus Christos - prin dovada scripturală dată în acest volum cum că Domnul nostru nu va mai reveni pe acest pămînt ca om, deoarece El și-a îndeplinit complet misiunea ca ființă omenească atunci cînd, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om la Calvar (Evr. 2:9). Textele aduse în atenția cititorului care dovedesc că acum Domnul nostru este Cel glorificat, că El este la dreapta Tatălui și că în curînd va deveni Regele lumii au fost folositoare multora dintre cititori, după cum mărturisesc scrisorile lor - Evr. 10:12,13.

Acest volum nu are pretenția de a fi infailibil, nici

de a fi o inspirație directă a lui Dumnezeu în interpretarea Cuvîntului Său. El susține, dimpotrivă, că descoperirea divină este Biblia. Străduința autorului a fost de a confrunta dovezile biblice și de a oferi sugestii în ce privește semnificația lor.

Tratînd subiecte atît de dificile, cum rareori au fost tratate de alții, cititorul nu trebuie să se mire dacă unele din interpretările prezentate în acest volum nu s-au îndeplinit cu absolută acuratețe pînă în cel mai mic amănunt. Însă autorul, editorii și miile de cititori ai acestui volum nu se rușinează de el și-l pun la dispoziția tuturor celor ce se interesează de studiul Bibliei, ca fiind cel mai interesant și cel mai folositor pentru a înțelege Cuvîntul lui Dumnezeu.

Cronologia Bibliei expusă în acest volum arată că cele șase mari zile de cîte o mie de ani, începînd cu Adam, s-au sfîrșit și că a șaptea mare zi, cei o mie de ani de domnie a lui Christos, a început în 1873. Noi vedem că evenimentele ultimilor 43 de ani - despre care acest volum afirmă că sînt începutul Mileniului - confirmă și întăresc în totul profețiile Bibliei. Aproape toate invențiile moderne au fost descoperite în decursul celor 43 de ani. Mașina de cusut, una din primele, a început să se perfecționeze cu 43 de ani în urmă. De atunci avem din belșug și la un preț ieftin, prin invențiile omenești, tot felul de aparate și unelte agricole, tot felul de obiecte utile de atelier, de magazin, de fabrică, casnice. Acestea reduc orele de lucru și înlătură „sudoarea feței”, pe care Biblia o identifică cu blestemul.

Se poate spune, fără teamă de a greși, că în cei 43 de ani bogățiile lumii s-au înmulțit de o mie de ori. Cînd ne gîndim că în spatele acestei scurte perioade se află

6000 de ani de strădaniei omenеști, pare aproape o minune că lumea a putut să facă în 43 de ani de o mie de ori mai mult decît în cei 6000 de ani trecuți. Acest fapt atestă bine pretenția prezentului volum că noi am intrat în a șaptea zi și că ceea ce noi ca generație trăim astăzi sînt numai scipiri prevestitoare ale binecuvîntărilor milenare, mult mai mari, ce vor veni cînd Soarele Dreptății va răsări cu vindecarea în razele sale și va împrăștia întunericul, ignoranța și superstiția din lume - Mal. 4:2.

Acest volum prezintă ceea ce autorul lui a propovăduit timp de peste 40 de ani, și anume că, după cronologie, „timpurile neamurilor” s-au sfîrșit în toamna anului 1914. Expresia „timpurile neamurilor”, în uzanță biblică, înseamnă anii sau perioada de timp în care Dumnezeu a îngăduit națiunilor păgîne să aibă control, după luarea împărăției tipice de la Israel natural și care acoperă intervalul de timp între acel eveniment și stabilirea Împărăției lui Dumnezeu în mîinile lui Mesia „care are drept la ea” - Ezec. 21:27; Luc. 21:24.

Firește, noi nu puteam ști în 1889 dacă anul 1914, arătat atît de clar în Biblie ca fiind sfîrșitul contractului de arendare a puterii neamurilor sau a permisiunii lor de a conduce lumea, voia să spună că la acel timp ele vor fi pierdut orice putere sau că, contractul lor fiind expirat, va începe evacuarea lor. Acum vedem că în planul lui Dumnezeu era prevăzută evacuarea națiunilor, și, imediat, în luna august 1914, împărățiile păgîne, despre care vorbesc profețiile, începură marea luptă actuală, care, după Biblie, trebuie să atingă punctul culminant în răsturnarea completă a tuturor guvernelor omenеști, deschizînd astfel calea pentru deplina stabilire a Împărăției

scumpului Fiu al lui Dumnezeu.

Nu ne este cu putință să vedem dincolo de vâl, nu putem cunoaște dezvoltarea lucrurilor sub conducerea gloriosului nostru Domn și a membrilor deja glorificați ai Bisericii Sale. Dar credem că, într-un fel sau altul, Domnul ia acum în mâini afacerile lumii cum n-a mai făcut niciodată în timpurile trecute. Ceea ce știm este că marele timp de strîmtorare ce a început corespunde întocmai declarației divine cu privire la timpul și împrejurările stabilirii Împărăției lui Mesia. Însuși Domnul ne informează că în momentul cînd Își va lua marea Sa putere și va domni neamurile vor fi înfuriate și mînia divină va veni - Apoc. 11:15-18. Ceva mai tîrziu va sosi momentul cînd cei morți vor fi judecați și cînd răsplata va fi dată slujitorilor lui Dumnezeu, mici și mari, ceea ce la urmă va duce la nimicirea incorigibililor care ar vrea să exercite o influență vătămătoare pe pămînt - Apoc. 21:8; 11:17,18.

Pretutindeni în lume oamenii cunoșteau așteptările studenților Bibliei pentru anul 1914 și cînd un război atît de formidabil ca cel din prezent izbucni, cînd vînturile conflictului au început să sufle cu o asemenea furie și distrugere, mii de persoane își amintiră de ceea ce auziseră și citiseră cu privire la sfîrșitul timpurilor neamurilor. Astăzi cei ce recunosc deplin timpurile în care trăim noi se numără cu miile și influența este foarte folositoare și inspiratoare. Sentimentul că noi sîntem în ziua Domnului și că în curînd toți sfinții Săi vor fi adunați împreună cu El prin schimbarea învierii are un efect stimulator și încurajator asupra studenților Bibliei, separîndu-i de lume cu temerile și ambițiile ei și fixîndu-le ochii pe coroana vieții, pe care Domnul o păstrează

pentru cei ce-L iubesc pe El mai presus de toate.

Autorul recunoaște că în această carte emite ideea că sfinții s-ar putea aștepta să fie cu Domnul în glorie la sfârșitul timpurilor neamurilor. Căderea în această greșală a fost naturală, dar Domnul a folosit-o pentru binecuvîntarea poporului Său. Gîndul că toată Biserica va fi adunată în glorie înainte de luna octombrie 1914 a avut desigur un efect stimulator și sfințitor asupra miilor de copii ai lui Dumnezeu, care, toți, pot să preamărească pe Domnul - chiar pentru această greșală. Într-adevăr, mulți pot să spună că ei mulțumesc lui Dumnezeu că punctul culminant al experiențelor Bisericii n-a fost atins în momentul cînd ne așteptam și că astfel, ca popor al lui Dumnezeu, avem noi ocazii de a desăvîrși sfințenia și de a participa cu Stăpînul nostru la proclamarea în mai mare măsură a mesajului Său către poporul lui Dumnezeu.

Evident, greșala noastră nu era cu privire la sfârșitul „timpurilor neamurilor”; totuși, am tras o concluzie falsă, neautorizată de Cuvîntul lui Dumnezeu. Am văzut în Biblie anumite paralele între Vîrsta Iudaică și Vîrsta Evanghelică. Dar ar fi trebuit să observăm că în cele două cazuri aceste paralele urmăresc sistemele nominale spre distrugere și nu arată timpul glorificării Noii Creații. Această lămurire va ajuta pe cititor în studiul volumului „A sosit** timpul”. Nu ne îndoim cîtuși de puțin că marile binecuvîntări care au venit către mulți dintre noi în trecut vor continua să meargă prin acest volum și către alte mii de cititori.

În acest sens îl însoțesc rugăciunile autorului.

Brooklyn, N.Y.

Charles T. Russell

1 octombrie 1916

A sosit timpul

Cântare

Partea I

1. Fiți veseli, Domnul a sosit,
Sus, la cântare sfinți!
Vine după mireasa Sa
De străluciri cuprins;
Da, da, de străluciri cuprins!
2. Suflete, înnoiți-vă!
Semnele se-arată:
Sosește Mîntuitorul,
Și-a fi de toți urmat;
Da, da, va fi de toți urmat!
3. Fiți veseli, Domnul a sosit,
Și cîntați-i din nou,
Păduri, dealuri, cîmpuri, livezi;
Răsune cu ecou;
Da, da, răsune cu ecou.
4. Și domnind dreptatea Sa
Oamenii vor vedea:
Dreptatea face fericiri
Și minuni iubirea;
Da, da, și minuni iubirea!
5. Și bucuria va zbura
Cu aripi înfocat;
Va fi odihnă în lume,
Și n-a mai fi necaz;
Da, da, și n-a mai fi necaz!
6. Fiți veseli, Domnul a sosit,
Ca Rege să-l primiți,
Duceți-i ale voastre dări,
Să vadă că-l iubiți;
Da, da, să vadă că-l iubiți!

Cuprins

Capitolul I

Timpurile și sezoanele stabilite în mod divin

TIMPURILE ȘI SEZOANELE SÎNT STABILITE DIVIN - DE CE NU SÎNT ELE INDICATE MAI CLAR - DESCOPERITE LA TIMPUL CUVENIT - DORINȚA SERIOASĂ DE A CUNOAȘTE TIMPURILE ȘI SEZOANELE ESTE LĂUDABILĂ - GREȘELILE ADVENTIȘTILOR - SCOPUL REAL AL PROFETIILOR TIMPULUI - POZIȚIA NOASTRĂ PREZENTĂ - SCOPUL CAPITOLELOR URMĂTOARE 1

Capitolul II

Cronologia Bibliei

CRONOLOGIA ESTE NECESARĂ PENTRU ÎNȚELEGEREA PROFETIEI - DATE INDISPENSABILE FURNIZATE ÎN BIBLIE - DE LA CREAREA LUI ADAM LA A. D. 1873 AU FOST 6000 DE ANI - O EXPUNERE A CRONOLOGIEI BIBLICE ÎN PERIOADE MARI - EXAMINAREA EI DETALIATĂ - DE LA CREARE PÎNĂ LA ZIUA CÎND APELE POTOPULUI SECASERĂ - PÎNĂ LA LEGĂMÎNTUL AVRAMIC - PÎNĂ LA DAREA LEGII - PÎNĂ LA ÎMPĂRȚIREA CANAANULUI ÎNTRE SEMINȚII - PERIOADA JUDECĂTORILOR - PERIOADA REGILOR - PERIOADA PUSTIIRII - PÎNĂ LA A. D. 1873 - PRIN CE DIFERĂ ACEASTĂ CRONOLOGIE DE CEA A EPISCOPULUI USHER, REDATĂ ÎN BIBLIILE ENGLEZEȘTI - DATA ADEVĂRATĂ A NAȘTERII DOMNULUI NOSTRU 25

Capitolul III

Îndeplinirea profeției timpului la întâia venire a lui Christos

Daniel 9:23-27

CELE 70 DE SĂPTĂMÎNI ALE PROFEȚIEI LUI DANIEL - EVENIMENTE
PREZISE SĂ SE PETREACĂ ÎN ACEST TIMP - TIMPUL VENIRII LUI MESIA
INDICAT ȘI STABILIREA UNUI PRINCIPIU PRIN FELUL ÎN CARE ESTE
INDICAT - O CHEIE PENTRU ALTE PROFEȚII ALE TIMPULUI - TIMPUL
CRUCIFICĂRII LUI MESIA INDICAT - FAVOAREA SPECIALĂ PENTRU IS-
RAEL CA NAȚIUNE SCURTATĂ ÎN MOD DREPT, DAR CONTINUATĂ IN-
DIVIDUAL - UNGEREA SFÎNTULUI SFINȚILOR - NECAZ VĂRSAT PESTE
CEL PUSTIIT 61

Capitolul IV

Timpurile neamurilor

CE SÎNT TIMPURILE NEAMURILOR - ÎNCEPUTUL, LUNGIMEA, SFÎRȘITUL
LOR, A. D. 1914 - EVENIMENTE CARE LE ÎNSOȚESC - EVENIMENTE
CARE LE URMEAZĂ - TIMP LITERAL ȘI TIMP SIMBOLIC - UN TIP
REMARCABIL - INDICAȚII PREZENTE - ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU
TREBUIE SĂ RĂSTOARNE CONDUCEREA NEAMURILOR - TREBUIE,
DECI, SĂ SE ORGANIZEZE ÎNAINTE DE SFÎRȘITUL EI - ÎNAINTE DE
A. D. 1914 - DE CE I SE ÎMPOTRIVESC ÎMPĂRĂȚIILE NEAMURILOR -
CUM ȘI DE CE TOȚI O VOR ACCEPTA ÎN FINAL CU BUCURIE -
„DORINȚA TUTUROR NAȚIUNILOR VA VENI” 73

Capitolul V

Felul întoarcerii și arătării Domnului nostru

ARMONIA FELULUI VENIRII A DOUA A DOMNULUI NOSTRU CU ALTE
TRĂSĂTURI ALE PLANULUI DIVIN - CUM ȘI CÎND ÎL VA VEDEA
BISERICA - CUM ȘI CÎND VA FI DESCOPERITĂ SLAVA DOMNULUI
ASTFEL CA TOATĂ CARNEA S-O VADĂ - AFIRMAȚII APARENT CON-

TRADICTORII SÎNT ÎN ARMONIE - EL VINE „CA UN HOȚ”, NU CU MANIFESTĂRI EXTERIOARE ȘI TOTUȘI „CU UN STRIGĂT” - CU „GLASURI” - ȘI „CU SUNETUL MARI TRÎMBIȚE” - „EL SE VA DESCOPERI ÎN FLACĂRĂ DE FOC ADUCÎND RĂZBUNARE” ȘI TOTUȘI „EL VA VENI ÎN ACELAȘI FEL” CUM A PLECAT - IMPORTANȚA TAMPULUI PROFETIC ÎN ACEASTĂ PRIVINȚĂ - ARMONIA INDICAȚIILOR PREZENTE 109

Capitolul VI

Marele Jubileu al pămîntului

„TAMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR” PREZISE PRIN MOISE - DATA INDICATĂ A ÎNCEPERII LOR - ELE NU POT ÎNCEPE PÎNĂ LA VENIREA MARELUI RESTAURATOR - DOVADĂ DIN LEGE - CA ÎNTĂRIRE, MĂRTURII ALE PROFETILOR - CONCLUZII LOGICE CARE REZULTĂ DIN ACEASTA, CONSIDERATE SEPARAT ȘI ÎMPREUNĂ - ARMONIA INDICAȚIILOR PREZENTE 191

Capitolul VII

Dispensațiile paralele

VÎRSTA IUDAICĂ, UN TIP AL VÎRSTEI EVANGHELICE - REMARCABIL PARALELISM SAU CORESPONDENȚĂ ÎNTRE CELE DOUĂ DISPENSAȚII - TOTUȘI ELE SÎNT DISTINCTE - SUPERIORITATEA EPOCHI CREȘTINE, ANTITIPUL - ISRAEL CARNAL ȘI SPIRITUAL, ÎN CONTRAST - EXAMINAREA PRINCIPALELOR PARALELE - PARALELELE TAMPULUI, SPECIAL MENȚIONATE - PERIOADA DE FAVOARE A ISRAELULUI TRUPESC - TAMPUL ÎNDEPĂRTĂRII LOR DIN FAVOARE - PERIOADA DE NEFAVOARE ARĂTATĂ ÎN PROFETII CA FIIND EGALĂ CU PERIOADA DE FAVOARE - MĂRTURIA APOSTOLICĂ CONFORM CĂREIA PERIOADA LOR DE NEFAVOARE ESTE PERIOADA ÎNALTEI CHEMĂRI A ISRAELULUI SPIRITUAL - LUNGIMEA VÎRSTEI EVANGHELICE ARĂTATĂ ASTFEL ÎN MOD INDIRECT, DAR CLAR - ARMONIA INCONTESTABILĂ, CONVINGĂTOARE ȘI MULȚUMITOARE ÎNTRE CRONOLOGIA BIBLICĂ, MĂRTURIA JUBILEULUI, TAMPURILE NEAMURILOR ȘI ALTE PROFETII CARE CONȚIN LECȚII PRIVIND ACESTE PARALELE 223

Capitolul VIII

Întîi va veni Ilie

CUM SE RAPORTEAZĂ ACEASTĂ IMPORTANTĂ PROFETIE LA A DOUA VENIRE - O ÎMPLINIRE PARȚIALĂ ȘI TIPICĂ ÎN IOAN BOTEZĂTORUL - ÎMPLINIREA REALĂ - VIZIUNEA PE MUNTELE SFÎNT - CORESPONDENȚE REMARCABILE ÎNTRE ILIE, TIPUL, ȘI ANTITIPICUL ILIE - A SOSIT** TIMPUL - PERSPECTIVA - SUCCESORUL LUI ILIE, ELISEI 279

Capitolul IX

Omul păcatului - Antichrist

ANTICHRIST TREBUIE SĂ FIE DEZVOLTAT, DESCOPERIT ȘI NIMICIT ÎNAINTE DE ZIUA DOMNULUI - DISCUTAREA UNEI VEDERI OPUSE ASUPRA ACESTUI SUBIECT - DESCRIERE PROFETICĂ - NAȘTEREA LUI ANTICHRIST - DEZVOLTAREA SA RAPIDĂ - PORTRETUL SĂU ISTORIC ȘI DESCRIEREA BIBLICĂ SÎNT ÎN ACORD - ÎMPĂRĂȚIA SA, O CONTRAFACERE - CAPUL ȘI GURA SA, REMARCABILE - MARILE SALE CUVINTE TRUFAȘE DE BLASFEMIE - ÎNVĂȚĂTURILE SALE BLASFEMATOARE - ASUPRIREA SFINȚILOR CELUI PREA ÎNALT - DOMNIA SA MILENARĂ - ANTICHRIST NIMICIT CU SABIA SPIRITULUI - LUPTA SA FINALĂ ȘI SFÎRȘITUL SĂU 301

Capitolul X

A sosit** timpul

NIMIC NU INTERVINE - STABILIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI CHRISTOS, LUCRAREA CARE PROGRESEAZĂ ACUM - MĂRTURIA PROFETIEI ESTE DE ACORD - ÎNȚELEPȚII LUMII VĂD MULTE - SFINȚII VEGHETORI VĂD MAI CLAR - IMPORTANT PENTRU TOȚI ESTE SĂ-ȘI DESCHIDĂ OCHII ÎN DIRECȚIA BUNĂ 415

Capitolul I

Timpurile și sezoanele stabilite în mod divin

TIMPURILE ȘI SEZOANELE SÎNT STABILITE DIVIN - DE CE NU SÎNT ELE INDICATE MAI CLAR - DESCOPERITE LA TIMPUL CUVENIT - DORINȚA SERIOASĂ DE A CUNOAȘTE TIMPURILE ȘI SEZOANELE ESTE LAUDABILĂ - GREȘELILE ADVENTIȘTILOR - SCOPUL REAL AL PROFETIILOR TIMPULUI - POZIȚIA NOASTRĂ PREZENTĂ - SCOPUL CAPITOLELOR URMĂTOARE

1. După cum ne-am străduit să expunem în „Planul divin al vîrstelor” (Vol. I - n. e.) elementele proeminente ale aranjamentului divin pentru mîntuirea omului dintr-un punct de vedere pur spiritual, tot așa vrem să arătăm în acest volum, prin aceeași autoritate (Biblia), că timpurile și sezoanele diferitelor trăsături ale acestui plan sînt stabilite în mod divin; că de la începutul lui, fiecare din punctele succesive ale acestui plan s-a împlinit exact la timpul său și că *acum a sosit** timpul pentru culminarea lui (a planului - n. e.) în binecuvîntarea tuturor familiilor pămîntului* - Gen. 28:14; Gal. 3:16.

2. De-a lungul veacurilor Vîrstei Evanghelice Biserica, așa cum o învățase Domnul și Învățătorul ei, s-a rugat, zicînd: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer și pe pămînt” (Mat. 6:10). Dar, asemenea copiilor somnoroși, socotind că mai este încă mult timp,

au ațipit și mulți aproape au uitat importanța acestor cuvinte care acum par să moară pe buzele lor. Tuturor acestora, ale căror inimi sînt totuși credincioase Domnului, le amintim cuvintele apostolului Pavel: „Este ceasul să vă treziți din somn, căci acum mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut. Noaptea este foarte înaintată se apropie** ziua (milenară)” (Rom. 13:11,12 - Cornilescu rev.). Da, ea este chiar la uși. Acum Împărăția Cerurilor este aici**, nu numai în stadiu embrionar sau de început ca la prima venire a Domnului nostru (Mat. 3:2), ci în sensul în care El a declarat că ea urma să vină (Ioan 18:36,37) - „în putere și mare slavă”.

3. Cu toate acestea, numai acei care au făcut un studiu serios al „Planului Vîrstelor” vor fi în stare să aprecieze învățăturile acestui volum privitoare la timpurile și sezoanele stabilite de Dumnezeu pentru desfășurarea diferitelor trăsături ale acestui plan și pentru împlinirea lui deplină. Nădăjduim, prin urmare, că nimeni nu va începe acest studiu înainte de a fi înțeles pe deplin învățăturile primului volum. Altfel acesta nu va fi pentru el hrană la timp potrivit. Adevărul nu este hrană la timp potrivit decît atunci cînd sîntem pregătiți să-l primim. Un copil nu este capabil să rezolve o problemă de aritmetică înainte de a fi fost instruit asupra întrebunțării cifrelor și limbii. Tot astfel este și cu adevărul divin. Înțelegerea lui poate fi cîștigată numai treptat, treaptă după treaptă, și pentru a cîștiga o înțelegere a lui trebuie să urcăm pe treptele prevăzute - cu grijă, desigur, probînd cu Scripturile fiecare treaptă și fără teamă de a înainta atunci cînd aflăm că terenul este sigur. Numai cei care au o credință deplină în Dumnezeu, pentru care cuvintele „așa zice Domnul”

pun capăt oricărei îndoieli și oricărei dispute, vor putea fi călăuziți de Spiritul lui Dumnezeu în adevărul avansat pe măsură ce el devine cuvenit - vor fi conduși în lucruri noi și vor fi întăriți în cele vechi, dovedite ca adevărate prin aceeași autoritate. Aceștia sînt singurii pe care Dumnezeu voiește să-i conducă astfel. La sfîrșitul acestei vîrste, care este timpul secerișului, o mare parte din adevăr este cuvenit să fie descoperit, adevăr pe care Dumnezeu nu l-a făcut cunoscut în timpurile trecute nici chiar celor mai credincioși și mai dreپți fii ai Săi. Profetul Habacuc (2:3) declară că *la timpul sfîrșitului* vedenia privitoare la marea desfășurare a planului lui Dumnezeu va vorbi și nu va minți; că va vorbi atît de clar unor copii ai lui Dumnezeu încît ei vor fi capabili să o scrie pe table așa ca și alții să o poată citi cu ușurință. Daniel, la rîndul său (12:4,9,10), declară că atunci cunoștința se va înmulți și că înțeleپții vor înțelege vedenia (prin credință).

4. Scriind aceste rînduri nu avem drept scop să profeșim după planul unei rodnice închipuiri omenești, nici să ne arătăm mai înțeleپți decît ceea ce este scris în Sfintele Scripturi. De aceea ne ținem aproape de izvorul adevărului divin, înlăturînd orice născocire omenească, străduindu-ne să explicăm profeșia la lumina profeșiei și a împlinirii ei vădite. Căutăm, de asemenea, să redăm clar pe tăblițe (hîrtie) lucrurile pe care Dumnezeu le pecetluse și care, din această cauză, nu puteau fi înțelese înainte de acest timp al sfîrșitului, dar despre care El ne-a asigurat că *atunci* vor fi înțelese.

5. În acest volum prezentăm un lanț de mărturie asupra subiectului timpului și sezoanelor hotărîte ale lui Dumnezeu, a cărui fiecare verigă o considerăm puter-

nică scriptural, în timp ce întregul, când este privit împreună, în legătura pe care fiecare parte o are cu cealaltă, dă dovada unui plan atît de larg și de cuprinzător, a unui scop atît de adînc și a unei armonii așa de perfecte, încît arată în mod clar cercetătorului studios și reverențios că este în afara lățimii și adîncimii gîndirii umane și de aceea nu poate fi de origine omenească.

6. Aflăm că sfîrșitul Vîrstei Evanghelice, ca și sfîrșitul Vîrstei Iudaice, este numit seceriș (Mat. 9:37; 13:24; 30,39), că, întocmai ca acesta, el este o perioadă de 40 de ani. Aflăm mai departe că razele mărturiilor profetice sînt special concentrate asupra secerișului vîrstelor și mai cu seamă asupra secerișului acestei vîrste, în care chiar toată lumina Vîrstei Iudaice - din cauza caracterului ei tipic - se centrează într-un mareț focar. La această lumină putem vedea acum în mod deosebit mersul maestuos al Dumnezeuului nostru nu numai în lunga panoramă a vîrstelor trecute, ci și în avanposturile prezente ale acestui plan. Mai mult însă, potrivit făgăduinței Sale de a ne arăta lucrurile viitoare (Ioan 16:13), vedem cu o minunată claritate de discernămînt aranjamentul Său înțelept pentru binecuvîntarea tuturor în Vîrsta Milenară și chiar pînă la sfîrșitul ei glorios care va duce la restabilirea tuturor lucrurilor. Vedem că multe, mari și minunate evenimente se concentrează în acest seceriș: în el se produce marele timp de strîmțorare, ziua lui Iehova, nimicirea totală a lui Antichrist și căderea Babilonului celui mare, începutul întoarcerii favorii divine la evrei, a doua venire a Domnului nostru și stabilirea Împărăției Sale, învierea și răsplătirea sfinților.

7. Aflăm că profețiile arată clar începutul și sfârșitul acestei perioade de seceriș și evenimentele cuvenite să se petreacă în ea. Scopul acestui volum este, în rezumat, să urmărească deosebitele linii ale timpurilor profetice către evenimentele cu care culminează ele și să atragă atenția asupra lor. Pentru a primi mărturia lui, cititorul are nevoie de urechi de auzit - Apoc. 2:7; Mat. 11:15, să fie gata, cu inima umilită, să se debaraseze de multe păreri și idei greșite, atât de repede pe cât va ajunge să vadă lipsa lor de armonie cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu ne îndoim că acest volum va aduce o mare binecuvîntare celor ce vor fi astfel dispuși și vor urmări lecțiile lui cu răbdare, cu atenție și în ordinea aranjamentului său. Dacă învățăturile lui sînt primite într-o inimă onestă și bună, ele vor fi o putere pentru a-i despărți de lume și a-i forma ca grîu pentru grînar. A stimula, a maturiza și a separa astfel pe sfinți în această perioadă a secerișului, după cum este despărțit grîul de neghină, este scopul pentru care, înțelegem noi, aceste profeții, în desfășurare acum, au fost menite de Domnul nostru.

8. Celor cărora Dumnezeu le-a permis, cu ajutorul volumului precedent, să examineze și să înțeleagă marea hartă a vîrstelor, care înfățișează atât de clar aranjamentul metodic, scopul adînc și sfera minunată a planului divin, ar trebui să fie interesați să găsească tot ce Dumnezeu a binevoit să destăinuie cu privire la timpurile și sezoanele acestui plan. Interesul lor pentru aceste lucruri ar trebui să fie infinit mai mare decît al tuturor cercetătorilor din vîrstele trecute, care nu puteau să vadă marile binecuvîntări păstrate pentru toți. Copiii credincioși ai lui Dumnezeu vor dori foarte mult să știe cînd va

apărea Regele slavei și când va fi legat prințul întunericului, când vor străluci fiii luminii ca soarele și când va fi împrăștiat întunericul, când vor fi primiți sfinții în deplina înfiere divină și când va fi izbăvită creația care geme din robia stricăciunii (Rom. 8:21), când va fi pe deplin descoperit lumii uimite caracterul glorios al Tatălui nostru Ceresc, înclinînd inimile celor ce iubesc dreptatea spre adorare, iubire și ascultare de Christos.

9. A fi lipsit de o astfel de dorință ar însemna o lipsă de interes și de apreciere pentru planurile lui Dumnezeu. Apostolii, profeții și îngerii au dorit și au căutat cu stăruință să cunoască *timpul* arătat de spiritul lui Dumnezeu prin profeți. Un asemenea interes din partea copiilor Săi este plăcut lui Dumnezeu. Cu toate că pînă acum El n-a îndeplinit într-o măsură mai largă o asemenea dorință, pentru că nu sosise timpul cuvenit, totuși n-a criticat vreodată un asemenea interes. Dimpotrivă, El l-a numit pe cercetătorul Daniel om preaiubit și a răspuns cercetării lui atît cît se potrivea cu planul Său - Dan. 10:11,12.

10. O asemenea cercetare nu trebuie privită ca un amestec neîngăduit în tainele lui Dumnezeu. Creatorul dorește ca noi să manifestăm pentru planurile Sale un interes care să ne facă să „cercetăm Scripturile” (Ioan 5:39,40) și să luăm aminte la cuvîntul profetic (2 Petru 1:19), pentru a fi într-o atitudine potrivită de așteptare, care ne va face să deosebim clar adevărul, *descoperit la vremea cuvenită*. Lucrurile ascunse aparțin lui Dumnezeu, dar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri - Deut. 29:29. De aceea, dacă ne ținem strict de Cuvîntul lui Dumnezeu și fugim de orice speculație deșartă, atunci sîntem pe un teren solid. Dacă

planul lui Dumnezeu, timpurile și sezoanele lui, n-ar fi scrise în Scripturi, nimeni nu le-ar putea găsi acolo; pe de altă parte, Dumnezeu n-a vorbit desigur prin apostolii și profeții Săi lucruri cu scopul de a le ține ascunse pentru totdeauna. La timpul convenit și în ordinea convenită fiecare din trăsăturile planului divin, timpurile și sezoanele lui relatate în Scripturi, sînt descoperite celor ce veghează (Amos 3:7; Gen. 18:17), dar întreaga schiță a planului, ca și amănunțele timpurilor lui, nu puteau fi văzute și înțelese înainte de perioada stabilită, înainte de „timpul sfîrșitului” (Dan. 12:9,10). Să nu uităm că pînă în momentul cînd Dumnezeu voiește să descopere tainele Sale, nici o știință, nici o rugăciune nu le poate descoperi. Cu toate că profețiile au fost timp de veacuri înaintea ochilor tuturor, ele *n-au putut* fi înțelese și taina lor n-a putut fi descoperită înainte de a fi sosit timpul convenit.

11. Cînd unii dintre ucenici au cerut Domnului Isus să le spună cînd va fi stabilită Împărăția lui Dumnezeu (înainte să fi sosit), El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele, pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpînirea Sa” (Fapt. 1:7 - Cornilescu rev.). Cu altă ocazie, El le spune: „Cît despre ziua aceea sau ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii care sînt în cer, nici Fiul ci numai Tatăl. Luați seama, vegheați și rugați-vă, căci nu știți cînd va fi timpul acela . . . iar ce zic vouă, zic tuturor, *vegheați*” (Marc. 13:32,33,37).

12. Nu trebuie să înțelegem că prin aceste cuvinte Domnul nostru a vrut să spună că nimeni afară de Tatăl nu va cunoaște *vreodată* timpurile și sezoanele; ele nu dovedesc nicidecum că noi n-am putea cunoaște aceste timpuri și sezoane *acum* și că nici chiar Domnul nostru

n-ar putea să le cunoască. Însuși faptul că întreaga schiță a planului Tatălui nostru precum și timpurile și sezoanele se văd clar astăzi, este o dovadă evidentă că noi trăim în timpul sfârșitului prezentei stăpîniri a celui rău și în zorii zilei Mileniului, cînd cunoștința crește și înțelepții încep să înțeleagă, cum a fost profetit - Dan. 12:4,10. Dacă profeția n-ar fi fost dată în scopul de a fi înțeleasă la vremea convenită, n-ar fi fost nici necesară și nici înțeleaptă scrierea ei.

13. Aceste cuvinte ale Învățătorului nostru indică faptul că Dumnezeu nu îndeplinește diferitele părți ale planului Său la întîmplare, ci El a hotărît și a definit timpuri și sezoane pentru fiecare trăsătură a mării Sale opere. Atotputernicia și înțelepciunea Sa nemărginite sînt o garanție că planul Său nu dă greș și nu întîrzie (vezi Ier. 1:12; Isa. 55:10,11; 46:10,11; Luca 1:37; Efes. 1:9,10; Fapt. 3:18-24, etc.).

14. Aceste cuvinte cuprind și ideea că înainte de acel timp Tatăl nu descoperise nimănui, nici chiar Domnului nostru Isus, timpurile și sezoanele în legătură cu planul Său. Sîntem astfel departe de a sprijini părerea generală că Domnul nostru a muștrat cercetarea și interesul cu privire la timpuri și că prin cuvintele Sale a interzis o asemenea examinare. Tocmai dimpotrivă, cuvintele lui Isus arată clar că dacă nu le fusese dat încă să cunoască timpurile și sezoanele, va veni totuși un timp cînd acestea vor fi foarte importante și vor fi atunci descoperite celor ce vor veghea. El îndeamnă pe ucenicii Săi să ia seama să nu se lase surprinși prin nepăsare, ci să vegheze mereu ca să poată ști cînd va fi sosit timpul convenit - 1 Tes. 5:1-6.

15. Cei ce *au vegheat* în tot timpul Vîrstei Evanghe-

lice, deși n-au văzut tot ce-au așteptat, au fost totuși în mare măsură binecuvîntați și ținuți la o parte de lume; în timp ce acei ce vor fi în viață la „*timpul cuvenit*” și vor veghea cu supunere, vor ști, vor vedea, „vor înțelege” și nu vor fi în necunoștință în mijlocul evenimentelor mărețe ale „secerișului” acestei vîrste. Cei care, în orice timp, neglijează să vegheze, pierd totdeauna o binecuvîntare căreia Învățătorul îi dădea o mare importanță și dovedesc ei înșiși că sînt orbiți de prejudecățile dumnezeului acestei lumi sau supraîncărcați cu afacerile acestei vieți și cu interesele lor prezente, astfel încît uită angajamentul lor de deplină consacrare Domnului, care este de a căuta mai întîi Împărăția și viața viitoare - Mat. 6:33.

16. Apostolii Petru și Pavel atrag atenția asupra acestui subiect al timpurilor și sezoanelor. Petru declară (2 Petru 1:16 - Cornilescu rev.) că noi nu urmăm basme meșteșugit alcătuite, că el a văzut într-o vedenie simbolică gloria Împărăției lui Christos, pe muntele schimbării la față, cînd contempla glorioasa „vedenie” a lui Moise, Ilie și Isus, îmbrăcați în veșminte strălucitoare. Moise simboliza pe vrednicii din vechime (Evr. 11:38-40), care vor fi reprezentanții pămîntești ai Împărăției cerești. Ilie înfățișa pe „biruatorii” din această Vîrstă a Evangheliei iar scena în întregul ei reprezenta „gloria viitoare”, după ce suferințele pentru cauza lui Christos vor fi terminat alegerea Bisericii care se face potrivit favorii divine. Deși Petru ne relatează această vedenie, el ne trimite totuși la mărturia profetică, zicînd: „Și avem cuvîntul prorociei și mai sigur, la care bine faceți că luați aminte ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă” (2 Petru 1:19 - Cornilescu rev.). El știa

bine că profețiile nu puteau fi pe deplin înțelese *atunci* de nimeni, de aceea el îndrumă pe cei sfinți să fie într-o atitudine vigilentă - nu să privească cerul, ci să aștepte veghind îndeplinirea a tot ce Dumnezeu a vestit prin sfinții săi profeți cu privire la înnoirea tuturor lucrurilor și la „timpurile restabilirii”, care formează o mare și importantă parte din mărturia lor. El ne asigură că profețiile ne vor aduce noi și minunate adevăruri de-a lungul drumului, *pînă la ivirea zorilor Zilei Milenare* - Mat. 19:38; Fapt. 3:20-24.

17. Apostolul Pavel declară: „Cît despre timpuri și perioade („timpuri și sezoane” - King James; „vremi și soroace” - Cornilescu; „timpuri și anotimpuri” - Sfînta Scriptură 1874, n.e.) nu aveți nevoie să vi se scrie, fraților, pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. (Ea va veni în tăcere, pe furiș, și odată venită mulți nu vor ști un oarecare timp că ei sînt deja în această zi.) Cînd vor zice: Pace și liniște! („pace și siguranță” - King James, n. e.) atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei (neașteptată și rapidă în comparație cu progresul lent al celor șase mii de ani scurși, întocmai după cum timpul nostru este numit epoca rapidă a aburului și electricității - nu în mod brusc ca fulgerul, ci fără veste), ca *durerile nașterii* peste femeia însărcinată . . . Dar voi, fraților, nu sînteți în întuneric pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț” - 1 Tes. 5:1-4 - Cornilescu rev.

18. „Frații” au toți candela, temeinicul cuvînt profetic menționat de Petru, ca o lumină într-un loc întunecos. Cîtă vreme vor fi în atitudinea potrivită și umilită de frați, fiind credincioși și supuși studenți ai Cuvîntului, ei nu vor fi niciodată în întuneric; adevărul

le va fi întotdeauna ca hrană la *timp cuvenit*. Niciodată cei ce au trăit astfel în armonie cu Dumnezeu n-au fost în neștiință în ce privește adevărurile necesare așa încît să fie obligați să umble orbecăind în întuneric cu lumea. Avraam și Lot au cunoscut *dinainte* nimicirea Sodomei, Dumnezeu zicînd: „Să ascund Eu de Avraam ceea ce am să fac?” (Gen. 18:17 - Cornilescu rev.). Noe a știut că potopul are să vină, destul timp înainte, încît și-a putut construi arca și a fost informat *chiar despre ziua* cînd trebuia să intre în ea (Gen. 6:13; 7:4). La prima venire, la fel, Simeon, Ana și înțelepții de la răsărit au știut să aștepte pe Mesia; într-adevăr, așteptarea era atunci generală (Luc. 2:25-38; 3:15; Mat. 2:2). Dacă Dumnezeu a făcut astfel cu casa robilor va face El mai puțin pentru casa fiilor? Domnul și Capul nostru a zis: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpînul său, ci v-am numit prieteni, pentru că *v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl meu*” (Ioan 15:15). Domnul nostru trebuie, desigur, să cunoască timpurile și sezoanele *la vremea lor*, fiindcă El execută planul și, dacă *nu S-a schimbat* (Mal. 3:6), El va face cunoscute planurile Sale celor ce sînt aproape de El, asociați la opera Sa -- *prietenilor Săi, sfinților Săi*.

19. Rațiunea, deci, ne învață că pe cît de sigur este că „Stăpînul DOMNUL nu face nimic, fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorociei” (Amos 3:7 - Cornilescu rev.) și că cea mai mare parte din ceea ce le-a descoperit lor nu era pentru ei, ci pentru noi, Biserica evanghelică (1 Pet. 1:12), pe atît de sigur este că credincioșii nu vor fi lăsați în întuneric, în neștiință cînd va fi sosit Ziua Domnului. Ea nu va veni peste *ei* ca un hoț și ca o cursă - pe neașteptate, pentru că ei vor veghea

și vor avea lumina făgăduită, cuvenită atunci, asupra subiectului - Dan. 12:8-10.

20. Apostolul ne spune de ce a afirmat hotărît că frații nu vor fi în întuneric și în neștiință cu privire la timpuri și sezoane cînd se cuvine, zicînd (vers 5): „Pentru că *voi* toți sînteți fii ai luminii și fii ai zilei”. Ei sînt concepuți prin adevăr și sînt dezvoltăți prin adevăr din ce în ce mai mult pînă la ziua deplină - căreia îi aparțin - Iac. 1:18; Ioan 17:17,19.

21. Să se observe cu cîtă grijă, în aceste pasaje și în altele ale Scripturilor, pronumele *voi*, *vouă* și *ei*, *lor* deosebesc clasele la care se referă - sfinții și lumea. Cunoștința ce-o vor avea sfinții în ziua Domnului, despre însemnătatea și dezvoltarea evenimentelor ce se vor desfășura în lume, este pusă în contrast cu ignoranța lumii. „Nu *aveți* nevoie să *vi* se scrie . . . Cînd *vor* zice: „Pace și siguranță!” atunci o nimicire neașteptată va veni peste *ei* . . . și nu *vor* scăpa (King James). Dar *voi*, fraților, nu sînteți în întuneric pentru ca ziua aceea să *vă* surprindă ca un hoț; *voi* toți sînteți fii ai luminii . . .” (Cornilescu rev.) - 1 Tes. 5:1-5. „Luați seama la *voi* înșivă”, zice Domnul, „ca nu cumva să *vi* se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mîncare și băutură și cu îngrijorările vieții și ziua aceea să vină peste *voi* fără veste; căci ea va veni ca o cursă peste toți *cei* care locuiesc pe toată fața pămîntului. Vegheați deci (vegheați asupra voastră înșivă, dar și asupra cuvîntului profetic) tot timpul și rugați-*vă* ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate acestea care se vor întîmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului” (Luc. 21:34-36 - Cornilescu rev.).

22. Urmează, deci, că dacă un copil al lui Dumnezeu care trăiește în ziua Domnului rămîne în întuneric și

neștiință cu privire la aceste lucruri, înseamnă sau că el s-a prea obosit de lucrurile acestei vieți și s-a întoxicat cu spiritul lumii sau că este prea apăsător de grijile vieții acesteia și, în amândouă cazurile, el neglijează cu indiferență să vegheze, să-și țină candela curățată și arzând și cu ulei în vas, adică cu Cuvântul lui Dumnezeu în inimă și în minte și cu spiritul adevărului în el însuși.

23. Cu toate că mare parte din ceea ce privește timpurile și sezoanele, ca și amănunțele planului, au fost prezise de profeți, ei au mărturisit totuși neștiința lor cu privire la importanța profețiilor pe care ei înșiși le rosteau (vezi Dan. 12:8; Ezech. 20:49; Mat. 13:17; 1 Pet. 1:10-12). Formulate în limbaj tainic și simbolic și fiind în legătură cu evenimente încă viitoare aceste profeții erau imposibil de înțeles atunci. Astfel, cu toate că au fost date atunci ca mărturie a preștiinței și orînduirii divine, ele erau totuși pentru învățătura celor ce vor trăi la timpul convenit pentru îndeplinirea lor, și nu pentru cei ce le profeteau (Rom. 15:4). Profeții așteptau desfășurarea diferitelor trăsături aflate în legătură ale planului divin și ale istoriei lumii, care, prin aranjamentul lui Dumnezeu, vor deschide aceste profeții și vor îmbogăți pe copilul lui Dumnezeu răbdător și căutător cu „hrană la timp potrivit” pentru ceasul ispitei și al nevoii din „ziua cea rea” - ziua strîmătorării prin care se va sfîrși această vîrstă, în mijlocul căreia, de asemenea, noua eră și dispensație răsare.

24. O minunată invenție modernă care poate să illustreze aranjamentul divin al timpurilor profetice este ceea ce se numește închizătoarea cu cifru - folosită de băncile mari; cheia rămîne permanent în ușă, ca și în alte închizători cu cifru. Pentru a putea deschide trebuie o

anumită mișcare cunoscută numai de cei inițiați în acest secret, însă o cât de mică mișcare greșită dă loc la complicații. Închizătoarea cu cifru - *timp* adaugă următoarea particularitate: datorită unui sistem de orologiu așezat în casele de bani ale băncii, ușile lor închise peste noapte nu pot fi deschise de nimeni pînă la o anumită oră stabilită pentru dimineața următoare și atunci numai prin folosirea cifrului corect, pe care a fost reglată închizătoarea.

25. Tot așa, Tatăl nostru Ceresc a închis și sigilat numeroase trăsături din planul Său în cursul nopții cu marea sa Închizătoare - Timp, așezată în așa fel ca să împiedice deschiderea lor înainte de timpul fixat, dimineața Zilei mari a restabilirii. Atunci Unsul lui Iehova, „Cel care deține cheia” și cunoaște cifrul, „deschide și nimeni nu va închide” (Apoc. 3:7). El ne-o deschide dîndu-ne informația necesară despre cum se folosește cheia profetiei de către cei ce doresc să afle comorile înțelepciunii nemărginite. Și noi putem deschide comorile înțelepciunii divine acum, pentru că ora dimineții a sosit - deși este devreme și nu s-a luminat încă pentru lume.

26. Dar numai ținînd cu grijă seama de instrucțiuni și folosind cheia la cifrul stabilit de marele Proiectant ni se vor deschide bogățiile ei (ale înțelepciunii divine - n. e.).

27. În fapt această ilustrație se potrivește planului lui Dumnezeu în toate părțile lui: fiecare trăsătură a adevărului și fiecare profecie este doar o parte din unicul mare cifru care poate fi deschis acum pentru că este dimineată - pentru că zăvoarele marii Închizători - Timp sînt date la o parte. Acest mare cifru, odată deschis,

destăinuie pe deplin și minunat comorile nemărginite ale înțelepciunii, puterii, dreptății și iubirii divine. Cel care deschide va cunoaște într-adevăr pe Dumnezeu ca niciodată înainte.

28. Să examinăm dar Scripturile cu respectul cuvenit ca să putem învăța ceea ce-i place lui Dumnezeu să ne arate cu privire la timpurile și sezoanele lui. Fiindcă foarte de curînd El ne-a arătat atît de clar marea schiță a planului Său, ne putem aștepta că a sosit vremea să ne călăuzească în cunoașterea trăsăturilor lui privitoare la timp. Timpurile și sezoanele au fost ascunse cu multă iscusință în trecut și sfinții au fost astfel feriți de descurajare pentru că timpul împlinirii era atît de îndepărtat. Acum, cînd planul se apropie de glorioasa lui împlinire, sfinții au privilegiul să cunoască timpul ca să-și poată ridica capetele și să se bucure, știind că eliberarea lor se apropie (Luc. 21:28). Descoperirea timpului la „timpul sfîrșitului” va fi tot așa de folositoare și încurajatoare pentru sfinți, după cum descoperirea lui înainte de vreme ar fi fost pentru ei fără folos și o pricină de descurajare.

29. Evident, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii. Tot ce face El este în perfectă armonie cu un plan precis aranjat dinainte; timpurile și sezoanele pe care le-a fixat El nu sînt o parte neînsemnată sau fără importanță în planul Său. Să notăm că Isus s-a născut la timp. „Dar cînd a venit împlinirea vremii Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Gal. 4:4). Nu înainte, nici după, ci exact cînd s-a împlinit timpul. Prima cuvîntare a Domnului nostru se referea la timp. El a venit, predicînd și zicînd: „S-a împlinit timpul . . . Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marc. 1:15 - Cornilescu rev.); „Christos la

timpul cuvenit a murit" (Rom. 5:6 - Cornilescu rev.); El „a înviat a treia zi (la timpul fixat), după Scripturi" (1 Cor. 15:4 - Cornilescu rev.). În decursul misiunii Sale, dușmanii Săi au căutat adeseori să-l prindă, dar nu au putut, „căci încă nu-i venise ceasul" - Ioan 7:30 - Cornilescu rev.

30. Profețiile privitoare la timpuri n-au fost date pentru a satisface o simplă curiozitate, ci pentru ca cei ce studiază Cuvîntul lui Dumnezeu să poată cunoaște evenimentele prezise cînd *se cuvine*. De pildă, cu toate că profețiile au arătat timpul și felul primei veniri, ele n-au fost înțelese înainte de venirea lui Christos și atunci ele i-au ajutat pe cei ce studiaiu cu atenție Scripturile să recunoască în omul Isus pe Christosul trimis de Dumnezeu, potrivit cu ceea ce fusese stabilit și profețit. Tot astfel, profețiile privitoare la a doua Sa venire și modul cum va veni sînt cuvenite a fi înțelese aproape de timpul cînd acest eveniment trebuie să se producă, pentru ca să putem cunoaște ziua Sa atunci cînd va fi venit - precum și cursul evenimentelor și datoriile acelei ore. Oricine va studia cu luare aminte Vechiul Testament va observa importanța care se dă datelor și marea precizie cu care unele din ele sînt indicate, chiar și ziua, deși adesea ele se referă la evenimente ce par fără importanță. Dar studentul sîrguincios va afla că aceste diferite date și referințe cronologice sînt verigile unui minunat lanț de mărturie care arată în mod limpede două evenimente dintre cele mai importante și mai semnificative ale istoriei lumii: prima și a doua venire a Răscumpărătorului și Domnului lumii și faptele importante în legătură cu ele.

31. Faptul că majoritatea creștinilor sînt indiferenți

față de aceste lucruri nu este un motiv pentru ca cei ce iubesc venirea Lui și doresc să fie aprobați de El să cadă într-o asemenea stare de „căldicel”.

32. Trebuie să ne amintim că Israelul trupesc, cu excepția „prietenilor” lui Dumnezeu, s-a poticnit și *n-au cunoscut timpul cercetării lui* (Luc. 19:44) și că profetul a prezis că se vor poticni *amîndouă* casele lui Israel - casa nominală a lui Israel și casa nominală creștină (Isa. 8:14). La secerișul sau sfîrșitul fiecărei dispensații numai o *rămășiță* este pregătită să primească și să aprecieze adevărurile convenite atunci și să intre astfel în privilegiile și binecuvîntările speciale ale noii dispensații ai cărei zori apar. Fiecare creștin, individual, la închiderea acestei vîrste este dator să facă astfel ca el să fie din numărul acestei „rămășițe” și nu din mulțimea căldicilor, nepăsătorilor și indiferenților din biserica creștină *nominală*, care se vor poticni cu siguranță, după cum a fost prezis de profet, de Domnul și de apostoli și după cum la fel a fost prefigurată de comportamentul lui Israel trupesc, care a fost umbra sau tipul ei.

33. Dar dacă profețiile privitoare la timpuri sînt de mare folos la timpul convenit, prin faptul că ele arată diferitele trăsături ale planului lui Dumnezeu cu privire la seceriș, etc., nu este mai puțin adevărat că o cunoaștere a felului venirii și arătării Domnului nostru este foarte necesară. Pentru aceasta, la locul ei potrivit, se cere o foarte migăloasă atenție (1 Tim. 2:6). În spatele întregii acestei cunoștințe trebuie să se găsească sfințenia și umilința, care trebuie să deschidă calea pentru a o primi făcînd pe copiii lui Dumnezeu capabili să înlătore toate prejudecățile din inimile lor și să caute cu sîrguință să cunoască ceea ce a fost deja descoperit. Așa a fost și

la prima venire; numai cei serioși, consacrați și umiliți au văzut clar timpul și felul acestei veniri. Cei lumești, cei prea îngreunați sau prea sătui nu vor vedea nici profețiile, nici semnele timpului care se vor împlini, pînă cînd secerișul va fi trecut și vara favorii speciale va fi terminată - Ier. 8:20; Cînt. 2:10-14.

34. La sfîrșitul sau „secerișul” Vîrstei Iudaice „adevărării israeliți”, care erau într-adevăr umiliți și serioși, se aflau într-o stare de așteptare care se deosebea cu totul de cea a trufașilor, a lumeștilor și a celor care se credeau drepti. În consecință, ei erau gata nu numai să accepte planul lui Dumnezeu așa cum l-a orînduit El, ci erau și mai bine pregătiți să asculte și să examineze adevărul atunci cînd au ajuns în atingere cu el. În timp ce fariseilor critici și mulțumiți de sine le dădea răspunsuri întunecate sau neclare, Domnul nostru consuma timp și grijă să explice clar și deschis adevărul căutătorilor umiliți și serioși (Mat. 13:10-17; 16:1-4; Marc. 7:1-23; Luc. 18:18-30; Ioan 1:45-51; Luc. 24:13-49; Ioan 20:24-28; 21:1-12). Cei trufași și cei mulțumiți de ei înșiși și toți care îl urmau se poticneau (Mat. 15:14), pe cînd cei umiliți, cei flămînzi de adevăr se interesau de adevăr cu seriozitate (Mat. 13:36; Marc. 4:10). Acestora din urmă Domnul le explica zicerile întunecate, spunînd: „. . . Vouă vă este dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sînt afară (care nu sînt adevărați israeliți) toate lucrurile sînt înfățișate în pilde, pentru ca privind să privească și să nu vadă; și auzind să audă și să nu înțeleagă” - Marc. 4:11,12.

35. Tot așa este și la sfîrșitul acestei vîrste. Acum, ca și atunci, adevărul separă pe cei zeloși și umili și-i face să înainteze în cunoștința dată unora ca ei, acum, ca-

re-i întărește și-i luminează ca să nu se poticnească cu masa creștinilor nominali, căldicei și mulțumiți de sine, care resping adevărul convenit a fi înțeles astăzi pentru că sînt orbiți de starea nepotrivită a inimii lor; prin urmare, ei vor fi respinși de Domnul ca nevrednici de a fi Mireasa Lui - Efes. 4:1; 1 Cor. 9:27; Mat. 7:21-27.

36. O greșeală mare, în care foarte mulți au căzut, constă în a crede că cunoașterea acțiunilor și planurilor lui Dumnezeu este de mică importanță; că harurile caracterului creștin este tot ce cere Dumnezeu de la noi și că acestea se pot cîștiga și păstra mai bine prin ignoranță. Cît de deosebit înfățișează Scripturile această temă! Ele ne sfătuiesc nu numai să cultivăm harurile caracterului creștin, ci și să supraveghem într-una acea condiție a inimii care ne face capabili să înțelegem adevărul - mai cu seamă acest mare adevăr privitor la prezența Domnului atunci cînd este convenit - și cînd au loc schimbările dispensaționale. Cunoașterea adevărului dispensațional este tot atît de importantă acum la sfîrșitul acestei vîrste cum a fost la sfîrșitul Vîrstei Iudaice. Cei care n-au știut să deosebească adevărul convenit atunci n-au putut nici să primească favorurile convenite atunci. Chiar așa este și la sfîrșitul acestei vîrste: cei care, orbiți de necredință și deșertăciune lumească, nu pot discerne Adevărul convenit acum, nu pot nici să primească favorurile *speciale* convenite acum. Ei nu sînt biruitori și sînt prin urmare nepotriviți să fie mireasa lui Christos și să intre în glorioasa moștenire a sfinților, ca moștenitori împreună cu El. Adevărul primit în mijlocul împrejurărilor contrare lui, în decursul acestei vîrste, devine o încercare a credincioșiei noastre față de Dumnezeu; prin urmare, ca o seceră, el separă

pe cei potriviți de cei nepotriviți - grîul de neghină.

37. Studiul profețiilor privitoare la timpurile cunoscute atrage după sine un fel de dispreț, din cauza greșelilor aplicării făcute de „adventiști” și de alții și din cauza că, drept urmare a acestor aplicări greșite, evenimentele așteptate la timpuri fixate de ei nu s-au produs. Noi vedem însă că chiar aceasta face parte din planul lui Dumnezeu pentru a întuneca subiectul în ochii tuturor, cu excepția aceluia cărora le era destinat. Dumnezeu permise ca disprețul și ridicolul să se țină astfel de studiul timpurilor profetice pentru a împiedica pe înțelepții și învățații acestei lumi să le înțeleagă (Mat. 11:25). Nu ne îndoim că aceasta face parte din planul divin, întocmai ca trimiterea lui Isus la Nazaret, ca să se numească „Nazarinean” (Mat. 2:23), cu toate că în realitate El s-a născut în onorabilul oraș Betleem. Și după cum înțelepții și învățații din vremea lui Isus ziceau: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1:46), tot așa și astăzi, cînd se vorbește de timpurile profetice sau de ceva ce se referă la a doua venire a Domnului nostru mulți strigă: „adventiști”! - ca și cum ar zice „poate să vină ceva bun de la adventism?”. Cu toate acestea ei admit că multe profeții care vorbesc despre timpuri nu s-au îndeplinit încă și că a doua venire a Domnului nostru este subiectul cel mai remarcabil al Scripturilor.

38. Avem o mare simpatie pentru primii adventiști (iudei), ca și pentru ultimii, deși numai un mic număr dintre ei și-au dat seama de adevărurile ce erau aproape pe punctul de a se înțelege, dar pe care nu le-au putut înțelege pentru că și unii și alții erau orbiți de o *greșită așteptare*. Prietenii noștri adventiști n-au înțeles felul și scopul întoarcerii Domnului așa cum învață Scripturile;

prin urmare, ei au așteptat pe Isus *așa cum a fost și nu așa cum este* (2 Cor. 5:16). Ei consideră venirea Lui ca pe ceva care va umple toate inimile de spaimă și groază, cu excepția celor sfinți, că scopul ei este să adune pe cei aleși, să nimicească tot restul omenirii și să ardă lumea în foc. Cu astfel de idei ei s-au servit de profețiile timpului ca de un bici ca să biciuiască lumea și s-o aducă la Dumnezeu. Dar lumea îi privea cu indiferență, tratându-i ca pe niște exaltați lipsiți de judecată și zicând că dacă există un Dumnezeu de bună seamă El este mult mai înțelept și mai drept decât atît. Deoarece adventiștii au prezis în repetate rînduri sfîrșitul lumii și prezicerile lor au dat mare greș, disprețul lumii a crescut în *așa* măsură încît astăzi chiar pomenirea timpului profetic este primită în general cu un zîmbet de neîncredere sau cu un dispreț fățiș, chiar de către creștinii care știu prea bine că profeția și cronologia constituie o bună parte din descoperirea lui Dumnezeu.

Cel ce suportă nemișcat a lumii încruntare

Nu dă atenție surîsului ei disprețuitor.

Pe acela mări de strîmtorare nu-l pot îneca

Și nici uneltirile lui Satan nu-l pot înșela.

39. Cu toate acestea Dumnezeu n-a dat profețiile despre timp într-un asemenea scop și nici n-a încercat să convertească lumea într-un asemenea mod, deoarece El caută închinători care i se închină în spirit și adevăr (Ioan 4:23) și nu din cei ce-i slujesc de frică. Dacă El ar fi voit să aducă pe oameni la ascultare prin teroare, ar fi putut desigur plănui o metodă mai eficace decât proclamarea sfîrșitului *timpului* - mijloc găsit de prietenii noștri adventiști. Timpul profetic a fost dat nu pentru a speria și îngrozi lumea cu el - și nicidecum pentru lume

-, ci pentru a lumina, a întări, a îmbărbăta, a încuraja și a călăuzi Biserica în vremurile tulburi de la sfârșitul vârstei. De aceea s-a scris că „nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege” (Dan. 12:10). Pentru aceștia profețiile timpului devin o hrană la timp convenit și aceasta, împreună cu altă hrană, întărește pe cei ce se hrănesc din ea astfel încât ei vor putea sta în ziua cea rea (Efes. 6:13 - Cornilescu rev.), ziua de mare strîmțorare prin care vârsta prezentă se încheie. Această hrană îi ajută să înțeleagă mărețele evenimente ce se petrec în jurul lor astfel încât ei nu pot fi tulburați de teamă și groază, nici devorați de planurile și teoriile false - știință pe nedrept numită astfel - de care este plină lumea în zilele noastre. Ceva mai mult, în mijlocul focului mistuitor (al tulburărilor) ei pot să fie martori ai lui Dumnezeu și ai planului Său și să învețe poporul, arătîndu-i gloriosul rezultat al planului lui Dumnezeu și ridicînd un steag pentru popoare - Isa. 62:10; 11:10.

40. Acesta este scopul profețiilor timpului. Cît de importante și indispensabile sînt ele pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și deplin pregătit în acest timp (2 Tim. 3:16,17)! Fără aceste dovezi profetice ale timpului noi am putea vedea evenimentele din această zi a Domnului fără a cunoaște că-i aparțin și fără a ști care sînt datoriile și privilegiile noastre în ea. Adevărații consacrați să ia deci seama să nu subaprecieze aceste dovezi profetice ale timpului care au fost date în scopul de a călăuzi cuvintele și faptele noastre în primii zori ai Zilei Milenare, înainte de răsăritul soarelui, în timp ce lumea și biserica nominală sînt încă adormite, ignorante și nepăsătoare față de schimbările dispensaționale ce au loc acum. Aceste dovezi profetice ale timpului au fost

minunate mijloace de care s-a servit Dumnezeu ca să atragă mai deplin și mai în amănunțime atenția scriitorului asupra altor trăsături din planul divin. Cercetătorul care va fi cu luare aminte va trage din acestea un folos trainic nu numai prin faptul că va fi informat asupra „adevărului prezent”, ci ele vor da forță și realitate vitală tuturor adevărilor scripturale, furnizînd proba că toate planurile lui Dumnezeu conlucrează în timp precum și în fel la dezvoltarea glorioaselor Sale scopuri.

41. Insuccesul prezicerii adventiștilor, care au încercat să fixeze un timp pentru nimicirea lumii prin foc, etc., se referă mai mult la caracterul evenimentelor așteptate decît la timp. După exemplul iudeilor ei s-au înșelat așteptînd lucrul *incorect* la *timpul corect*. Aceasta însă n-a fost decît cauza secundară pentru care ei n-au putut înțelege clar adevărul. Cauza principală a fost că nu sosise încă timpul pentru a avea o mai clară descoperire. Dar sosise timpul pentru a îndemna sfinții să aștepte arătarea Domnului, pentru ca aceștia să se ducă în întîmpinarea Mirelui și să încerce o dezamăgire înainte de adevărata Sa venire. Toate acestea au fost arătate de Domnul nostru în parabola cu cele zece fecioare, ale cărei însemnătate și amănunte le vom explica la timpul lor. După cum s-a arătat în volumul precedent, focul care trebuie să mistuie pămîntul în ziua Domnului, este un foc simbolic, nu literal. În capitolele următoare vom arăta că aplicațiile unor profeții cu privire la timp care au fost părăsite de adventiști ca fiind greșite nu erau greșite, ci corecte și arătau clar focul simbolic din acest timp, care își face deja lucrarea.

42. Adventiștii, îngreunați de dificultatea așteptării

unei arderi literale a pământului, au încercat să forțeze toate perioadele profetice, în așa fel ca să le facă să ducă la o singură zi, o zi de 24 de ore. În acest mod ei au forțat unele profeții pentru a le face să se potrivească cu altele și să se termine la aceeași dată. O vedere mai clară a planului divin descoperă acum desăvârșita armonie a diferitelor profeții cu privire la timp și nu este necesar a deforma vreuna din ele nici a o forța pentru ca să se potrivească cu altele. Dacă în capitolele următoare alcătuim o examinare a principalelor profeții, nu inventăm însă nici o teorie pentru ca apoi să ne străduim să punem de acord cu ea toate perioadele profetice, ci urmărim cu grijă fiecare perioadă în parte pînă la capătul ei, apoi împletim laolaltă teoria sau planul destăinuit astfel de marele Descoperitor al tainelor. Se va vedea atunci că ordinea și armonia planului divin sînt tot atît de luminoși ogîndite în timpurile și sezoanele lui ca și în caracteristicile lui glorioase pe care le-am înfățișat în volumul precedent și le-am schițat grafic în „Harta vîrstelor”. Și cînd marele orologiu al vîrstelor bate orele indicate pe cadranul profetic, evenimentele prezise se petrec tot așa de sigur cum sigur este că Dumnezeu le-a prezis.

Capitolul II

Cronologia Bibliei

CRONOLOGIA ESTE NECESARĂ PENTRU ÎNȚELEGEREA PROFETIEI - DATE INDISPENSABILE FURNIZATE ÎN BIBLIE - DE LA CREAREA LUI ADAM LA A. D. 1873 AU FOST 6000 DE ANI - O EXPUNERE A CRONOLOGIEI BIBLICE ÎN PERIOADE MARI - EXAMINAREA EI DETALIATĂ - DE LA CREARE LA ZIUA CÎND APELE POTOPULUI SECASERĂ - PÎNĂ LA LEGĂMÎNTUL AVRAMIC - PÎNĂ LA DAREA LEGII - PÎNĂ LA ÎMPĂRȚIREA CANAANULUI ÎNTRE SEMINȚII - PERIOADA JUDECĂTORILOR - PERIOADA REGILOR - PERIOADA PUSTHIRII - PÎNĂ LA A. D. 1873 - PRIN CE DIFERĂ ACEASTĂ CRONOLOGIE DE CEA A EPISCOPULUI USHER, REDATĂ ÎN BIBLIILE ENGLEZEȘTI - DATA ADEVĂRATĂ A NAȘTERII DOMNULUI NOSTRU

43. În acest capitol vom prezenta dovada biblică care arată că de la crearea lui Adam și pînă în anul 1872 al erei creștine s-au scurs 6000 de ani și că, prin urmare, de la 1872 noi am intrat, după cronologie, în a șaptea mie de ani sau în Mileniu - la începutul căruia „Ziua Domnului”, „Ziua strîmătorării”, este spre a mărturisi spargerea în bucăți a împărățiilor acestei lumi și stabilirea Împărăției lui Dumnezeu sub toată întinderea cerurilor.

44. Cronologia este necesară, de asemenea, pentru a servi ca bază la examinarea perioadelor profetice. Înainte de toate trebuie să arătăm în mod precis unde am ajuns noi pe cursul timpului. Pentru aceasta ne trebuie date vrednice de crezare spre a putea face

calculul; vom începe deci prin a studia cronologia. O cronologie completă a istoriei omenești trebuie neapărat să înceapă cu crearea omului.

45. Durata de timp care s-a scurs de la crearea omului este evaluată în diferite feluri. Între acei care acceptă istorisirea biblică nu poate să existe decît o mică diferență de păreri, dar între cei care o resping diferențele sînt enorme, variind pentru această perioadă de la zeci pînă la sute de mii de ani. Aceste păreri sînt sprijinite pe fapte care nu oferă decît un temei foarte slab pentru concluzii atît de extravagante și de cutezătoare. De exemplu prezența unor vîrfuri de săgeți din silex (cremene) la o adîncime considerabilă în turbăriile din Elveția și Irlanda este considerată ca o *dovadă* că nivelul la care se găsesc acum era altădată suprafața, că mușchii de turbă au crescut treptat de jur împrejur și deasupra, iar timpul necesar pentru o asemenea creștere este calculat după rata lor de creștere actuală, care este foarte slabă. Dacă ceea ce spun ei a fost adevărat, s-ar dovedi, firește, că omul a trăit pe acest pămînt înainte cu sute de mii de ani. Însă alți geologi demonstrează, cu bune temeiuri, că aceste turbării erau înainte vreme atît de moi încît un vîrf de săgeată din silex putea cu ușurință să se afunde încetul cu încetul la o mare adîncime în puține secole.

46. Să cităm o altă exemplificare: „Făcîndu-se sondeje în pămîntul mîlos al văii Nilului, au fost descoperite două cărămizi, una la o adîncime de douăzeci iar cealaltă la douăzeci și patru de iarzi*. Dacă socotim că grosimea stratului format prin depunerea fluviului atinge opt

---

*1 iard (yard) = 0,9144m (n. e.)

țoli* într-un secol, trebuie să conchidem că prima din aceste cărămizi are o vechime de 12.000 de ani iar a doua de 14.000. Cu ajutorul unor calcule *de același fel* Burmeister (un geolog celebru) presupune că s-au scurs 72.000 de ani de la prima apariție a omului pe pământul Egiptului iar Draper (un alt geolog renumit) atribuie europeanului care a fost martor al ultimei epoci glaciare o vechime de peste 250.000 de ani**.

47. Este clar că *dacă calculăm* după metoda acestor *mari* oameni, vom ajunge la aceleași *mari* concluzii. Dar unii dintre noi sînt destul de neștiințifici pentru a se întreba dacă nu este mai mult decît probabil ca depunerile formate de nămolul Nilului să fi fost foarte neregulate, cum este cazul cu alte fluvii care-și schimbă uneori albiile, revărsîndu-se peste țărături în mod impresionant într-o simplă inundație.

48. Ne amintim apoi de potopul din ziua lui Noe, eveniment care nu numai că este menționat în mod deosebit în Biblie, dar și vechile tradiții păgîne i-au păstrat amintirea, și ne minunăm cît noroi și cîte fragmente de rocă au fost astfel depuse în plus peste cei opt țoli pe secol. Ne minunăm de asemenea cum de nu le-a trecut prin minte acestor oameni *renumiți*, cum de la sine se întîmplă unora mai puțin *renumiți*, că este cu totul firesc ca cele două cărămizi aruncate în acest pământ mîlos, în momentul cînd era de o consistență foarte moale și acoperit cu apă, să se scufunde la o mare adîncime prin propria lor greutate, ele fiind mult mai dense decît pământul mîlos. Cît despre diferența de

---

*1 țol (inci) = 2,54 cm (n. e.)

**Prof. N. Joly în lucrarea sa „Man Before Metals” („Omul înainte de metale”). pag. 183

adîncime între cele două cărămizi, unei minți *neștiințifice* i se pare mult mai rațional a admite că una din ele a putut să cadă pe o muchie sau pe un vîrf iar cealaltă, fiind căzută de-a latul, s-a scufundat din pricina aceasta mai încet, decît să-și închipuie că oameni trăind la intervale de două mii de ani au făcut două cărămizi identice.

49. Înainte cu cîțiva ani, într-o veche albie a râului Mississippi s-a dat peste scheletul unui om. Cîțiva geologi se puseră numaidecît să calculeze cam cîte mii de ani *ar putea fi* indicați de numărul picioarelor de noroi, mîl, etc., care acopereau scheletul și își închipuiră că au găsit un specimen de om preistoric de mare valoare. Mai tîrziu însă s-a găsit la cîteva picioare mai jos de schelet o parte dintr-o ambarcație cu fundul plat, asemenea corăbiilor care se întrebuițau pe Mississippi înainte cu abia cincizeci de ani. Această descoperire răsturnă complet calculele și scăpă omenirea de o „altă *dovadă*” că lumea este mai veche cu sute de mii de ani decît arată Biblia.

50. Lăsînd la o parte părerile lipsite de logică și cu totul nevrednice de crezare ale unor geologi asupra acestui subiect al cronologiei și recurgînd la informațiile ce ni le poate da istoria omenirii, ce aflăm oare? Istoria celor mai vechi popoare pămîne nu poate fi urmărită clar și distinct decît pînă la 3000 de ani în urmă. Mai încolo nu găsim decît tradiții nevrednice de crezare; totul este obscur, nesigur, mitic și fabulos. Istoria romanilor nu începe așa de departe, deoarece nu sînt decît 27 de secole de cînd a fost fondată Roma și primele ei secole sînt mult învăluite în tradiții îndoielnice. Dincolo de 3000 de ani în urmă, în istoria babilonienilor, sirienilor

și egiptenilor, ajungem la o perioadă unde istoria este fragmentară și învăluită de o mare întunecime. În istoria Chinei sîntem duși cu aceeași perioadă de timp în urmă la dinastia Tchou, de la care evenimentele istoriei chineze „încep să fie mai vrednice de crezare”. La greci, remarcăți prin erudiția lor în cei 3000 de ani trecuți și la care am putea nădăjdui să găsim o istorie mai exactă decît la toate celelalte popoare, ce aflăm? Aflăm că datele lor sînt precise în ultimii 2600 de ani, dar nu mai mult. Dincolo de această perioadă ajungem la ceea ce se cheamă „epoca legendară, mitologică sau preistorică a Greciei”. Singura dare de seamă rațională cunoscută a primilor 3000 de ani ai omului pe pămînt se găsește în Biblie. Acest fapt este în perfectă armonie cu pretenția ei de origine, de călăuzire și de ocrotire divină.

51. Precum este cu istoria, așa și cu datele: lumea n-are nici un mijloc, în afară de Biblie, pentru a putea urmări șirul cronologiei sale dincolo de anul 776 î. Chr. Cu privire la acest subiect cităm pe profesorul Fisher de la Yale College, care zice: „Încetul cu încetul s-a ajuns la o metodă exactă pentru stabilirea datelor; inventarea erelor a fost indispensabilă pentru a putea ajunge la acest scop. *Timpul definit cel mai îndepărtat* pentru datarea evenimentelor a fost limitat în Babilon, la era lui Nabonasar, anul 747 î. Chr.. Grecii (cam la 300 de ani înainte de Christos) au datat evenimentele cu începere de la prima victorie reputată în jocurile olimpice, anul 776 î. Chr.. Aceste jocuri aveau loc tot la patru ani. Romanii, abia la cîteva secole după fondarea Romei care avu loc la 753 î. Chr., începură să dateze evenimentele lor cu începere de la *acel an*”.

52. Următorul articol, extras din „Enciclopedia

americană", cu titlul „Cronologia”, ne oferă o dovadă în plus că numeroasele așa zise istorii ale timpurilor îndepărtate abundă în tradiții fanteziste și mitice, care le fac fără valoare și cu totul nevrednice de crezare:

53. „Istoria popoarelor vechi, afară de cea a evreilor, își are originea în perioadele mitice de mii sau milioane de ani și chiar după ce povestirile încep să ia un aspect istoric diferențele sînt foarte mari . . . Inscricțiunile siriene, babiloniene și egiptene sînt într-un limbaj astăzi inexistent și cu caractere care nu se mai întrebuintează de multă vreme . . . Datele grecești sau romane sînt în genere bine adevărate în legătură cu prima olimpiadă, anul 776 î. Chr., și cu stabilirea Consulatului, 510 î. Chr., cele anterioare acestora fiind mai cu seamă tradiționale sau legendare. Herodot este valoros numai în ce privește evenimentele timpului său, cam pe la 450 î. Chr., și pentru evenimentele unuia sau a două veacuri care l-au precedat”.

54. Clinton, în lucrarea sa asupra cronologiei Greciei (pag. 283), zice: „Istoria conținută în scrierile ebraice prezintă un remarcabil și plăcut contrast față de istorisirile timpurii ale grecilor. În acestea din urmă trebuie să depunem multă trudă pentru a putea urmări cîteva fapte obscure care ne-au fost conservate de poeți, care ne-au fost transmise cu toate înfrumusețările poeziei și ale fabulei, pe care ele le primiseră prin tradiție orală. În analele națiunii ebraice avem povestiri autentice, scrise de contemporani călăuziți de inspirație. Ceea ce ne-au transmis ei ne vine prin urmare cu o îndoită precizie. Ei erau ajutați de inspirația divină în ceea ce raportau ca simpli martori omenești, aceste lucruri fiind astfel vrednice de crezare”.

55. Biblia, care conține istoria dată de Dumnezeu a primilor 3000 de ani, este singura operă în lume care ne dă o istorie clară și prelungită pînă la perioada unde autenticitatea istoriei laice este precis dovedită. Ea începe cu Adam, primul om menționat în istorie pe monumente sau pe inscripții. În ea sînt raportate numele său, epoca creării sale și moartea sa. Într-însa putem urmări pe descendenții săi cu numele și vîrsta fiecăruia, într-o perioadă de aproape 4000 de ani. După cum vom vedea, indicațiile Bibliei merg pînă la primul an al lui Cyrus, 536 î. Chr., dată care este bine stabilită și îndeobște acceptată; abia acolo încetează firul cronologiei biblice. Începînd de la această dată istoria laică este demnă de încredere. Dumnezeu a pregătit astfel pentru copiii Săi o indicație cronologică clară, care se întinde pînă în zilele noastre. Prin profețiile sale Biblia chiar completează istoria pînă la terminarea „restabilirii tuturor lucrurilor”, la sfîrșitul celei de a șaptea mie de ani, cînd va lua ființă era de fericire eternă. Biblia este prin urmare singura istorisire ce există în lume care ne dă o vedere de ansamblu a întregii istorii omenești. Ea ne transportă din paradisul pierdut al Genesei la paradisul restaurat al Apocalipsei, urmărind astfel cărarea omenirii pînă în eternitate. Luate în totalitatea lor, istoria și profețiile Bibliei oferă o vedere panoramică a întregului curs al evenimentelor, de la creație și căderea omului pînă la împăcarea și restabilirea lui. Biblia este deci harta întregii istorii, cum foarte bine a zis cineva: „fără ea istoria ar fi aidoma unui rîu ce curge dintr-un izvor necunoscut spre mări necunoscute”. Dar sub conducerea ei putem urmări cursul acestor rîuri pînă la izvoarele lor și, mai mult putem să le urmărim pînă la

vărsarea lor măreață în oceanul eternității.

56. Prin urmare, numai în Biblie putem nădăjdui să găsim o istorie care să ordoneze neregularitățile cronologiei și dezacordul perioadelor ce pare să existe la prima vedere în analele istoriei omenеști, pentru a le face să se armonizeze între ele și cu perioadele naturii.

57. Începînd cu întrebarea 'cît timp a trecut de la crearea omului' noi trebuie să fim convinși - și sîntem - că Acela care a dat profețiile, spunînd că ele vor fi înțelese la timpul sfîrșitului, s-a îngrijit deopotrivă în Cuvîntul Său de datele necesare pentru ca noi să fim în stare să determinăm cu acuratețe locul acestor profeții. Cu toate acestea, toți cei care s-ar aștepta să afle aceste lucruri scrise cu atîta claritate încît să poată convinge chiar și pe cititorul superficial sau pe scepticul nesincer, ar fi dezamăgiți. Timpurile și sezoanele lui Dumnezeu sînt date în așa fel ca să fie convingătoare în timpul acesta numai pentru cei care, prin cunoașterea lui Dumnezeu, sînt în stare să cunoască metodele Sale caracteristice. Dovada este dată „ca omul lui Dumnezeu să fie . . . cu totul pregătit” (2 Tim. 3:17 - Cornilescu rev.). Acești oameni ai lui Dumnezeu știu prea bine că în toate căile prin care îi conduce Tatăl Ceresc ei trebuie să umble prin credință și nu prin vedere (2 Cor. 5:7). Tuturor acelorora care sînt pregătiți să umble astfel sperăm să le putem arăta la fiecare pas dovezi temeinice ale Cuvîntului lui Dumnezeu - o bază sigură pentru o credință rezonabilă.

58. Nu vrem să discutăm aici valoarea versiunii Septuaginta și a celei ebraice a Vechiului Testament, diferența lor în ceea ce privește datele cronologice, etc., ci ne vom mulțumi să observăm (și sperăm că și cititorul

o va face) că Septuaginta a fost o traducere făcută de către egipteni, în vreme ce versiunea ebraică este originalul. Aceste fapte, puse în legătură cu venerația aproape superstițioasă cu care evreii păzesc fiecare iotă și fiecare capitol din aceste scrieri sacre, sînt o dovadă puternică în favoarea unei încrederi desăvîrșite ce se poate avea în versiunea ebraică. Acceptarea ei de către savanți este cu totul generală și în acest volum noi îi acceptăm datele, etc..

59. Dăm aici dovada că de la crearea lui Adam pînă în anul 1873 s-au scurs șase mii de ani. Deși Biblia nu conține nici o declarație directă că a șaptea mie de ani va fi epoca de domnie a lui Christos, marea zi de Sabat, a restabilirii pentru lume, totuși venerabila tradiție nu este nici ea fără fundament rațional. Legea dată lui Israel, poporul tipic, care prescrie că cele șase zile de muncă și de oboseală trebuiau să fie urmate de o zi de înviorare și de odihnă, pare să ilustreze foarte bine cei șase mii de ani în timpul cărora toată creația suspină și suferă durerile nașterii sub robia păcatului și a morții (Rom. 8:22), căutînd zadarnic să se elibereze pe sine, și marea Zi Milenară în timpul căreia obosiții și împovărații vor putea veni la Isus Christos, Păstorul și Episcopul sufletului lor (1 Pet. 2:25) și prin El să afle odihnă, înviorare și restabilire - ziua în care, datorită meritului sîngelui Său prețios, ei vor putea afla căință și iertare de păcate. În a șaptea zi tipică Isus l-a întrebat pe neputincios: „Vrei să te faci sănătos?” și ca răspuns la credința și ascultarea sa acesta primi puterea să-și ia patul și să umble (vezi Ioan 5:6-9; Mat. 12:10,13; Ioan 7:23; Luc. 13:11-16; 14:1-5). Tot astfel în timpul sabatului antitipic, în timpul Mileniului, se va spune întregii lumi că „oricine

voiește" poate să aibă viață și sănătate veșnică dacă vrea să umble în credință și ascultare - Apoc. 22:17; Isa. 55:1.

60. Să nu pierdem din vedere faptul deja arătat (Vol. I, cap. 8) că cuvîntul *zi* este nedefinit și înseamnă pur și simplu o perioadă de timp, fie ea de lungă sau de scurtă durată. Apostolul Petru lasă să se înțeleagă că perioada celei de-a șaptea mie de ani din istoria lumii va fi a șaptea zi în socoteala lui Dumnezeu, zicînd: „Dar preaiubiților, să nu uitați un lucru (să nu fie ascuns de voi - vezi subsol Cornilescu rev. - n. e.) că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi . . . Ziua Domnului . . . va veni . . .” etc. - 2 Pet. 3:8-10 - Cornilescu rev.

61. În acest caz, dacă perioada celei de a șaptea mie de ani a istoriei pămîntului este o epocă special arătată ca fiind perioada de domnie a lui Christos, atunci vom arăta că noi *am intrat deja* în aceea perioadă, dovedind că ea a început în anul A. D. 1873. Aceasta ne amintește ceea ce am arătat deja în volumul precedent, și anume că Scripturile învață că zorii Mileniului sau Ziua Domnului va fi o vreme întunecoasă, furtunoasă, plină de tulburări pentru lume și biserica nominală, cu toate că primele ei iviri de lumină vor fi pline de mîngîiere și de încurajare pentru sfinții care își iau mîngîierea și pacea din nădejdea pusă înaintea lor în Evanghelie. Această nădejde pătrunde ca o ancoră pînă dincolo de timpul strîmătorării și se agață de prețioasele făgăduințe ale răsăritului de soare și ale slavei milenare; ei văd dincolo de timpul de strîmțorare domnia glorioasă și binecuvîntările făgăduite.

62. Starea generală a lumii din zilele noastre și dezvoltarea rapidă de la 1873 încoace a socialismului,

nihilismului și comunismului, al căror țel declarat este răsturnarea puterilor care sînt și redistribuirea bogăției lumii, în mod sigur nu sînt în dezacord cu ceea ce așteptăm noi, oricît de mult, în unele privințe, aceste lucruri pot fi aspru criticate de cei ce iubesc legea, ordinea și pacea. Numai cei ce văd că anarhia și necazul care vin sînt mijloacele de care se servește Dumnezeu pentru stabilirea unei legi, a unui ordini mai complete și a unei păci mai durabile, pot fi scăpați de frica ce ar putea să-i copleșească în timp ce trec prin aceste evenimente.

63. Această indicație a celei de a șaptea epoci, cea a Mileniului, nu este singurul lucru care dă valoare cronologiei, pentru că, în timp ce vom înfățișa mai multe linii ale profetiei cu totul independente de cronologie, ea este totuși măsura prin care sînt stabilite diversele linii profetice. Acordul desăvîrșit între aceste două categorii de învățăminte profetice, una depinzînd de cronologie, cealaltă cu totul independentă de ea, este o foarte puternică dovadă nu numai a corectitudinii acestor aplicații, ci și a exactității cronologiei care arată această armonie, pe același principiu că o cheie care deschide o casetă greu de deschis este evident cheia cea bună. Cronologia ce urmează armonizează diferitele mărturii profetice cu privire la domnia lui Christos și la stabilirea ei, punînd în lumină timpul și ordinea care le corespund. Cronologia este suportul sau mînerul prin care toate dovezile profetice cu privire la timp, întocmai ca florile sau creștăturile cheii, sînt ținute și lucrează împreună.

REZUMAT CONCIS AL CRONOLOGIEI PÎNĂ LA ANUL LUMII 6000

64. Expunerea concisă care urmărește perioadele cronologice poate fi numită, pe drept cuvînt, cronologia Bibliei, pentru că numai darea de seamă biblică relatează datele pînă la anul întii al lui Cyrus, 536 î. Chr., dată bine autenticată și în general acceptată de către savanți. Aici firul cronologic al Bibliei încetează, cu puțin mai încoace de perioada unde istoria laică începe să fie demnă de încredere. Acest fapt este prin el însuși un semn vădit al unei conduceri și supravegheri divine, care ne ajută numai acolo unde nu mai putem să ne ajutăm singuri.

De la crearea lui Adam

65. Pînă la sfîrșitul potopului	1656 ani
De la acest timp pînă la legămîntul cu Avram	
	427 ani
De la acest timp pînă la exod și darea Legii	
	430 ani
De la acest timp pînă la împărțirea Canaanului	
	46 ani
Perioada judecătorilor	450 ani
Perioada regilor	513 ani
Perioada pustiirii	70 ani
De la acest timp pînă la A. D.	536 ani
De la acest timp pînă la A. D. 1873	1872 ani

Total . . . . . 6000 ani

66. Cititorul să descopere singur cum am stabilit fiecare din aceste perioade în parte, pentru ca să vadă ce puternic fundament pentru credința noastră este conținut în Cuvîntul lui Dumnezeu. În istoria Vechiului

Testament observăm două întreruperi; totuși, când aflăm în Noul Testament că Dumnezeu s-a îngrijit de punți care să acopere aceste două goluri, trebuie să ne crească încrederea ce-o avem că Dumnezeu a aranjat toată darea de seamă a istoriei biblice în așa fel ca timpurile și sezoanele lui să rămână ascunse pînă cînd va fi sosit vremea cuvenită pentru a le descoperi - așa cum a făcut El și cu alte adevăruri deja remarcate.

67. Vom examina acum fiecare perioadă de mai sus separat și în ordinea menționată, pînă la domnia lui Cirus. Fiecare cititor să ia Biblia în mîină și să verifice citatele, pentru ca să poată primi acestea nu ca pe niște cuvinte ale unui om, ci ca pe cuvintele lui Dumnezeu.

**Cronologia perioadei cuprinsă între
crearea lui Adam și ziua cînd apele secaseră pe
pămînt**

68. „La vîrsta de 130 de ani Adam a născut un fiu și i-a pus numele Set” - Gen. 5:3 . 130 ani
 „La vîrsta de 105 ani Set a născut pe Enos” - Gen. 5:6 . . . . . 105 ani
 „La vîrsta de 90 de ani Enos a născut pe Cainan” - Gen. 5:9 . . . . . 90 ani
 „La vîrsta de 70 de ani Cainan a născut pe Mahalaleel” - Gen. 5:12 . . . . . 70 ani
 „La vîrsta de 65 de ani Mahalaleel a născut pe Iared” - Gen. 5:15 . . . . . 65 ani
 „La vîrsta de 162 de ani, Iared a născut pe Enoh” - Gen. 5:18 . . . . . 162 ani
 „La vîrsta de 65 de ani Enoh a născut pe Metusala” - Gen. 5:21 . . . . . 65 ani

- „La vârsta de 187 de ani Metusala a
născut pe Lameh” - Gen. 5:25 . . . . . 187 ani
 „ La vârsta de 182 de ani Lameh a născut
pe Noe” - Gen. 5:28 . . . . . 182 ani
 „Noe era de 600 de ani, cînd a venit
potopul pe pămînt” - Gen. 7:6 . . . . . 600 ani
-

Total, de la crearea lui Adam pînă
în ziua cînd apele secaseră pe
pămînt - Gen. 8:13 . . . . . 1656 ani

69. Nimic nu este mai simplu și mai exact decît atît.
Să examinăm acum perioada următoare.

De la potop pînă la legămîntul cu Avram, la
moartea tatălui său Terah

70. „La vârsta de 100 de ani Sem
a născut pe Arpaçşad, la 2 ani după
potop” - Gen. 11:10 . . . . . 2 ani
 „La vârsta de 35 ani Arpaçşad a născut pe
Şelah” - Gen. 11:12 . . . . . 35 ani
 „La vârsta de 30 ani Şelah a născut
pe Eber” - Gen. 11:14 . . . . . 30 ani
 „La vârsta de 34 ani Eber a născut
pe Peleg” - Gen. 11:16 . . . . . 34 ani
 „La vârsta de 30 de ani Peleg a născut
pe Reu” - Gen. 11:18 . . . . . 30 ani
 „La vârsta de 32 de ani Reu a născut
pe Serug” - Gen. 11:20 . . . . . 32 ani
 „La vârsta de 30 de ani Serug a născut
pe Nahor” - Gen. 11:22 . . . . . 30 ani
 „La vârsta de 29 de ani Nahor a născut
pe Terah” - Gen. 11:24 . . . . . 29 ani

„Zilele lui Terah au fost de 205 ani; și
Terah a murit în Haran” - Gen. 11:32 . . . 205 ani

Total . . . . 427 ani

71. Această perioadă, de asemenea, este foarte simplă și exactă. Dar perioada următoare nu este așa de ușor de găsit, deoarece linia directă a cronologiei este întreruptă pînă după ieșirea poporului Israel din Egipt. Prin urmare, ar fi cu neputință să continuăm dacă Pavel și Ștefan, ca purtători de cuvînt ai Spiritului, nu ne-ar da legătura cè lipsește.

Perioada de la legămîntul cu Avram pînă la darea Legii

72. Apostolul Pavel declară că durata acestei perioade este de 430 de ani (Gal. 3:17). Legămîntul cuprindea făgăduința stăpînirii veșnice a Canaanului și deși a fost mai de multe ori confirmat lui Avraam, Isaac și Iacov, el era totuși același legămînt (vezi Gen. 12:7,8; 13:14-18; 26:3,4; 35:9-12; 46:2-4; 50:24). După cum se poate vedea făcînd comparație între Genesa 12:1-5,7 și Fapte 7:2-5, legămîntul a fost făcut (potrivit făgăduinței anterioare) de îndată ce Avram a fost pe deplin de acord cu condițiile în urma cărora trebuia să-l primească; aceasta avu loc numaidecît la intrarea lui în Canaan, imediat după moartea tatălui său, care muri la Haran, în drum spre Canaan. Data legămîntului, exact după moartea lui Terah, fiind astfel stabilită prin declarația lui Ștefan și avînd declarația lui Pavel că legea a fost dată 430 de ani după legămînt, întreruperea cronologiei Vechiului Testament este astfel corectată de către Noul

Testament. Să citim relatarea cu atenție și să notăm particularitățile cu care puntea de legătură a fost construită.

73. „Dumnezeu zisese lui Avram (înainte de a părăsi Mesopotamia sau Ur al Haldeilor): Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău (frați, etc.) și vino în țara pe care ți-o voi arăta: Voi face din tine un neam mare” etc. (Gen. 12:1,2; compară cu Fapt. 7:2). Aceasta arată că Dumnezeu *propusese* legământul lui Avram înainte de moartea tatălui său Terah și înainte de a pleca să locuiască în Haran, dar exista o clauză care-i cerea lui Avram un act de credință și de ascultare înainte ca legământul să fie făcut în realitate. Această clauză era să arate credință în făgăduința că un asemenea legământ va fi încheiat cu el, părăsind locul nașterii și al rudeniei sale și mergând spre pământul spre care era trimis, ceea ce Avram și făcu. Și fiindcă soția sa, nepotul său Lot și tatăl său îmbătrânit erau de aceeași credință și doreau să împartă soarta cu el, le-a îngăduit și lor să meargă și plecară toți patru spre pământul făgăduit. Tatăl său murind pe drum, la Haran, Avram intră atunci în Canaan pentru a asigura acolo legământul și a-l întări, cum le-a declarat Ștefan iudeilor: „după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta în care locuiți voi acum”. „Avram a plecat (din Haran), cum îi spusese Domnul” (Fapt. 7:4; Gen. 12:4). Legământul fu făcut îndată ce a intrat în țară (vezi Gen. 12:5-7). Astfel avem data legământului și începutul celor 430 de ani la moartea lui Terah și lanțul cronologiei este complet pînă la darea Legii. Prima trăsătură a Legii a fost Paștele, instituit chiar în ziua cînd Israel ieși din Egipt - Exod. 12:41-43,47,50,51 - Sf. Scriptură 1874.

74. În armonie cu aceasta citim: „Iar rămînerea copiilor lui Israel, care au locuit în Egipt, fu patru sute și treizeci de ani. Și s-a întîmplat că la sfîrșitul celor patru sute treizeci de ani, *chiar în ziua aceea*, toate oștirile Domnului au ieșit din țara Egiptului” - Exod. 12:40-42,51; King James.

75. S-ar putea presupune că declarațiile lui Moise și Pavel (Exod. 12:40-42 și Gal. 3:17) nu sînt în armonie, primul afirmînd că rămînerea (rămînerea pentru un timp - n. e., „șederea” - Cornilescu) lui Israel a fost de 430 de ani iar celălalt că de la legămîntul cu Avram pînă la darea Legii au fost 430 de ani, spunîndu-se că dacă nu s-au scurs decît 430 de ani de la venirea lui Avram în Canaan pînă la darea Legii, atunci durata rămînerii copiilor lui Israel în Egipt trebuie să fi fost mult mai scurtă.* Dar trebuie observat că declarația nu este că Israel a rămas în Egipt 430 ani, ci că întreaga lungime a rămînerii acestui popor, care a trăit cîtva timp în Egipt, a durat 430 ani. „Rămînerea copiilor lui Israel, care au locuit în Egipt, fu patru sute și treizeci de ani”. Locuirea de care este vorba aici începu în momentul cînd Avram a venit în Canaan (Evr. 11:8,9). Israel a rămas în Avraam, în Isaac și Iacov întocmai cum Levi a plătit zeciuială lui Melhisedec cînd era încă *în coapsele tatălui său* -

---

*Cel care, în pofida declarației lui Pavel (Gal. 3:17), nu poate admite că israeliții au stat numai 215 ani în Egipt, să ne dea voie să facem observația că socoteala este foarte ușoară. Levi a locuit în Egipt cam 100 de ani. Moise avea 80 de ani la ieșirea din Egipt iar Iochebed, fata lui Levi și mama lui Moise, nu putea fi prea înaintată în vîrstă la nașterea lui Moise, pentru că Amram, bărbatul Iochebedei și tatăl lui Moise, a fost în același timp nepotul de frate al Iochebedei - Exod. 2:1,2; 6:16; Num. 26:57-60 (nota traducătorului în limba franceză).

Evr. 7:9,10.

76. Legământul cu Avram a intrat în vigoare în momentul cînd, plecînd din Haran, puse piciorul în Canaan, pămîntul făgăduit. Din acest moment el și tot Israelul într-însul, deși nu era încă născut, deveniră moștenitorii lucrurilor făgăduite și locuitori temporari, așteptînd de la Dumnezeu îndeplinirea făgăduințelor. Această rămînire a durat exact 430 de ani pînă la ziua cînd Israel părăsi Egiptul și cînd primi cea dintîi trăsătură a Legii, instituirea Paștelui. Prin urmare declarațiile lui Moise și Pavel se referă în mod precis la aceeași perioadă și dau astfel dovada cea mai pozitivă că de la legământul cu Avram pînă la darea Legii au fost 430 de ani. Pavel insistă îndeosebi asupra faptului că Paștele trebuie privit ca începutul Legii (ceea ce și Moise arată în Exodul 12:42,43,47,50). Moise a scos în evidență cu precizie această perioadă, chiar și ziua.

77. A treia perioadă este deci astfel clar stabilită. Cînd vedem cu cîtă grijă minuțioasă, pînă la zi, ne-a pregătît Domnul această verigă în lanțul cronologiei, aceasta ne dă o deplină încredere, mai cu seamă cînd ne gîndim că această particularitate nu a fost probabil de un interes special pentru Biserică în trecut și n-a fost dată decît pentru a fi folosită în prezent.

Perioada de la exod pînă la împărțirea Canaanului între seminții

78. Cei 40 de ani ai lui Israel în pustie sau „Ziua ispitării în pustie” (Deut. 8:2; Ps. 95:8-10; Evr. 3:8,9) au fost urmați de 6 ani de război în Canaan și de împărțirea țării între seminții. Un an, o lună și cinci zile se scurseseră între momentul ieșirii lor din Egipt și cel al

plecării lor de la Sinai spre Paran (Num. 33:3; 10:11-13). Atunci au fost trimise iscoadele din Cades-Barnea, din pustiu Paran (Num. 13:3-26; 32:8-13). Unul dintre aceștia, anume Caleb, cînd ceru partea sa la împărțirea țării (Ios. 11:23; 10:42) spuse: „eram în vîrstă de patruzeci de ani, cînd m-a trimis Moise, robul lui Dumnezeu din Cades-Barnea, ca să iscodesc țara și i-am adus știri . . . Acum iată că Domnul m-a ținut în viață, cum a spus. *Sînt patruzeci și cinci de ani de cînd vorbea Domnul astfel . . .*, cînd umbla Israel prin pustie, și acum iată că *azi sînt în vîrstă de optzeci și cinci de ani*” (Ios. 14:7,10). Putem vedea astfel că patruzeci și cinci de ani s-au scurs între iscodirea țării și împărțirea ei între seminții, după cum afirmă Iosua, și ceva mai bine de un an între exod și trimiterea iscoadelor, ceea ce face patru zeci și șase de ani întregi, plus o fracțiune* de la exod pînă la împărțirea țării. Și deoarece primii patruzeci de ani din această perioadă au fost petrecuți în pustiu, cum

---

*Nu socotim decît anii compleți, un calcul mai exact nefiind cu putință; uneori, ca mai sus, anii sînt cu o fracțiune mai lungi iar alteori mai scurți, ca în cazul domniei lui Zedechia. Se spune că Zedechia a domnit unsprezece ani (2 Cron. 36:11; Ier. 52:1); totuși din versetele 3-7 din Ieremia 52 reiese clar că durata domniei lui n-a fost decît de zece ani, 4 luni și 9 zile. Credem că aceste fracțiuni se compensează unele pe altele și avem încrederea că Domnul a călăuzit și aranjat astfel lucrurile. Această încredere este bazată pe concluzie și pe rezultatele ce se pot deduce din ea și pe exactitatea la zi, pe care am remarcat-o deja, chiar cînd este vorba de perioade lungi. Pentru a ilustra grija lui Dumnezeu în această problemă și modul amănunțit în care o tratează vezi *Genesa 7:11,13, Exodul 12:40,41.*

ne arată mai multe pasaje ale Scripturii, îndeosebi Fapte 7:36 și Evrei 3:9, cei șase ani ce mai rămîn pînă la împărțirea țării au fost petrecuți în Canaan, pentru cucerirea și luarea în stăpînire a pămîntului făgăduit.

Perioada judecătorilor

79. Ajungem acum la partea cea mai grea a cronologiei, perioada care pleacă de la împărțirea țării la ungerea lui Saul ca rege. Cu toate că judecătorii n-au funcționat continuu, ea este totuși cunoscută în general sub numele de perioada judecătorilor. În cartea Judecătorilor și în 1 Samuel sînt menționate nouăsprezece perioade, aproximativ patru sute cincizeci de ani în total; dar aceste perioade sînt fără legătură, întrerupte și așa de încurcate și de amestecate încît n-am putea trage din ele nici o concluzie clară și am fi obligați să spunem, cum au spus și alții, că nu putem cunoaște nimic pozitiv asupra acestui subiect, dacă Noul Testament n-ar clarifica această obscuritate. Pavel ne spune că după ce Dumnezeu a împărțit țara între ei prin sorti: „Timp (în timp) de aproape patru sute cincizeci de ani le-a dat judecători, pînă la prorocul Samuel. Ei au cerut apoi un împărat . . . Dumnezeu le-a dat pe Saul . . .” - Fapt. 13:19-21 - Cornilescu rev.

80. Cuvîntul grecesc redat *aproape* în versiunea comună (traducerea englezească King James - n. e.) este *hos*, care înseamnă *în timpul* sau *pe cînd*. Vezi Luca 24:32, Fapte 1:10, 10:17 unde același scriitor folosește acest cuvînt redat prin *pe cînd* în versiunea comună. Acest pasaj ar fi mai bine tradus astfel: „El le dete judecători *timp de patru sute cincizeci de ani*”. Versiunea în limba siriacă (vechea aramaică din Siria - n. e.) îl redă astfel:

„pentru patru sute cincizeci de ani, El le dete judecători pînă la Samuel profetul”, ultimul dintre „judecători”.

81. Acceptăm această declarație a apostolului despre durata perioadei judecătorilor ca pe o dezlegare special prevăzută a acestei probleme. Numai în două cazuri, și anume cei patru sute treizeci de ani dintre Legămînt și Lege și această perioadă a judecătorilor, există o nesigurantă în cronologia Vechiului Testament, dar amîndouă sînt clar arătate în Noul Testament. Putem oare presupune că lucrurile s-au petrecut așa din întîmplare? Este mult mai înțelept a cugeta că Dumnezeu a ascuns mai întîi aceste lucruri lăsînd incomplete relatările Vechiului Testament și că mai tîrziu a completat în Noul Testament ceea ce lipsea, pentru ca, la timpul convenit, cînd atenția va fi atrasă de aceste lucruri, cei care vor avea interesul să facă comparație între aceste relatări să poată găsi verigile care lipsesc, acestea fiind date într-un fel care este intenționat pentru a ne învăța dependența de Marele Supraveghetor al Timpului.

Perioada regilor

82. Domnia lui Saul a fost în timpul sau pe parcursul a patruzeci de ani, cu începere de la ultimul judecător pînă în momentul cînd David a fost uns ca rege. După el perioadele regilor din linia lui David sînt ușor de urmărit în cronici, și anume:

„Timpul” lui Saul - Fapt. 13:21	40 ani
Domnia lui David - 1 Cron. 29:27	40 ani
Domnia lui Solomon - 2 Cron. 9:30	40 ani
Domnia lui Roboam - 2 Cron. 12:13	17 ani
Domnia lui Abia - 2 Cron. 13:2	3 ani
Domnia lui Asa - 2 Cron. 16:13	41 ani

Domnia lui Iosafat - 2 Cron. 20:31	25 ani
Domnia lui Ioram - 2 Cron. 21:20	8 ani
Domnia lui Ahazia - 2 Cron. 22:2	1 an
Domnia lui Atalia - 2 Cron. 22:12	6 ani
Domnia lui Ioas - 2 Cron. 24:1	40 ani
Domnia lui Amația - 2 Cron. 25:1	29 ani
Domnia lui Ozia - 2 Cron. 26:3	52 ani
Domnia lui Iotam - 2 Cron. 27:1	16 ani
Domnia lui Ahaz - 2 Cron. 28:1	16 ani
Domnia lui Ezechia - 2 Cron. 29:1	29 ani
Domnia lui Manase - 2 Cron. 33:1	55 ani
Domnia lui Amon - 2 Cron. 33:21	2 ani
Domnia lui Iosia - 2 Cron. 34:1	31 ani
Domnia lui Ioiachim - 2 Cron. 36:5	11 ani
Domnia lui Zedechia - 2 Cron. 36:11	11 ani
<hr/>	
Total	513 ani

Cei șaptezeci de ani de pustiire

83. Am ajuns la perioada pustiirii țării, care a durat 70 de ani și s-a terminat când poporul s-a întors din Babilon, în anul 1 al lui Cyrus, 536 î. Chr. - vezi 2 Cron. 36:20,23.

84. Această dată este bine stabilită în istoria lumii și cronologia Bibliei nu se prelungește dincolo de ea.

Perioada de la întoarcerea evreilor până la A D. 1873

85. Perioada de la întoarcerea evreilor din robia Babilonului, în anul întâi al lui Cyrus, la sfârșitul celor 70 de ani de pustiire a țării lor, până la data cunoscută ca „Anno Domini”^{*} 1 nu este cuprinsă în istoria Bibliei;

---

^{*}Peste tot, referindu-se la anii de după Christos, ai erei

însă, după cum am spus mai înainte, ea este clar stabilită de istoria laică, avînd o lungime de 536 ani. Ptolemeu, un învățat greco-egiptean, geometru și astronom, a fixat bine aceste cifre. Ele sînt în genere acceptate de către savanți și cunoscute sub numele de „Canonul (sistemul, legea - n. e.) lui Ptolemeu”.

86. Am stabilit deci astfel o linie de cronologie clară și continuă, care pleacă de la crearea omului pînă la începutul erei creștine (Anno Domini), formînd în total o perioadă de patru mii o sută douăzeci și opt (4128) de ani. Adăugînd la aceștia 1872 ani ai erei creștine, obținem o perioadă de 6000 de ani, începînd de la creare și pînă la A. D. 1873.

Comparație între această cronologie și cea a lui Usher

87. Este interesant pentru cititor să cunoască prin ce se deosebește această cronologie de cea înscrisă pe marginea versiunii comune a Bibliei engleze și care este cunoscută sub numele de „Cronologia lui Usher”. Diferența dintre ele înainte de perioada celor 70 de ani de pustiire este de 124 de ani; este suma a patru perioade de cîte 18, 4, 2, și 100 ani, după cum urmează:

88. Usher pune începutul celor 70 de ani de pustiire cu *optsprezece* ani mai devreme de cum am arătat noi mai sus - adică cu *optsprezece* ani înainte de detronarea lui Zedechia, ultimul rege al lui Iuda - pentru că regele Babilonului a dus mulți israeliți prizonieri la acel timp*.

noastre, autorul folosește inițialele A. D. („Anno Domini”, în traducere „Anul Domnului”), pe care, pentru conformitate cu originalul, le folosim și noi (n. e.).

*De observat, de altfel, că această captivitate parțială s-a produs cu *unsprezece* ani înainte de detronarea regelui Zedechia și nu cu *optsprezece*.

(2 Cron. 36:9,10,17; 2 Regi 24:8-16). El comite în mod vădit greșeala destul de generală de a privi acești 70 de ani drept perioada de *robie*, pe când Dumnezeu declară explicit că sînt 70 de ani de *pustiire* a țării, că țara va fi „pustiită și fără locuitori”, ceea ce n-a fost cazul înainte de detronarea lui Zedechia (2 Regi 24:14). Dar pustiirea ce-a urmat detronării lui Zedechia a fost completă, pentru că, deși cîțiva din cei mai săraci ai țării au fost lăsați să lucreze pămîntul și viile (2 Regi 25:12), curînd chiar și aceștia, „tot poporul, de la cel mai mic pînă la cel mai mare” (vers. 26), au fugit în Egipt de frica Caldeilor. În privința aceasta nu poate exista nici o îndoială. Prin urmare, calculînd timpul pînă la *pustiirea țării* toate perioadele pînă la sfîrșitul domniei lui Zedechia ar fi trebuit socotite în el, cum am făcut noi.

89. Diferența de *patru ani* se găsește în domnia lui Ioram. Usher spune că această domnie a fost de patru ani, pe cînd Biblia spune că a fost de opt ani - 2 Cron. 21:5 și 2 Regi 8:17.

90. Cît privește diferența de *doi ani*, unul din ei se află la sfîrșitul domniei lui Ahaz, căruia Usher îi atribuie o durată de 15 ani, iar Biblia una de 16 ani (2 Cron. 28:1; 2 Regi 16:2). Celălalt an se află în durata domniei lui Ioas, pentru care Usher socotește 39 ani pe cînd Biblia o dă de 40 de ani - 2 Regi 12:1; 2 Cron. 24:1.

91. Nu putem explica aceste diferențe decît presupunînd că Usher a urmat sau a încercat să urmeze pe istoricul Iosefus ale cărui date cronologice sînt astăzi cunoscute ca temerare și eronate. Cît despre noi, ne bazăm numai pe Biblie, avînd credința că Dumnezeu își este propriul interpret.

92. În afară de acești 24 de ani diferență în perioada

regilor mai este o alta *de o sută de ani* între cronologia de mai sus și cea a lui Usher. Această diferență se găsește în perioada judecătorilor. Aici Usher este înșelat de greșeala evidentă din 1 Regi 6:1, unde se spune că al patrulea an de domnie a lui Solomon a fost al patru sute optzecile de la ieșirea din Egipt. Este posibil ca aici să fie o greșeală de transcriere și ar trebui evident să se citească al cinci sute optzecile an. Într-adevăr, dacă la cei 4 ani ai lui Solomon adăugăm pe cei 40 ai lui David, timpul de 40 ani al lui Saul și cei 46 ani ce s-au scurs de la ieșirea din Egipt pînă la împărțirea țării, avem 130 de ani, care, scăzuți din 480 ani nu vor da decît 350 ani pentru perioada Judecătorilor, în loc de 450 ani menționați în cartea judecătorilor și de către Pavel, după cum am arătat deja. Litera ebraică „daleth” (4) seamănă mult cu litera „hay” (5) și se presupune că numai astfel s-a produs eroarea, din greșeala unui copist. Prin urmare în 1 Regi 6:1 trebuie citit cinci sute optzeci de ani și astfel totul este în perfectă armonie cu celelalte declarații biblice.

93. În felul acesta Cuvîntul lui Dumnezeu corectează cele cîteva mici greșeli ce s-au strecurat acolo prin cine știe ce împrejurări.* Să ne amintim însă că aceste lacune se găsesc în perioada legată în mod eficace prin mărturia

---

*O greșeală similară se poate observa comparînd 2 Cronici 36:9 cu 2 Regi 24:8: una atribuie optsprezece ani iar cealaltă, evident greșit, numai opt ani vîrstei lui Ioiachin care a domnit trei luni, a făcut rele în ochii lui Iehova și a fost pedepsit prin robie, etc. O astfel de greșeală putea ușor să se producă, însă Dumnezeu a păzit atît de bine Cuvîntul Său încît cele cîteva mici greșeli făcute de copişti sînt foarte vădite iar deplina armonie a Cuvîntului dă un mare fundament credinței.

inspirată a Noului Testament.

94. Așadar, cînd Usher calculează anul 1 al erei creștine ca fiind anul 4005 de la crearea lui Adam, acesta este în realitate, după cum am arătat, anul 4129 după Biblie. Rezultă că A. D. 1872 este anul 6000 al lumii iar A. D. 1873 este începutul perioadei celei de a șaptea mie de ani, al șaptelea mileniu sau a șaptea zi de o mie de ani a istoriei pămîntului.

95. Astfel, de la creare și pînă la istoria laică bine dovedită, numai cronologia Bibliei este clară și puternică. Ea poartă de asemenea evidența metodelor deosebite ale providenței divine în înregistrarea, tăinuirea și dezvăluirea ei treptată la timpul convenit. Acestea, împreună cu datele bine stabilite ale erei creștine și ale cîtorva veacuri care i-au premers ne dau putința să stabilim exact unde ne aflăm astăzi pe cursul vremii. Și plini de nădejde începem să ridicăm sus capetele și să ne bucurăm dîndu-ne seama că noi în realitate intrăm cu repeziciune în vîrsta glorioasă a celei de a șaptea mie de ani - deși știm că începutul ei trebuie să fie întunecos și plin de tulburări, cum a fost prezis de profeți, și că norii furtunoși se îngrămădesc deja și devin din ce în ce mai întunecoși - Isa. 21:11,12.

DATA NAȘTERII DOMNULUI NOSTRU

96. În veacul al șaselea Biserica începu să calculeze timpul cu începere de la nașterea Mîntuitorului nostru și fixă data A. D. (Anno Domini - Anul Domnului, după Christos, al erei noastre - n. e.) cum este și astăzi, adică 536 ani după primul an al lui Cirus, regele Persiei*. Că

---

*Anul A. D. a fost fixat în secolul VI de către Dionysius Exiguus și de către alți învățați ai acelei perioade și a intrat în folosință generală două secole mai tîrziu.

această dată astfel plasată este sau nu exactă, faptul nu modifică cu nimic cronologia care arată că cei 6000 de ani de la crearea lui Adam au luat sfârșit cu A. D. 1872, deoarece s-au scurs 1872 ani de la anul numit A. D. (anul Domnului - n. e.) și primul an al lui Cirus a început cu 536 ani înainte de acest an (A. D.), fie el anul nașterii Domnului sau nu.

97. Poate n-am putea mai bine explica acest lucru decît prin ilustrația care urmează, adică printr-o linie pe care se află un asterisc:

Înainte de Chr. . . . * . . . A. D.

98. Să presupunem că această linie reprezintă cei 6000 de ani ai istoriei lumii de la crearea lui Adam pînă în A. D. 1873 iar asteriscul este anul nașterii lui Isus, Mîntuitorul. Mutînd acest asterisc înspre extremitatea dreaptă sau stîngă a liniei nu schimbăm cu nimic lungimea perioadei întregi, ci schimbăm doar numele anilor. Dacă deplasăm punctul cu un an în urmă, perioada dinainte de Isus Christos va fi cu un an mai lungă, însă *suma* anilor liniei va fi aceeași, pentru că cifra luată dintr-o parte este totdeauna adăugată la cealaltă. Totuși să examinăm în cîteva cuvinte data nașterii Domnului nostru, fiindcă această dată ne va fi de folos în studiile următoare.

99. Este în obiceiul învățaților să nu accepte că data nașterii lui Isus îndeobște acceptată este corectă, spunînd că ar fi o greșeală de patru ani, Domnul nostru născîndu-se, după părerea lor, cu 4 ani înainte de anul desemnat ca „Anul Domnului”, adică în anul 4 î. Chr.. Această teorie a fost urmată de editorii versiunii comune englezești a Bibliei (precum și de cei ai vechii Biblii Segond - nota traducătorului în limba franceză). Noi nu

putem admite că adevărata dată a nașterii Domnului nostru este anul 4 înainte de Christos. Dimpotrivă, aflăm că El s-a născut numai cu un an și trei luni înainte de era noastră, anul Domnului (A. D.), și anume în octombrie anul 2 înainte de Christos. Principalul motiv al celor mai mulți care pretind că A. D. (Anul Domnului - n. e.) ar fi trebuit așezat cu 4 ani mai devreme pentru a arăta adevărata dată a nașterii Mântuitorului este dorința de-a armoniza această dată cu anumite afirmații ale istoricului evreu Iosefus privitoare la lungimea domniei lui Irod cel Mare. Potrivit uneia din aceste afirmații, s-ar părea că Irod a murit cu trei ani înainte de anul considerat A.D.. Dacă ar fi așa, atunci am avea o dovadă sigură că Domnul nostru s-a născut în anul 4 înainte de Christos deoarece atunci a dat Irod porunca să fie uciși copiii din Betleem, masacru de la care copilul Isus a fost scăpat (Mat. 2:14-16). Oare această afirmație a lui Iosefus este vrednică de crezare? Este adevărat că Irod a murit cu 4 ani înainte de anul A. D.? Răspundem: nu, Iosefus singur nu este o autoritate suficientă pentru o asemenea decizie, mai ales că inexactitatea sa în expunerea datelor este cunoscută și admisă.

100. Totuși această idee a prevalat; anul 4 î. Chr. a fost în general acceptat și datele și evenimentele istorice au fost puțin forțate pentru a se adapta la această teorie și a o susține. Între alte dovezi presupuse care au servit la sprijinirea acestei teorii, că anul 4 î. Chr. ar fi adevărata dată, găsim pe cea a unei eclipse de lună arătată de Iosefus că ar fi avut loc puțin înainte de moartea lui Irod. Ceea ce se știe despre această eclipsă se reduce la următoarele: Irod așezase un vultur mare de aur deasupra porții templului. Doi iudei de vază, cu

numele de Matei și Iuda, au convins pe câțiva tineri să-l doboare la pământ, ceea ce aceștia și făcură; pentru această faptă ei au fost arestați și executați. Pentru a lămuri mai bine acest lucru Iosefus povestește că în acel templu era un alt Matei, mare preot, care n-a fost amestecat în această răscoală. Apoi adaugă: „Irod îndepărtă pe acest Matei din slujba sa de mare preot și arse de viu împreună cu tovarășii săi pe celălalt Matei care ațîșase la răscoală; în aceeași noapte avu loc o eclipsă de lună”. Acest fapt este pomenit ca fiind unul din ultimele fapte însemnate ale lui Irod, căruia i se atribuie de către Iosefus, pe baza eclipsei menționate, o dată care ar putea corespunde cu anul 4 î. Chr.

101. Dar, cum se întâmplă uneori că pînă la patru eclipse de lună au loc în același an, este evident că, în afară de împrejurări cu totul deosebite, istorisirea unui asemenea eveniment nu dovedește nimic. O asemenea istorisire, în schimb, are o mare valoare pentru fixarea de date, cînd ora din noapte, timpul anului și durata eclipsei sînt toate menționate, cum s-a făcut în alte cîteva cazuri; dar în cel de care ne ocupăm nu se pomeniște nimic din toate acestea și, prin urmare, această istorisire nu dovedește absolut nimic în ceea ce privește cronologia. Iosefus amintește și despre un post ce s-ar fi ținut înaintea acestui eveniment, dar el nu spune ce fel de post a fost acesta sau cît timp înainte de acest eveniment a avut loc.

102. Dar s-a întîmplat să nu fie decît o singură eclipsă de lună în anul 4 î. Chr., pe cînd în anul 1 î. Chr. au fost trei. Eclipsa din anul 4 î. Chr. a fost parțială (șase degete sau numai o jumătate a lunii fiind întunecată), pe cînd în anul 1 î. Chr. toate trei au fost eclipse totale;

întreg discul lunii a fost întunecat, firește timp mai îndelungat, astfel că aceste eclipse au fost mult mai perceptibile. Dacă deci teoria eclipsei ar avea ceva importanță, ea n-ar fi desigur în favoarea anului 4 î. Chr.

103. Data morții lui Irod, din nefericire, nu este consemnată de un istoric vrednic de crezare. Iosefus semnaleză câteva perioade importante în istoria sa și datele câtorva evenimente care s-au întîmplat atunci, dar aceste date nu sînt vrednice de crezare; unele ar vrea să arate că Irod a murit în anul 4 î. Chr. însă altele nu se potrivesc cu această dată. Se spune de pildă că el a murit la vîrsta de 70 ani. El fusese numit guvernator al Galileii în anul 47 î. Chr. și Iosefus spune că în acel moment el avea 25 de ani („Antichități iudaice” 14:9:2). Ar însemna că el s-a născut în anul 72 î. Chr. (47+25) și că moartea sa la 70 ani ar fi avut loc în anul 2 î. Chr. și nu în anul 4 î. Chr..

104. În acest sens este bine să observăm deosebirea de păreri ce există între învățați cu privire la data exactă a morții lui Irod; astfel toți vor putea înțelege că nu există nici un motiv bine întemeiat pentru acceptarea anului 4 î. Chr. ca singura dată în armonie cu Matei 2:14-16. Enciclopedia biblică a lui Faussett spune că Irod era de 20 ani cînd a fost numit guvernator, ceea ce înseamnă că moartea lui, la vîrsta de 70 ani, a avut loc în A. D. 2. Enciclopedia lui Chambers și Dicționarul biblic al lui Smith spun că avea 15 ani, ceea ce ar plasa moartea lui în A. D. 7. Enciclopedia lui Appleton, la capitolul „Cronologie”, zice: „Iosefus dă și date însă el este în general prea neglijent pentru a fi luat în socoteală”.

105. Vom arăta acum care este dovada scripturală asupra acestui subiect, dovadă care este mai mult în

acord cu „era noastră” și care arată că nașterea Domnului nostru a avut loc la numai un an și trei luni înainte de ianuarie „Anul Domnului” 1. Ea este după cum urmează:

106. Misiunea Domnului nostru a ținut trei ani și jumătate. Cele 69 de săptămîni de ani simbolici (Dan. 9:24-27) au durat pînă la botezul Său și la ungerea Sa ca Mesia; atunci a început ultima sau a șaptezecoa (70) săptămîină (șapte ani) de favoare față de Israel. *La mijlocul* acestei a 70-a săptămîină - la trei ani și jumătate după începerea slujbei Sale El a fost „tăiat” (în moarte) („stîrpit” - Cornilescu). Noi știm că El a fost crucificat în timpul serbării Paștelui, aproximativ la 1 aprilie, oricare ar fi anul. Cei trei ani și jumătate ai misiunii Sale, care s-au terminat în aprilie, trebuie prin urmare să fi început prin octombrie, oricare ar fi anul. Deci luna octombrie a anului trebuie să fi fost adevărata lună a nașterii Sale, pentru că El *n-a întîrziat* să-și înceapă misiunea îndată ce-a împlinit 30 de ani și nici nu putea s-o înceapă mai înainte, deoarece trebuia să se conformeze Legii (sub care se născuse și de care asculta). După cum citim: „Isus era cam de treizeci de ani cînd a început . . .” - Luc. 3:23.

107. Ioan Botezătorul era cu șase luni mai în vîrstă decît Isus (Luc. 1:26,36); El era deci major (de treizeci de ani după Lege - Num. 4:3; Luc. 3:23 etc.) și a început să predice cu șase luni înainte ca Isus să fie major și să-și înceapă slujba. Data începerii misiunii lui Ioan este clar stabilită, anume: „în anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar”, al treilea împărat al Romei (Luc. 3:1). Aceasta este o dată stabilită precis, asupra căreia nu poate exista nici o îndoială. Tiberiu a devenit

împărat după moartea lui Cezar August, în anul Romei 767, care era A. D. 14.

108. Cei care se lasă înșelați de mărturisirile inexacte ale lui Iosefus privitoare la Irod și care așează nașterea lui Isus în anul 4 î. Chr. se izbesc de o nouă dificultate vrînd să se potrivească cu el. Pentru a armoniza declarația atît de clară din Luca cu teoria lor privind anul 4 î. Chr. ei pretind că Tiberiu a început să-și exercite autoritatea cu trei sau patru ani înainte de moartea lui August, înainte de a fi fost instalat pe deplin împărat, și că este posibil ca autoritatea lui să fi fost recunoscută de la acea dată.

109. O atare presupunere este fără temei pentru oricine vrea să cerceteze chestiunea în paginile istoriei. Este adevărat că Tiberiu a fost ridicat la o poziție foarte importantă de către August, dar nu cu *patru* ani înainte de moartea acestuia, cum susține teoria lor, ci cu *zece* ani înainte, în A. D. 4. Puterea ce i-a fost conferită atunci a fost doar la fel cu cea primită de alții înaintea lui. În nici un sens al cuvîntului ea n-a fost o putere imperială și nici nu se poate spune că „*domnia*” lui a început în acel moment; el nu era decît moștenitorul legal al tronului. Chiar întrebuițînd modul de a vorbi cel mai exagerat, nu s-ar putea spune că „*domnia*” lui a început înainte de moartea lui August și înainte de a primi investitura puterii din mîinile Senatului roman, în A. D. 14.

110. Istoria ne spune: „Împăratul îmbătrînind și vîrsta lui cerînd un asociat, îl adoptă pe Tiberiu, A. D. 4, reînnoindu-i puterea de tribun” - *Rees Ciclopaedia*, articolul „Tiberiu”.

111. „El (August) se hotărî prin urmare să cadă în

sarcina lui (Tiberiu) o parte în guvernare . . . Această investitură formală îl așază în aceeași poziție care a fost ocupată de veteranul Agripa către sfârșitul anilor săi; fără îndoială că acest lucru era privit îndeobște ca o introducere la primul loc în imperiu . . . Programul *pentru succesiune* era astfel clar indicat: Tiberiu avea un mandat care-i permitea să ia locul lui (a lui August, n. e.) ca șef al Senatului, al poporului și al armatei . . . *Adopțiunea*, ce avu loc în același timp, este datată 27 iunie A. D. 4 sau anul 757 al Romei" - *Merivale's History of the Romans* (Appleton's), vol. 4, pag. 220, 221.

112. Avem prin urmare o dovadă convingătoare că primul an de domnie a lui Tiberiu Cezar n-a început cu trei sau patru ani înaintea morții lui August; onorurile ce-i fuseseră conferite în timpul lui August le primise cu zece ani și nu cu patru ani înainte de moartea acestuia și ele nu erau în nici un sens onoruri imperiale.

113. Putem deci considera data din Luca 3:1 nu numai ca singura dată în Noul Testament, ci ca dată asupra căreia nu există echivoc. În privința aceasta nu poate avea loc nici o îndoială în mintea celor care au aprofundat aceste lucruri. Tiberiu a început să domnească în A. D. 14; al 15-lea an al domniei sale a fost deci A. D. 29, an în care, după cum relatează Luca 3:1-3, Ioan și-a început misiunea. Deoarece Isus avea 30 de ani în octombrie, când și-a început misiunea pămîntească, iar Ioan și-a început-o pe a sa cu șase luni mai devreme, rezultă că Ioan a început să propovăduiască primăvara, în jur de 1 aprilie, îndată ce atinse majoratul, pentru că planurile lui Dumnezeu se execută întotdeauna exact la timp. Ioan, prin urmare, era în vîrstă de 30 de ani cam la 1 aprilie A. D. 29 și s-a născut cam pe la 1 aprilie anul

2 î. Chr.* Nașterea lui Isus, șase luni mai târziu, trebuie să fi avut loc cam la 1 octombrie anul 2 î. Chr..

114. Ceva mai mult, există dovada clară și puternică că Isus a fost crucificat vinerea în 3 aprilie A. D. 33. Faptul că crucificarea lui a avut loc la sfârșitul zilei a 14-a a lunii Nisan, dată ce rareori cade într-o zi de vineri, dar care în A. D. 33 a căzut în această zi, stabilește atât de perfect această dată încât chiar Usher care adoptă anul 4 î. Chr. ca data nașterii lui Isus a fost nevoit să admită că crucificarea Sa a fost în A. D. 33. Faceți comparație între datele pe care Usher le consemnează în notele marginale la versiunea comună engleză, la Luca 2:21 și Matei 2:1, și cele din Matei 27 și Luca 23. Data crucificării fiind A. D. 33, rezultă că dacă Isus s-ar fi născut în anul 4 î. Chr., El ar fi avut 36 ani la moarte iar misiunea Sa ar fi durat astfel șase ani. Dar este clar că misiunea Domnului nostru n-a durat decît 3 ani și jumătate. Acest fapt, îndeobște acceptat, este dovedit de profeția lui Daniel privitoare la suprimarea lui Mesia la mijlocul celei de a 70-a săptămîină de favoare a lui Israel - Dan. 9:24-27.

115. Este dovedit astfel din nou că nașterea lui Isus s-a petrecut cam cu un an și trei luni înainte de era noastră (n. e.), A. D. 1, pentru că misiunea Sa s-a terminat la vîrsta de 33 de ani și jumătate, 3 aprilie anul A. D. 33, deci ziua nașterii Sale poate fi ușor găsită căutînd data care este cu 33 de ani și jumătate anterioară lui 3 aprilie a anului A. D. 33. Treizeci și doi de ani și

---

*În beneficiul cititorilor nu prea obișnuiți cu calcularea datelor atragem atenția asupra faptului că la începutul anului A. D. 29 doar 28 de ani compleți erau trecuți, al 29-lea de-abia începuse.

trei luni înainte de aprilie A. D. 33 ne-ar duce la 3 ianuarie A. D. 1 iar un an și trei luni mai în urmă ne-ar duce la 3 octombrie anul 2 î. Chr., ca fiind data nașterii Domnului nostru la Betleem. Diferența între timpul lunar întrebuintat de iudei și timpul solar pe care-l întrebuintăm noi astăzi este de câteva zile, astfel că nu putem fi siguri dacă ziua exactă a fost în septembrie cam prin 27, dar data de 1 octombrie a anului 2 î. Chr. este *aproape* corectă. Nouă luni înaintea acestei date ne-ar duce la Crăciunul anului 3 î. Chr., ca fiind data la care Domnul nostru și-a lăsat de-o parte gloria pe care o avea lângă Tatăl înainte de a fi lumea (făcută) și când schimbarea la natura omenească a început. Pare probabil că serbarea Crăciunului la 25 decembrie vine de aici. Unii scriitori ai istoriei Bisericii pretind că ziua Crăciunului a fost sărbătorită la început ca data bunei vestiri adusă de către Gabriel fecioarei Maria (Luca 1:26). Este sigur că o asemenea dată, în toiul iernii, nu se potrivește cu mărturia Sfintei Scripturi că pe vremea nașterii Domnului nostru păstorii erau afară în câmp cu turmele lor.

Cîntare

1. Ca vuiet de ape multe
În decursul vîrstelor,
Izbucnind, pătruzînd foarte,
Ca-n puternic cor cîntă.

Corul

Aleluia! Aleluia!
Anunțul ceresc sună.
Vine Mesia glorios,
Domnul și Regele nost.

2. Iată Steaua Dimineții
Răspîndind raza-n lume
El e Alfa și Omega
Cel întîi și pe urmă.
3. Doamne, nu tezauri scumpe
Strîngem noi la tronul Tău;
Tot ce avem noi îți predăm,
Inima ți-o consacram.

Capitolul III

Îndeplinirea profeției timpului la întâia venire a lui Christos

Daniel 9:23-27

70 DE SĂPTĂMÎNI ALE PROFETIEI LUI DANIEL - EVENIMENTE PREZISE SĂ SE PETREACĂ ÎN ACEST TIMP - TIMPUL VENIRII LUI MESIA INDICAT ȘI STABILIREA UNUI PRINCIPIU PRIN FELUL ÎN CARE ESTE INDICAT - O CHEIE PENTRU ALTE PROFETII ALE TIMPULUI - TIMPUL CRUCIFICĂRII LUI MESIA INDICAT - FAVOAREA SPECIALĂ PENTRU ISRAEL CA NAȚIUNE SCURȚATĂ ÎN MOD DREPT, DAR CONTINUATĂ INDIVIDUAL - UNGEREA SFÎNTULUI SFINȚILOR - NECAZ VĂRSAT PESTE CEL PUSTIIT

116. „Înțelege lucrul și ia în considerare viziunea. Șaptezeci de săptămîni sînt hotărîte pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfîntă pentru a sfîrși nelegiuirea, și pentru a pune capăt păcatelor, și pentru a face reconciliere pentru nelegiuire, și pentru a aduce dreptatea veșnică, și pentru a pecetlui viziunea și profeția, și pentru a unge pe sfîntul sfinților. De aceea să știi și să înțelegi că de la ieșirea poruncii pentru restaurarea și rezidirea Ierusalimului pînă la Mesia Prințul vor fi șapte săptămîni și șazeci și două de săptămîni ($7+62=69$); strada va fi zidită din nou, și zidul, chiar în timpuri de strîmtorare.

117. Și după șazeci și două de săptămîni Mesia va

fi tăiat, dar nu pentru sine. (Și poporul prințului care va veni (prințul roman - armata lui Titus) va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul lor va fi cu un potop, și pînă la sfârșitul războiului pustiirile sînt hotărîte). Și el (Mesia) va confirma legămîntul cu mulți timp de o săptămînă (a șaptezecua sau ultima săptămînă a legămîntului de favoare). Și în mijlocul săptămînii el va face ca jertfa și prinosul să înceteze, și pentru (sau din cauza) răspîndirea uriciunilor, el (Mesia) o va pustii - chiar pînă la sfârșit (terminare) și ce s-a (ce este) hotărît (în planul lui Dumnezeu) va fi vărsat peste cel pustiit" (popor - reprezentat prin Ierusalim)" (Dan. 9:23-27; King James).

118. Dacă această profeție marchează începutul „secerișului” Vîrstei Iudaice și prezența Domnului nostru acolo ca șef-secerător, sînt multe alte profeții care arată mult mai clar începutul „secerișului” Vîrstei Evanghelice, în care Domnul nostru este de asemenea prezent, la a doua Sa venire, pentru a fi secerătorul-șef. Împlinirea acestei profeții ilustrează împlinirile profetice în general și în același timp stabilește un punct marcat într-o altă profeție ce o vom arăta.

119. În timp ce multe profeții se combină pentru a fixa și confirma data celei de a doua veniri a lui Christos, singură aceasta indică data primei veniri. Dacă împlinirea ei este clar stabilită, acest fapt ne va ajuta să calculăm și să ne pronunțăm asupra celor care se referă la a doua venire. Pentru acest motiv ne ocupăm aici de această profeție care s-a împlinit și de asemenea pentru că va fi necesar ca unele din datele stabilite în ea să fie înțelese în legătură cu profețiile care se referă la a doua venire și pe care le vom examina pe larg mai departe.

120. Daniel avusese mai multe vedenii, după cum ni se spune în capitolele 2, 4, 7 și 8 din profeția sa. Toate arătau marea prosperitate și înălțare a împărățiilor păgâne sau a neamurilor, dar el se interesa în special de Israel, despre al cărui viitor nu fusese informat. El știa, totuși, din profeția lui Ieremia (Ier. 29:10; 2 Cron. 36:20-23), că pustiirea Iudeii trebuia să dureze șaptezeci de ani și cunoscând că această perioadă era aproape de sfârșit (Dan. 9:2) se ruga stăruitor ca Israel să poată intra din nou în favoarea lui Dumnezeu (vers. 17-19) și Dumnezeu îi răspunse, transmițându-i printr-un înger profeția amintită mai sus.

121. Perioada *delimitată* („tăiată” sau „hotărâtă”) din istoria lui Israel, arătată aici, este de „șaptezeci de săptămîni” de la un punct de plecare dat, care este emiterea decretului pentru restaurarea și zidirea din nou a Ierusalimului (Reținem, nu a templului!). În această perioadă trebuia să se înfăptuiască lucruri mari: orașul trebuia să fie zidit din nou în împrejurări nefavorabile (Neem. 4), în vremuri tulburi; păcatului i se va pune capăt printr-o împăcare ce se va face pentru nedreptate; dreptatea (îndreptățirea) va fi stabilită - nu ca aceea ce se săvârșea din an în an prin sîngele taurilor și al berbecilor, ci adevărata și „eterna îndreptățire” adusă de jertfa lui Christos. Daniel a fost de asemenea informat că acela care va introduce jertfa mai bună va face să înceteze prin acest fapt jertfele și prinosurile Legii.

122. În această perioadă Mesia, Mîntuitorul lui Israel așteptat de atîta vreme, trebuia să vină. Șapte săptămîni și șaiszeci și două de săptămîni sau șaiszeci și nouă de săptămîni erau anunțate ca măsură a timpului pînă la prezența lui Mesia; după aceasta El va fi tăiat, dar nu

pentru sine însuși. Va rămîne deci încă o săptămîină după venirea lui Mesia, ultima, a șaptezecoa a acestor favoruri făgăduite. A fost prezis că la mijlocul acestei săptămîni El va face să înceteze jertfele tipice făcînd „sufletul Său o jertfă pentru păcat” - Isa. 53:10-12; King James

123. Aceste șaptezeci de săptămîni sau patru sute nouăzeci (490) de zile, reprezintă patru sute nouăzeci de ani, fiecare zi simbolică reprezentînd un an. Fiind *astfel împlinită* în aceasta, singura profeție a timpului care se referă direct la înția venire ne dă o cheie pentru alte profeții, care, după cum vom vedea mai departe, fuseseră ascunse în numere simbolice - *o zi pentru un an* - pînă cînd timpul convenit pentru înțelegerea lor sosi. Această profeție fu concepută în astfel de termeni încît Daniel și alți iudei puteau, dacă voiau, s-o considerare de necrezut și s-o uite cu vremea sau cei care „*așteptau* mîngîierea lui Israel” puteau să-și amintească de ea și să deducă că timpul era simbolic ca în cazul lui Ezechiel (4:6). Desigur că acești credincioși știau să aștepte pe Mesia. Este chiar scris că tot poporul era în așteptarea lui (Luc. 3:15), deși n-au fost toți în stare să-l primească în felul cum a venit.

124. Trebuie să remarcăm că șazeci și nouă de săptămîni simbolice sau patru sute optzeci și trei (483) de ani *duc pînă la Mesia Prințul*, și nu pînă la nașterea lui Isus în Betleem. Cuvîntul evreiesc *Mesia*, corespunzător cuvîntului grecesc *Christ*, înseamnă *Unsul* și este mai curînd un titlul decît un nume. Isus n-a fost *Unsul*, *Mesia*, *Christosul*, înainte de a se fi botezat. Compară Fapte 10:37,38 cu Matei 3:16. El a fost uns cu Spirit Sfînt îndată ce-a ieșit din apă. Acest lucru s-a întîmplat cînd

El atinsese vârsta bărbăției, adică 30 de ani, potrivit Legii sub care se născuse și căreia era supus ca oricare alt iudeu, pînă în ziua în care a pus capăt dominației ei, îndeplinindu-i condițiile - „pironind-o pe cruce” (Col. 2:14). Cele șaiszeci și nouă de săptămîni din această profecie se termină deci la vremea botezului Său și a ungerii Sale. Numai de la acest timp, și nu mai înainte, El a fost Mesia, Christosul, Unsul. Prin urmare, cele șaiszeci și nouă de săptămîni sau patru sute optzeci și trei (483) de ani s-au sfîrșit în toamna anului A. D. 29. Atunci s-a împlinit partea profetiei care zice: „De la ieșirea poruncii pentru restaurarea și rezidirea Ierusalimului (Dan. 9:25 - King James) pînă la Mesia (Unsul) Prințul, vor fi șapte săptămîni și șaiszeci și două (69) de săptămîni”. Găsim că a șaptezecua, care a început atunci, s-a împlinit ca și celelalte - un an pentru o zi.

125. Cea mai mare parte dintre cei care au scris asupra acestui subiect au socotit începutul acestei perioade de la anul al șaptelea al lui Artaxerxe, cînd acesta i-a dat lui Ezra o misiune (Ezra 7:7-14) ce se presupune că a fost executarea decretului lui Cyrus (Ezra 1:3; 5:13; 6:1-12). Trebuie să observăm totuși că decretul lui Cyrus era de a zidi casa Domnului - Templul și zidul curții acestuia. A fost însă și un alt decret, în al douăzecilea an al lui Artaxerxe, ce dădea lui Neemia împuternicirea de a rezidi zidurile Ierusalimului care la timpul acela erau încă nereparate (Neem. 2:3-8; 6:15; 7:1). De la emiterea acestui decret pentru „restaurarea și rezidirea Ierusalimului” trebuie datată această profecie a lui Daniel. Toată istoria se armonizează cu aceasta. Există a singură aparentă contradicere într-o profecie a lui Isaia privitoare la acest fapt, unde se spune că Cyrus

nu numai că „va da drumul prinșilor Mei”, ci de asemenea „el Îmi va zidi cetatea” (Isa. 45:13). La această aparentă obiecție noi răspundem: cuvîntul tradus aici prin *cetate* este *ir* și înseamnă un loc înconjurat cu ziduri. Înțelegem că aici se face referire la zidurile curții Templului; faptele citate mai sus se acordă cu aceasta. Același cuvînt *ir* este redat prin *curte* în 2 Regi 20:4.

126. Data cînd s-a dat misiunea lui Neemia este îndeobște admisă ca fiind anul 445 î. Chr., însă dr. Hale în lucrarea sa asupra cronologiei (pag. 449 și 531), ca și dr. Priestlie în tratatul său „Harmony of the Evangelists” („Armonia evangheliștilor”) (pag. 24-38), dovedesc că acest mod de a vedea este în întîrziere cu nouă ani și dau anul 454 î. Chr. ca adevărata dată a primirii misiunii de către Neemia; această dată se potrivește cu cea a prezicerii lui Daniel (9:25) privitoare la decretul pentru restaurarea și rezidirea Ierusalimului.

127. Deoarece șazeci și nouă de săptămîni (7 și 62) sau patru sute optzeci și trei (483) de ani ne duc pînă la Mesia (Unsul), scăzînd din această perioadă de 69 de săptămîni sau 483 de ani cei patru sute cincizeci și patru (454) de ani î. Chr., data adevărată cînd s-a emis decretul pentru rezidirea Ierusalimului, restul - A. D. 29 - ar fi anul în care Unsul (Mesia) s-ar manifesta. Aceasta este în acord exact cu ceea ce am dovedit deja că Isus a fost botezat de către Ioan și a primit ungerea Spiritului în anul 29, cam la 3 octombrie. El era atunci de 30 de ani, potrivit datei reale a nașteri Sale, după cum am dovedit în capitolul precedent.

128. Misiunea Domnului nostru a durat *trei ani și jumătate* și s-a terminat prin crucificarea Sa în timpul Paștelui, în primăvara anului A. D. 33. Prin aceasta El

a îndeplinit exact profeția cu privire la săptămîna care a rămas sau ultima săptămîna (șapte ani) a favorii promise. După (7 și 62) șazeci și nouă de săptămîni, „Mesia va fi tăiat (traducerea Douay „va fi ucis”) dar nu pentru sine* . . . în mijlocul săptămîinii (cea care a rămas - a 70-a) el va face ca jertfa și prinosul să înceteze” (Dan. 9:26; King James).

129. Jertfele ce se aduceau după Lege au încetat atunci, dar nu în sensul că preoții n-au mai jertfit animale, tămîie etc., pentru că jertfele au continuat să fie aduse ca și în trecut an de an, însă ele n-au fost acceptate de Iehova și n-au mai fost în nici un sens jertfe pentru păcat. Adevărata jertfă fiind venită, Domnul nostru Isus „înlăturînd păcatul prin jertfa Sa” (Evr. 9:26 - Cornilescu rev.), Iehova nu mai putea recunoaște alte ofrande ca jertfe și nici un fel de necesitate a lor.

130. Acolo pe cruce Mesia, care se jertfise pe Sine trei ani și jumătate, și-a sfîrșit lucrarea (Ioan 19:30) și astfel „a pus capăt păcatului” făcînd înaintea lui Dumnezeu o deplină și completă ispășire pentru fărădelegea omului și aducînd astfel întregii omeniri îndreptățire eternă pentru păcat, în locul îndreptățirii anuale tipice săvîrșită prin jertfele tipice pentru poporul tipic Israel. Moartea lui Mesia a fost de asemenea „sigiliul” - garanția îndeplinirii - tuturor viziunilor și a profețiilor cu privire la binecuvîntările viitoare și la „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime”

---

*Această expresie - „dar nu pentru sine” - este diferit redată în alte traduceri, dintre care multe sînt în fața noastră; dar, în opinia noastră, aceasta, a versiunii comune (King James - n. e.), este cea mai clară și mai bine tradusă.

(Fapt. 3:21 - Cornilescu rev). Amîndouă aceste făgăduințe, legămîntul făcut cu Avraam precum și noul legămînt, au fost garantate, făcute sigure cu „sîngele său prețios” (Luc. 22:20; 1 Cor. 11:25) care vorbește în favoarea noastră mai bine decît sîngele taurilor și al țapilor - aducînd veșnica îndreptățire și desființarea păcatului pentru toți cei care-l primesc. În restul sau a doua jumătate a celei de a șaptezecia săptămîni de favoare iudaică - cei trei ani și jumătate care au început la Rusalii - ucenicii Săi, „sfîntul sfinților” din această națiune, au fost unși cu Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu întocmai cum a fost uns Mesia la sfîrșitul celei de a șaizeci și noua săptămîină.

131. Astfel au fost împlinite cuvintele versetului 24 din această profeție: „Șaptezeci de săptămîni sînt hotărîte pentru POPORUL TĂU și pentru cetatea ta sfîntă: (a) pentru a sfîrși nelegiuirea, pentru a pune capăt păcatelor, pentru a face reconciliere pentru nelegiuire, și pentru a aduce dreptatea veșnică, (b) pentru a pecetlui viziunea și profeția, (c) pentru a unge pe sfîntul sfinților”. Profeția nu arată că întregă această lucrare va fi amînată pînă la ultima „săptămîină”, cînd Mesia va fi prezent. Israeliții au înțeles fără îndoială că ea presupune *din partea lor* o mare reformă morală care îi va pregăti pentru Mesia și pentru ca națiunea lor să fie unsă sub El ca popor „sfînt al sfinților” pentru binecuvîntarea lumii în general. Veacurile de experiență nu i-au învățat să recunoască că *ei* nu erau în stare să ridice păcatul și să facă reconciliere pentru fărădelege; că trebuia o jertfă de răscumpărare desăvîrșită pentru a face această mare lucrare ce constă în ștergerea păcatului și îndreptățirea condamnatului.

132. Pe de altă parte, deși arată că Mesia va fi tăiat (va muri) la mijlocul celei din urmă săptămîni, profetul Daniel nu arată că masa poporului său va fi *nesfîntă* și va fi din cauza aceasta lepădată, cum au fost ei, la mijlocul acelei săptămîni (Mat. 23:38). Un alt profet spune: „Domnul va sfîrși lucrul și-l va *scurta* în dreptate (în mod drept)” (Rom. 9:28 - King James) și astfel totul a fost terminat în jumătatea săptămîinii (trei ani și jumătate ai) misiunii lui Isus, cu excepția ungerii sfîntului sfinților.

133. Dar ce se întîmplă cu restul din a șaptezecoa săptămîină, cu cei trei ani și jumătate care se întind dincolo de cruce? Oare Iehova făgăduise șaptezeci de săptămîni de favoare pentru israeliți și nu le-a dăruit în realitate decît șaiszeci și nouă și jumătate? La prima vedere s-ar părea că este așa, mai cu seamă dacă ne amintim că cinci zile înainte de moartea Sa „în mijlocul săptămîinii”, Isus plîngea asupra cetății lor și le rostea sfîrșitul, zicînd: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Mat. 23:38). Dar nu este așa; Iehova cunoștea sfîrșitul de la început și cînd a promis șaptezeci de săptămîni El avea în vedere acest lucru. Prin urmare trebuie să ne așteptăm ca favoarea lui Dumnezeu să dăinuiască încă asupra acestui popor timp de trei ani și jumătate după crucificare, deși el a fost atunci lăsat în pustiire ca națiune.

134. Că israeliții ca națiune nu erau potriviți să fie beneficiarii favorii principale sau spirituale (nici chiar ai favorii pămîntești) a fost demonstrat prin faptul că l-au respins pe Mesia, așa cum a prevăzut și a prezis Dumnezeu. Prelungirea încercării lor naționale dincolo de mijlocul săptămîinii a șaptezecoa n-ar fi fost pentru

ei de nici un folos și ea a fost scurtată atunci când ei au fost lăsați „pustii” - respinși din favoare. În restul timpului rămas din această săptămână (adică în cei trei ani și jumătate), favoarea a fost *mărită*, deși mărginită la „rămășiță”, la sfântul sfinților, la cei mai curați și mai potriviți, numai la cei cărora ea le putea fi folositoare (Isa. 10:22,23; compară cu Rom. 9:28). Creșterea favorii consta în faptul că El a dăruit rămășiței trei ani și jumătate de exclusivă atenție și de exclusivă slujire sub avantajele mai mari ale dispensației Spiritului, care, începînd cu ucenicii la Rusalii, atinse probabil tot grîul copt al acestei națiuni în timpul acestei perioade de favoare specială. Cît privește rezultatele primelor zile vezi Fapte 2:41 și 4:4. Din acest motiv, deși Isus gustase moartea pentru toți și Evanghelia era spre a fi proclamată tuturor, totuși El învăța pe ucenicii Săi să *înceapă cu Ierusalimul*. Ei nu trebuia nici să părăsească aceasta lucrare specială, nici să ofere această favoare a noii dispensații altora, înainte ca cei trei ani și jumătate de *favoare promisă lui Israel* să se sfîrșească - pînă cînd Dumnezeu să-i trimită în mod special către păgîni, cum îi trimisese către iudei - Fapte cap. 10.

135. Părerea cronologiștilor asupra datei convertirii lui Corneliu oscilează între anii 37 și 40 A. D.. Dar, sprijinindu-ne pe profeția care formează subiectul nostru, nu ne îndoim că ea s-a petrecut în toamna anului 36 A. D., în momentul cînd se sfîrșiseră cele șaptezeci (70) de săptămîni sau cei patru sute nouăzeci (490) de ani de favoare a lui Israel. Fiindcă favoarea lor exclusivă s-a sfîrșit atunci, această dată trebuie să fie marcată cel mai potrivit prin trimiterea Evangheliei la neamuri. Israeliții n-au fost lipsiți de Evanghelie după aceasta, dar

ei au fost tratați întocmai ca neamurile, deși prejudecățile lor îi așezau, fără îndoială, într-o poziție mai puțin favorabilă. „Sfântul sfinților” fiind deja ales, Evanghelia nu le mai era rezervată exclusiv lor, ci a fost deschisă oricărei creaturi care avea urechi de auzit - Fapt. 13:46.

136. După cele șaptezeci de săptămîni veniră strîmtorarea și tulburările prezise în versetele 26 și 27. Prințul roman veni și distruse orașul și templul, și, asemenea unui potop, nu lăsa în urmă-i decît o pustiire și o nimicire năprasnică. Mesia, pe care ei îl respinseseră, îngădui să vină asupra acestui popor fel de fel de rele și va mai îngădui încă „pînă la desăvîrșire”, pînă cînd le va fi destul, pînă cînd El va zice: „Vorbiți mîngîietor Ierusalimului și strigați-i că timpul lui hotărît s-a sfîrșit, că nelegiuirea lui este iertată” (Isa. 40:2 - King James). Deocamdată *ceea ce este hotărît* va fi vărsat asupra celui pustiit (sau poporul lepădat), pînă cînd paharul lui va fi plin de necaz - pînă în ziua cînd vor zice: „Binecuvîntat este cel ce vine în numele Domnului!” - Marc. 11:9,10. Ziua eliberării israeliților începe acum, mulțumim lui Dumnezeu; și dacă pustiirea și strîmtorarea lor nu s-a sfîrșit încă, totuși, fiecare ceas grăbește timpul cînd mintea lor orbită de prejudecăți va vedea la lumina zilei pe Cel pe care l-au străpuns și cînd îl vor plînge după cum plînge cineva pe unicul său fiu - Zah. 12:10.

137. Deoarece mulți dintre cei care au citit pasajul examinat aici căzuseră în mare confuzie și eroare, neînțelegînd corect aranjamentul cuvintelor profetului, confundînd pe Mesia Prințul cu prințul roman etc., sugerăm cititorului să studieze cu grijă pasajul așa cum este aranjat la începutul acestui capitol, cu atenție la paranteze și la remarcile explicative din paranteze.

Cîntare

1. Ce cînt plăcut! El a venit,
Mîntuitor promis;
Inimi, Lui tron să-i gătiți
Și în cîntec să-L măriți.
2. Vine El, „Soare-al Dreptății”,
S-alunge nori, ceață,
Să dea flori pustietății,
În veci zi de viață.
3. El vine să libereze,
Pe cei prinși de Satan;
Va distruge-a morții poartă,
Și tot ce-i Lui dușman.
4. Vine-a ridica suflete
Să lege pe răniți;
Din comori de grație
Va da celor lipsiți.
5. Osana! binecuvîntat,
Prințul nou de pace;
În cer veșnic va fi adorat:
El cu drept domnește.

Capitolul IV

Timpurile neamurilor

CE SÎNT TIMPURILE NEAMURILOR - ÎNCEPUTUL, LUNGIMEA, SFÎRȘITUL
LOR, A. D. 1914 - EVENIMENTE CARE LE ÎNSOȚESC - EVENIMENTE
CARE LE URMEAZĂ - TIMP LITERAL ȘI TIMP SIMBOLIC - UN TIP
REMARCABIL - INDICAȚII PREZENTE - ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU
TREBUIE SĂ RĂSTOARNE CONDUCEREA NEAMURILOR - TREBUIE,
DECI, SĂ SE ORGANIZEZE ÎNAINTE DE SFÎRȘITUL EI, ÎNAINTE DE A.
D. 1914 - DE CE I SE ÎMPOTRIVESC ÎMPĂRĂȚIILE NEAMURILOR - CUM
ȘI DE CE TOȚI O VOR ACCEPTA ÎN FINAL CU BUCURIE - „DORINȚA
TUTUROR NAȚIUNILOR VA VENI“

(Deoarece subiectul examinat în acest capitol este în strînsă legătură cu cel din capitolul 13, Volumul I, cititorul va fi mult ajutat citind din nou acel capitol înainte de a începe studiul acestuia.)

„Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri pînă se vor împlini timpurile neamurilor” - Luc. 21:24 - Cornilescu rev..

138. Expresia „timpurile neamurilor” este aplicată de Domnul Isus intervalului de timp din istoria lumii cuprins între înlăturarea împărăției tipice a lui Dumnezeu, împărăția lui Israel (Ezec. 21:25-27) și introducerea și stabilirea antitipului ei, adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, cînd Christos „va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut” - 2 Tes. 1:10 - Cornilescu rev..

139. În acest interval de timp stăpînirea pămîntului a fost exercitată de guverne păgîne, adică ale nea-

murilor, iar Israel trupesc ca și cel spiritual au fost și trebuie să fie supuși acestor puteri, pînă la expirarea timpului lor (Rom. 13:1). Cu toate că Dumnezeu nu aprobă nici nu recomandă aceste guvernări, El le recunoaște totuși, cu alte cuvinte El îngăduie într-un scop înțelept stăpînirea lor, pentru un timp hotărît.

140. Domnia asupra pămîntului a fost dată la început lui Adam, pentru a-l supune, a-l stăpîni și conduce după dreptate (Gen. 1:28). Însă Adam a căzut și domnia pierdută prin păcat a fost luată de la el. Apoi Dumnezeu a îngăduit îngerilor să încerce salvarea omenirii din păcat, dar unii dintre ei „nu și-au păstrat starea de la început” și au păcătuit, ceea ce a dus la nimicirea lor prin potop (Iuda 6; Gen. 6:1-7,11-13). După potop Dumnezeu a făcut cunoscută lui Avraam intenția Sa de a salva omenirea păcătoasă, muribundă, prin posteritatea lui Avraam, ridicînd din ea un mare eliberator, conducător și învățător, zicînd: „Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta” - Gen. 22:15-18.

141. Aceasta a fost cea dintîi aluzie la o stăpînire națională, universală asupra pămîntului. Această aluzie venită din partea lui Dumnezeu presupunea o calificare specială, o superioritate deosebită a acestui conducător asupra și deasupra tuturor celorlalți și că va fi spre binele și folosul tuturor oamenilor să se supună și să asculte de un asemenea conducător. Această făgăduință din partea lui Dumnezeu s-a înrădăcinat adînc în mințile și inimile posterității lui Avraam - Israel și fără indoială că edomiții și moabiții, rudele lor, o cunoșteau. Este probabil că o asemenea speranță națională a ajuns și la cunoștința celorlalte națiuni, ceea ce a născut în ele

dorișta de a fi nașionea conducătoare și de a cuceri stăpînirea universală, socotindu-se tot atît de capabile și de îndreptățite ca și oricare alt neam din sămînța lui Avraam să stăpînească, să învețe și să binecuvînteze astfel pe toate celelalte nașioni.

142. Speranța lui Israel de-a ajunge la dominația universală, nu pentru că neamurile doreau aceasta, ci prin alegerea lui Dumnezeu și puterea Sa manifestată în favoarea lor, pare să se fi întins și la alte nașioni. Oricum însă, vedem că acești regi și aceste popoare ale neamurilor considerau stăpînirile lor ca favoruri ale dumnezeilor la care se închinau. Același sentiment mai există și astăzi, atît la mărunții conducători și prinți cît și la cei mai puternici regi și împărați. Indiferent de slăbiciunile lor intelectuale sau fizice, de cît de incorect și necorespunzător se conduc pe sine sau conduc pe alții, ei sînt cu toții stăpîniți, în măsură apropiată nebuniei, de ideea că Dumnezeu i-a ales în mod special pe ei și familiile lor pentru a governa și „BINECUVÎNTA” (?) tot pămîntul. Această teorie, acceptată de masa poporului, este cu mîndrie gravată pe medaliile, monedele și documentele de stat, prin menșionea: „Rege . . . prin grația lui Dumnezeu”.

143. Astfel, în timp ce israeliții așteptau și nădăjduiau să stăpînească întreg pămîntul, potrivit făgăduinței - nădejde pe care ei o crezură pe punctul de a se realiza mai cu seamă sub domnia lui David și a lui Solomon, această năzuință spre imperiu universal deveni generală la celelalte nașioni. Cînd sosi timpul ca Dumnezeu să ia coroana regească de la Israel, pînă va veni adevărata sămînță ca să preia domnia, El hotărî să îngăduie regatelor neamurilor să încerce modul lor de a governa,

ca omenirea să se convingă astfel că eforturile sale de a se autoguverna sînt inutile în condiția sa păcătoasă din prezent. După cum odinioară dăduse îngerilor domnia pierdută de Adam spre a dovedi incapacitatea lor de a guverna și de a binecuvînta lumea, tot așa a lăsat acum această domnie în mîinile neamurilor pentru ca ele să poată încerca diferitele sisteme de guvernare fără ajutorul Său. Dumnezeu a îngăduit aceste diferite *experimente* ca tot atîtea învățăminte folositoare și necesare spre a ocupa intervalul de timp pînă cînd Unsul Domnului, care are dreptul, va veni și va prelua domnia lumii ca să aducă la îndeplinire toate scopurile Sale îndurătoare.

144. După cum Israel după trup a fost tip al lui Israel spiritual, Biserica lui Christos, care de asemenea este numită în sensul său mai înalt „o preoție împărătească, o națiune sfîntă” (1 Pet. 2:9 - King James), care la timpul convenit va guverna și binecuvînta toate națiunile, tot așa, în anumite privințe, împărăția lor a fost un tip al Împărăției lui Christos. Prin urmare, cînd a sosit timpul ca Dumnezeu să transfere domnia lumii în mîinile neamurilor, a trebuit mai întîi să fie luată coroana tipică de la Israel și împărăția lui tipică să nu mai fie recunoscută. Cînd Dumnezeu a făcut acest lucru, El a mărturisit că israeliții *s-au dovedit ei înșiși nepotrivii* de a li se încredința dominația universală, fiindcă deveniseră corupți, vanitoși și idolatri, pe măsura ridicării lor naționale. Sentința divină a acestei transferări a coroanei s-a dat sub domnia lui Zedechia și este exprimată de profet în aceste cuvinte: „Așa zice Iehova, Domnul: Să i se scoată diadema, și să i se ia coroana! Acesta nu va mai fi cum a fost; înalță pe cel umilit și umilește pe cel

înălțat. O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna, și nu va mai sta, pînă ce nu va veni acela al căruia este dreptul și acestuia o voi da" - Ezec. 21:25-27 (Sfinta Scriptură 1874); Gal. 3:29; Apoc. 2:26,27; 20:4-6; Dan. 7:27.

145. Această răsturnare a coroanei sau a domniei s-a îndeplinit: coroana a fost transferată mai întii Babilonului, apoi Medo-Persiei, după aceea Greciei și în sfîrșit Romei. Caracterul acestor imperii poate fi găsit în paginile istoriei, unde este în perfect acord cu descrierile profetice în chipul cel mare din viziunea lui Nebucadnețar și în vedenia lui Daniel despre cele patru fiare (Dan. cap. 2 și 7). Împărăția lui Israel va rămînea deci răsturnată pînă cînd Christos, moștenitorul legitim al tronului lui Israel și al întregului pămînt pe care l-a cumpărat cu sîngele Său prețios, va veni și va lua domnia imperiului Său. După cum am văzut, imperiul Său va fi al cincilea imperiu universal al pămîntului, Împărăția lui Dumnezeu sub toată întinderea cerurilor. Dar, spre deosebire de cele patru imperii anterioare care fuseseră permise și recunoscute pentru un timp hotărît fără ca totuși să fi fost aprobate, aceasta va fi aprobată și stabilită de Dumnezeu ca reprezentanta Lui pe pămînt. Ea va fi Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția Unsului lui Iehova și va fi stabilită treptat, într-o perioadă de mare strîmtorare prin care se va încheia Epoca Evanghelică și în care stăpînirile prezente vor fi total consumate, sfîrșindu-se în mijlocul unei mari confuzii - Dan. 2:44; Țef. 1:14-17; 3:8,9.

146. În acest capitol prezentăm dovezi biblice că sfîrșitul complet al timpurilor neamurilor adică sfîrșitul contractului lor de domnie va fi atins în anul 1914 și că această dată va vedea descompunerea guvernării oame-

nilor imperfecti. Prin urmare, dacă Sfânta Scriptură sprijinește acest fapt el va dovedi:

(1) Că Împărăția lui Dumnezeu, pentru care Domnul ne-a învățat să ne rugăm (Mat. 6:10): „Vie împărăția ta”, va începe la această dată să-și asume controlul universal și că atunci în scurt timp va fi „ridicată” sau ferm stabilită pe pământ, pe ruinele instituțiilor prezente.

(2) Că Acela care are dreptul la domnie va fi atunci prezent ca noștrul Conducător și nu numai atât, dar va fi prezent mult timp înainte de această dată, deoarece El Însuși va fi cauza directă a răsturnării acestor împărății ale neamurilor, zdrobindu-le ca pe vasele unui olar (Ps. 2:9; Apoc. 2:27) și stabilind în locul lor guvernul Său drept.

(3) Că, puțin timp înainte de sfârșitul acestei răsturnări, ultimul membru al Bisericii, „preoțimea regală”, „corpul lui Christos”, va fi glorificat împreună cu Capul, deoarece toți membrii vor domni cu Christos ca împreună moștenitori cu El ai Împărăției Sale, care nu poate fi deplin „ridicată” fără toți membrii.

(4) Că Ierusalimul, cu începere de la acest timp, va înceta să mai fie călcat în picioare de neamuri și va fi ridicat din țărâna dizgrației divine la locul de cinste, fiindcă „timpurile neamurilor” vor fi împlinite sau completate - Luc. 21:24.

(5) Că orbirea lui Israel va începe să dispară la această dată și chiar mai înainte, întrucât „orbirea în parte” a lor va ține „pînă va intra numărul deplin al neamurilor” (Rom. 11:25 - King James) sau, cu alte cuvinte, pînă cînd numărul total al celor luați dintre neamuri ca membri în Corpul, Mireasa lui Christos, va fi în întregime ales.

(6) Că marele timp de „necaz . . . , cum n-a mai fost niciodată de la începutul lumii” (Mat. 24:21,22) își va atinge punctul culminant într-o domnie universală a anarhiei și că atunci oamenii vor învăța să fie liniștiți și să recunoască pe Iehova ca Dumnezeu adevărat care trebuie să fie înălțat pe pământ - Ps. 46:10 - Cornilescu rev.. Starea de lucruri, comparată în limbaj simbolic cu valurile unei mări înfuriate, cu pământul topindu-se, cu munții clătînându-se și cu cerurile arzînd, va trece atunci și „cerurile noi și pământul nou” cu binecuvîntările lor pașnice vor începe să fie recunoscute de omenirea istovită din cauza necazului. Dar Unsul Domnului și dreapta și legitima Sa autoritate vor fi recunoscute mai întîi de o clasă de copii ai lui Dumnezeu care vor trece prin marele necaz; această clasă este reprezentată pe harta vîrstelor din Vol. I prin literele m și t (vezi Vol. I, pag. . . .), apoi, la sfîrșitul timpului de necaz, de către Israel după trup și, în cele din urmă, de către omenire în general.

(7) Că înainte de această dată Împărăția lui Dumnezeu, organizată în putere, va fi pe pământ, pentru a lovi și sfărîma chipul neamurilor (Dan. 2:34) și a nimici cu desăvîrșire puterea acestor regi. Puterea și domnia ei vor fi stabilite pe măsură ce prin influențele și agențiile ei diferite va zdrobi și spulbera „stăpînirile care sînt” - civile și eclesiastice (fierul și lutul) - Dan. 2:44,45.

Începutul timpurilor neamurilor, la 606 î. Chr.

147. Cuvintele Domnului nostru, „pînă se vor împlini timpurile neamurilor”*, implică ideea că aceste

*Cuvîntul grecesc „kairos”, tradus aici prin „timpuri”, înseamnă un timp fixat. Același cuvînt este tradus „timpuri”

timpuri trebuiau să aibă o limită precizată, pentru că nu s-ar putea spune despre o perioadă nedelimitată și nedefinită că ea se va împlini. Astfel, deci, domnia neamurilor a avut un început, va dăinui un *timp anumit* și se va sfârși la timpul hotărît.

148. Începutul acestor timpuri ale neamurilor este clar indicat de Scripturi. Dacă ele ne dau de asemenea și lungimea acestei perioade fixate, sau a contractului de stăpînire a neamurilor, atunci vom putea ști cu precizie și cînd se va termina ea. Biblia ne dă această perioadă determinată care trebuie să se împlinească, însă ea o dă în așa fel încît n-a putut fi înțeleasă cînd s-a scris, nici înainte ca scurgerea timpului și evenimentele istoriei să răspîndească lumina lor asupra ei. Chiar și atunci, însă, ea n-a putut fi înțeleasă decît de cei care vegheau și care nu erau supraîncărcați cu grijile acestei lumi.

149. Biblia ne dă o dovadă clară și tare că „timpurile neamurilor” sînt o perioadă de 2520 de ani, de la anul 606 î. Chr. pînă la A. D. 1914 inclusiv. Această arendare a stăpînirii universale acordată guvernelor neamurilor a început, cum am văzut deja, prin Nebucadnețar, nu la începutul domniei lui, ci atunci cînd împărăția tipică a lui Dumnezeu a încetat și cînd stăpînirea asupra lumii a fost lăsată de Dumnezeu în mîinile neamurilor. Începutul acestor „timpuri ale neamurilor” este deci precis marcat ca fiind timpul cînd coroana împărăției tipice a lui Dumnezeu a fost luată de la Zedechia, ultimul rege al lui Iuda.

150. Potrivit cuvintelor profetului (Ezec. 21:25-27)

și în textele următoare: Marcu 1:15, 1 Timotei 6:15, Apocalipsa 12:14, Fapte 3:19; 17:26. Cuvîntul „sezoane” din Fapte 1:7 este din acest cuvînt grecesc.

Zedechia a fost detronat și Ierusalimul împresurat, transformat în ruine de armata lui Nebucadnețar și în această stare a rămas timp de șaptezeci de ani - pînă la restaurarea din anul întîi al lui Cyrus (2 Cron. 36:21-23). Deși Ierusalimul a fost rezidit și cei prinși s-au întors în țară, totuși Israel n-a avut rege de atunci și pînă azi (Osea 3:4). Restabiliți în țară și repuși în libertățile lor personale de către Cyrus, israeliții, ca națiune, au fost rînd pe rînd supuși perșilor, grecilor și romanilor; la prima venire a Domnului nostru ei se aflau sub jugul Romei, Pilat și Irod fiind reprezentanții Cezarului.

151. Cunoscînd aceste fapte nu va fi greu să găsim cînd au început timpurile neamurilor, căci primul an al lui Cyrus este o dată bine precizată - atît istoria laică cît și cea religioasă sînt de acord cu Canonul lui Ptolemeu care îl așează în anul 536 î. Chr.. Dacă anul 536 î. Chr. înseamnă sfîrșitul celor șaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului și începutul restaurării iudeilor, rezultă că răsturnarea împărăției lor a avut loc cu șaptezeci de ani înainte de 536, adică (536 + 70) în anul 606 î. Chr., care este data începutului timpurilor neamurilor.

152. Recunoscînd că Dumnezeu a arendat puterea guvernelor lumii sau neamurilor, înseamnă nu numai că ele trebuie să cadă, să fie înlăturate și înlocuite cu Împărăția lui Christos cînd timpurile lor se vor sfîrși, ci și că Dumnezeu nu le va lua domnia ca s-o dea Unsului Său înainte de expirarea contractului lor, deci înainte ca „timpurile neamurilor” să se împlinească. Prin cunoașterea acestor fapte sîntem feriți de acea falsă idee în care papalitatea a dus lumea - că Împărăția lui Dumnezeu a fost *ridicată* la Rusalii și a fost mai deplin stabilită atunci cînd, după cum se pretinde, Imperiul roman păgîn a fost

convertit la creștinism (la papalitate) și a reușit să ajungă să aibă puterea lumească și spirituală asupra lumii. Noi vedem, mulțumită acestei profeții privitoare la „timpurile neamurilor”, că această pretenție a bisericii Romei, mai mult sau mai puțin înșușită și de protestantism, este falsă, că aceste națiuni pe care atît papalitatea cît și protestantismul le numesc națiuni creștine și ale căror guverne le numesc „creștinătate” (în engleză „Christendom” („creștinătate”, „lumea creștină”) provine din „Christ's Kingdom” („regatul lui Christos”) - n. e.) nu sînt de fapt creștine. Ele sînt „împărățiile acestei lumi” iar Împărăția lui Christos nu poate lua controlul înainte să se fi împlinit „timpurile” lor, cu toate că ea se va pregăti și se va organiza pentru aceasta în puținii ani ce vor încheia „timpurile neamurilor”, cînd aceste regate vor fi cutremurate, dezintegrate și vor cădea în anarhie.

153. În decursul Vîrstei Evanghelice Împărăția lui Christos existase numai în stadiu de început, în umilință, fără putere și fără privilegiu de a domni - fără coroană și avînd numai scepstrul făgăduinței, necunoscută de lume și supusă „stăpînirilor care sînt” - împărățiilor neamurilor. Moștenitorii Împărăției cerești trebuie să continue în aceste condiții pînă la timpul stabilit pentru a domni împreună cu Christos. În decursul timpului de strîmtoare care va încheia această vîrstă ei vor fi înălțați la putere, însă „domnia” dreptății asupra lumii nu poate avea loc înainte de 1915 - cînd „timpurile neamurilor” își au sfîrșitul. Este deci de datoria membrilor Bisericii să aștepte cu răbdare timpul stabilit pentru triumfala și glorioasa lor domnie, să stea la o parte de împărățiile acestei lumi, ca străini, peregrini și oaspeți, și ca moștenitori ai Împărăției viitoare să-și

centreze toate ambițiile și speranțele în ea. Creștinii ar trebui să recunoască adevărata natură a acestor împărății și să se țină separați de ele, dându-le respectul și ascultarea cuvenită pentru că Dumnezeu le-a îngăduit să guverneze. După cum ne învață apostolul Pavel: „Orice suflet să fie supus autorităților care sînt mai presus decît el; căci nu este autoritate decît de la Dumnezeu” - Rom. 13:1 - Cornilescu rev..

154. Israel trupesc nu poate nici el să intre în moștenirea sa, de atîta timp făgăduită înainte de acest timp, cu toate că măsuri pregătitoare vor fi luate mai dinainte. Dumnezeu nu va stabili pe deplin nici faza pămîntească nici faza spirituală a Împărăției Sale înainte de a expira contractul neamurilor.

155. Coroana (domnia) a fost luată de la poporul lui Dumnezeu (de la ambele semințe - spirituală și trupească), pînă în ziua cînd „timpurile neamurilor” vor fi ajuns la sfîrșitul lor - la prezența glorioasă a lui Mesia, care va fi nu numai „Regele iudeilor”, ci singurul „rege peste tot pămîntul în ziua aceea” (Zah. 14:9). Unii se pot gîndi că această îndepărtare a coroanei de la Israel a fost o violare a făgăduinței: „sceptra nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cîrmuire dintre picioarele lui, pînă ce va veni Șilo (Gen. 49:10 - Cornilescu rev.). Să observăm însă deosebirea dintre *coroană* și *sceptru*, căci dacă coroana a fost luată în zilele lui Zedechia, sceptra, cum vom vedea, n-a fost luat decît 639 de ani mai tîrziu - cînd Domnul nostru Isus, din seminția lui Iuda și din neamul lui David după trup, fu aprobat de Dumnezeu ca singurul și legitimul moștenitor al sceptraului pămîntesc de atîta timp făgăduit.

156. Făgăduința lui Dumnezeu către Avraam,

reînnoită lui Isac și lui Iacov, era că din posteritatea lor se va naște marele Eliberator care va binecuvînta și ridica nu numai familia lor în lume, ci „va binecuvînta TOATE familiile pămîntului” (Gen. 28:14). O vreme s-a sperat că Moise, marele legislator și eliberator, era cel făgăduit, dar el le-a spus în mod profetic: „Domnul Dumnezeuul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc *ca mine*” (Deut. 18:15), arătînd astfel că el nu era decît un tip al celui ce avea să vină; și Moise muri. Apoi făgăduința: „sceptra nu se va depărta din Iuda” (Gen. 49:10-Cornilescu rev.) a limitat așteptarea la această seminție și toate celelalte seminții se ținură întrucîtva de Iuda, în măsura credinței lor în făgăduințele lui Dumnezeu, așteptînd o binecuvîntare în unire cu Iuda, la timpul cuvenit. Cînd regele David se ridică din seminția ce avea făgăduința, victoriile sale aduseră mari speranțe într-un regat întins al cărui influență să se extindă pînă va cuprinde întreaga lume și va *supune* Legii toate națiunile. Apoi, cînd înțelepciunea și măreția lui Solomon, a cărui faimă era universală, atinseră apogeul, totul făcea să se creadă că *domnia universală* era la îndemîna lor. Făgăduința lui Dumnezeu făcută lui David, că *din coapsele lui* va ridica un lăstar care va șede de-a pururi pe tronul Său, limitase la o *singură familie* făgăduința pe care o avea seminția lui Iuda, și această familie era deja pe tronul lui Israel. Cînd marele templu al lui Solomon fusese clădit și cînd sute de cîntăreți și de preoți formară acolo o impunătoare privesite, cînd faima înțelepciunii și bogăției lui Solomon se răspîndise în lumea largă, cînd regii îi trimiteau daruri și doreau favorurile lui, cînd regina din Seba veni cu daruri ca să vadă pe regele cel mai vestit și cel mai minunat din cîți

a cunoscut lumea vreodată, nu este de mirare că pieptul iudeilor fu plin de speranță și de mândrie, deoarece momentul înălțării seminței lui Avraam și al binecuvântării tuturor popoarelor, pe care îl așteptau de atîta timp, părea chiar sosit**.

157. Amară le-a fost însă dezamăgirea cînd, după moartea lui Solomon, împărăția fu sfîșiată și în cele din urmă complet răsturnată și cînd poporul care spera să cîrmuiască și să binecuvînteze neamurile ca națiunea sfîntă a lui Dumnezeu fu dus în robia Babilonului. „Pe malurile rîurilor Babilonului, ședeam jos și plîngeam, cînd ne aduceam aminte de Sion” - Ps. 137.

158. Însă, deși coroana, adică *puterea* de a governa a fost îndepărtată, *dreptul* de a governa (sceptrul), cuprins la început în făgăduința lui Dumnezeu, n-a fost îndepărtat, și cu toate că domnia universală a fost dată lui Nebucadnețar și urmașilor săi, cum este ilustrat prin chipul cel mare și prin cele patru fiare, acest lucru n-a fost, totuși, decît pentru o perioadă limitată. Făgăduința făcută la început lui Israel trebuia să se împlinească - coroana fu îndepărtată, dar sceptrul rămase pînă la venirea lui Șilo. Asta s-a și spus în hotărîrea privitoare la Zedechia: Să i se ia coroana! O voi răsturna, și nu va mai sta, *pînă* ce nu va veni acela *al căruia este dreptul* și acestuia o voi da - Ezec. 21:27 - Sfînta Scriptură 1874.

159. În timp ce legămîntul făcut cu Avraam făgăduia domnia și binecuvîntarea lumii prin sămînța sa, legămîntul Legii, încheiat cu Israel, copiii lui Avraam, limita și restrîngea acest legămînt avraamic, astfel că numai cei ce erau supuși pe deplin și desăvîrșit Legii puteau pretinde sau aveau dreptul să spere să participe la domnia și la binecuvîntarea făgăduită în legămîntul

avraamic. Cunoștința acestui fapt a dus la formarea sectei fariseilor care pretindeau că împlinesc fără greșală toate cerințele Legii, „socotindu-se pe ei drepti și disprețuind pe ceilalți”, numindu-i „vameși și păcătoși” în timp ce ei înșiși se numeau „copiii lui Avraam”, moștenitori ai domniei făgăduite care trebuia să binecuvînteze lumea - Ioan 8:33-39.

160. Învățătura clară, puternică a Domnului nostru Isus fu în parte îndreptată împotriva rătăcirilor fariseilor care credeau că păzirea minuțioasă (din partea lor) a unor ceremonii exterioare ale Legii însemna o deplină supunere la litera și spiritul ei. Domnul nostru învăța ceea ce toți creștinii știu astăzi, că Legea în plinătatea ei este de o perfecțiune atît de măreață și că omul este atît de decăzut și de *imperfect*, atît de împresurat de ispite înafară și de plin de slăbiciuni înlăuntru, încît este cu neputință vreunuia din ei să îplinească această Lege în mod desăvîrșit și să beneficieze de binecuvîntarea avraamică. Muștrările pe care Domnul nostru le adresa fariseilor nu trebuie înțelese deci ca imputări făcute străduințelor fariseilor de a împlini fără greșală Legea. El nu-i muștra nici pentru că nu îplineau în mod deplin Legea, lucru pe care nici un om imperfect nu-l poate face. El îi muștra din pricina fățarniciei lor, căci se amăgeau pe ei înșiși și amăgeau și pe alții pretinzînd că sînt perfecți și sfinți, pe cînd ei înșiși puteau să vadă și puteau să vadă și alții că curățenia lor era numai o spoială pe dinafară, inimile lor rămînînd tot necurate și neconsacrate. El îi critica pentru că evlavia lor era numai de formă, numai pe buze, pe cînd inimile le erau departe de Dumnezeu. După cum declară Domnul nostru și apostolul Pavel (Ioan 7:19; Rom. 3:20), nici unul din ei

nu ținuse pe deplin Legea și nu *putea* s-o țină. Ei ar fi putut totuși să se apropie mult mai mult de o respectare desăvârșită a Legii și a cerințelor ei decît au făcut-o.

161. Domnul nostru nu numai că mărturisea prin cuvintele Sale că importanța Legii consta în aceasta: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu *toată* inima ta, cu *tot* sufletul tău și cu *tot* cugetul tău . . . și pe aproapele tău ca pe tine însuși”, ci El a ilustrat personal acest fapt, lăsîndu-se cu totul vouinței și planului lui Dumnezeu, lăsînd la o parte orice plan și orice ambiție personală, precum și orice căutare după interese personale - împlinind pe deplin voia lui Dumnezeu cu *toată* inima Sa, mintea Sa, sufletul Său și cu *toată* puterea Sa și iubind pe aproapele Său ca pe Sine însuși, chiar pînă la moarte - Mat. 22:36-40.

162. Astfel, împlinind condițiile Legii - supunîndu-i-se cu desăvîrșire, cum nici un membru din familia omenească imperfectă nu *putea s-o facă*, Domnul nostru Isus a devenit moștenitorul tuturor binecuvîntărilor făgăduite în legămîntul Legii, încheiat cu Israel pe muntele Sinai, *dovedind* totodată că El era SĂMÎNȚA LUI AVRAAM, *căreia i se aplica acum întreaga făgăduință avraamică*. Domnul nostru și-a asigurat astfel *sceptrul* (dreptul făgăduit sau autoritatea de a domni pe pămînt) care de veacuri fusese făgăduit că îl va merita un membru din seminția lui Iuda, din familia lui David și lui i se va da. Marele premiu, la care nădăjduise Israel, după care alergase și pe care-l dorise timp de veacuri, fusese în sfîrșit cîștigat de Leul (Puternicul) din seminția lui Iuda. Șilo, marele *Pacificator*, venise; cel care nu numai că a făcut pace între Dumnezeu și oameni prin sîngele crucii Sale, cînd a răscumpărat neamul omenesc din osînda morții ce era

în mod drept asupra tuturor, dar care, de asemenea, când își va lua domnia și marea Sa putere ca Rege al regilor și Domn al domnilor, va învinge toată nedreptatea, tot răul și tot păcatul și va stabili pacea pe o bază sigură de sfințenie. El este Prințul Păcii.

163. Când sceptrul (*dreptul*), în virtutea legământului, trecu la Domnul nostru Isus, acest Legământ al Legii se sfârși, căci cum ar fi putut Dumnezeu să continue a *oferi* altora, fie sub orice condiție, premiul care fusese deja câștigat de Șilo? Prin urmare, după cum declară apostolul, Christos a pus capăt Legii (legământului) „piro-nind-o pe cruce” - Col. 2:14; Rom. 10:4.

164. Prin acest fapt „Prințul păcii” a asigurat supușilor atât iertarea păcatelor cât și restabilirea, și a stabilit o Împărăție veșnică pe temeiuri de dreptate, cum pe nici o altă cale nu s-ar fi putut face. Astfel s-a îndeplinit profeția; „Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cîrmuire („legiuitorul” - King James; n. e.) dintre picioarele (coapsele) lui, *pînă va veni Șilo*” (Gen. 49:10 - Cornilescu rev.). Deci sceptrul s-a îndepărtat din Iuda pentru a fi dat „*Leului* (celui puternic, ființei spirituale mai presus de toate, Domnului slavei), *din seminția lui Iuda*”, care deține acum acest sceptru (sau titlu de autoritate) ca Rege al regilor și Domn al domnilor - Apoc. 5:5; 19:16.

165. Chiar după cei șaptezeci de ani de robie în Babilon, cei care s-au întors pentru a reclădi templul și zidurile cetății erau dintre acei care aveau în inimă făgăduința lui Dumnezeu, care așteptau mîngîierea lui Israel (Luc. 2:25). Ei se grupară în jurul seminției lui Iuda, amintindu-și de făgăduințele lui Dumnezeu că Legislatorul, Eliberatorul, marele Șilo sau cel ce aduce pacea

trebuie să vină în această seminție. Dar vai, când Pacificatorul, Cel ce curăță nedreptatea și aduce împăcarea prin sîngele crucii Sale a venit, ei îl disprețuiră și-l respinseră, deoarece ei nu așteptau un Mare preot, ci un mare general.

166. Șilo, primind la învierea Sa scepтрul și „toată puterea”, din pricina ascultării Sale pînă la moarte, într-adevăr va binecuvînta pe Israel mai întîi - însă nu pe Israel trupesc, căci nu toți sînt adevărați israeliți cîți sînt după trup - Rom. 9:6. Șilo, moștenitorul, caută și găsește copii ai lui Avraam după spirit, atît pe cei din posteritatea sa legitimă cît și pe cei dintre neamuri care au moștenit credința și ascultarea lui Avraam - ca să facă din ei un popor care să-i poarte numele - Fapt. 15:14. „După aceasta” (după ce adunarea Bisericii Sale alese se va termina - în secerișul sau sfîrșitul Veacului Evanghelic, la încheierea timpurilor neamurilor) favoarea Sa se va întoarce iarăși la Israel, El va zidi din nou ruinele lui și în cele din urmă pe ale tuturor familiilor de pe pămînt pe temeiuri mai bune, așa cum mintea și inima omului nu și-ar fi putut închipui. El, care deține acum scepтрul - „al căruia este dreptul” (Ezec. 21:27 - Sf. Scriptură 1874) de a domni - va primi, deopotrivă, și coroana la expirarea „timpurilor neamurilor” (Luc. 21:24) și „la el se va aduna poporul” (Gen. 49:10 - King James). Scepтрul sau dreptul la „toată puterea în cer și pe pămînt” (Mat. 28:18) Lui i-a fost dat la învierea Sa, dar El așteaptă timpul stabilit de Tatăl - limita „timpurilor neamurilor” - înainte de a-și lua în stăpînire marea Sa putere și de a-și începe glorioasa domnie - vezi Apoc. 11:17,18; Evr.10:12,13.

167. Să nu uităm data găsită deja a începutului acestor „timpuri ale neamurilor” - adică anul 606

î. Chr., în timp ce vom proceda la examinarea mărturiilor care dovedesc că durata lor este de 2520 ani, sfârșindu-se în A. D. 1914.

168. Să nu ne așteptăm însă să găsim aceste indicații profetice scrise în multe cuvinte. Dacă această indicație ne-ar fi fost dată așa, ea ar fi fost cunoscută înainte de timpul cuvenit. De aceea ea a fost dată într-o formă ca să rămână ascunsă pînă la „timpul sfârșitului” - Dan. 12:4,10.

169. Cuvintele Domnului nostru Isus, că Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri pînă cînd se vor împlini „timpurile neamurilor”, cuprind ideea unei perioade limitate și determinate a domniei neamurilor, precum și gîndul că aceste timpuri sînt legate și măsurate într-un fel sau altul cu cetatea pămîntescă a Ierusalimului și cu casa trupestă a lui Israel, cu toate că atît Israel spiritual cît și cel trupesc au fost supuși acestor puteri ale neamurilor. Se pune întrebarea: „Oare a prezis Dumnezeu ceva privitor la istoria lui Israel care să ne poată da lungimea exactă a acestor „timpuri” despre care a vorbit Domnul nostru”? Da, desigur.

170. Să ne întoarcem la Leviticul. În el găsim binecuvîntări și blesteme cu caracter pămîntesc și vremelnic. Dacă Israel se va supune cu credințioșie lui Dumnezeu, el va fi binecuvîntat mai presus de toate celelalte neamuri. Dacă nu, anumite rele vor veni peste el. Concluzia este exprimată în aceste cuvinte: „Voi umbla printre voi și voi fi Dumnezeuul vostru și voi veți fi poporul meu . . . dar dacă nu Mă veți asculta și nu veți împlini toate aceste porunci . . . Îmi voi întoarce fața împotriva voastră și veți fi uciși înaintea vrăjmașilor voștri; cei ce vă urăsc vor domni peste voi.” „Veți

semăna sămînța în zadar, fiindcă vrăjmașii voștri o vor mânca." „Și dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta, atunci VĂ VOI PEDEPSI DE ȘAPTE ORI mai mult (în plus) pentru păcatele voastre" (Lev. 26:12,17,18,24,28; King James).

171. Această amenințare, „de șapte ori” (în engleză „seven times”, expresie care se traduce prin expresia „de șapte ori”, dar care cuvînt cu cuvînt se traduce „șapte timpuri” - n. e.), este menționată de trei ori. Diferitele pedepse specificate înainte de expresia „șapte ori” arată diferențele lor captivități la asirieni, moabiți, madianiți, filistenii, etc., în decursul cărora Dumnezeu a avut în continuare grijă de ei. Tranzacțiile Lui cu ei au fost „învățătură peste învățătură, regulă peste regulă, puțin aici, puțin acolo” (Isa. 28:10 - Cornilescu rev.); ca și pînă acum El continua să-i țină în mînă și cînd ei se căiau și strigau către El, le răspundea și-i elibera din mîna dușmanilor lor (Jud. 3:9,15). Dar, aceste pedepse neavînd efect, El a aplicat pe cea de șapte ori mai mult, cu care îi amenințase. Coroana fu îndepărtată în mod permanent și Israel, ca și lumea întreagă, a fost supus puterilor de fiară pentru *șapte timpuri* (șapte ori). Astfel, li s-a întîmplat așa cum i-a avertizat Dumnezeu: „Dacă cu toate acestea (pedepsele de mai înainte) nu mă veți asculta, atunci vă voi pedepsi de *șapte ori mai mult*.”

172. Ordinea de idei în care se află cele „șapte ori” (mai mult, în plus, adițional) arată că ele implică o pedeapsă finală și decisivă asupra acestui popor, după ce pedepsele anterioare suferite în repetate rînduri n-au putut să-l reformeze în mod permanent. Pedepsa acestor „șapte ori” își va atinge scopul de a umili cu totul pe israeliți în fața lui Dumnezeu și de a-i pregăti astfel

să primească binecuvîntările Sale. Prin urmare, aceste *șapte ori* se referă la *lungimea timpului* în care neamurile aveau să-i cîrmuiască; fără îndoială Domnul nostru făcea referire la această perioadă de „șapte ori” (șapte timpuri - n. e.) cînd vorbea de *timpurile* neamurilor - Luc. 21:24.

173. După cum am dovedit deja, aceste timpuri au început cînd micile captivități și pedepse făcură loc acestei mari și finale pedepse naționale a celor „șapte ori”, cînd ultimul lor rege, Zedechia, a fost îndepărtat. A urmat atunci o lungă perioadă de pedepse - cele „șapte ori” („șapte timpuri” - n. e.) prezise sau 2520 de ani.

174. În Biblie un *timp* are înțelesul de un an, n-are importanță dacă este vorba de un an literal sau simbolic, căci în momentul emiterii unei profeții era imposibil de știut dacă *timpul* menționat era literal sau simbolic. Profeții căutară cu sîrguință, dar în zadar, să știe ce timp sau ce *fel de timp* (literal sau simbolic) arată Spiritul (1 Pet. 1:11 - Cornilescu rev.). Un an *simbolic*, așa cum este folosit în profeții, se calculează pe baza unui an lunar, 12 luni de cîte 30 de zile fiecare sau 360 de zile, fiecare zi reprezentînd un an. Prin urmare „un timp” sau un an, dacă este simbolic, înseamnă trei sute șazeci (360) de zile simbolice iar „șapte timpuri” echivalează cu 2520 ($7 \times 360 = 2520$) de zile simbolice sau de ani literali - Num. 14:34; Ezech. 4:6.

175. Chestiunea ce se prezintă aici este de a ști dacă aceste „șapte timpuri” au înțeles literal sau simbolic. Este vorba de șapte ani sau două mii cinci sute douăzeci de ani (2520)? Răspundem: acestea au fost timpuri simbolice, 2520 de ani. Ele nu pot fi înțelese ca șapte ani literali, deoarece Israel a avut mai multe pedepse de mai

lungă durată; de exemplu ei au fost înrobiți de regele Mesopotamiei opt ani (Jud. 3:8), de regele Moabului optsprezece ani (Jud. 3:14), de regele Iabin douăzeci de ani (Jud. 4:2,3), de filistenii o perioadă de patruzeci de ani și alta de optsprezece ani (Jud. 10:7,8; 13:1), în afară de robia de șaptezeci de ani în Babilon. Toate aceste perioade fiind mult mai lungi decît „șapte timpuri” sau șapte ani literalii și aceste „șapte timpuri” fiind pedeapsa definitivă, cea din urmă și cea mai lungă, se dovedește că este vorba de timpuri în înțeles simbolic și nu literal, deși cuvîntul evreiesc tradus prin „șapte timpuri” („șapte ori”, în traduceri românești; n. e.) în Levitic 26:18,21,24,28 este același cu cuvîntul tradus la fel în Daniel 4:16,23,25,32 („șapte vremi”, în Cornilescu - n. e.) cu deosebirea că în Daniel este adăugat cuvîntul *iddan*, pe cînd în Levitic este lăsat să fie subînțeles. De reținut că el se repetă de patru ori în fiecare caz. În cazul lui Nebucadnețar aceste „șapte timpuri” s-au împlinit în 7 ani literalii; însă, după cum vom vedea, atît Nebucadnețar cît și cele „șapte timpuri” ale lui erau tipuri.

176. Drept dovadă că cele „șapte timpuri” de decădere ale lui Nebucadnețar (Dan. 4:16,23-26) au fost șapte ani literalii este faptul că ele sau împlinit într-adevăr în șapte ani; tot așa avem astăzi dovada că cele „șapte timpuri” de umilință și de supunere a lui Israel și a lumii, sub „puterile care sînt”, sînt șapte timpuri simbolice sau 2520 de ani literalii. Nu mai lipsesc astăzi acestei perioade decît 26 de ani pentru ca ea să fie împlinită și în toate părțile se lucrează pentru terminarea domniei neamurilor și pentru a aduce dreptatea veșnică și toate binecuvîntările Noului Legămînt lui Israel cît și întregii creații care geme - Rom. 8:19-21.

Sfârșitul celor șapte timpuri ale lui Israel

177. Această lungă perioadă („șapte timpuri” sau 2520 de ani) de pedeapsă a lui Israel este perioada de domnie a națiunilor - „timpurile neamurilor”. Deoarece aceste „timpuri ale neamurilor” au început, cum am dovedit, în anul 606 î. Chr., ele se vor sfârși în A. D. 1914 (2520 - 606 = 1914). Atunci binecuvîntările descrise în ultima parte a aceluiași capitol (Lev. 26:44,45) se vor împlini. Dumnezeu își va aduce aminte de legămîntul făcut cu părinții lor și-l va îndeplini față de Israel - Rom. 11:25-27.

178. Acest lucru se poate arăta mai clar în modul următor:

Cele „șapte timpuri” de pedeapsă a lui

Israel . . . . . 2520 ani

Aceste timpuri au început atunci cînd

contractul de arendare a puterii a fost

dat neamurilor, ceea ce s-a întîmplat,

după cum am dovedit, în anul 606 î. Chr.;

prin urmare în A. D. 1

din perioada lor trecuseră. . . . . 606 ani

iar restul arată data de 1914

179. Ca dovadă că în uzanța Bibliei pentru profețiile simbolice se socotește o zi pentru un an dăm exemplele următoare, care s-au împlinit în acest sens:

(a) Iscoadele au cercetat Canaanul 40 de zile, simbolizînd cei 40 de ani de călătorie a lui Israel prin pustiu - Num. 14:33,34.

(b) Cînd Dumnezeu a vrut să anunțe prin Ezechiel o perioadă de necazuri pentru Israel, El a făcut pe profet s-o simbolizeze, zicînd; „Îți pun cîte o zi pentru fiecare an” - Ezech. 4:1-3.

(c) În aceea remarcabilă profeție, împlinită deja, a lui Daniel (9:24-27), pe care am examinat-o în capitolul precedent și în care este arătată perioada pînă la ungerea Domnului nostru Isus precum și cei șapte ani de favoare a lui Israel ce urmează și în mijlocul cărora Mesia fu „tăiat” (King James), este folosit timpul simbolic: fiecare zi din aceste șaptezeci de săptămîni simbolice reprezintă un an, căci așa s-au împlinit.

(d) La fel, în Daniel 7:25 și 12:7 perioada de triumf a papalității este arătată ca fiind trei timpuri și jumătate; noi știm (și va fi arătat în acest volum) că această profeție s-a împlinit în 1260 de ani ($360 \times 3,50 = 1260$).

Aceeași perioadă este menționată și în Apocalipsa: în capitolul 12:14 ea este arătată prin trei timpuri și jumătate ($360 \times 3,50 = 1260$); în capitolul 13:5 prin patruzeci și două de luni ($42 \times 30 = 1260$) iar în capitolul 12:6 este arătată ca fiind de 1260 de zile. Împlinirea acestor profeții va fi examinată amănunțit mai la urmă. Pentru moment este suficient să observăm că folosirea de către Spiritul Sfînt a cuvîntului „timpuri” în alte pasaje este în acord cu prezenta folosire a acestui termen - că în profețiile simbolice un „timp” înseamnă un an simbolic de 360 de ani. Faptul că trei timpuri și jumătate aplicate la lungimea timpului bisericii apostate s-au împlinit în 1260 de ani stabilește principiul după care trebuie să se calculeze cele *șapte timpuri* de domnie a neamurilor ($360 \times 7 = 2520$) și dovedește că sfîrșitul lor va fi în anul 1914, căci dacă trei timpuri și jumătate fac 1260 de zile (ani), șapte timpuri vor fi o perioadă de două ori mai lungă, adică de 2520 de ani.

180. Dacă cele „șapte timpuri” ale lui Israel s-ar fi împlinit în șapte ani literalți atunci binecuvîntările ce le

erau garantate prin legământul necondiționat făcut de Dumnezeu cu părinții lor ar fi trebuit să urmeze numaidecât la sfârșitul celor șapte ani (vezi Lev. 26:45 și Rom. 11:28), ceea ce însă nu s-a întâmplat. Ei nu s-au bucurat încă de aceste binecuvântări făgăduite. Pavel (Rom. 11:25,26) declară că acest legământ nu poate fi împlinit înainte ca Biserica Evanghelică aleasă, corpul lui Christos, să fie completată ca eliberatorul lor, prin care legământul va fi pus în aplicare. „Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea” (cele „șapte timpuri” de pedeapsă), zice Domnul: voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său zicînd, „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier 31:33,34; Evr. 10:16,17). „În zilele acelea (zilele de favoare ce vor urma după cele șapte timpuri de pedeapsă) nu se va mai spune: „părinții au mîncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții”, ci fiecare (care va muri) va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om care va mîncă aguridă i se vor strepezi dinții!” - Ier. 31:29,30.

181. Restaurarea de la sfârșitul celor șaptezeci de ani din robia în Babilon n-a fost o eliberare din robia neamurilor, căci Israel le-a fost mereu tributar de atunci. Această restaurare a servit numai să adune la un loc un popor la care trebuia să vină Mesia, căci neamurile continuă să țină înrobiți pe israeliți și din pricina aceasta Domnul Isus spunea că ei vor continua să fie călcați în picioare pînă cînd se vor împlini timpurile

neamurilor. Lumea este martoră a faptului că pedeapsa lui Israel a fost continuă sub domnia neamurilor, începînd din anul 606 î. Chr., că ea continuă încă și că nu se poate spera în reorganizarea lor națională înainte de anul 1914, limita celor „șapte timpuri” ale lor sau a celor 2520 de ani. Dar, această lungă perioadă a pedepsei lor naționale ajungînd acum aproape de sfîrșit, noi putem vedea clar că smochinul neroditor este pe cale să înmugurească (Luca 13:6-9), ceea ce arată că iarna suferințelor este pe sfîrșite, că vara milenară se apropie și că atunci ei vor fi restabiliți în moștenirea și independența lor națională. Faptul că acum există mari pregătiri și speranțe în ce privește reîntoarcerea lui Israel în țara lor este o dovadă puternică ce confirmă această învățătură a Sfințelor Scripturi. În ceea ce privește semnificația unui astfel de eveniment, vezi Volumul I, pag. . .

O altă linie de mărturie

182. Daniel ne înfățișează un alt tablou al „timpurilor neamurilor” în capitolul 4 din cartea sa. Aici domnia inițială a omului asupra întregului pămînt, deturnarea lui și certitudinea restabilirii lui, care trebuie să înceapă la sfîrșitul „timpurilor neamurilor”, este ilustrată în mod convingător într-un vis dat lui Nebucadnețar, în explicarea dată de Daniel și în împlinirea lui cu Nebucadnețar însuși.

183. În vis Nebucadnețar privea și, iată, vedea un copac înalt în mijlocul pămîntului. Copacul acesta creștea și se făcea puternic, vîrfurile ajungea pînă la cer și se zărea pînă la marginile pămîntului. Frunzișul era frumos și roadele lui erau îmbelșugate și toți găseau

hrană în el. Fiarele câmpului se adăposteau la umbra lui, păsările cerului își făceau cuiburi în ramurile lui și din el se hrăneau toate vietățile. Și iată că un veghetor, un sfânt, se cobora din cer. El striga din răspuțeri și zicea așa: „Tăiați copacul și rupeți ramurile; scuturați-i frunza și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el și păsările din ramurile lui! Dar trunchiul cu rădăcinile lui lăsați-l în pământ și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să fie la un loc cu fiarele în iarba pământului. Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fieră și vor trece *șapte vremuri* peste el. Hotărîrea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Prea Înalt stăpînește peste împărăția oamenilor, că o dată cui îi place și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni!” - Dan. 4:14-17.

184. Acest copac, remarcabil prin gloria și frumusețea lui, reprezintă prima stăpînire (domnie) a pământului, dată neamului omenesc prin reprezentantul și capul său, Adam, căruia Dumnezeu îi spusese: „Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și *stăpîniți* peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Gen. 1:28 - Cornilescu rev.). Gloria inițială a omului și puterea cu care fusese investit erau într-adevăr sublime; ele se întindeau peste tot pământul, pentru a binecuvînta, a hrăni, a adăposti și a ocroti orice făptură vie. Dar, cînd a intrat păcatul în lume, a venit porunca să fie doborît copacul, și gloria, frumusețea și puterea neamului omenesc au fost luate. Creaturile inferioare nu mai găsiră adăpost, ocrotire și binecuvîntare sub influența lui. Moartea doborî marele copac, împrăștie rodul și

frunzele lui și lipsi creația inferioară de stăpînul și binefăcătorul ei.

185. În ceea ce privește pe om, orice putere de a recîștiga domnia pierdută se dusesese fără speranță de întoarcere. Dar nu tot așa era din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Stăpînirea provenea la origine din planul Său, era un dar binevoitor din partea Sa și, cu toate că poruncise să fie tăiat copacul, rădăcina - scopul și planul de restabilire al lui Dumnezeu - a continuat totuși să dăinuiască, deși legată cu lanțuri puternice ca să nu crească pînă la timpul hotărît de Dumnezeu.

186. După cum în vis imaginea se schimbă dintr-un trunchi de copac într-un om degradat și adus la tovarășie și la asemănare cu animalele, detronat și îndepărtat de gloria sa pe bună dreptate, tot așa vedem pe om, pe domnul pămîntului, decăzut și degradat, gloria și stăpînirea fiindu-i îndepărtate. De cînd sentința a fost rostită, neamul omenesc și-a avut partea cu animalele, iar inima omului a devenit animalică și degradată. Ce impresionant este acest tablou, dacă considerăm starea semicivilizată sau primitivă din trecut sau din prezent a marii majorități a neamului omenesc și faptul că însăși mica minoritate care dorește să învingă pornirile josnice n-a reușit s-o facă decît într-o mică măsură, cu mari lupte și cu permanente eforturi. Omenirea trebuie să rămînă în starea ei degradată, sub stăpînirea răului, pînă cînd va învăța că Cel Prea Înalt domnește în împărăția oamenilor și că El o dă cui voiește. În timp ce oamenii se află în această stare de degradare Dumnezeu permite unor caractere dintre cele mai josnice să stăpînească peste ei, pentru ca amara lor experiență din prezent să poată fi de trainic folos în viitor.

187. Conform explicării dată de Daniel, ni se spune că „toate aceste lucruri s-au împlinit asupra împăratului Nebucadnețar” (Dan. 4:28) și că în această stare de nebie, de degradare și de animalitate el a rătăcit printre fiarele câmpului pînă ce au trecut peste el „șapte timpuri” (șapte ani literală în cazul său). Explicarea pe care o dă Daniel visului nu privește decît împlinirea lui asupra lui Nebucadnețar. Dar faptul că visul, explicarea și împlinirea lui sînt toate menționate aici amănunțit, este o dovadă că relatarea acestora are în vedere un scop. Faptul, deci, că visul se potrivește admirabil să ilustreze planurile lui Dumnezeu - de a supune întreg neamul omenesc stăpînirii celui rău pentru pedepsire și disciplinare, pentru ca la timpul convenit să-l poată restaura și stabili în dreptate și la viață veșnică - ne împuternicește să-l acceptăm ca un tip plănuț de Dumnezeu.

188. Visul, în împlinirea lui asupra lui Nebucadnețar, este în mod special vrednic de atenție, dacă ne amintim că el fusese numit *capul* conducător al domniei umane (Dan. 2:38) și că lui, ca domn al pămîntului, i s-au adresat de către profet aproape aceleași cuvinte pe care Dumnezeu le-a adresat lui Adam la început: „Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mîini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpîn peste toate acestea” (Dan. 2:37,38, compară cu Gen. 1:28). Nebucadnețar primi apoi, din cauza păcatului său, cele „șapte timpuri” de pedeapsă, după care mințea începu să-i revină și restabilirea sa la domnie fu îndeplinită. El a fost restabilit în domnia sa cu o slavă și mai mare după ce-a învățat lecția necesară, la care se referă, zicînd: „La sfîrșitul acestor zile, eu, Nebucadnețar,

am ridicat ochii spre ceruri și mi-a venit iarăși mintea la loc. Am binecuvîntat pe Cel Prea Înalt, am lăudat și am cinstit pe Cel care trăiește veșnic. Acela a cărui stăpînire este o stăpînire veșnică și a cărui împărăție este din generație în generație. Toți locuitorii pămîntului sînt o nimica; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pămîntului și nimeni nu se poate împotrivi, nici nu poate să-I zică: „Ce faci?”. În timpul acela mi-a venit mintea înapoi; slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi s-au dat înapoi . . . am fost pus iarăși peste împărăția mea și mi-au fost adăugate măreții deosebite. Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și cinstesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sînt adevărate, toate căile Lui sînt drepte și El poate să smerească pe cei care umblă cu mîndrie” (Dan. 4:34-37 - Cornilescu rev.).

189. Degradarea lui Nebucadnețar a fost un tip al degradării umane sub stăpînirile de fiare, în decursul celor șapte timpuri sau ani simbolici - un an pentru o zi, 2520 de ani - începînd din ziua aceea. Să se observe că acestea corespund exact cu cele șapte timpuri prezise asupra lui Israel, care se termină, cum s-a arătat, în 1914. Cele șapte timpuri au început sub acest Nebucadnețar, cînd Israel a fost dus în Babilon și cînd coroana Împărăției lui Dumnezeu i-a fost îndepărtată.

190. Cu aceasta este în perfectă armonie faptul că profeția, realizînd un tablou al acestor stăpîniri ale neamurilor, ni le reprezintă prin tot atîtea fiare sălbatice, în vreme ce Împărăția lui Dumnezeu, la încheierea lor, este reprezentată ca fiind dată unuia *în asemănare cu un fiu al omului* - Dan. cap. 7.

191. Nu vedem motivul pentru care aceste fragmente ale istoriei unui rege păgîn au fost scrise, decît

dacă ar fi în scopul de a prefigura degradarea omenirii și durata timpurilor neamurilor. Este un fapt neîndoielnic că acești șapte ani de degradare ilustrează cum nu se poate mai bine decăderea omenirii; un fapt este, de asemenea, că Dumnezeu a promis o restituire a domniei pământului după ce omenirea va fi învățat anumite lecții importante. Al treilea fapt este că cele șapte timpuri simbolice ale neamurilor (2520 ani) se sfârșesc chiar în momentul când neamul omenesc își va recunoaște propria degradare și incapacitatea prezentă de a conduce lumea spre folosul ei și va fi gata să primească domnia și Împărăția lui Christos. Această ilustrație, atât de potrivită, ne dă convingerea că cei șapte ani ai lui Nebucadnețar, deși s-au împlinit literal în persoana lui, aveau și o semnificație mai înaltă, mai largă, ca o ilustrație a celor șapte timpuri simbolice a domniei neamurilor, pe care le reprezintă.

192. Data exactă a decăderii lui Nebucadnețar nu este arătată, însă nici nu are vreo importanță, deoarece perioada decăderii lui simboliza perioada întregă a domniei neamurilor, care a început atunci când coroana împărăției tipice a lui Dumnezeu a fost îndepărtată de la Zedechia. Această domnie a fost de fiară chiar de la început; zilele ei sînt numărate, hotarele pe care i le-a fixat Iehova nu pot fi depășite.

193. Ce înviorătoare este perspectiva pe care ne-o oferă viziunea încheierii acestor șapte timpuri! Israel și neamul omenesc, reprezentat prin acest popor, nu vor mai fi călcați în picioare, asupriți și cîrmuiți rău de puterile nemiloase ale neamurilor. Împărăția lui Dumnezeu și a Christosului Său va fi atunci stabilită pe pământ iar Israel și întreaga omenire vor fi binecuvîntați

sub autoritatea Sa dreaptă și echitabilă. Atunci rădăcina făgăduinței și a speranței sădită mai întâi în Eden (Gen. 3:15), trecută peste potop și transplantată în Israel, poporul tipic (Gen. 12:1-3), va înmuguri și va înflori din nou.

194. Ea a început să înmugurească la prima venire a Domnului Isus Christos, dar anotimpul ce-i fusese hotărât pentru a înflori și a-și da roadele binecuvîntate în restabilirea tuturor lucrurilor nu era încă sosit. La sfîrșitul timpurilor neamurilor, însă, semnele sigure ale primăverii nu vor lipsi; bogate vor fi roadele verii și glorios va fi secerișul toamnei cînd aceste roade vor fi adunate spre a se bucura în veacurile eterne de glorie care vor urma (Efes. 2:7). Atunci omul, care a fost la început adevăratul domn al pămîntului, va fi cu totul repus în poziția sa, cu și mai multă desăvîrșire și glorie, ca în tip, și el va lăuda, va preamări și va onora pe Regele cerului - Dan. 4:34-37; Isa. 17:7,8; Mica 4:8.

195. Deja începem să vedem că omenirea își recapătă mintea, oamenii își dau seama întrucîtva de starea lor căzută și caută să-și îmbunătățească condiția. Ei chibzuiesc, fac proiecte și planuri pentru a obține o mai bună condiție de trai decît cea la care au fost supuși sub puterile de fiare. Însă, înainte de-a recunoaște pe Dumnezeu și domnia Sa asupra tuturor, ei vor mai avea încă o dată experiența unui groaznic acces de nebunie; din această luptă vor ieși slabi, neajutorați, istoviți, însă cu mintea restabilită, așa încît vor recunoaște și se vor apleca sub autoritatea Aceluia care vine pentru a restabili, pe bazele permanente ale experienței și ale cunoștinței binelui și răului, domnia dintîi, pierdută de atîta vreme din pricina neascultării.

196. Este adevărat că a pretinde, cum pretendem noi, că în cei douăzeci și șase de ani ce vor urma toate guvernele prezente vor fi răsturnate și spulberate înseamnă a aștepta lucruri mari. Dar, să avem în vedere că noi trăim într-un timp special și particular, în „ziua lui Iehova”, când lucrurile se desfășoară cu mare repeziciune, cum este scris: „lucru scurt va face Domnul pe pământ” (Rom. 9:28 - Sf. Scriptură 1874); (vezi Vol. I, cap. 15). În ultimii unsprezece ani aceste lucruri au fost propovăduite și publicate în substanță așa cum sînt enumerate mai sus și în acest timp scurt dezvoltarea influențelor și agențiilor pentru răsturnarea celor mai puternice împărății ale pămîntului a fost minunată. În acest timp comunismul, socialismul și nihilismul s-au ridicat dintr-o dată la o viguroasă existență și deja pricinuiesc mare neliniște conducătorilor și mai marilor pămîntului, al căror suflet tremură de groază în așteptarea celor ce vor veni pe pământ, căci puterile prezente sînt puternic zguduite și în cele din urmă vor trece cu mare zgomot - Luc. 21:26 - Cornilescu rev.; 2 Pet. 2:9; 3:7,10.

197. În fața acestor puternice dovezi biblice privitoare la „timpurile neamurilor” noi considerăm ca un adevăr bine stabilit că sfîrșitul împărățiilor acestei lumi și stabilirea completă a Împărăției lui Dumnezeu vor avea loc către sfîrșitul anului 1915.* Atunci rugăciunea Bisericii, care de la plecarea Domnului ei n-a încetat să se roage „Vie împărăția ta”, va fi ascultată. Sub această înțeleaptă și dreaptă administrare tot pămîntul va fi plin de slava lui Dumnezeu - de cunoștință, de dreptate și de pace (Ps. 72:19; Isa. 6:3; Hab. 2:14) și voința lui Dumnezeu se va face „pe pământ ca în cer” - Mat. 6:10.

---

*Vezi prefața autorului (1916).

198. Profeta Daniel, că Împărăția lui Dumnezeu se va stabili nu după ce împărățiile de pe pământ vor fi spulberate, ci în zilele lor, în timp ce ele există încă și sînt la putere, și că tocmai Împărăția lui Dumnezeu va fi aceea care va sfărîma (Dan. 2:44) și va nimici toate acele împărății, este vrednică de considerația noastră specială. Așa s-a întîmplat cu fiecare din aceste împărății de fiare; ele existau înainte de a cuceri domnia universală. Babilonul exista mult timp înainte de a cuceri Ierusalimul și de a obține stăpînirea (Dan. 2:37,38). Medo-Persia era în ființă înainte de a cuceri Babilonul și așa a fost cu toate imperiile. A trebuit ca fiecare să aibă o existență prealabilă, să primească o putere superioară înainte de a putea cuceri pe alții. Așa este și cu Împărăția lui Dumnezeu: ea exista în formă embrionară de 18 veacuri, însă, ca și lumea în general, a fost supusă „autorităților care sînt” „rînduite de Dumnezeu” (Rom. 13:1). Împărăția lui Dumnezeu nu va putea ajunge la stăpînire universală înainte ca cele „șapte timpuri” să se termine. Totuși, ca și celelalte, ea trebuie să obțină puterea necesară pentru răsturnarea acestor împărății înainte de a fi în măsură să le sfărîme în bucăți.

199. Astfel, în această „zi a lui Iehova”, „ziua strîmtoării”, Domnul nostru ia marea Sa putere (pînă aici inactivă) și domnește; și aceasta va cauza necazul, cu toate că lumea nu-L va recunoaște un oarecare timp. Nu încapă nici o îndoială că sfinții au și ei o parte în această lucrare de sfărîmare a împărățiilor actuale, căci este scris: „să lege pe împărații lor cu lanțuri și pe marii lor cu obezi de fier, și să aducă la împlinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii Lui” (Ps. 149:8,9). Și mai departe:

„Celui ce va birui și celui ce va păzi, pînă la sfîrșit, lucrurile Mele, îi voi da stăpînire peste Neamuri. Le va cîrmui cu un toiag de fier și le va zdrobi (*imperiile*) ca pe niște vase de lut.” - Apoc. 2:26,27; Ps. 2:8,9.

200. Examinarea făcută în volumul precedent privind marea deosebire ce există între caracterul Împărăției lui Dumnezeu și cel al împărățiilor de fiare ale pămîntului ne ajută să înțelegem și deosebirea în modul de a face războiul. Metodele de cucerire și de zdrobire nu vor semăna cîtuși de puțin cu vreuna din cele întrebuintate pînă acum la răsturnarea neamurilor. Acela care își ia acum marea sa putere pentru a domni este arătat în simbol (Apoc. 19:15) ca cel *din gura căruia* iese o sabie ascuțită „ca să lovească cu ea neamurile. Și el le va păstori cu toiag de fier”. Această sabie este ADEVĂRUL - Efes. 6:17. Sfinții care sînt în viață precum și mulți oameni din lume sînt folosiți acum ca niște ostași ai Domnului pentru a da la iveală erorile și răul. Dar să nu ne grăbim a conchide că aici este simbolizată o *convertire pașnică* a popoarelor, deoarece mai multe texte, între altele Apocalipsa 11:17,18, Daniel 12:1, 2 Tesaloniceni 2:8, Psalmii 149 și 47, învață tocmai contrariul.

201. Nimeni, prin urmare, să nu fie surprins cînd vom arăta în capitolele următoare că ridicarea Împărăției lui Dumnezeu a început deja, că profețiile arată că este convenit ca ea să înceapă să-și exercite puterea în 1878 și că „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apoc. 16:14), care se va termina în 1915* prin răsturnarea completă a autorității pămîntești actuale, a început deja. Adunarea oștirilor în vederea acestei

*Vezi prefața autorului (1916).

bătălii este cum nu se poate mai vădită din punctul de vedere al Cuvîntului lui Dumnezeu.

202. Dacă vederea noastră nu este împiedicată de prejudecăți, dacă potrivim bine telescopul Cuvîntului lui Dumnezeu, atunci vom vedea lămurit caracterul mai multor evenimente cuvenite să aibă loc în „ziua Domnului”; noi vedem că sîntem chiar în mijlocul acestor evenimente și că „a venit ziua cea mare a mîniei Lui” - Apoc. 6:17.

203. Sabia adevărului este gata ascuțită pentru a lovi sistemele și obiceiurile rele - civile, sociale și eclesiastice. Mai mult, putem vedea că sabia a și început să lovească: libertatea de gîndire și drepturile civile și religioase ale omului, multă vreme pierdute din vedere și călcate în picioare de regi, împărați, papi, sinoade, concilii, tradiții și crezuri, sînt astăzi apreciate și proclamate cum n-au fost niciodată înainte. Conflictul intern clocotește deja și în curînd va izbucni ca un foc mistuitor; sistemele și erorile omenesti, care de multe veacuri au încătușat adevărul și au asuprit creația care geme, se vor topi în acest foc mistuitor. Adevărul - cunoștința despre el în continuă creștere și răspîndire - este sabia care nedumerește și zdrobește capete pe toată întinderea pămîntului (Ps. 110:6). Dar, totuși, cîtă binecuvîntare este ascunsă în această strîmtorare! Ea va pregăti neamul omenesc să aprecieze pe deplin dreptatea și adevărul sub domnia Regelui dreptății.

204. Cînd, în cele din urmă, oamenii vor ajunge să înțeleagă că judecata este pusă în linie iar dreptatea în fir cu plumb (Isa. 28:17; Cornilescu rev.), ei vor învăța de asemenea că numai regulile stricte ale dreptății pot asigura binecuvîntările pe care toți le doresc. Cu totul descurajați de propriile lor căi și de nefastele roade ale

egoismului, ei îi vor ura bun venit și se vor supune dreptei autorități care va lua controlul. Și astfel, după cum este scris, „va veni dorința tuturor neamurilor” - Împărăția lui Dumnezeu sub controlul absolut și nelimitat al Unului lui Iehova (Hag. 2:7 - Cornilescu rev., vezi nota de subsol).

Cântare

1. Ochii mei văd deja a Domnului meu sosire
Deja se simțește că El vine cu mînie
Văd în a Sa mîină flăcărînd marea sabie
Domnul s-apropie.

Corul

Aleluia, aleluia,
Aleluia, aleluia,
Aleluia, aleluia,
Domnul s-apropie.

2. Văd judecata Lui, cum cutreieră pămîntul
Gemutul și semnul renașterii precedîndu-l,
Judecata dreaptă prin ce se dărîmă tronuri
Domnul s-apropie.
3. Vremile păgîne au trecut pentru vecie,
Cu ele vor trece și jalea și păcatele,
Vezi Leul lui Iuda are sabia în mîină
Domnul s-apropie.
4. A șaptea trîmbiță sunînd El nu pierde lupta
Va cerne inime judecînd în al Său tron sfînt,
Desfătează-te suflete și laudă-l gură
Domnul s-apropie.

Capitolul V

Felul întoarcerii și arătării Domnului nostru

ARMONIA FELULUI VENIRII A DOUA A DOMNULUI NOSTRU CU ALTE TRĂSĂTURI ALE PLANULUI DIVIN - CUM ȘI CÎND ÎL VA VEDEA BISERICA - CUM ȘI CÎND VA FI DESCOPERITĂ SLAVA DOMNULUI ASTFEL CA TOATĂ CARNEA S-O VADĂ - AFIRMAȚII APARENT CONTRADICTORII SÎNT ÎN ARMONIE - EL VINE „CA UN HOȚ” - NU CU MANIFESTĂRI EXTERIOARE ȘI TOTUȘI „CU UN STRIGĂT” - CU „GLASURI” - ȘI „CU SUNETUL MARII TRÎMBIȚE” - „EL SE VA DESCOPERI ÎN FLACĂRĂ DE FOC ADUCÎND RĂZBUNARE” - ȘI TOTUȘI „EL VA VENI ÎN ACELAȘI FEL” CUM A PLECAT - IMPORTANȚA TIMPULUI PROFETIC ÎN ACEASTĂ PRIVINȚĂ - ARMONIA INDICAȚIILOR PREZENTE

205. Ceea ce am văzut cu privire la apropiata încheiere a timpurilor neamurilor și asigurarea că împlinirea speranței Bisericii trebuie să aibă loc înainte* de această încheiere nu poate decît să mărească setea de adevăr a celor ce așteaptă acum mîngîierea lui Israel. Lor le va fi sete să cunoască și cea mai mică informație dată de Tatăl prin profeți privind „secerișul”, sfîrșitul sau perioada cu care se sfîrșește această vîrstă, - separarea grîului de neghină printre membrii în viață ai bisericii nominale, și timpul schimbării celor biruitori, spre a fi împreună cu Domnul și Capul lor și a fi asemenea Lui

---

*Vezi prefața autorului (1916)

- 1 Ioan 3:2.

206. Pentru a putea aprecia natura și înțelepciunea învățăturilor profetice cu privire la aceste subiecte profund interesante este absolut necesar să avem o vedere clară atît despre *scopul* celei de-a doua veniri a Domnului Isus Christos cît și despre *modul* cum El se va descoperi. Sperăm că toți cititorii noștri s-au convins prin citirea Volumului I că *scopul* venirii Sale este să împace cu Dumnezeu pe „oricine voiește”, printr-un proces de conducere, învățare și disciplinare denumit judecare și binecuvîntare. A examina *felul* venirii și arătării Domnului este prin urmare un fapt de primă importanță, înainte de a studia despre timpul secerișului, etc.. Cititorul trebuie să aibă clar în minte scopul întoarcerii Domnului cînd studiază felul acestei întoarceri și pe ambele (atît scopul cît și felul - n. e.) cînd studiază timpul. Acest lucru este necesar pentru a contracara vederile greșite ce preocupă deja numeroase persoane, vederi bazate pe idei false despre scopul și felul venirii Domnului.

207. Să sesizăm și să ținem cît se poate de bine în minte faptul dovedit deja și anume că planul lui Dumnezeu, executat de Christos, este un tot armonios și că lucrarea celei de-a doua veniri este în strînsă legătură cu lucrarea celei dintîi precum sînt efectul și cauza, adică marea lucrare a Restabilirii de la a doua venire urmează lucrării de răscumpărare îndeplinită la întîia venire, ca o succesiune logică, potrivit planului divin. De aceea, întoarcerea Domnului este *aurora speranței pentru lume*, timpul distribuirii favorurilor asigurate prin răscumpărare - Vîrsta Evanghelică fiind doar o paranteză în decursul căreia se alege mireasa lui Christos pentru a fi asociată

cu Domnul ei în marea operă de restabilire, pe care El vine s-o înfăptuiască.

208. Deoarece Biserica lui Christos, care s-a dezvoltat și format în decursul Vîrstei Evanghelice, trebuie să fie asociată cu Domnul ei în marea operă de restabilire din Vîrsta Milenară, prima lucrare a lui Christos la a doua Sa venire trebuie să fie adunarea Bisericii Sale, alese. La aceasta face aluzie profetul, cînd zice: „Adunați-mi pe credincioșii Mei, care au făcut legămînt cu Mine prin jertfă” (Ps. 50:5 - Cornilescu rev.). Acest timp de adunare sau de „seceriș” se află în perioada de suprapunere a celor două vîrste. După cum vom dovedi, aceasta este o perioadă de patruzeci de ani, care, în același timp, încheie Vîrsta Evanghelică și introduce Vîrsta Milenară (vezi Vol. I, pag. . . . și harta vîrstelor). Această perioadă a secerișului are ca scop nu numai să separe grîul de neghină în biserica nominală, să adune și să glorifice clasa grîului, ci mai trebuie să realizeze arderea (nimicirea) neghinei (ca neghină sau imitație a grîului - nu ca indivizi; focul nimicirii este simbolic ca și neghina). De asemenea, în această perioadă se va aduna și nimici roada rea a „viei pămîntului” (ambție, lăcomie și egoism) care a crescut și s-a copt în decursul veacurilor în împărățiile acestei lumi și în diferitele organizații omenești, civile și sociale.

209. Cînd am tratat scopul întoarcerii Domnului nostru am dovedit că El va veni în persoană. Fie-ne îngăduit acum să prevenim pe cititorul studios împotriva unei confuzii de gîndire privind două expresii ale Domnului, care în aparență se contrazic: „Iată, eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului (*aionos* - vîrstei)” și „Mă duc să vă pregătesc un loc . . . voi veni

din nou și vă voi lua la Mine" (Mat. 28:20; Ioan 14:2,3 - Cornilescu rev.). Exemplul următor va ilustra armonia acestor două promisiuni: un om spune prietenului său în momentul când se despart: „Nu uita că voi fi cu tine tot timpul călătoriei tale!” Cum? Desigur nu în persoană, pentru că ei iau trenul pentru a merge în direcții diferite, în localități diferite, ci în sensul că prin iubirea, prin gândul și interesul pe care le au unul pentru altul ei nu vor fi despărțiți. Tot așa, dar în înțeles mai înalt, Domnul a fost întotdeauna cu Biserica Sa, puterea Sa divină făcându-L în stare să o supravegheze, călăuzind și ajutând fiecare membru, de la primul pînă la ultimul. Acum, însă, nu examinăm prezența Domnului cu noi în acest înțeles figurativ, ci modul cum se va manifesta a doua Sa prezență și arătare, „cînd va veni, ca să fie glorificat în sfinții Săi și admirat în toți cei ce cred în ziua aceea” - 2 Tes. 1:10 Diaglott.

210. *Scripturile ne învață că Christos vine din nou* (Mat. 16:27) ca să domnească pînă ce va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale - pe orice adversar și toate lucrurile care ar împiedica marea restabilire pe care El vine s-o înfăptuiască, ultimul vrăjmaș pe care-l va nimici fiind moartea (1 Cor. 15:25,26) și că El va domni o mie de ani (Apoc. 20:6). Prin urmare aflăm, după cum de altfel ne putem aștepta, că un loc mult mai spațios a fost rezervat în profeții celei de-a doua veniri și celor o mie de ani de domnie glorioasă și de nimicire a răului decît celor treizeci și patru de ani ai primei Sale veniri în vederea răscumpărării. Și după cum am văzut că profețiile arată diferitele faze importante ale celor treizeci și patru de ani de viață pămîntească a lui Isus, de la Betleem și Nazaret la fiere și la oțet, la împărțirea

veșmintelor, la cruce, la mormînt și la înviere, tot așa ele ne arată diferitele faze ale celor o mie de ani ai prezenței Sale a doua, în mod deosebit începutul și sfîrșitul lor.

211. A doua prezență a Domnului va cuprinde, deci, o perioadă de timp mult mai lungă decît prima. Misiunea primei Sale veniri s-a terminat în mai puțin de treizeci și patru de ani, pe cînd opera ce-o va avea de îndeplinit în decursul prezenței Sale a doua va cere 1000 de ani. Se poate de altfel ușor vedea că deși lucrarea de la întîia venire nu a fost mai puțin importantă decît lucrarea celei de a doua veniri, - da, deși ea a fost *atît de importantă* încît lucrarea celei de-a doua veniri *n-ar fi fost niciodată posibilă fără ea* -, ea n-a fost totuși atît de variată și prin urmare cere mai puțină descriere decît venirea a doua.

212. În timp ce căutăm dovezi biblice în legătură cu a doua venire a Domnului, să nu așteptăm mai mult ca la întîia venire să găsim ca profețiile să indice un moment al sosirii Domnului deosebit de bogat în întîmplări și să atragă atenția tuturor oamenilor la faptul prezenței Sale. Nu aceasta este metoda obișnuită a lui Dumnezeu și nu s-a întîmplat așa nici la întîia venire. Întîia venire a lui Mesia n-a fost observată prin nici o demonstrație neașteptată sau surprinzătoare, în afara ordinii obișnuite a lucrurilor, dar a fost manifestată și dovedită prin îndeplinirea treptată a profețiilor, arătînd observatorilor atenți că evenimentele ce trebuiau așteptate se îndeplineau la timp. Așa va fi și la a doua venire. Este mai puțin important a descoperi momentul precis al venirii Sale decît a discerne faptul prezenței Sale atunci cînd va fi venit, după cum la întîia venire a fost mai important a putea recunoaște prezența Sa, și cu cît mai

repede cu atît mai bine, decît a cunoaște data exactă a nașterii Sale. În ce privește venirea a doua, pe foarte mulți îi interesează în primul rînd faptul și momentul venirii Sale, însă ceea ce este mai important este *perioada prezenței* (numită în Luca 17:28 zilele Fiului omului), după cum a fost la întîia venire. Momentul precis cînd începe această prezență va pierde cu timpul din importanță; în schimb, scopul ei, precum și lucrarea ce trebuie să se facă în această perioadă a prezenței Sale va căpăta o importanță mult mai mare.

213. Trebuie, de asemenea, să nu uităm că Domnul nostru Isus Christos nu mai este ființă omenească, deoarece ca om El s-a jertfit pe Sine ca preț de răscumpărare pentru om, devenind om chiar pentru acest scop (1 Tim. 2:6; Evr. 10:4,5; 1 Cor. 15:21,22). El este acum înălțat nespus de mult la natura divină. De aceea Pavel zice: „Chiar dacă am cunoscut pe Christos după carne, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta” (2 Cor. 5:16 - Cornilescu rev.). „El a fost înviat ca ființă *spirituală* dătătoare de viață” (1 Pet. 3:18; 1 Cor. 15:45) și nu ca om din pămînt și pămîntesc. El nu mai este, în nici un înțeles și în nici o măsură, ființă omenească; căci nu trebuie să uităm ceea ce am învățat (Volumul I, cap. 10), că naturile diferite sînt separate și distincte. Din moment ce nu mai este în nici un înțeles și în nici o măsură ființă omenească, nu trebuie să așteptăm să-L vedem venind din nou ca ființă omenească, cum a venit la întîia venire. A doua Sa venire se va face într-un mod diferit precum și pentru un scop diferit.

214. Remarcînd faptul că *schimbarea* Domnului nostru de la natura umană la natura divină, după învierea Sa, a fost o schimbare mai mare decît aceea care

s-a petrecut cam cu treizeci și patru de ani mai înainte, când a lăsat gloria ființei spirituale și „s-a făcut trup” (Filip. 2:7-11), putem să examinăm cu mult folos și amănunțit fiecare din acțiunile Sale în cele patruzeci de zile petrecute cu ucenicii Săi după învierea Sa, înainte de a se fi dus „la Tatăl”, pentru că în decursul acestor patruzeci de zile El este Isus înviat care va veni din nou și nu *omul* Isus Christos care s-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru noi în moarte. Acela care a fost omorât ființă omenească în carne a fost făcut la învierea Sa ființă spirituală - 1 Tim. 2:5,6; Evr. 2:9; 1 Pet. 3:18*.

215. La a doua venire El vine nu pentru a se supune autorităților existente, pentru a plăti tribut Cezarului și pentru a suferi umilință, nedreptate și violență, ci vine pentru a domni, pentru a-și pune în lucru toată puterea în cer și pe pământ. El nu vine în corpul umilinței Sale, un corp omenesc pe care l-a luat vremelnic pentru a suferi moartea și care era inferior corpului glorios pe

---

*În acest pasaj cuvintele „în” și „prin” (Cornilescu - „în” și „în” - „a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh - n. e.) au fost adăugate de traducători și induc în eroare. Textul grecesc se citește simplu: „pus la moarte trup, înviat spirit”. Domnul nostru a fost pus la moarte ființă trupească sau umană dar a fost înviat din moarte ființă spirituală. Și fiindcă Biserica trebuie să fie „schimbată” pentru a fi asemenea lui Christos, este evident că schimbarea care a suferit-o Capul Bisericii este la fel cu schimbarea care este descrisă ca fiind rezervată biruitorilor, care vor fi schimbați de la natura umană la natura divină și vor fi făcuți asemenea Domnului lor - „părtași ai naturii divine” (2 Pet. 1:4; 1 Ioan 3:2). Descrierea următoare despre schimbarea sfinților este prin urmare aplicabilă și Domnului lor, adică: „este semănat în neputință și înviază în putere; este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc” (1 Cor. 15:43,44).

care-l avea înainte (Evr. 2:9), ci vine în gloriosul Său corp spiritual care este imaginea exactă a persoanei Tatălui (Mat. 16:27; 25:31; Evr. 1:3 - Cornilescu rev.). Fiindcă s-a supus Tatălui și a ascultat, suferind chiar moartea cea mai rușinoasă, Tatăl l-a înălțat la natura divină și i-a dat un nume care este mai presus de orice nume - afară de cel al Tatălui (Filip. 2:9; 1 Cor. 15:27). Apostolul arată că „încă nu s-a arătat” priceperii noastre omenești ce este El acum. Noi nu știm ce vom fi când vom fi asemenea Lui și-L vom vedea așa cum este (1 Ioan 3:2), nu în umilință cum era la întâia venire când își lăsase gloria de la început făcându-se sărac pentru noi pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim.

216. Dacă considerăm înțelepciunea și prudența metodelor Domnului nostru când își manifestă prezența față de ucenicii Săi după înviere, cât și înainte, acest fapt ne va ajuta să ne amintim că aceeași înțelepciune va fi întrebuintată în metodele Sale de a se descoperi Bisericii și lumii la a doua Sa venire - metode care nu sînt neapărat similare, dar în fiecare caz ele corespund foarte bine scopului, care nu este niciodată de a alarma și agita oamenii, ci de a *convince* judecata lor la rece, calmă, despre marile adevăruri care trebuie imprimate asupra lor. Întîia venire a Domnului nostru n-a fost un eveniment uimitor, excitant, alarmant. Cît de liniștit și de discret a venit! Atît de mult (liniștit și discret - n. e.) încît numai cei ce aveau *credință* și *umilință* au fost în stare să vadă în pruncul de umilă naștere, în omul durerilor, în prietenul celor umili și săraci și în sfîrșit în cel crucificat, pe Mesia cel așteptat de atîta vreme.

217. Manifestarea prezenței Sale după înviere trebuie să fi fost, potrivit firii lucrurilor, un fapt uluitor,

mai cu seamă dacă se ia în considerare schimbarea Sa de natură. Dar trebuia ca învierea Lui și schimbarea naturii Sale să fie pe deplin dovedite atunci nu întregii lumi, ci martorilor aleși care vor da pentru generațiile viitoare o mărturie vrednică de crezare despre faptele pe care le văzuseră ei înșiși. Dacă toată lumea ar fi fost atunci informată despre aceste lucruri, mărturia ajunsă pînă în zilele noastre ar fi probabil mult mai puțin vrednică de crezare; ea ar fi atît de colorată și deformată de ideile oamenilor și de amestecată cu tradițiile lor, încît adevărul ar putea apărea aproape sau cu totul de necrezut. Dar Dumnezeu n-a încredințat adevărul decît martorilor aleși, credincioși și vrednici de încredere. Observați, în timp ce citiți relatarea învierii și schimbării lui Christos, cît de perfect a fost îndeplinit *obiectivul* și cît de clară, reală și convingătoare a fost dovada ce li s-a dat în privința aceasta. Observați de asemenea grija Lui de a nu-i alarma sau stîrni nejustificat în timp ce le clarifica aceste mari adevăruri și accentua asupra lor. De aceea, putem fi siguri că aceeași înțelepciune, prudență și iscusință vor fi desfășurate și în metodele Sale pentru a face cunoscut faptul glorioasei Sale prezențe la a doua Sa venire. În fiecare caz o judecată la rece, calmă va fi convinsă, deși lumea în general va avea nevoie de o aspră disciplină pentru a fi adusă într-o atitudine potrivită de a primi mărturia, pe cînd cei ce au inima dreaptă vor avea binecuvîntata înțelepciune mai curînd. Dovezile despre învierea și schimbarea Sa la natura spirituală n-au fost date discipolilor Săi toate deodată, ci încetul cu încetul, după cum erau în stare să le suporte și într-un mod calculat pentru a le face cea mai profundă impresie.

218. În decursul celor trei ani și jumătate de activitate a Domnului nostru discipolii Săi sacrificaseră prieteni, reputație, afaceri etc., pentru a-și dedica timpul și energia vestind prezența lui Mesia și stabilirea Împărăției Sale. Dar, inevitabil, ei aveau idei nefinisate despre modul și timpul înălțării Învățătorului lor, ca și despre făgăduința ce li se făcuse cu privire la înălțarea lor împreună cu El. O deplină cunoștință nici nu era necesară atunci; era întru totul suficient ca ei să facă cu credincioșie fiecare pas pe măsură ce el devenea cuvenit; de aceea Domnul îi învăța puțin câte puțin, după cum erau în stare să-L înțeleagă. Aproape de sfârșitul misiunii Sale, El le-a zis: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni . . . duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul . . . și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” - Ioan 16:12,13; 14:26.

219. Cine poate spune marea lor dezamăgire, cu toate că pe cât a fost posibil fuseseră înarmați împotriva ei, când au văzut că Acela pe care-l așteptau și căruia îi vesteau Împărăția și slava - lucruri ce li se păruse atât de aproape de realizare cu numai cinci zile înainte de crucificarea Lui - fu deodată luat dintre ei și crucificat în mod rușinos ca un făcător de rele (Ioan 12:1,12-19). Deși știau că pe nedrept este învinuit și crucificat, asta nu schimba cu nimic faptul că speranțele lor naționale, îndelung nutrite, într-un rege iudeu care să restaureze neamul lor în influență și putere, împreună cu speranțele, ambițiile și iluziile lor personale, privind importante funcții și mari onoruri în regat, erau toate deodată spulberate de întorsătura defavorabilă pe care o luaseră lucrurile prin crucificarea regelui lor.

220. Învățătorul știa totuși foarte bine cât de dezolați, părăsiți și nedumeriți vor fi ei, căci așa era scris: „Voi bate păstorul și oile vor fi risipite” (Zah. 13:7; Marc. 14:27). În decursul celor patruzeci de zile, între învierea și înălțarea Sa, principala Sa grijă a fost, prin urmare, să-i adune din nou și să le restabilească credința în El ca Mesia atît de mult așteptat, dovedindu-le faptul învierii Sale și descoperindu-le că de la învierea Sa, cu toate că și-a reținut aceeași individualitate, El n-a mai fost ființă umană, ci o ființă spirituală înălțată nespus de mult, avînd „toată puterea în cer și pe pămînt” - Mat. 28:18.

221. El făcu ca vestea învierii Sale să ajungă la ei încetul cu încetul; mai întîi prin femeile (Maria Magdalena, Ioana, Maria mama lui Iacov, Salomea și altele împreună cu ele - Marc. 16:1; Luc. 24:1,10) care veniseră dis-de-dimineață la mormînt pentru a-I unge trupul cu miresme și parfumuri. În timp ce se întrebau cine le va rostogoli piatra de la intrarea în mormînt, se făcu un cutremur de pămînt și cînd au ajuns văzură piatra deja rostogolită și un înger al Domnului stînd deasupra ei, care le zise: „Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Isus care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat după cum zisese; veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea” - Mat. 28:5-7.

222. Se pare că Maria Magdalena s-a separat de celelalte femei și a alergat să spună lui Petru și lui Ioan (Ioan 20:1,2), pe cînd celelalte s-au dus să le spună celorlalți ucenici, și că după ce ea le-a părăsit Isus le-a apărut celorlalte pe drum și le-a spus: „Bucurați-vă”

(Mat. 28:9,10). Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și să I se închine. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea (locuința lor): acolo mă vor vedea”. Cu frică și bucurie ele alergară să spună acest lucru celorlalți ucenici. În amestecul sentimentelor lor, de surpriză, de nedumire, de bucurie, de teamă și de tulburare generală, abia găseau cuvinte să-și povestească ciudata și minunata experiență. Când Maria îi întâlnește pe Petru și pe Ioan le zise cu tristețe: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde l-au pus” (Ioan 20:2). Celelalte femei povestiră atunci cum au văzut la mormânt o viziune de îngeri care le-au spus că El este viu (Luc. 24:22,23) și cum mai târziu îl întâlniseră pe Domnul în drum - Mat. 28:8,10.

223. Cea mai mare parte dintre ucenici primiră istorisirea lor pur și simplu ca produsul unei excitații superstițioase, dar Petru și Ioan au spus: Noi mergem să vedem. Maria se întoarse la mormânt împreună cu ei. Petru și Ioan văzură că trupul nu mai era acolo și că giulgiul era cu grijă împăturat și pus de-o parte, în vreme ce piatra de la intrare fusese rostogolită. Plecară apoi înmărmuriți, în vreme ce Maria rămase acolo, plângînd. Și pe cînd plîngea s-a aplecat să se uite în mormânt și a văzut doi îngeri care i-au grăit: „Femeie, de ce plîngi?” Ea le răspunse: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde l-au pus”. Și cînd se întoarse văzu pe Isus stînd în picioare, dar nu-l recunoscă. El o întrebă: „Femeie de ce plîngi? Pe cine cauți?” Ea, presupunînd că este grădinarul, răspunse: „Domnule, spune-mi unde l-ai pus și eu îl voi ridica”. Atunci, cu glasul care îi era atît de familiar și pe care ea îl recunoscă numaidecît, Domnul îi zise „Maria”!

224. A fost de ajuns atît pentru a-i întări credința în ceea ce-i spusese răngerii, și anume că El a înviat, ceea ce pînă atunci i se părușe un vis sau un basm, și-n bucuria ei izbucni: „Învățătorule”. Primul ei impuls fu să-L îmbrățișeze și să rămînă cu El. Dar Isus îi spuse cu blîndețe că ea are de îndeplinit o misiune importantă și anume să ducă în grabă vestea învierii Sale celorlalți ucenici, care erau încă consternați și în nedumerire, pentru a le întări credința. Isus îi zise: „Nu Mă atinge (grecește *haptomai*, nu mă îmbrățișa, nu pierde vremea acum cu alte manifestări ale iubirii tale), căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu (voi mai sta puțin timp cu voi), ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl voștru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul voștru” (Ioan 20:17). Prin celelalte femei El trimise de asemenea vestea că-L vor vedea în Galileea.

225. După aceste evenimente ajunșe din urmă pe doi dintre ucenici, triști și dezorientați, care mergeau de la Ierusalim la Emaus, și-i întrebă de pricina tristeții și deznădejdiei lor - Luc. 24:13-35. Unul dintre ei răspunșe: „Ești tu singurul străin care stai în Ierusalim și n-ai aflat ce s-a întîmplat în el în aceste zile? Ce? le zise El. Și ei i-au răspuns: Ce s-a întîmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului popor. Și cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri l-au dat să fie osîndit la moarte și l-au răstignit. Noi trăgeam nădejde că El este acela care va elibera pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de cînd s-au întîmplat aceste lucruri. (Aici probabil și-au adus aminte - Ioan 2:19,21,22.) Ba ne-au mai pus în uimire și niște femei de-ale noastre, care au fost de cu noapte la

mormînt, nu i-au găsit trupul și au venit zicînd că li s-a arătat un înger care le-a spus că este viu. Iar cîțiva dintre noi s-au dus la mormînt și-au aflat așa cum au povestit femeile, dar pe El nu l-au văzut”.

226. Nu este de mirare că erau dezorientați, și cît de neobișnuit li se părea totul! Într-adevăr, cît de deosebite și uimitoare fuseseră evenimentele celor cîteva zile din urmă!

227. Atunci, prin cuvinte tulburătoare, străinul le dovedi împlinirea profețiilor chiar prin lucrurile care îi descurajaseră atît de mult și care erau prezise prin profeți că se vor împlini cu adevăratul Mesia, care, înainte de a putea conduce, binecuvînta și ridica pe Israel și lumea întregă, trebuie s-o răscumpere mai întîi cu propria viață din blestemul morții care venise peste toți oamenii prin Adam și că, după ce a înviat și a fost înălțat în glorie de către Iehova, Învățătorul lor trebuia să împlinească tot ce fusese prezis prin profeți cu privire la gloria Sa viitoare, tot atît de sigur cum împlinise profețiile care-I preziseseră suferințele, umilința și moartea. Aveau de față un minunat predicator și o minunată predică! Aceste cuvinte sugerau idei și deschideau noi așteptări și speranțe. Și, deoarece se apropiau de sat, au stărunit de El să rămînă cu ei, fiindcă era spre seară și ziua se sfîrșea. Intră deci și rămase cu ei. În timp ce se aflau la masă, El luă pîinea, o frînse și le-o dădu. Atunci li s-au deschis ochii, însă El dispăru din ochii lor.

228. Nu l-au recunoscut deci pînă în momentul acela și totuși au mers, au vorbit și au stat la masă împreună cu El. Așadar, nu după față l-au recunoscut, ci după obiceiul Lui de odinioară de a binecuvînta și a frînge

pâinea, întărindu-le astfel credința în ceea ce deja auziseră - că înviase și că-L vor vedea iarăși.

229. Atunci cei doi ucenici, uimiți și plini de bucurie, se sculară în același ceas și merșeră înapoi la Ierusalim, spunându-și unul altuia: „Oare nu ne ardea inima, cînd ne vorbea pe cale și ne explica Scripturile?” Ajunși la Ierusalim, i-au găsit adunați pe ceilalți ucenici care, se bucurau de asemenea și ziceau: „Într-adevăr Domnul a înviat și s-a arătat lui Simon”. Le-au povestit ce li s-a întîmplat pe drum și cum L-au recunoscut cînd a frînt pîinea. Probabil că erau aproape toți adunați în acea seară, uitînd de casă, de treburi și de toate celelalte lucruri. Maria Magdalena, cu lacrimi de bucurie, zise: Eu l-am recunoscut în clipa cînd mi-a spus pe nume - pînă atunci nu puteam crede spusele îngerilor că a înviat. Apoi celelalte femei, de asemenea, povestiră minunata lor întîmplare de dimineață și cum L-au întîlnit pe drum. Simon, la rîndul său, avea și el ceva de spus și, iată, încă alți doi martori care veneau de la Emaus. Ce zi plină de evenimente! Nimic de mirare dacă după aceasta ei doresc să se întîlnească în fiecare zi întîi a fiecărei săptămîni ca să vorbească împreună despre aceste lucruri și să-și împrăpăteze memoria cu toate împrejurările în legătură cu acel extraordinar eveniment al învierii Domnului, pentru ca inima să le „ardă” din nou. În timp ce mica societate înflăcărâtă și fericită era adunată astfel, Domnul Isus Însuși apărură deodată în mijlocul lor - Luc. 24:36-49 și le zise: „Pace vouă!” De unde venise? Toate ușile casei unde se aflau adunați erau închise de frica iudeilor - Ioan 20:19,26, dar El apărură pe neașteptate, fără ca ceva să-I trădeze apropierea. Se infrișoră crezînd că văd un spirit, dar El îi liniști și le

spuse să nu le fie teamă. Le arată mâinile și picioarele și le zise: „Eu sînt, pipăiți-mă și vedeți că un spirit nu are carne și oase, cum mă vedeți pe mine avînd”. Și în timp ce încă tot nu credeau, atît de mare le era bucuria și mirarea, le zise: „Aveți aici ceva de mîncare?” Îi puseră înainte pește fript iar El luă și mîncă în fața lor. Atunci le deschise *înțelegerea* (ochii minții) și le explică Scripturile, arătîndu-le din Lege și profeții că aceste lucruri s-au întîmplat exact așa cum fuseseră prezise. Dar Toma nu era atunci de față - Ioan 20:24, de aceea, cînd ceilalți ucenici i-au spus că văzuseră pe Domnul, el n-a vrut să creadă și a zis: „Dacă nu voi vedea în mîinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede!”

230. Trecuseră opt zile fără nici o manifestare nouă și avuseseră timp să se gîndească liniștiți și să vorbească împreună despre întîmplările din acea minunată zi, cînd, fiind iarăși adunați ca înainte, Isus apăru în mijlocul lor, întocmai ca în prima seară, zicînd: „Pace vouă!” (Ioan 20:26). De data aceasta era și Toma de față, și Domnul, adresîndu-i-se îi zise: „Adu degetul tău încoace și vezi mîinile Mele și adu mîna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios”. Isus arată astfel că știa ce zisese Toma fără ca cineva să-i fi spus și dădu această dovadă despre învierea Sa lui Toma care o ceruse pentru a putea crede. Toma răspunse cu bucurie: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” (vers. 27,28).

231. Trebuie să fi trecut destul timp după asta fără să fi avut loc o nouă manifestare a prezenței Domnului iar ucenicii, care erau galileeni, începură să se gîndească la casele și la viitorul lor și, aducîndu-și aminte de mesajul trimis lor de Domnul prin femei că El se duce

înaintea lor în Galileea, se îndreptară într-acolo. Probabil că Domnul îi întâlni în drum, pe un munte, după cum relatează Matei. Erau nedumeriți, nu mai simțeau față de El aceeași familiaritate pe care o aveau altădată, căci se deosebea atât de mult de la crucificarea Sa de cel ce era înainte. Se arăta și dispărea în timpuri și locuri atât de deosebite și nu mai semăna cu „omul Isus Christos”. De aceea Matei spune: „Ei I s-au închinat, dar unii s-au îndoit” (Mat. 28:17). După ce le-a spus câteva cuvinte Domnul „s-a făcut nevăzut” din fața lor și i-a lăsat înmărmuriți, întrebându-se ce se va mai întâmpla oare. Pentru un timp, după întoarcerea lor în Galileea, nimic deosebit nu s-a întâmplat și nu era nici o nouă dovadă despre prezența Domnului. Fără îndoială că ei s-au întrunit adesea și au vorbit despre situație, mirându-se că nu li se arată mai des.

232. În această nerăbdătoare așteptare zilele și săptămânile li se păreau lungi. Lăsaseră de mult timp la o parte ocupațiile obișnuite ale vieții pentru a-L urma pe Domnul din loc în loc, primind învățăturile Lui și predicând altora că „Împărăția cerurilor este aproape***” (Mat. 10:5-7). Nu doreau să se întoarcă la vechile lor ocupații, dar se întrebau cum trebuie să procedeze cu lucrarea Domnului? Înțelegeau destul de clar situația pentru a vedea că nu mai puteau vesti multă vreme că Împărăția lui Dumnezeu este aproape**, deoarece tot poporul știa că Învățătorul și Regele lor fusese crucificat și nimeni afară de ei nu cunoștea faptul învierii Sale. Pe când cei unsprezece erau nedumeriți și neliniștiți, așteptând ceva, fără să știe ce anume, Petru le zise: Nu putem totuși să stăm nefăcând nimic, mă voi întoarce la vechea mea meserie de pescar, șase din ceilalți răspunseră:

și noi la fel, mergem cu tine (Ioan 21:3). Este foarte probabil că și restul s-au întors la vechille lor ocupații.

233. Cine s-ar putea îndoi că Domnul a fost de față adesea, deși nevăzut, la diferitele lor consfătuiri, conducând și călăuzind cursul împrejurărilor etc. spre cel mai mare bine al lor? Dacă ar fi avut un mare succes în afaceri ei ar fi devenit curînd nepotriviți pentru serviciul mai înalt, întocmai așa cum lipsa succesului ar fi putut părea că le forțează mîna. De aceea Domnul adoptă un plan prin care le dădu o lecție, după cum face adeseori cu ucenicii Săi, lecția că succesul sau eșecul eforturilor lor, în orice direcție, pot fi controlate de El dacă Lui îi place s-o facă.

234. Vechea firmă comercială de pescari s-a reorganizat, își luară împreună corăbiile, mrejele etc. și ieșiră în larg să facă prima încercare. Dar munciră toată noaptea fără să prindă nimic și începură să se descurajeze. Dimineața un străin de pe țarm îi întrebă dacă au avut succes. Sărman succes! N-am prins nimic, răspunseră ei. Mai încercați o dată, zise străinul. Aruncați mrejele de cealaltă parte a corăbiei. Degeaba prietene, am încercat de ambele părți toată noaptea și dacă ar fi de o parte, ar fi desigur și de cealaltă. Totuși, ca să-ți arătăm, vom încerca încă o dată. Făcură așa și capturară o imensă pradă. Ce curios! ziseră unii, dar sprintenul și impresionabilul Ioan înțelese numaidecît și zise: fraților, este Domnul; numai Domnul putea face asta! Nu vă aduceți aminte cum a săturat mulțimile, etc.? Numai Domnul poate fi străinul de pe țarm și acesta nu este decît un alt mijloc ales de El pentru a ni se arăta nouă. Nu vă aduceți aminte că același lucru l-a făcut și atunci cînd ne-a chemat pentru prima oară? Și atunci muncirăm toată noaptea fără să prindem nimic, cînd veni la noi și

ne zise: „Aruncați-vă mrejele pentru pescuire” (Luc. 5:4,11). Da, fără nici o îndoială, Domnul este, cu toate că de la înviere nu-L mai putem recunoaște după înfățișare, deoarece acum se arată sub felurite forme. Dar Îl recunoaștem de fiecare dată după vreo împrejurare deosebită, ca aceasta, care ne amintește o întâmplare însemnată din viața noastră petrecută cu El.

235. Și, trăgînd la țârm, găsiră acolo pe Isus avînd pîine și pește și au învățat că sub conducerea Sa, sub îngrijirile Sale și în serviciul Său ei nu vor fi lăsați să moară de foame - Luc. 12:29,30. Nu l-au întrebat dacă El este Domnul, deoarece, în această împrejurare, ca și în altele, *ochii înțelegerii lor* fiind deschiși, L-au recunoscut nu după înfățișarea fizică, ci după minunea pe care a făcut-o. Atunci urmară învățămintele aceluia ceas încîntător în care-l asigură pe Petru, arătîndu-i că el a fost întotdeauna bine primit, fără să țină seama că L-a tăgăduit, pentru că s-a căit și a plîns pentru asta. Petru învăța acum din nou iubirea Învățătorului său și privilegiul ce-i fusese menținut de a paște oile și mielușeii Săi. Parcă auzim pe Domnul zicîndu-i: Nu trebuie, Petre, să-ți reiei vechea ocupație de pescar. Odinioară te chemam să fii pescar de oameni și fiindcă știu că inima ta a rămas aceeași, credincioasă și zeloasă, fii reînnoiesc misiunea de pescar de oameni.

236. Apoi, mîncînd cu ei, „le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care”, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine, căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfînt” (Fapt. 1:4,5). Astfel, ei veniră la Ierusalim după cum le spusese El și acolo, după patruzeci de zile de la înviere, El se întîlni și vorbi

cu ei pentru ultima dată. Cu acest prilej prinseră curaj să-L întrebe despre Împărăția ce le-o făgăduise și îi ziseră: „Doamne în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel?” (Fapt. 1:6). Acest gând al Împărăției predomina atunci în mintea fiecărui iudeu. Ei înțelegeau că Israel trebuia să fie în fruntea națiunilor sub Mesia. Nu cunoșteau lungimea „timpurilor neamurilor”. Nu vedeau încă faptul că binecuvântarea principală fusese luată de la Israel după trup (Mat. 21:43; Rom. 11:7) și că ei înșiși vor fi membrii noului Israel (spiritual), preoțimea regească și neamul sfânt, prin care, ca corp al lui Christos, vor veni binecuvântările asupra lumii. Nu înțelegeau încă nimic despre aceste lucruri. Și cum ar fi putut înțelege? Ei încă nu primiseră Spiritul Sfânt al adopțiunii ca fii, ci erau încă sub condamnare; căci deși sacrificiul de răscumpărare fusese făcut de Răscumpătorul, el nu fusese încă formal prezentat în folosul nostru în Sfânta Sfintelor, adică în cer (Ioan 7:39). Prin urmare, Domnul nostru n-a încercat să dea nici o explicație ca răspuns la întrebarea lor, ci doar le-a zis: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele, pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa. Ci voi veți primi o putere* cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului” - Fapt. 1:7,8.

*Această putere făgăduită de a cunoaște și înțelege timpurile și sezoanele, ca și toate lucrurile ce țin de o adevărată mărturie, se aplică la Biserica întreagă, de la cel dintîi pînă la cel din urmă membru al ei; ceva mai mult, sub conducerea și puterea Spiritului Sfînt este prevăzută hrană potrivită pentru fiecare trăsătură din planul lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem fi martorii Săi chiar pînă la sfîrșitul acestei vîrste - compară Ioan 16:12,13.

237. Domnul mergea cu ei și când au ajuns la muntele Măslinilor și-a ridicat mâinile și i-a binecuvîntat, apoi a fost despărțit și înălțat la cer în văzul lor și un nor l-a ascuns ochilor lor - Luc. 24:48-52, Fapt. 1:6-15. Începeau acum să vadă ceva mai mult din planul lui Dumnezeu. Domnul, care coborîse din cer, s-a dus înapoi la Tatăl, după cum le spusese înainte de moartea Sa. S-a dus să le pregătească un loc și va veni iarăși să-i ia la El. A plecat departe ca să primească împărăția făgăduită și apoi să vină din nou (Luc. 19:12). În așteptarea acestui eveniment trebuia ca ei să fie *martorii* Săi pe întreg pămîntul, pentru a chema și pregăti un popor care să-L primească atunci când va veni să fie glorificat în sfinții Săi și să domnească ca Rege al regilor și Domn al domnilor. Înțelegeau că noua lor misiune de a proclama fiecărei creaturi un rege venind din cer „cu toată puterea în cer și pe pămînt” era o lucrare mult mai importantă decît cea din anii precedenți când vesteau pe „omul Christos Isus” și când îl urmau pe El, „cel disprețuit și părăsit de oameni” (Isa. 53:3). Domnul lor înviat era într-adevăr schimbat, nu numai în înfățișarea personală - arătîndu-se uneori într-un loc și într-un fel iar alteori în alt loc și în alt fel, manifestîndu-și „toată puterea” - ci era schimbat și în condiția sau natura Sa. Nu se mai adresa iudeilor și nu li se mai arăta, căci după înviere nimeni nu L-a văzut, în nici un înțeles, afară de prietenii și urmașii Săi. Cuvintele Sale: „Peste puțină vreme lumea nu mă va mai vedea” se împliniseră literal - Ioan 14:19.

238. În acest fel a fost stabilită credința apostolilor și a Bisericii primitive pe faptul învierii Domnului. Îndoielile le erau acum spulberate și inimile li se bucurau; se

înapoiară la Ierusalim și stăruiră în rugăciuni și cereri și în studiul Scripturilor, așteptînd înfierea făgăduită de Tatăl și înzestrarea lor cu înțelegerea spirituală și cu darurile speciale ale puterii de-a face minuni, ceea ce trebuia să-i facă capabili să convingă pe adevărații israeliți și să întemeieze Biserica Evanghelică, în ziua Rusaliilor - Fapt. 1:14; 2:1; Evr. 2:4.

239. Deși la a doua Sa venire Domnul nostru nu și-a manifestat prezența în modul cum a făcut-o în decursul celor patruzeci de zile după înviere, avem totuși făgăduința Sa că frații nu vor fi în întuneric (1 Tes. 5:4). Și, ceea ce este mai mult, noi avem un ajutor pe care ei nu-l puteau avea și nu l-au avut în decursul celor patruzeci de zile, adică „puterea de sus”, ca să ne călăuzească în înțelegerea fiecărui adevăr convenit a fi înțeles și de asemenea, potrivit făgăduinței Sale, ca să ne arate lucrurile *viitoare*. De aceea, la sezonul convenit, noi vom înțelege pe deplin felul, timpul și împrejurările ce însoțesc arătarea Sa, lucruri care, dacă le așteptăm și le observăm cu atenție, nu vor fi mai puțin convingătoare decît dovezile despre învierea Domnului nostru date Bisericii primitive, deși sînt de un fel diferit.

240. Că Domnul, la a doua venire, poate să-și ia formă omenească și să se arate oamenilor, cum s-a arătat ucenicilor după învierea Sa, este fără nici o îndoială. Nu numai pentru că El s-a arătat astfel sub formă omenească în decursul celor patruzeci de zile, dar și pentru că altădată ființe spirituale și-au manifestat puterea arătîndu-se oamenilor în carne și sub forme diferite. Însă o asemenea manifestare n-ar fi în armonie cu sensul planului lui Dumnezeu și nici cu indicațiile scripturale pe care El ni le-a dat cu privire la modul cum se va arăta,

după cum vom vedea. În schimb, este planul Domnului că Împărăția Sa spirituală va comunica, va realiza și va manifesta prezența și puterea Sa prin agenți umani, pămîntești. Întocmai cum Satan, prințul acestei lumi, deși nevăzut oamenilor, exercită o mare influență în această lume prin cei care-i sînt supuși, care sînt stăpîniți de spiritul său și conduși de el, tot așa, noul Prinț al păcii, Domnul, va lucra în principal în ființe umane și-și va manifesta prezența și puterea prin ființe umane, supușii Săi, stăpîniți și conduși de Spiritul Său.

241. A vedea cu ochii naturali și a auzi cu urechile naturale nu este tot ce se poate vedea și auzi. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” în acest mod, cu toate acestea orice copil al lui Dumnezeu L-a văzut, L-a cunoscut și a avut comuniune cu El (Ioan 1:18; 5:37; 14:7; Rom. 15:21). Noi *auzim* chemarea lui Dumnezeu, „chemarea” noastră „înaltă” și *auzim* glasul păstorului nostru; *privim* într-una la Isus și *vedem* prețul, coroana vieții ce ne este făgăduită, nu cu ochii și cu urechile naturale, ci cu înțelegerea noastră (Evr. 12:2,3). Mult mai de preț este vederea pe care o avem prin ochii înțelegerii și ai credinței noastre despre Domnul nostru glorificat ca Regele slavei, spiritual, mult înălțat, Răscumpărătorul cît și Regele nostru, decît vederea oferită ochiului natural înainte de Rusalii.

242. Era o necesitate ca Domnul să se arate ucenicilor Săi în modul cum s-a arătat după înviere, necesitate care nu mai există la a doua Sa venire. Obiectivul Său va fi, deci, mai bine servit pe o altă cale. De fapt, a apărea așa la a doua venire ar fi în dauna împlinirii planurilor Sale. Arătîndu-se ucenicilor după înviere scopul Său era să-i convingă că Acela care a fost

mort este acum viu pentru totdeauna, pentru ca ei să poată merge ca martori ai faptului învierii Sale (Luc. 24:48; 2 Pet. 1:16-18) și ca mărturia lor să fie un fundament sigur pentru credința generațiilor următoare. Și, deoarece nici un om nu poate fi plăcut lui Dumnezeu, nici să primească Spiritul Sfânt al înfierii fără *credință* în Christos, era necesar nu numai pentru ucenicii de atunci, ci pentru toți de atunci încoace, ca mărturiile despre învierea și schimbarea Sa să fie arătate astfel încât *oamenii firești să le poată înțelege și să le poată aprecia* - 1 Pet. 1:7,8.

243. După ce au fost făcuți părtași ai Spiritului Sfânt și au înțeles lucrurile spirituale (vezi 1 Cor. 2:12-16) ei ar fi putut crede spusele îngerilor la mormînt, că El a fost înviat din moarte, chiar dacă ar fi văzut trupul de carne al omului Isus zăcînd încă în mormînt; însă înainte nu era cu putință. Trebuia mai întîi ca trupul să fie ridicat pentru ca să poată crede în posibilitatea învierii Sale. După ce Spiritul Sfânt îi făcu în stare să deosebească lucrurile spirituale ei ar fi putut crede mărturia profeților că Isus trebuia să moară, *să învieze dintre cei morți* și să fie mult înălțat ca Rege al slavei, fără ca El să trebuiască să se *arate ca om* și să ia diferite corpuri omenești ca îmbrăcăminte, pentru ca să-L poată pipăi și *vedea* înălțîndu-se la cer. Dar toate acestea erau necesare pentru ei și pentru toți oamenii naturali. Prin credință noi venim la Dumnezeu prin Christos și primim iertarea păcatelor noastre și Spiritul înfierii pentru a înțelege lucrurile spirituale.

244. Chiar după ce a înlăturat de la ei sau din credința lor obstacolele *naturale*, luînd formă de om etc., Domnul nostru i-a *convins* pe ucenicii Săi și i-a făcut

martori pentru alții nu prin vederea și atingerea naturală, ci prin judecarea lucrurilor împreună cu ei, sprijinindu-se pe Scripturi: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sînteți martori ai acestor lucruri” (Luc. 24:45-48).

245. Petru, la rîndul său, vorbește clar despre acest lucru, cînd zice: „Dar Dumnezeu l-a înviat a treia zi și a îngăduit să se arate, NU LA TOT NORODUL, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mîncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El (Isus cel înviat) a fost rînduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți” (Fapt. 10:40-42).

246. Pentru Domnul nostru înviat întrebarea era în ce mod să se arate ucenicilor pentru ca scopul Său de a le face cunoscute învierea și schimbarea naturii Sale să fie cel mai bine îndeplinit. Dacă s-ar fi arătat într-o „flacără de foc”, cum s-a arătat îngerul lui Moise din rugul aprins (Exod. 3:2), ar fi putut sta și așa de vorbă cu ei, însă dovada dată în acest fel ar fi fost departe de a fi atît de convingătoare ca metoda pe care o adoptase pentru apostoli, cît și pentru lume în general, pentru care ei au mărturisit.

247. Dacă s-ar fi arătat în gloria formei Sale spirituale, cum s-a arătat îngerul lui Daniel (Dan. 10:5-8), această glorie ar fi fost atît de mare încît martorii n-ar fi putut-o suporta. Probabil că s-ar fi

însăpăimîntat prea tare și n-ar fi putut primi instrucțiuni de la El. La nici unul din ei, cu excepția lui Pavel, Domnul nu s-a arătat în acest fel și Pavel fu atît de copleșit de străfulgerarea gloriei Sale încît căzu la pămînt și fu orbit de această strălucire care întrecea pe a soarelui în plină amiază - Fapt. 26:13.

248. În examinarea pe care am făcut-o despre metoda de manifestare adoptată de Domnul în decursul celor patruzeci de zile, am văzut că El și-a „îngăduit” să devină vizibil foarte rar chiar martorilor aleși, numai de cîteva ori și atunci doar puțin. Dacă toate aparițiile Sale s-ar fi petrecut într-o singură zi, în loc să se fi petrecut prin mici intervale de-a lungul celor patruzeci de zile, probabil că ele ar fi totalizat mai puțin de 12 ore sau a optzecea parte din întreaga perioadă. Astfel fiind, este evident că El a fost prezent cu ei *nevăzut* restul de 79/80 părți din această perioadă de patruzeci de zile. Și chiar cînd se manifesta, El nu lua (cu excepția unei singure dăți, pentru Toma) o formă identică cu cea pe care o cunoscuseră atît de aproape în decursul celor trei ani și pe care o văzuseră cu numai trei zile înainte. Nu se pomenește nici o singură dată că ei L-ar fi recunoscut după trăsăturile feței sau că ar fi avut aceeași înfățișare ca în alte apariții.

249. Maria presupuse că este „grădinarul”, pentru cei doi ucenici care mergeau spre Emaus El fu un „străin”, ca și pentru pescarii de pe marea Galileii și pentru cei unsprezece din camera de sus. De fiecare dată fu recunoscut după faptele Sale, după vorbele Sale sau după sunetul familiar al glasului Său - Luc. 24:18-45; Ioan 20:15; 21:1-12.

250. Cînd Toma spuse că singura dovadă accepta-

bilă pentru el ar fi să-i vadă și să-i pipăie semnele cuielor în mâini și să-i pipăie coastele, Domnul, deși i-a îndeplinit cererea, l-a dezaprobat totuși cu blîndețe, zicîndu-i: Pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut. Fericiți cei ce *n-au văzut* și au crezut - Ioan 20:27-29. Evidența mai puternică era aceea care nu se adresa vederii naturale și mai binecuvîntați sînt cei care sînt gata să primească adevărul prin orice dovadă prin care lui Dumnezeu îi place să-l demonstreze.

251. El le-a arătat astfel nu numai că avea puterea să apară în diferite moduri și forme, ci și că nici unul dintre acele trupuri pe care le-au văzut nu era corpul Său spiritual, glorios, deși faptul învierii și faptul prezenței Sale le-au fost manifestate astfel. Diferitele forme pe care le lua și lungile intervale ale prezenței Sale invizibile cu ei, fără manifestări exterioare, dovedesc tocmai faptul că, deși Domnul și Învățătorul lor era viu și nu se suise încă la Tatăl, El era acum o ființă spirituală, într-adevăr nevăzută pentru ochii omenești, însă avînd capacitatea de a-și manifesta prezența și puterea în diferite moduri, după plăcere*.

252. Producerea corpului și îmbrăcămintei în care li s-a arătat, chiar în odaia unde erau adunați, este o

---

*Evenimentul relatat în Luca 4:30 nu trebuie privit ca un caz asemănător cu aparițiile și disparițiile Sale după înviere. Aceasta n-o fost o dispariție în sensul de a se face nevăzut pentru popor. El a făcut numai o mișcare rapidă, promptă, prin care a zădărnicit intențiile ucigașe ale dușmanilor Săi. Înainte ca ei să-și poată executa planul criminal El s-a întors și a trecut prin mijlocul lor, nici un om neavînd curajul sau puterea de a-L opri, fiindcă ceasul Său nu venise încă .

dovadă indiscutabilă că Christos nu mai era în nici un înțeles o ființă omenească, deși i-a asigurat pe ucenicii Săi că trupul pe care-l vedeau și pe care Toma îl pipăi era un adevărat trup de carne și oase și nu o simplă vedenie sau apariție*.

253. Ca ființă omenească El n-ar fi putut veni în odaia de sus fără să deschidă ușa, însă ca ființă spirituală putea, și la moment și-a creat și și-a luat trupul de carne potrivit și hainele potrivite pentru scopul propus.

254. Nu putem admite nici un moment ceea ce se sugerează de unii și anume că Domnul nostru a deschis ușa fără să fi fost văzut. Din tot ce se spune despre acest lucru este limpede și clar că El a venit și că s-a înfățișat în mijlocul lor *în timp ce ușile erau închise* - probabil zăvorâte cu foarte multă grijă „de frica iudeilor” (Ioan 20:19,26).

---

*Nu vrem să lăsăm să se presupună nici măcar un moment că sîntem partizani ai spiritismului, ai swedenborgianismului sau ai altor *isme*. Noi legăm simplu și logic ceea ce cunoaștem din povestirile apostolilor. Vedem clar diferența între învățăturile Bibliei și această falsificare a ei propovăduită de Satan sub numele de spiritism, lucru pe care îl vom examina într-un volum următor. Ne mărginim aici să arătăm că spiritismul pretinde că poate face să comunice oamenii morți cu cei vii, în timp ce Biblia condamnă acest lucru (Isa. 8:19) și ne învață că asemenea comunicații, atunci cînd ele erau *adevărate*, au avut loc numai prin ființe spirituale, ca îngerii sau Domnul nostru; însă nu prin Domnul nostru în timp ce era *omul* Christos Isus, nici în timp ce era mort, ci numai după schimbarea Sa de la înviere, cînd a devenit un „spirit însuflețitor” sau „dătător de viață” - 1 Cor. 15:45.

255. Dovada schimbării Sale de natură a fost încă și mai pronunțată prin felul cum i-a părăsit: „El s-a făcut *nevăzut* dinaintea lor” (Luc. 24:31). Corpul omenesc de carne și oase etc. și hainele care *apăruseră* deodată, în vreme ce ușile erau încuiate, n-au ieșit pe ușă, ci au *dispărut* pur și simplu ori s-au dizolvat în elementele din care le crease cu o clipă mai înainte. S-a făcut *nevăzut* din ochii lor și n-a mai fost *văzut* de ei când carnea, oasele și hainele în care se arătase fuseseră dizolvate, cu toate că nu ne îndoim că El a continuat să fie de față cu ei în mod *nevăzut*. În acest fel a fost El cu ei în cea mai mare parte din timpul petrecut în cele patruzeci de zile.

256. În ocazii speciale Dumnezeu, pentru învățatură specială, a dăruit o putere asemănătoare și altor ființe spirituale - îngerilor - făcându-i capabili să apară ca oameni în trupuri de carne și oase, să mănânce și să stea de vorbă cu cei pe care-i vizitau, cum a făcut și Domnul nostru (vezi Gen. 18; Jud. 6:11-22; 13:3-20 și comentariile în această privință în Vol. I, pag. . . .). Puterea manifestată de Domnul nostru și de îngerii de a crea și de a dizolva hainele în care apăreau era și ea supraomenească, întocmai ca aceea de a crea și de a dizolva trupurile omenești pe care le luau. Aceste trupuri nu erau glorioasele lor trupuri spirituale, așa cum nici hainele nu erau. Amintim că haina fără cusătură și celelalte veșminte de la crucificarea Sa fuseseră împărțite între soldații romani și că hainele de îngropare fuseseră lăsate împăturate și puse de-o parte în mo mînt - Ioan 19:23,24; 20:5-7. Trebuia deci ca hainele cu care apărea în împrejurările menționate mai sus să fie create în mod special și probabil erau cele mai potrivite pentru fiecare împrejurare. De exemplu, când s-a arătat Mariei

ca grădinar purta, probabil, haine semănînd cu cele ale unui grădinar.

257. Că trupurile în care apărea Domnul erau într-adevăr trupuri omenеști și nu iluzii, El lăsa clar să se înțeleagă ucenicilor cînd mînca cu ei, cerîndu-le să-L pipăie și să vadă că trupul îi era într-adevăr din carne și din oase, zicîndu-le: „Pentru ce sînteți tulburați? . . . Uitați-vă la mînile și picioarele Mele, Eu sînt; pipăiți-mă și vedeți: un duh nu are carne, nici oase, cum vedeți că am Eu” (Luc. 24:38,39).

258. Unii creștini trag concluzii foarte absurde din aceste cuvinte ale Domnului, considerîndu-le dovada faptului că El și-a luat trup de carne și oase. Ei privesc trupul pe care l-a luat ca fiind într-adevăr trupul Său spiritual și declară că un corp spiritual este din carne și oase ca și cel omenesc, cu singura deosebire că prin vinele lui, în loc de sînge, curge ceva misterios pe care îl numesc spirit. Ei par să nesocotească cu totul spusele lui Isus că nu acesta era trupul spiritual - „că un spirit n-are nici carne nici oase”. Ei uită de asemenea cuvintele apostolului Ioan că „nu s-a arătat încă” ce este un corp spiritual și că noi nu putem ști cum este el înainte de a fi fost schimbați și făcuți asemenea lui Isus, cînd Îl vom vedea nu așa cum a fost, ci „așa cum este” (1 Ioan 3:2). Ei uită și afirmația categorică a apostolului Pavel, că „nu poate *carnea și sîngele* să moștenească Împărăția lui Dumnezeu” și că, *prin urmare*, moștenitorii lui Christos trebuie să fie „*toți . . . schimbați*” (1 Cor. 15:50,51).

259. Foarte mulți creștini au ideea că gloriosul corp spiritual al Domnului Isus este același corp care a fost răstignit și depus în mormîntul lui Iosif și au speranțe că atunci cînd vor avea fericirea să-L vadă pe Domnul

în slavă Îl vor putea identifica după rănilile ce i-au fost făcute pe cruce. Aceasta este o mare greșeală asupra căreia trebuie făcută o foarte mică apreciere. Mai întâi, acest lucru ar dovedi că corpul său înviat nu este glorios sau perfect, ci este rănit și desfigurat. Al doilea, ar dovedi că noi știm ce este un corp spiritual, cu toată afirmația contrară a apostolului. Al treilea, ar dovedi nici mai mult nici mai puțin decât că prețul răscumpărării noastre a fost luat înapoi, pentru că Isus zice: „trupul Meu . . . îl voi da pentru viața lumii” (Ioan 6:51). A fost carnea Sa, viața Sa *ca om*, umanitatea Sa ceea ce a fost sacrificat pentru răscumpărarea noastră. Și când a fost sculat din nou la viață prin puterea Tatălui El n-a fost înviat la o viață omenească, deoarece pe aceasta a sacrificat-o pentru a plăti prețul cu care ne-a cumpărat pe noi. Dacă acest preț ar fi fost luat înapoi, noi am fi încă sub osînda morții și fără speranță.

260. Avem tot atât de puține motive să presupunem că trupul spiritual al Domnului după învierea Sa este un trup omenesc ca și de a presupune că trupul Său spiritual pe care Îl avea înainte de întâia Sa venire a fost omenesc sau că alte ființe spirituale au trupuri omenesti. Un spirit n-are nici carne nici oase iar apostolul Petru spune că Isus „a fost omorât în trup dar a fost înviat în duh” - 1 Pet. 3:18.

261. Trupul omenesc al lui Isus a fost totuși luat din mormînt în mod supranatural, deoarece dacă ar fi rămas acolo ar fi fost o piedică de neînvins pentru credința ucenicilor care nu fuseseră încă instruiți în lucrurile spirituale, „căci Duhul Sfînt nu fusese încă dat” (Ioan 7:39). Nu știm ce anume s-a făcut cu trupul Domnului, însă știm că El n-a văzut stricăciunea sau

putrezirea - Fapt. 2:27,31. Că a fost descompus în gaze sau că se păstrează încă undeva ca o neștearsă amintire a iubirii lui Dumnezeu, a ascultării lui Christos și a răscumpărării noastre, nimeni nu știe și de altfel nici nu este necesar să se știe. Știm că Dumnezeu a ascuns în mod tainic trupul lui Moise (Deut. 34:6; Iuda 9), știm mai departe că El a ferit de stricăciune în mod miraculos, ca o *amintire*, într-un vas de aur, mana care a fost așezată în chivot sub scaunul îndurării (Cornilescu rev.) („capacul ispășirii” - Cornilescu; n. e.) în Tabernacol și că această mană simboliza trupul lui Isus, pâinea din cer (Exod. 16:20,33; Evr. 9:4; Ioan 6:51-58). Prin urmare, nu ne vom mira dacă, în Împărăție, Dumnezeu va arăta lumii trupul de carne crucificat pentru toți ca preț de răscumpărare în favoarea lor, acest trup ferit de stricăciune însă păstrat ca o mărturie eternă a iubirii nemărginite și a supunerii desăvârșite. Este posibil ca Ioan 19:37 și Zaharia 12:10 să se îndeplinească în acest sens și ca acei ce strigau „Răstignește-l!” să poată, ca martori, identifica chiar trupul străpuns de suliță și sfîșiat de cuie și de spini.

262. A considera trupul glorios al Domnului nostru ca trup de carne n-ar explica cîtuși de puțin aparițiile Sale deosebite și neașteptate în decursul celor patruzeci de zile premergătoare înălțării Sale. Cum putea să apară și să dispară atît de subit? Cum se face că în cele patruzeci de zile s-a ținut aproape tot timpul nevăzut? Și pentru ce arătările Sale erau de fiecare dată atît de diferite încît niciodată n-a fost recunoscut ca fiind același care se arătase mai înainte sau ca fiind acela care era atît de bine cunoscut și atît de iubit, doar cu cîteva zile înainte de răstignirea Sa?

263. N-ar servi la nimic dacă am spune că arătările

Sale erau minuni, deoarece atunci ar trebui să se dovedească necesitatea sau utilitatea acestora. Dacă după înviere trupul Său ar fi fost din carne și oase, același care a fost crucificat, cu toate trăsăturile și rănilor lui, *pentru ce ar fi făcut El minuni care nu numai că nu dovedeau acest lucru, ci mai degrabă contrariul, și anume că El nu mai era o ființă umană - din carne și oase, ci o ființă spirituală care putea să meargă și să vină ca vântul, astfel că nimeni nu putea ști de unde vine, nici unde se duce, și care pentru a-i instrui se arăta ca om în felurite trupuri de carne și oase pe care și le crea și dizolva după cum cereau împrejurările.*

264. Înainte de răstignire Domnul nostru trăise în relații familiare cu ucenicii Săi, însă după înviere, cu toate că nu-i iubea mai puțin, se purta față de ei mai rezervat. Scopul Său era fără îndoială de a-i impresiona mai puternic prin demnitatea și onoarea înălțării Sale și de a le inspira respectul cuvenit persoanei și autorității Sale. Deși, ca om, Isus și-a menținut tot timpul această demnitate a comportamentului care insufla respect, o mai mare rezervă era totuși necesară și potrivită după schimbarea la natura divină. O asemenea rezervă a fost totdeauna menținută de Iehova față de creaturile Sale și ea este potrivită împrejurărilor. Această rezervă se observă în toate întrevederile Domnului nostru cu ucenicii Săi după înviere. Erau foarte scurte, după cum le spusese: „Nu voi mai vorbi mult cu voi” (Ioan 14:30).

265. Cei care cred că Tatăl nostru Ceresc este spirit și nu om vor înțelege fără nici o dificultate că Domnul nostru Isus, care acum este înălțat la natura divină și care nu este numai în asemănare morală a lui Dumnezeu, ci cu adevărat „*reprezentarea exactă a Ființei Lui*”

(Evr. 1:3 - Cornilescu rev.), nu mai este om, ci ființă divină pe care nici un om nu L-a văzut nici nu-L poate vedea, fără un miracol - Ioan 1:18; 1 Tim. 6:16. Este tot atât de cu neputință oamenilor să vadă gloria dezvăluită a Domnului Isus după cum le-ar fi să-L vadă pe Iehova. Să ne gândim un moment că numai o reflexie a gloriei spirituale a afectat pe Moise și pe Israel la Sinai (Evr. 12:21; Exod. 19; 20:19-21; 33:20-23; 34:29-35). „Priveliștea era așa de înfricoșătoare . . . așa de copleșitoare și de înfricoșătoare încît Moise a zis: „Sînt îngrozit și tremur””. Ceva mai mult, deși Moise a fost întărit în mod supranatural pentru a primi și scrie Legea divină (Exod. 34:28) și pentru a putea privi măreția Domnului, așa încît a putut să stea fără hrană și băutură patruzeci de zile și patruzeci de nopți, singur cu Dumnezeu, acoperit de gloria Lui, totuși, cînd a dorit să vadă pe Iehova față în față i s-a spus: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască” (Exod. 33:20). Prin urmare, tot ceea ce Moise vedea era o *aparitiție* ce reprezenta pe Dumnezeu. Nimic mai mult nu era cu putință. Aceasta este în armonie și cu cuvintele apostolului: „*nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu*”; El este împăratul nemuritor, nevăzut, pe care „nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea (vreodată)” (1 Tim. 6:15,16). Dar că ființele spirituale pot vedea și chiar văd pe Dumnezeu, care este El Însuși o ființă spirituală, acest lucru se spune clar în Matei 18:10.

266. Dacă Domnul nostru este acum tot *omul* Christos Isus „care s-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Tim. 2:5,6), dacă, fiind pus la moarte în trup El a înviat din nou în trup și nu cum spune apostolul, un spirit dătător de viață, atunci, în loc

să fi fost înălțat deasupra îngerilor și deasupra oricărui nume care se află sub ceruri și pe pământ, El este încă om (Evr. 2:9). Dacă El și-a păstrat forma de rob pe care o luase pentru a putea suferi moartea pentru fiecare om (Filip. 2:7) și dacă este și acum puțin mai jos decât îngerii, atunci El nu poate să vadă cîtuși de puțin pe Dumnezeu. Cît de absurd este deci acest mod de a vedea dacă îl examinăm cu atenție la lumina mărturiei apostolice! Gîndiți-vă de asemenea că dacă trupul Domnului nostru, care a fost străpuns de cuie și de suliță, rănit de cununa de spini și pe care s-au întipărit suferințele, este trupul Său spiritual glorios, dacă cicatricele și trăsăturile omenești desfigurare sînt părțile integrante ale Domnului, atunci El este departe de a fi frumos, chiar dacă iubim rănilor îndurate pentru noi. Dacă El posedă un trup astfel cicatrizat și imperfect și dacă noi vom fi făcuți asemenea Lui, n-ar însemna oare că apostolii și sfinții care au fost crucificați, despicați, omorîți cu pietre, arși pe rug, ruși în bucăți și sfîșiți de fiarele sălbatice, precum și cei care au suferit accidente vor purta fiecare cusururile și semnele rănilor lui? Și, cu acest mod de a vedea, ar fi oare o priveriște mai tristă decît aceea a cerului pentru toată veșnicia? Din fericire nu aceasta este situația și credem că nimeni nu va putea păstra multă vreme un mod de a vedea atît de nerezonabil și nescriptural. Ființele spirituale sînt ființe desăvîrșite în fiecare amănunt și de aceea apostolul amintește Bisericii, care este moștenitoarea gloriei și onoarei spirituale sau cerești, că deși semănată (în moarte) în slăbiciune (cu semne și răni etc.) ea (ființa) este înviată în putere; deși semănată în ocară (cu trăsături de grijuri și de necazuri etc.) înviază în slavă; deși semănat trup firesc

(literal „trup animal”) înviază trup spiritual și că după cum am purtat chipul tatălui pămîntesc tot astfel vom purta chipul Domnului ceresc - 1 Cor. 15:42-51. Domnul nostru Isus a luat și a purtat și El pentru puțin timp chipul celui pămîntesc pentru noi, ca să ne poată răscumpăra. Dar la înviere El a devenit Domnul ceresc - Rom. 14:9, iar noi, dacă sîntem credincioși, vom purta chipul Domnului ceresc (trupuri spirituale), tot așa cum purtăm încă chipul domnului pămîntesc, Adam (trupuri omenești).

267. Să amintim cazul lui Pavel: ca să poată fi unul dintre apostoli el trebuia să fie un *martor*, trebuia să vadă pe Domnul după învierea Sa. Nefiind unul dintre cei care au văzut manifestările învierii Sale și ale prezenței Sale în decursul celor patruzeci de zile, i-a fost dată și lui o vedere specială și rapidă a Domnului. Însă el nu l-a văzut cum l-au văzut ceilalți, îmbrăcat în trup și în haine de diferite forme. Simpla întrezărire a persoanei glorioase a Domnului l-a făcut să cadă la pămînt, orbit de o glorie a cărei strălucire întrecea pe cea a soarelui în miezul zilei și, pentru a fi vindecat de această orbire, măcar în parte, a fost nevoie de o minune (1 apt. 9:17,18). Pavel nu l-a văzut pe Domnul așa *cum este* - o ființă spirituală? Domnul n-a apărut în decursul celor patruzeci de zile așa cum *a fost*, în scopurile și pentru motivele deja arătate? În privința aceasta nu încapă nici o îndoială. Dar Domnul avea un scop arătîndu-se astfel lui Pavel, după cum avea și servea un alt scop apărînd altfel celorlalți. Pavel arată acest scop, zicînd: „După ei toți *ca unuia NĂSCUT ÎNAINTE DE TIMPUL CUVENIT* mi s-a arătat și mie” (1 Cor. 15:8 - King James, vezi și Cornilescu rev., nota de subsol - n. e.). După cum

învierea lui Isus a însemnat *nașterea* Sa din moarte la deplina perfecțiune a ființei spirituale (Col. 1:18; Rom. 8:29), tot așa învierea Bisericii, corpul lui Christos, este arătată aici și în alte locuri ca fiind o naștere. La nașterea sau învierea noastră ca ființe spirituale noi vom vedea pe Domnul *așa cum este*, cum l-a văzut Pavel, însă atunci, fiind *schimbați* sau *născuți* ființe spirituale, noi nu vom fi aruncați jos, nici orbiți de strălucirea glorioasei Sale persoane. Cuvintele lui Pavel vor să spună că el L-a văzut *așa cum îl vom vedea noi - așa cum este*, el l-a văzut așa cum întreg corpul lui Christos trebuie să-L vadă, însă el L-a văzut ÎNAINTE DE TIMPUL CUVENIT, înainte de a fi născut prin moarte și, prin urmare, înainte de a fi capabil să-L suporte - și totuși L-a văzut „ca” fiecare din cei care se vor naște astfel și-L vor vedea la timpul cuvenit.

268. Moise coborînd de pe munte pentru a comunica poporului Legămîntul Legii a fost un tip al Marelui Legislator și Mijlocitor al Noului Legămînt, care, la a doua sa venire, va veni pentru a governa și binecuvînta lumea. Prin urmare Moise tipifica Biserica întreagă, al cărei cap este Isus. Fața lui Moise strălucea atît de tare încît poporul nu putea s-o privească și a trebuit să poarte un văl, reprezentînd gloria spirituală a lui Christos, o ilustrație a punctului pe care-l examinăm acum. Christos are gloria și strălucirea adevărată și este imaginea clară a persoanei Tatălui, și noi vom fi asemenea Lui. Nici un om nu poate privi această glorie. De aceea, oricare vor fi atunci manifestările Marelui Legislator către lume, cînd gloria Domnului va fi descoperită, gloria persoanelor spirituale nu va putea fi văzută de oameni, ci ele vor vorbi prin „văl”, acoperite. Vălul lui Moise semnifică

acest lucru și chiar mai mult - Exod. 34:30-33.

269. Cu cât studiem mai atent acest subiect, cu atât vedem mai bine înțelepciunea divină, prezentată în modul cum învierea Domnului a fost descoperită apostolilor, pentru ca ei să fie pe deplin satisfăcuți și martori vrednici de încredere așa încât cei umiliți ai lumii să poată fi în stare să primească mărturia lor și să creadă că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul nostru din morți - să-L poată recunoaște ca pe Cel care a fost mort, dar care acum este viu în vecii vecilor, și, crezînd, să poată veni la Dumnezeu prin El. Dacă Îl considerăm sub călăuzirea Spiritului Sfînt al adevărului, mințile noastre se lărgesc și nu-l mai vedem pe omul Christos Isus, ci pe Domnul slavei și al puterii, părtaș al naturii divine. Astfel, Îl recunoaștem pe El, pentru a cărei venire și Împărăție s-a rugat Biserica cu atîta sinceritate și de atîta vreme. Nu există persoană care, recunoscînd cum se cuvine marea Sa înălțare, să-L aștepte la a doua venire ca pe omul Christos Isus, cu un trup de carne și oase pregătit pentru jertfă, zdrobit și *dat* morții ca preț de răscumpărare pentru noi. Dar nici nu trebuie să ne așteptăm că la a doua venire El „se va arăta” lumii sau se va *manifesta* pe Sine sub diferite forme de carne și oase, ceea ce a fost necesar pentru acei primi *martori*, dar acum nu mai este necesar. El își va *manifesta* prezența Sa a doua, așa cum vom vedea, într-un mod cu totul diferit.

270. Din cele ce am văzut cu privire la ființele spirituale și la manifestările lor în timpurile trecute, este evident că dacă Domnul nostru ar trebui să se manifeste la a doua Sa venire fie deschizînd ochii oamenilor pentru a putea privi gloria Sa, cum a făcut cu Pavel și cu Daniel, fie luînd trup omenesc, ar fi în dauna planului

descoperit în Cuvîntul Său. Efectul apariției Sale glorioase între oameni - ochii lor fiind în mod miraculos pregătiți pentru a-L putea vedea - am putea spune că i-ar paraliza prin strălucirea Sa orbitoare, iar dacă ar apărea *ca om* acest fapt i-ar micșora standardul demnității și i-ar atribui una mai mică decît adevărata estimare a naturii și formei divine. Cum nici una, nici alta din aceste metode nu pare necesară și judicioasă acum, nu putem presupune că va fi adoptată vreuna din ele.

271. Dimpotrivă, ar trebui să ne așteptăm că Christosul se va manifesta în carnea omenirii în același mod cum, atunci cînd Fiul lui Dumnezeu *s-a făcut carne* și a locuit printre oameni, Dumnezeu a fost manifestat în carne - Ioan 1:18,14. Natura omenească desăvîrșită și în armonie cu Dumnezeu este o *asemănare a lui Dumnezeu în carne*. Astfel, Adam în perfecțiunea lui a fost un chip al lui Dumnezeu, după cum la fel a fost omul perfect Christos Isus. De aceea Isus a putut spune lui Filip, care dorea să *vadă* pe Tatăl: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”; a văzut chipul lui Dumnezeu în carne - „Dumnezeu manifestat în carne” - Ioan 14:9; 1 Tim. 3:16 - King James (vezi și Cornilescu rev., nota de subsol; n. e.)

272. Așa și cu omenirea, în general, pe măsură ce membrii ei vor reveni treptat la chipul lui Dumnezeu, pierdut de atîta vreme, ei vor fi chipuri și asemănări ale Tătălui Ceresc și ale lui Christos. Chiar la începutul Mileniului, după cum am văzut, lumea va avea înaintea ei modele de umanitate perfectă (vezi Vol. I pag. . . .). Avraam, Isac, Iacov și toți sfinții profeți, deja încercați și aprobați, vor fi „domnitori” printre oameni, reprezentanții și împuterniciții împărăției spirituale, nevăzute. În aceștia Christos va fi manifestat - *în carnea*

lor - așa cum Tatăl a fost manifestat în carnea lui Christos. „Oricine” va ajunge la perfecțiune și se va găsi în armonie cu voința lui Christos, va fi un chip al lui Dumnezeu și al lui Christos și în fiecare din aceștia Christos va fi manifestat - Ps. 45:16; Ioan 14:10; Rom. 8:10; Gal. 2:20; 4:19.

273. Pentru că a fost creat în chipul moral al lui Dumnezeu, omul perfect, consacrat pe deplin va fi capabil să aprecieze perfect Spiritul Sfânt și Cuvîntul lui Dumnezeu. Biserica glorificată îl va conduce. Nu ne îndoim, de asemenea, că vedeniile și descoperirile directe, precum și comunicațiile generale între Împărăția spirituală și reprezentanții și împuterniciții ei pămîntești vor fi mult mai libere și mai generale decît au fost în oricare alt timp înainte și că vor fi conform ordinii și legăturii din Eden, înainte ca păcatul să fi adus condamnarea și separarea omului de favoarea și comuniunea lui Dumnezeu.

274. Să remarcăm, deci, că, atît din punctul de vedere al rațiunii cît și al Scripturilor, nimic nu cere ca Domnul să se arate la a doua Sa venire în diferite trupuri din carne și oase. Că o asemenea procedură nu mai este acum necesară este evident din succesul domniei lui Satan care lucrează cu ajutorul ființelor omenesti ca agenții săi. Cei care participă la spiritul răului și al erorii reprezintă foarte bine pe marele prinț nevăzut. Așa se manifestă el în carnea lor, cu toate că el însuși este o ființă spirituală, nevăzută omului.

275. Christosul „schimbat”, făcuți părtași ai naturii divine, vor fi ființe spirituale, după cum și Satan este o ființă spirituală, și, la fel, vor fi nevăzuți pentru oameni. Procedeele lor de a lucra vor fi la fel cu ale lui, ca mod,

deși tocmai opuse în ceea ce privește caracterul și rezultatele lor. Agenții lor onorați, nu legați și înrobiți prin ignoranță și slăbiciune, cum sînt cea mai mare parte din slujitorii lui Satan, ci făcuți desăvîrșiți și „în adevăr liberi”, vor lucra în mod inteligent și armonios, de bună voie și din iubire. Funcțiile lor vor fi răsplăți ale dreptății.

276. Prezența Domnului nostru va fi manifestată lumii prin demonstrații de „putere și slavă mare” (Luc. 21:27), totuși nu neapărat pentru vederea naturală, ci pentru ochii înțelegerii lor, care vor fi deschiși pentru a aprecia marile schimbări pe care le va face noul Conducător. Prezența Sa și dreapta Sa autoritate vor fi recunoscute atît prin pedepsele cît și prin binecuvîntările care vor fi administrate omenirii sub conducerea Sa.

277. S-a crezut în general, de multă vreme, că strîmtorarea și tulburările vin ca pedepse pentru faptele rele ale celor răi. Aceasta, pîrînd a fi o lege naturală și potrivită, a fost în genere acceptată de către popor, crezînd că așa trebuie să fie, chiar dacă nu este așa. Totuși, faptele crunte ale experienței sînt în acord cu Biblia și arată că în trecut cei care au avut de suferit adesea necazuri și persecuții au fost oamenii temători de Dumnezeu (2 Tim. 3:12). Dar în „ziua strîmtorării”, perioada celor patruzeci de ani care introduce domnia lui Mesia, această ordine va începe să se inverseze. În acea zi puterile răului vor fi răsturnate și dreptatea, stabilită printr-un proces gradual, va face fără întîrziere o lucrare de răsplătire pentru cei răi și de binecuvîntare pentru cei ce fac binele. „Necaz și strîmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul . . . Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele”, în „ziua

mîniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui" (Rom. 2:9,10,5,6). Și, fiindcă acum se află așa de mult rău, răsplătirea va fi mai întii foarte dureroasă; va fi un „timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele" (Dan. 12:1 - Cornilescu rev.). Așadar, în răzbunarea, în strîmtorarea și-n mînia asupra națiunilor, Domnul va descoperi lumii faptul schimbării de dispensații și de conducători. Astfel, „cînd judecățile Domnului sînt pe pămînt, locuitorii lumii vor învăța dreptatea" (Isa. 26:5-11 - King James). Ei vor învăța că sub noua ordine de lucruri cei ce vor face binele vor fi înălțați iar cei ce vor face răul vor fi împiedicați și pedepsiți. Pentru a avea o mai clară mărturie profetică cu privire la această Împărăție, la lucrarea ei în favoarea celor umiliți, cinstiți, nevoiași și asupriți, la răsturnarea monopolurilor și a oricărui sistem de nedreptate și de asuprire, precum și la egalizarea generală a afacerilor omenești, citiți cu atenție Psalmul 72:1-19; 37:1-14; 10:4-11; 73, Ecclesiastul 7:15; 8:11-14, Iov 12:6.

278. Regele nostru se va descoperi astfel în mod treptat; unii Îl vor recunoaște mai devreme decît alții pe noul Conducător, dar în cele din urmă „orice ochi Îl va vedea" (*horao* - discerne). Dar „El vine cu norii" (Apoc.1:7 - Cornilescu rev.) și în timp ce norii strîmtorării sînt grei și întunecați, în timp ce munții (împărățiile acestei lumi) se cutremură și cad, în timp ce pămîntul (societatea organizată) este zguduit, se sfărîmă și se topește, unii vor începe să recunoască ceea ce proclamăm noi acum ca fiind deja de față** - că ziua cea mare a lui Iehova a sosit, că ziua prezisă a strîmtorării și a mîniei asupra națiunilor a început, că Unsul lui Iehova ia

asupra-și marea Sa putere și-și începe lucrarea, făcînd din „judecată o linie și din dreptate un fir cu plumb” (Isa. 28:17 - Comilescu rev.). Trebuie „ca El să împărățească pînă” va pune jos toate autoritățile și toate legile de pe pămînt, contrare celor ce domnesc în cer - 1 Cor. 15:25,26.

279. Pe măsură ce strîmtorarea va crește, oamenii vor căuta, însă în zadar, un adăpost în „peșteri” și „stînci”, marile stînci și fortărețe ale societății (masoneria, tovărășii excentrice, uniuni sindicale, bresle, trusuri și toate societățile laice și eclesiastice) și în munții (guvernelor) pămîntului, zicînd: „cădeți peste noi* (acoperiți-ne, protejați-ne) și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mînia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mîniei Lui” - Apoc. 6:15-17.

280. Idolatria banului, care a înnebunit toată lumea și care va avea un loc atît de proeminent în strîmtorare pricinuind neliniște nu numai pentru acumularea ci și pentru apărarea lui, trebuie să fie complet nimicită, după cum se arată în Isaia 2:8-21, Ezechiel 7:17-19, Țefania 1:18.

281. Ziua cea mare a strîmtorării va fi recunoscută și toți vor căuta să fie apărați de vijelia ei, dar puțini vor

---

*Cuvîntul grecesc *epi*, folosit aici, este în general tradus *pe*, dar are de asemenea semnificațiile *peste* și *împrejur*, și așa este tradus de multe ori în versiunea comună (King James - n. e.). Gîndul este cel de protejare, nu de distrugere. Vederea comună asupra acestui pasaj, cum că el învață că oamenii răi vor căpăta destulă credință să se roage pentru căderea literală a munților, este absurdă. Adevărata îndeplinire este deja începută: cei mari, cei bogați și nu mai puțin cei săraci sînt în căutare de adăpost la munți, la stînci și la peșteri, față de întunecata furtună a necazului pe care toți o văd adunîndu-se.

recunoaște judecățile Domnului, peste tot în lume atunci, ca rezultat al *prezenței Sale*, al stabilirii autorității Sale și al intrării în vigoare a legilor Sale. Până la urmă însă toți vor trebui să recunoască („*să vadă*”) pe Regele slavei și toți cei care vor iubi atunci dreptatea vor fi fericiți să-L asculte și să se conformeze pe deplin dreptelor Sale cerințe.

282. Acesta va fi un timp de răsplată pentru toți cei ce prin înșelăciune sau prin forță, adesea în numele legii și sub scutul ei, au acaparat pe nedrept drepturile sau proprietățile altora. Răsplătirea, după cum am văzut, va veni *de la Domnul prin* ridicarea maselor populare. În strîmtorarea lor, neputînd să se despartă de un dolar sau de un pogon de pămînt, de un drept sau de o onoare (demnitate) necontestate pe care și le-au atribuit și de care s-au bucurat multă vreme, dar văzînd că se apropie răsplătirea, mulți vor căuta protecția organizațiilor civile, sociale și religioase, puternice pînă acum, pentru a le promova și apăra interesele, simțînd că singuri ar cădea. Acestea, însă, nu vor fi în stare să-i scape în ziua mîniei lui Dumnezeu. Conflictul și răsplătirea care se apropie vor face ca toate familiile pămîntului să plîngă pentru că va fi un timp de strîmtorare cum n-a mai fost altul asemenea de cînd sînt popoarele - și nici nu va mai fi niciodată (Mat. 24:21). Ele vor plînge din „*pricina Lui*”, din *pricina judecăților Sale*, care vor aduce marea strîmtorare într-un mod natural, și din *pricina lui Dumnezeu* care se va scula ca să clatine în mod năpraznic pămîntul și să nimicească nelegiuirile de pe el (Isa. 2:21 - King James; Apoc. 1:7). Strîmtorarea și judecățile vor fi atît de cuprinzătoare încît nimeni nu va scăpa. În cele din urmă tot ochiul va observa schimbarea și va recunoaște că

Domnul domnește. Strîmtorarea ar putea fi mult ușurată dacă oamenii ar putea să vadă și să lucreze fără întîrziere după principii de echitate, renunțînd la nedreptele privilegii ale trecutului și părăsindu-le, chiar dacă ele sînt legalizate. Dar egoismul se va opune pînă cînd timpul de strîmtorare va aduce zdrobirea și căderea celor trufași, pînă cînd va umili pe cei puternici și va înălța pe cei umiliți.

283. Marea masă a omenirii nu va ajunge să înțeleagă adevărata stare de lucruri pînă cînd ziua cea mare de strîmtorare va fi aproape de sfîrșit - cînd împărățiile neamurilor vor fi prefăcute în pulbere și vor fi distruse cu desăvîrșire (Dan. 2:35; Apoc. 20:11), nemaigăsindu-se loc pentru ele (în 1915, cum am arătat în capitolul precedent) - cînd Babilonul cel mare va fi fost total răsturnat și influența lui asupra lumii zdrobită. Atunci omenirea va vedea că marea strîmtorare prin care a trecut a fost ceea ce Apocalipsa 16:14 numește în mod simbolic „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, că în măsura în care oamenii au susținut eroarea și răul în aceeași măsură ei au luptat împotriva legii și forțelor noului Imperiu și a noului Conducător al pămîntului, că în măsura în care cuvintele lor, condeiele lor, mîinile lor, influențele și mijloacele lor au fost întrebuițate pentru a ajuta *dreptatea* și adevărul în orice împrejurare, în aceeași măsură ei au luptat de partea Domnului.

284. Unii vor învăța însemnătatea strîmtorării mai repede decît alții, pentru că vor fi mai ascultători. În decursul strîmtorării și al tulburărilor se vor găsi unii care vor fi în lume și vor pune mărturie pentru cauza lui Dumnezeu, declarînd că prezența Domnului și ridicarea

Împărăției Lui, care este în opoziție cu puterile întunericului, sînt adevăratele cauze ale strîmtorării, ale zguduirii și ruinării societății. Vor arăta că toți cei care se împotrivesc adevărului și justiției sînt dușmanii Împărăției celei noi și că dacă nu se supun fără întîrziere vor suferi în curînd o rușinoasă înfrîngere. Masele, cu toate acestea, nu vor ține seamă de aceste sfaturi înțelepte, după cum au făcut întotdeauna, pînă cînd vor fi cu totul umilite sub domnia toiagului de fier al noii Împărății și abia la sfîrșit își vor da seama de nebunia comportării lor.

285. Adevăratul învățător și purtător al luminii (Mat. 5:14), Biserica adevărată, Corpul lui Christos, nu va fi lăsată în întuneric să învețe despre prezența Domnului prin manifestările miniei și puterii Sale, așa cum va învăța lumea. Pentru iluminarea ei s-a avut o grijă specială prin cuvîntul temeinic al profetiei, care luminează ca o lumină într-un loc întunecos (2 Pet. 1:19). Biserica va fi clar și precis informată despre ceea ce trebuie să aștepte.

286. Prin cuvîntul profetic ea va fi nu numai păzită de descurajare și făcută în stare să învingă atacurile, cursele și pietrele de poticnire, care se îngrămădesc în „ziua cea rea”, și astfel să stea în picioare aprobată de Dumnezeu, ci va deveni purtătorul de lumină și învățătorul lumii. Biserica este astfel făcută în stare să arate lumii cauzele strîmtorării, să-i vestească prezența noului conducător, să-i facă cunoscute politica, planul și scopul noii dispensații și s-o învețe despre drumul cel mai înțelept pe care-l poate urma în vederea acestor lucruri. Chiar dacă oamenii nu vor da nici o atenție acestor instrucțiuni pînă cînd lecția supunerii le va fi fost

impusă prin necaz, totuși ele îi vor ajuta mult atunci la învățarea ei. La această misiune a „picioarelor”, a celor din urmă membri ai Bisericii care vor vesti pe munți (împărății) că *domnia lui Christos a început*, se referă Isaia 52:7.

Scripturi ce par să se contradică

287. În Biblie întâlnim unele declarații cu privire la felul cum va veni și cum se va arăta Domnul nostru Isus Christos, care, pînă la o examinare critică (2 Pet. 1:20), par să se contradică unele pe altele. Fără îndoială că ele au servit în decursul veacurilor planul lui Dumnezeu de a pecetlui adevărul pînă la timpul cînd va fi convenit să fie înțeles și, chiar și atunci, acest adevăr va rămîne pecetluit pentru toți, cu excepția clasei speciale de consacrați cărora le este destinat.

288. De exemplu, Domnul nostru zice: „Iată vin ca un hoț” și „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului Omului (în zilele prezenței Sale): mîncau, beau, se însurau, se măritau . . . și n-au știut nimic pînă cînd a venit potopul”. „Cînd Fariseii îl întrebă pe Domnul Isus cînd va veni Împărăția lui Dumnezeu, El le răspunse, zicînd: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine să fie văzută pe dinafară” (text marginal (la King James - n. e.): „cu manifestare exterioară”), (în românește „nu vine în așa fel ca să izbească privirile” - Cornilescu; „nu vine în așa fel ca să atragă atenția” - Cornilescu rev.; „nu vine văzînd cu ochii” - Sfînta Scriptură 1874, n. e.) - Apoc. 16:15; Luc. 17:26,27,20 - King James; Mat. 24:38,39 - King James.

289. Aceste Scripturi spun și ilustrează clar modul cum va veni Domnul. Ele arată că El va fi prezent

nevăzut și va face o lucrare despre care, pentru un timp, lumea va fi în întregime inconștientă. Prin urmare, venirea Lui se va face în mod liniștit, neobservată și cu totul neștiută de lume, întocmai cum ar face „un hoț” care vine fără zgomot sau altă demonstrație care să atragă atenția. După cum în zilele lui Noe fiecare își vedea de treburile lui obișnuite fără să fie în nici un mod tulburat și fără să dea nici cea mai mică crezare la ceea ce spunea Noe despre venirea unui potop, tot așa, în prima parte a zilei Domnului, neavînd credință în vestea prezenței Sale și a strîmătorării iminente, lumea face cum îi este obiceiul, nedînd nici o atenție la ceea ce i se vestește în privința aceasta, pînă cînd, în marele potop al strîmătorării, lumea veche - vechea ordine de lucruri - se va prăbuși și va trece pentru a pregăti calea deplinei stabiliri a noii ordini de lucruri, Împărăția lui Dumnezeu sub toată întinderea cerurilor: „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele (prezenței) Fiului omului” (Luc. 17:26 - King James).

290. Pe de altă parte, există pasaje în Biblie care la prima vedere par a fi în contradicție directă cu acesta, ca de exemplu: „Însuși Domnul, cu un *strigăt*, cu *glasul* unui arhanghel și cu *trîmbița* lui Dumnezeu, se va coborî din cer”. Domnul Isus se va descoperi „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacăra de foc, aducînd răzbunare peste cei care nu cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos”. „Toate popoarele (lumea) . . . vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu mare slavă”. „Iată, El vine cu norii și orice ochi îl va vedea” - 1 Tes. 4:16; 2 Tes. 1:7,8 - Cornilescu rev.; Mat. 24:30 - Cornilescu rev.; Apoc. 1:7 - Cornilescu rev.

291. Ca și căutători ai adevărului nu se cuvine să spunem în legătură cu aceste pasaje că majoritatea par să favorizeze vederile pe care înclinăm să le preferăm și să le nesocotim pe celelalte. Pînă cînd nu avem o vedere în care fiecare declarație a Bibliei să-și găsească o rezonabilă reprezentare, nu trebuie să ne simțim siguri că avem adevărul cu privire la subiect. O singură declarație a lui Dumnezeu este tot atît de adevărată și este un fundament tot atît de puternic pentru credință ca și o sută. Este mai înțelept a căuta o înțelegere armonioasă decît a ajunge la o concluzie sau a adopta o teorie bazată pe o interpretare parțială, care să ne ducă în eroare pe noi și să-i ducă și pe alții.

292. Creștinii, în general, nu fac efort pentru a armoniza aceste declarații ale Scripturii, din care cauză ideile lor sînt unilaterale și incorecte. Cea de a doua grupare a acestor pasaje biblice este tot atît de adevărată ca și prima, deși pare că învață tocmai contrariul unei veniri și prezențe a Domnului calmă, neobservată și fără zgomot, ca a unui hoț. În afară de aceste declarații mai cunoaștem alte două ale modului cum va veni, și anume: „Acest Isus care s-a înălțat la cer . . . va veni ÎN ACELAȘI FEL cum l-ați văzut mergînd la cer”. Apoi: „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede pînă la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Fapt. 1:11; Mat. 24:27). Pentru a ajunge la o concluzie corectă trebuie să dăm și acestor pasaje importanța ce li se cuvine.

293. Examinînd acest subiect, trebuie să avem în vedere că în timp ce Domnul Isus afirma ca un fapt hotărît că Împărăția Sa se va stabili fără manifestare exterioară și că venirea Sa, prezența Sa, va fi ca un hoț, cerînd o veghere concentrată și atentă pentru a o putea

înțelege și discerne, toate textele citate mai sus ca dovezi ale unei manifestări exterioare vizibile sînt scrise într-un limbaj profund simbolic, cu excepția celui care spune că El va veni în același fel cum s-a dus. Pasajele simbolice trebuie interpretate întotdeauna în acord cu cele ce sînt mai clare, mai literale, îndată ce caracterul lor simbolic este recunoscut. În toate cazurile cînd o interpretare literală ar forța judecata sănătoasă și ar pune pasajul în contradicție directă cu *declarațiile clare* ale Scripturii, un asemenea pasaj ar trebui considerat ca simbolic și interpretarea sa ca simbol ar trebui căutată în armonie cu declarațiile evident clare și literale și cu caracterul și scopul planului descoperit. În cazul de față, dacă recunoaștem și interpretăm simbolurile astfel, frumoasa armonie a tuturor acestor declarații este vădită. Să le examinăm acum și să vedem cît de perfect se acordă cu pasajele care nu sînt simbolice.

294. „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu se va coborî din cer” (1 Tes. 4:16). Glasul și trâmbița amintite aici corespund în toate privințele cu aceleași ilustrații întrebuintate în Apocalipsa 11:15-19 - Cornilescu rev., „Îngerul al șaptelea a sunat . . . Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” . . . Neamurile se umpluseră de mînie, dar a venit mînia Ta și timpul ca cei morți să fie judecați” etc.. Aceleași evenimente sînt relatate în profeția lui Daniel: „În timpul acela se va scula (va lua controlul) marele prinț Mihail (Christos) . . . va fi un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele . . . Mulți dintre cei care dorm în țărîna pămîntului se

vor trezi" (Dan. 12:1,2 - Cornilescu rev.). Pavel adaugă la glasul și trâmbița amintite declarația că „întîi vor învia cei morți în Christos”. În 2 Timotei 4:1 el spune mai departe că Christos va judeca viii și morții, în acest timp al arătării și al Împărăției Sale și începutul acestei judecăți a națiunilor în viață este pretutindeni descris ca cel mai îngrozitor timp de strîmtoare și de tulburări pe care l-a cunoscut lumea vreodată -Dan.12:1,2 - Cornilescu rev.

295. Astfel, Pavel, Ioan și Daniel se referă în mod evident la același timp, timpul arătării Domnului nostru și al stabilirii Împărăției Sale în mijlocul unui mare timp de strîmtoare, precum și la evenimentele care îl vor preceda și introduce. Același rezultat este arătat de fiecare scriitor ca urmînd sculării lui Mihail, glasurile și trâmbița, adică strîmtoarea și mînia asupra națiunilor și învierea morților. Să observăm apoi ilustrația întrebuintată:

295a. „CU UN STRIGĂT”. Cuvîntul grecesc tradus aici prin „strigăt” este *keleusma* și înseamnă *un strigăt de încurajare*. Un strigăt implică ideea unui mesaj public, destinat a fi auzit nu numai de cîțiva inși, ci de o mare mulțime compusă din diferite elemente. El este desemnat, în genere, fie să alarmeze și să îngrozească fie să ajute și să încurajeze, sau poate să producă unul din aceste efecte asupra unei clase și efectul contrar asupra altei clase, după împrejurări și condiții.

296. Aspectul afacerilor din lume în decursul celor din urmă cincisprezece ani corespunde în mod izbitor acestui simbol, prin izbucniri de strigăte în întreaga lume care încurajează toți oamenii să se trezească la sentimentul drepturilor și privilegiilor lor ca oameni, să ia seama la relațiile lor mutuale, la principiile pe care sînt

bazate și la scopul pe care trebuie să-l îndeplinească. Care este, pe suprafața pământului, națiunea civilizată care să nu fi auzit acest strigăt și care să nu fi fost influențată de el? Lumea întregă a studiat în acești câțiva ani din urmă economia politică, drepturile civile și libertățile sociale, ca niciodată înainte în anele istoriei. Oamenii se îndeamnă unii pe alții și sînt încurajați cum n-au fost niciodată în cercetarea acestor subiecte, chiar pînă la temelie. Strigătul de încurajare, care a început prin înmulțirea cunoștinței, a înconjurat deja pământul și sub influența lui oamenii se unesc între ei, încurajați și ajutați de oameni inteligenți și talentați, să lupte și să năzuiască atît pentru drepturile și libertățile reale cît și pentru cele închipuite. Deoarece organizațiile lor cresc și se înmulțesc, strigătul crește mai puternic și mai prelung și va duce, încetul cu încetul, după cum este prezis, la marele timp de strîmțorare și de neliniște a națiunilor înfuriate. Acest rezultat este descris în mod expresiv de profet: „Un vuiet se aude pe munți, ca vuietul de popor mult; se aude o zarvă de împărății, de popoare adunate. Domnul oștirilor își cercetează oastea care va da lupta” - Isa. 13:4, Cornilescu rev.

297. „GLASUL UNUI ARHANGHEL” este un alt simbol remarcabil, de o importanță asemănătoare. Numele „arhanghel” înseamnă *sol principal* și Domnul nostru uns este El Însuși Solul principal al lui Iehova, „Solul legămîntului” (Mal. 3:1). Daniel vorbește despre același personaj, numindu-l Mihail, care înseamnă „*Cel asemenea lui Dumnezeu*, nume potrivit pentru Acela care este „reprezentarea exactă a Ființei Lui” și reprezentantul puterii și autorității Sale. Glasul arhanghelului repre-

zintă autoritatea și porunca lui Christos. Acest simbol reprezintă deci pe Christos care ia controlul sau începe să domnească, dînd poruncile, ordinele Sale oficiale și aducînd la cunoștință schimbarea dispensației prin intrarea în vigoare a legilor Împărăției Sale.

298. Același gînd este exprimat de Daniel în alt mod, cînd zice: în timpul acela „*se va scula*” Mihail, marele prinț. A se scula înseamnă a-și asuma autoritatea, a da ordine. Vezi „*se va scula*” în Isaia 2:19,21. David, vorbind profetic despre Christos, dă o altă ilustrație acestui simbol: „Glasul Lui răsună, și pămîntul se topește” (Ps. 46:6). Timpul de mare strîmtorare se va precipita și pămîntul (societatea organizată) se va topi sau dezintegra sub schimbarea de administrație care va intra în vigoare cînd noul Rege își va pronunța glasul poruncii Sale. La porunca Sa sistemele civile, sociale și religioase trebuie să cadă, cu toată vechimea lor și oricît de puternic înrădăcinate și întărite ar fi ele. Sabia care iese din gura Lui va pricinui prăpădul: adevărul în orice subiect și sub toate aspectele lui diverse va judeca pe oameni și sub puterea și domnia Lui se vor înlătura răul și eroarea în miile de forme ale lor - Apoc. 19:11-16.

299. „TRÎMBIȚA LUI DUMNEZEU”. Mulți par să întreprindă, în mod greșit, ideea că această trîmbiță va suna în mod literal în aer. Dar vom vedea numaidecît că aceasta este o așteptare nerezonabilă, dacă recunoaștem că Pavel vorbește aici despre ceea ce Ioan numește „a șaptea trîmbiță”, „cea din urmă trîmbiță” dintr-o serie de șapte trîmbițe simbolice (Apoc. 11:15; 1 Cor. 15:52). Dovada că este vorba de una și aceeași trîmbiță este dată prin istorisirea evenimentelor în legătură cu fiecare din ele. Apostolul Pavel menționează învierea și stabilirea

Împărăției lui Dumnezeu ca fiind în legătură cu „trîmbița lui Dumnezeu” (1 Tes. 4:16) iar Revelatorul (Domnul Isus în Apocalipsa - n. e.) menționează aceleași evenimente cu o exactitate și mai mare. Dacă ne amintim că evenimentele menționate în timpul sunetului celor șase trîmbițe din Apocalipsa sînt în legătură cu acțiunile oamenilor, în timp ce a șaptea se referă în mod special la lucrarea lui Dumnezeu și acoperă „ziua Domnului”, vom admite că este corect să numim cea de a „șaptea” sau „cea din urmă trîmbiță”, „trîmbița lui Dumnezeu”. Și fiindcă cele șase trîmbițe precedente au fost simbolice - lucru care se admite în general de toți comentatorii și cercetătorii care interpretează sau pretind că interpretează Apocalipsa -, ar însemna să forțăm judecata și bunul simț dacă am înfățișa pe cea de a șaptea trîmbiță, ultima din serie, ca fiind literală, un sunet audibil în aer. Acest lucru n-ar fi în armonie nici cu metoda generală a Domnului nici cu acele pasaje ale Scripturii care arată modul ascuns al venirii Sale, căci nici un hoț nu sună din trîmbiță ca să-și anunțe venirea.

300. Cele șapte trîmbițe din Apocalipsa sînt toate simbolice și arată șapte mari perioade și evenimentele lor. Examinarea acestora o lăsăm pentru un volum următor. Aici ne mărginim să spunem că noi ne aflăm astăzi chiar în mijlocul evenimentelor care marchează sunarea celei de a șaptea trîmbițe. Glasurile puternice, înmulțirea cunoștinței, furia națiunilor etc., luate în legătură cu profețiile timpului, stabilesc aceasta ca un fapt. Numeroase evenimente se vor petrece încă înaintea ca cea de-a șaptea sau ultima trîmbiță să înceteze a mai suna, ca de exemplu răsplătirea sfinților și a profetilor, învierea tuturor morților etc.. În realitate ea acoperă

întreaga perioadă a domniei milenare a lui Christos, după cum se arată prin evenimentele care trebuie să se întâmple în decursul acestei domnii.- Apoc 10:7; 11:15,18.

301. Vedem astfel că „strigătul”, „glasul arhanghelului” și „trîmbița lui Dumnezeu” sînt toate simboluri în curs de îndeplinire acum. Să reținem cu grijă, de asemenea, faptul că fiecare din cele trei profeții mai sus amintite (Dan. 12:1; Apoc. 11:15 și 1 Tes. 4:16) declară *prezența* Domnului la timpul cînd evenimentele amintite se întîmplă. Ele au fost prezise chiar cu scopul de a indica felul în care *prezența Sa nevăzută* va fi manifestată acelor care cred în cuvîntul profeției. Pavel spune: „cu (literal în sau în timpul) un strigăt”, glas, trîmbiță etc., „Domnul se va coborî”. Ioan spune că împărățiile acestei lumi vor deveni ale Sale în timpul acestor evenimente. Daniel spune: „În timpul acela se va scula (va fi *prezent*) marele prinț Mihail (Christos)” și își va lua marea Sa putere. Deci, dacă putem cunoaște strigătul și glasurile și sunetul trîmbiței celei mari, va trebui să le acceptăm ca indicii nu a faptului că Domnul va veni curînd, ci mai degrabă a faptului că El a venit că El este acum prezent și că lucrarea secerișului pentru adunarea grîului și arderea neghinei este deja în curs de desfășurare. Acest lucru, după cum vom vedea mai departe, este cu prisosință dovedit prin profețiile timpului. Totuși, nu prin vedere naturală, ci numai prin ochii credinței, prin cuvîntul sigur al profeției pot fi deslușite prezența și lucrarea Sa.

302. Nu putem trece cu vederea un alt fapt aici, și anume că „strigătul”, „glasul arhanghelului” și „trîmbița lui Dumnezeu” sînt toate, după cum am explicat, mijloace pentru împlinirea lucrării secerișului din Vîrsta

Evangheliei. Deci, dacă vedem că nu numai înțelesul acestor simboluri, ci și rezultatele prezise au loc acum, avem dovezi în plus, atât că am interpretat corect simbolurile, cât și că acum sîntem în această perioadă numită „seceriș”, în care Vîrsta Evangheliei și Vîrsta Mileniului se suprapun - una se încheie, alta se deschide. Multe persoane nu vor avea nevoie de ajutor pentru a constata că acum se face o lucrare de separare între adevărații consacrați și creștinii numai cu numele. Mulți pot să vadă focul simbolic deja în lucrare, pot să deosebească „strigătul” poporului, porunca noului rege Emanuel și evenimentele numite „a șaptea trâmbiță” și „norii” strîmtoării în care vine Domnul, din care și prin care puterea Sa trebuie să fie manifestată - supunîndu-și toate lucrurile.

303. Am atras deja atenția (Vol. I, pag. . . .) asupra faptului că recunoașterea lucrării secerișului în mersul ei actual este dovada prezenței Domnului, pentru că El declară că va fi secerătorul principal și conducătorul întregii lucrări și că aceasta este prima Sa lucrare - „Iată un nor alb și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur iar în mîna o secere ascuțită . . . Atunci cel ce ședea pe nor și-a aruncat secerea pe pămînt. Și pămîntul a fost secerat”. „La vremea secerișului voi spune secerătorilor: „Smulgeți . . .” etc. (Apoc. 14:14,16; Mat. 13:30). Lucrarea completă a secerișului va cere patruzeci de ani și se va sfîrși în 1914*. Diferitele trăsături se vor îndeplini treptat, dar toate aceste zile sînt „zilele Fiului omului” - zilele prezenței și ale puterii Domnului nostru - care va fi recunoscut la urmă de toți, însă mai întîi numai de

*Vezi prefața autorului (1916)

clasa specificată de apostol: „dar voi, fraților, nu sînteți în întuneric” - Luc. 17:26, 1 Tes. 5:4.

304. „ÎNTR-O FLACĂRĂ DE FOC”. Acest simbol poate fi înțeles numai dacă ne amintim semnificația cuvîntului „foc” etc., explicat deja (vezi Vol. I, pag. . . .). Citim că Domnul Isus se va descoperi „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos” (2 Tes. 1:8). Așa cum este exprimat literal noi înțelegem că asta vrea să spună că în ziua Lui (Vîrsta Milenară) prezența Domnului nostru va fi descoperită sau manifestată lumii din poziția Sa de autoritate spirituală („cer”), prin mînia și pedepsele ce vor veni atunci asupra răului și a făcătorilor de rele. Ea va fi o mînie mistuitoare, simbolizată prin „foc”, care nu va lăsa nici rădăcină nici ramură sistemelor răului, erorii și asupririi sau a păcătoșilor cu voia și toți mîndrii și răufăcătorii vor fi mistuiți ca miriștea în această zi milenară. La început - în această perioadă a „secerișului” - focul va arde foarte puternic, mistuind trufia și răutatea care cresc acum abundent. Fericiți cei ce vor renunța la trufia și la răul lor pentru a fi distruse, ca să nu fie și ei înșiși nimiciți (în „moartea a doua”), după cum vor fi nimiciți unii care se vor împotrivi în decursul Vîrstei Milenare. Despre acest timp citim: „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură” - Mal. 4:1.

305. „Îngerii puterii”, mesagerii sau agenții puterii Lui sînt de diferite feluri. Prin aceste cuvinte putem

înțelege, pe drept cuvânt, toate diferitele agenții (forțe - n. e.) însuflețite și neînsuflețite care vor fi folosite de Domnul nostru pentru a răsturna sistemele prezente ale răului și pentru a pedepsi pe răufăcători. - vezi Evr. 1:7; Ps. 104:4.

306. În vreme ce mînia sau răzbunarea lui Dumnezeu se va exercita astfel într-o flacără de foc, prin strîmtoare mistuitoare cum nu s-au mai văzut niciodată înainte - atît de generală, de o întindere atît de vastă și atît de nimicitoare în ce privește răul -, dreptatea va începe să fie favorizată, la fel și cel drept. Fiindcă aceste lucruri vor deveni din ce în ce mai evidente, oamenii vor începe să tragă concluzia că o nouă putere a luat în mîini conducerea afacerilor omenești. Și astfel *prezența* Domnului nostru ca Rege al regilor va fi descoperită lumii. El (Domnul) se va descoperi „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu (care nu cunosc cu adevărat pe Dumnezeu și nu ascultă de lumina conștiinței, pe care fiecare o are într-o anumită măsură) și pe cei care (deși cunosc pe Dumnezeu) nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos” - 2 Tes. 1:8.

307. Prin aceste pedepse și sub lumina crescîndă și în ocaziile favorabile din ziua Milenară toți vor fi aduși la o atît de clară cunoștință a adevărului și a căii drepte, încît nu vor mai avea scuză pentru neștiință sau pentru neputința de a se supune adevărului, iar cei ce vor stărui să rămîină dușmani ai lui Dumnezeu și ai dreptății vor fi pedepsiți cu *nimicirea veșnică* (o nimicire de la care nu va mai fi înviere) de la prezența („de la față” - Cornilescu) Domnului și de la slava puterii Lui - 2 Tes. 1:9 - King James

308. „ÎN PUTERE ȘI CU MARE SLAVĂ”. Această declarație vrea să spună că lumea va vedea pe Fiul omului *venind*, înainte ca Împărăția Lui să fie pe deplin ridicată sau ca moștenitorii slavei Lui să fie toți adunați și înălțați împreună cu El. Văzînd venirea Lui toate semînțiile pămîntului se vor boci - „vor vedea pe Fiul omului venind cu putere și cu mare slavă” - Mat. 24:30.

309. Lumea vede deja norii tulburărilor îngrămădindu-se și întunecîndu-se; ea își dă seama că o putere împotriva căreia nu poate să facă față este acum în acțiune în afacerile oamenilor. După starea lucrurilor de astăzi viitorul apropiat este întunecat și prevestitor de rele pentru toți cei care au suficientă inteligență să remarce orientarea evenimentelor. Oamenii cugetători observă stăruința cu care problemele binelui și răului, ale dreptății și nedreptății sînt *impuse* atenției lor, *cerînd* o exprimare a principiilor lor individuale. Mulți recunosc *slava și puterea* noului conducător al pămîntului, însă din cauza norilor și întunericului ce-L înconjoară ei nu-L disting pe însuși Regele. Oamenii *văd norii și*, prin urmare, *Îl văd venind în nori cu putere și mare slavă* (slava puterii și dreptății), dar pe *El* nu-L recunosc. Pînă cînd norii nu vor fi lăsat să cadă grindină și cărbuni de foc (Ps. 18:12,13) pentru a pune jos mîndria, egoismul și prejudecata oamenilor și a le nimici, pînă atunci norii nu vor dispărea și nu vor descoperi întreaga maiestate și glorie a prezenței lui Christos. Dacă oamenii ar lua în considerare și ar asculta de glasul Domnului, care conduce acum cursul dreptății și-i avertizează cu privire la apropiata răsplată, marele dezastru care este pe cale să se producă ar putea fi ocolit, însă „Dumnezeu vorbește o dată și de două ori, dar n-a luat seamă o-

mul . . . ! Atunci (prin bubuitul tunetului din „ziua strîmtoării”), El deschide urechea oamenilor și le întipărește învățături, ca să întoarcă pe om de la făptuirea sa, ca să scape pe om de trufie” - Iov 33:14-18; Sfînta Scriptură 1874.

310. „Iată el vine cu norii” și „la timpul cuvenit” „orice ochi îl va vedea” (îl va discerne) (Apoc. 1:7 - Cornilescu rev.), va recunoaște prezența, puterea și autoritatea Sa și toți vor trebui, vrînd nevrînd, să i se supună Lui, pînă la dezlegarea lui Satan pentru puțină vreme la sfîrșitul Mileniului, cînd, după o deplină experiență, va fi dovedită buna sau reaua voință a fiecăruia și cînd cei nesupuși vor fi nimiciți în a doua moarte - numită simbolic lacul de foc - Apoc. 21:8.

311. Astfel văzute, toate aceste interpretări simbolice a felului venirii Domnului nostru sînt în perfect acord cu afirmațiile clare, care declară că prezența Sa va fi secretă pentru un timp, cunoscută numai celor care veghează (compară cu 1 Tes. 5:2-6; Apoc. 3:3; 16:15; Luc. 12:36,37; 17:26; Mat. 24:37-39).

În același fel

312. Care este, acum, învățătura din cuvintele îngerului rostite la plecarea Domnului nostru (Fapt. 1:11): „Acest Isus care s-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum l-ați văzut mergînd la cer”?

313. O examinare mai atentă a acestui text va arăta armonia lui cu cele spuse mai sus. Mulți par să cugete că acest pasaj vrea să spună: „după cum îl vedeți pe Domnul suindu-se la cer, tot așa îl veți vedea coborîndu-se”. Aceștia ar trebui să-l citească și să-l recitească, pînă cînd vor putea observa că acest pasaj nu vrea să

spună că cei ce L-au văzut ducându-se Îl vor vedea întorcându-se, nici că altcineva Îl va vedea venind. Ceea ce vrea să spună este că felul venirii Lui va fi tot așa ca felul plecării Lui. Cum a fost deci felul plecării Lui? A fost în mare splendoare și cu mare demonstrație? În sunete de trâmbițe și de glasuri și cu mare strigăt și cu persoana Domnului strălucind în slavă și strălucire supranaturală? Dacă așa ar fi fost plecarea Lui, atunci ar trebui să așteptăm venirea Lui „în același fel”. Sau, dimpotrivă, n-a fost ea (înălțarea - n. e.) cât se poate de liniștită și de secretă, potrivit scopului Său de a avea martori pe deplin convinși despre acest fapt? Nimeni nu L-a văzut și nimeni n-a cunoscut acest fapt decât credincioșii Săi ucenici. Declarația Sa (Ioan 14:19) - „peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea” - n-a fost încă dovedită netemeinică. Numai frații au văzut manifestările Lui după înviere și nimeni altul n-a fost martor la înălțarea Sa. În același fel cum i-a părăsit (liniștit, în mod secret în ce privește lumea, necunoscut nimănui în afară de ucenicii Săi), așa vine El din nou. Și, după cum atunci când s-a despărțit de ei și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat, tot așa acum vine din nou ca bucuria să le fie deplină, după cum Însuși a spus: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine”. „Vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră” - Luc. 24:50,51; Ioan 14:3 și 16:22.

314. Îngerul, de asemenea, se pare că accentuează în mod special faptul că venirea din nou va fi chiar a *acestui* Isus - același care părăsise gloria pe care o avea cu Tatăl înainte de a fi lumea și a devenit om, a devenit sărac pentru ca noi să fim îmbogățiți; același Isus care a murit pe Calvar, același Isus care a înviat a treia zi ca spirit

dătător de viață, Isus care și-a manifestat *schimbarea* timp de patruzeci de zile - ACEST Isus care este acum suit sus. Da, chiar *același* Isus care a trecut prin două transformări de natură - mai întâi de la natura spirituală la natura umană, apoi de la natura umană la natura divină. Aceste schimbări de natură nu l-au nimicit individualitatea. Identitatea Sa a fost păstrată, după cum ne asigură îngerul, puțin importă dacă filozofia acestui fapt este înțeleasă sau nu. Cu toate că noi nu-l mai cunoaștem acum după trup (ca om) (2 Cor. 5:16), ci ar trebui să ne amintim de înălțarea Sa, că de la înviere El face parte din natura divină, spirituală și ar trebui să așteptăm ca și venirea să-I fie potrivită cu schimbarea și cu înălțarea, ne putem totuși aminti că El este *același Isus iubitor* și că în această privință nu s-a schimbat. El este „*același Isus*” care, deși prezent în cele patruzeci de zile după înviere, a fost văzut numai de ucenicii Săi și numai în răstimpuri foarte scurte și care va fi tot atât de nevăzut pentru lume la a doua Sa prezență cum a fost în cele patruzeci de zile premergătoare înălțării Sale. Trebuie să ne amintim că El nu vine de data asta pentru a se oferi pe Sine ca jertfă și că, prin urmare, nici nu are nevoie să-și ia un trup omenesc pregătit anume pentru acest scop (Evr. 10:5). Toate acestea au trecut acum; El nu mai moare, ci vine să guverneze, să binecuvînteze și să ridice omenirea răscumpărată - Rom. 6:9.

315. Domnul nostru ne dă o foarte frumoasă ilustrație despre modul cum se va descoperi prezența Sa, cînd zice: „Căci precum fulgerul pornește de la răsărit și luminează pînă la apus, așa va fi *prezența* Fiului omului” (Mat. 24:27 - Diaglott). Faptul că cei mai mulți dintre traducătorii Bibliei au folosit în mod greșit

cuvîntul fulger acolo unde se înțelege lumina soarelui este evident, pentru că fulgerul nu pornește de la răsărit și nici nu se vede pînă la apus. El pornește adesea și din alte puncte cardinale și rareori, dacă nu niciodată, luminează clar de la o margine la alta a cerului. Ilustrația dată de Domnul și singura care se potrivește cuvintelor Sale se referă la strălucirea soarelui, care vine totdeauna de la răsărit și strălucește chiar pînă la apus. Se dovedește astfel că cuvîntul grecesc *astrape*, folosit aici, a fost incorect redat în acest pasaj, ca și în traducerea aceluiași cuvinte din Luca 17:24. Un alt exemplu de întrebuițare a cuvîntului *astrape*, de către Domnul nostru, se găsește în Luca 11:36, unde El îl aplică luminii unei candelă și este redat în versiunea comună (King James - n. e.) prin „lumina strălucitoare” („lumina” - Cornilescu, „strălucirea” - Cornilescu rev., Sfînta Scriptură 1874; n. e.). Idei greșite asupra felului cum va veni Domnul nostru și cum se va descoperi erau atît de puternic fixate în mintea traducătorilor încît i-au condus în această greșeală de a traduce *astrape* prin cuvîntul „fulger”. Ei au presupus că El se va descoperi deodată, asemenea unui fulger, și nu în mod treptat ca lumina soarelui. Dar ce frumoasă este această ilustrație a răsăritului soarelui pentru a reda ivirea treptată a adevărului și a binecuvîntărilor în ziua prezenței Sale. Domnul îi așează pe biruitori alături de El Însuși în această ilustrație, zicînd: „Atunci cei dreپți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”. Profetul, întrebuițînd aceeași ilustrație, spune: „Va răsări soarele dreptății și vindecarea va fi în razele lui” (Mat. 13:43 - Cornilescu rev.; Mal. 4:2 - King James). Ivirea zorilor este *treptată*, dar în cele din urmă strălucirea întregă, clară, va izgoni cu

totul întunericul răului, al ignoranței, al superstiției și al păcatului - Osea 6:3.

316. Traducerea imperfectă a cuvîntului *parousia* a complicat de asemenea înțelesul acestui pasaj. *Emphatic Diaglott* (traducere americană interliniară cuvînt cu cuvînt a Noului Testament - n. e.) și traducerea profesorului Young redau acest cuvînt prin *prezență*; în traducerea lui Rotherham este *sosire*; în versiunea comună (King James - n. e.), este redat *venire*. Deși versiunea revizuită (engleză - n. e.) păstrează această eroare - *venire* -, totuși în nota marginală se arată că adevărata definiție a cuvîntului grecesc este „*prezență*”. Cuvîntul grecesc *parousia* înseamnă, fără excepție, o prezență personală, ca fiind venit, fiind sosit; dar niciodată a cuiva care este pe cale, așa cum este folosit în general cuvîntul englezesc *venire*. Textul pe care-l examinăm învață prin urmare că după cum *lumina soarelui* se ivește treptat, așa va fi *prezența* Fiului omului manifestată sau descoperită în mod treptat.

317. La această declarație Domnul nostru adaugă cuvinte de avertisment pentru a ne pune în gardă împotriva unor erori care vor fi răspîndite la vremea venirii Sale, în scopul de a duce Biserica pe un drum greșit. „Iată ce v-am spus mai dinainte. Deci dacă vă vor zice: „Iată-L este în pustie”, să nu vă duceți acolo! „Iată-L în camere secrete”, să nu credeți. Căci precum lumina strălucitoare (soarele) pornește de la răsărit și se arată (treptat) pînă la apus, așa va fi și *prezența* Fiului omului”. Domnul ne pune astfel în poziția de apărare împotriva a două erori care cresc cu repeziciune în zilele noastre. Una care pretinde că Domnul nostru a venit în trup în pustiul sau deșertul Palestinei a făcut pe mulți

să se ducă acolo, unde așteaptă să vadă pe Isus în *trup*, cu urmele rănilor de pe Calvar. Așteptându-L așa cum *a fost*, și nu „așa cum este” (2 Cor. 5:16), ei se înșeală amarnic și adevărul este întunecat pentru ei cum a fost pentru iudei la întâia venire. Această greșită așteptare a făcut pe această clasă de credincioși să interpreteze literal cuvintele profetului (Zah. 14:4): „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor” etc.. Orbiți de această greșită așteptare ei nu văd că „picioarele” sînt figurative în acest pasaj, ca și cele din Psalmii 8:6, 91:12, 110:1, Isaia 52:7, Efeseni 6:15, Deutoronom 33:3 și multe altele. Dacă ei ar fi știut *ce* să aștepte, nu s-ar fi dus la Ierusalim să-l aștepte acolo pe *omul* Christos Isus, căci Regele Cel foarte sus înălțat vine ca lumina soarelui, făcîndu-și simțită prezența și influența în lumea întreagă; din această cauză, să „nu vă duceți”.

318. „Deci dacă vă vor zice: „Iată-L în odăițe ascunse să nu credeți!”” (Mat. 24:26). Spiritismul, totdeauna gata să înșele prin falsuri și totdeauna gata să întrebuițeze adevărurile înaintate ca pe o haină de lumină (2 Cor. 11:13,14) n-a șovăit să pretindă că noi sîntem în perioada unei schimbări de dispensație, la răsăritul unei vârste glorioase. Între alte asemenea lucruri, unii dintre ei învață chiar că Christos este *prezent* și nu ne îndoim că în curînd ne vor oferi *ședințe* în care vor pretinde că-L arată în *camere ascunse*. Dacă eroarea va fi înfățișată sub această formă sau sub alta să ne amintim de cuvintele Domnului și să respingem asemenea pretenții ca fiind false, știind că nu așa voiește El să-și *descopere* prezența, ci „ca lumina soarelui”, ivindu-se treptat - „va răsări soarele dreptății cu vindecare în razele lui” - Mal. 4:2; King James.

Parousia Domnului nostru în seceriş

319. Limba greacă este o limbă foarte exactă. Acest fapt îi sporeşte mult valoarea, căci ea dă adevărului o exprimare exactă. Aşa, de exemplu, cuvîntul *venire* din Bibliile noastre englezeşti comune (King James - n. e.) este tradus din 32 de cuvinte greceşti, fiecare din ele avînd o uşoară nuanţă de diferenţă. Exemple: *ephistemi* înseamnă *a surprinde*, ca în Luca 21:34, şi este tradus prin „să vină peste voi (să vă surprindă) fără veste” („să vină fără veste asupra voastră” - Cornilescu, „să vină peste voi fără veste” - Cornilescu rev., „fără de ştire să vină acea zi asupra voastră” - Sfînta Scriptură 1874; n.e.); *sunerchomai* semnifică *a aduna* sau *a veni împreună*, ca în 1 Corinteni 11:18 - „veniţi împreună în biserică” („veniţi la adunare” - Cornilescu, „vă strîngeţi la adunare” - Cornilescu rev., „vă adunaţi în biserică” - Sfînta Scriptură 1874, n. e.); *proserchomai* înseamnă *a se apropia*, *a veni către*, ca în Evrei 4:16: „să venim deci cu îndrăzneală” („să ne apropiem deci cu deplină încredere” - Cornilescu, Cornilescu rev., „să ne apropiem dar cu îndrăzneală” - Sfînta Scriptură 1874 - n. e.); *heko* înseamnă *a sosi* sau *a fi venit*, ca şi cum acţiunea venirii este fapt împlinit, ca în Ioan 2:4: „ceasul meu *n-a venit încă*” („nu mi-a venit încă ceasul” - Cornilescu, Cornilescu rev., „ora mea încă nu a venit” - Sfînta Scriptură 1874 - n. e.); *enistemi* înseamnă *a fi prezent* şi așa este tradus, cu excepția a două locuri unde ar trebui redat așa: 2 Timotei 3:1 - „*vor veni*” - vor fi prezente - „timpuri primejdioase” („în zilele din urmă *vor fi* vremuri grele” - Cornilescu, „în zilele din urmă *vor fi* timpuri grele” - Cornilescu rev., „în zilele de pe urmă *vor veni* timpuri grele” - Sfînta Scriptură 1874; n. e.) și 2 Tesaloniceni 2:2

- „că ziua lui Christos a sosit**” - este prezentă (în românește: „ziua Domnului ar fi venit chiar” - Cornilescu, Cornilescu rev., „cum că s-ar fi apropiat ziua lui Christos” - Sfânta Scriptură 1874; n. e.) (vezi și Rom. 8:38; 1 Cor. 3:22; 7:27; Gal. 1:14; Ev. 9:9; 2 Tes. 2:2). *Parousia*, de asemenea, semnifică *prezență* și n-ar trebui tradus niciodată prin *venire*, ca în Biblia comună engleză unde este redat de două ori cum se cuvine prin *prezență* (2 Cor. 10:10; Fil. 2:12) („de față” - Cornilescu, Sfânta Scriptură 1874; „prezență” - Cornilescu rev. - n. e.). „Emphatic Diaglott”, o foarte valoroasă traducere a Noului Testament, redă *parousia* cum trebuie, prin PREZENȚĂ, în aproape toate cazurile.

320. Ceea ce dorim să studiem acum este întrebuintarea acestor din urmă două cuvinte grecești, *heko* și *parousia*, din Noul Testament și îndeosebi a ultimului, dat fiind că o înțelegere corectă a semnificației lui aruncă lumină asupra felului cum se va face întoarcerea Domnului nostru, prin textele în care acest cuvânt se întâlnește, în vreme ce traducerea comună, dar eronată, întunecă însăși punctul pe care ar trebui să-l lumineze*.

321. Avînd în minte înțelesul corect al cuvîntului *parousia* - nu înțelesul unei *veniri*, ea fiind pe cale, ci pe

---

*Cuvîntul *parousia* se află de 24 de ori în Noul Testament grecesc și numai de două ori este tradus corect prin *prezență* în versiunea engleză comună (2 Cor. 10:10; Fil. 2:12) (traducerea Cornilescu revizuită îl redă, de asemenea, prin *prezență* în aceste două cazuri - n. e.). Celelalte locuri în care este incorect tradus prin *venire* (în King James - n. e.) sînt următoarele: Mat. 24:3,27,37,39; 1 Cor. 15:23; 16:17; 2 Cor. 7:6,7; Filip. 1:26; 1 Tes. 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tes. 2:1,8,9; Iac. 5:7,8; 2 Pet. 1:16; 3:4,12; 1 Ioan 2:28.

cel al unei *prezențe* după sosire - să examinăm câteva pasaje în care figurează acest cuvânt. Din acestea vom învăța că *prezența* nu implică neapărat o vedere și că se aplică deopotrivă și lucrurilor prezente, dar nevăzute. Astfel, de exemplu, îngerii, ființe spirituale, pot fi prezenți cu noi, deși nevăzuți, întocmai după cum Domnul nostru a fost *prezent* în lume și a fost adesea cu ucenicii Săi în cele patruzeci de zile după înviere fără să fi fost văzut de lume nici de ucenicii Săi decât în împrejurări de foarte scurtă durată, despre care am vorbit deja. Aceste zile au fost zilele *parousiei* (prezenței) Sale întocmai cum au fost cei 33 de ani și jumătate de dinainte. În convorbirea ce a precedat întrebarea din Matei 24:3 Domnul nostru prevestise nimicirea templului și lepădarea lui Israel după trup, pînă în ziua cînd Îl vor recunoaște cu bucurie ca pe Mesia al lor și cînd vor zice: „Binecuvîntat fie cel . . . !” El le spusese ucenicilor Săi că se duce, dar că iarăși va veni și-i va lua la Sine. El a numit ziua lor „secerișul” sau sfîrșitul aceluia veac și le-a vorbit despre un „seceriș” viitor care va avea loc la a doua Sa venire - Mat. 9:37,38; 13:39,40. Ucenicii, amintindu-și fără îndoială că numai puțini l-au recunoscut ca Hristosul la întîia venire, doreau să știe *cum* va putea fi recunoscut în mod sigur la a doua venire, așteptîndu-se probabil că această a doua venire va avea loc în zilele lor. Iată de ce au pus întrebarea: „Care va fi semnul (indicația) *parousiei* (prezenței) Tale și al sfîrșitului veacului?”

322. Din cauza predispoziției lor de-a amesteca evenimentele care încheiau secerișul Vîrstei Iudaice, în care se aflau deja, cu secerișul - încă viitor pentru ei - sau sfîrșitul Dispensației Evanghelice, Domnului nostru

le-a prezentat foarte amănunțit evenimentele ce vor trebui să intervină, indicînd o *perioadă* considerabilă între aceste două epoci, dar nedînd nici o idee clară despre lungimea ei, deoarece nici El însuși nu cunoștea atunci cît va fi de lungă - Marc. 13:32.

323. Răspunsul Domnului în versetele 1 pînă la 14 cuprinde întreaga Vîrstă Evanghelică iar cuvintele Sale din versetele 15 pînă la 22 au o dublă aplicație - literală, la încheierea Vîrstei Iudaice, și simbolică, la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice, pentru care Vîrsta Iudaică a fost umbră. Versetele 23 și 24 conțin cuvinte de avertizare cu privire la Christoși mincinoși, iar în versetul 27 ajunge la întrebarea lor privitoare la *parousia* Sa și declară (tradus așa cum trebuie): „Căci cum lumina strălucitoare (lumina soarelui) vine de la răsărit și se arată pînă la apus, așa va fi *parousia* (PREZENȚA) Fiului omului”. Lumina soarelui se arată imediat, dar fără să facă zgomot și este văzută mai întîi de cei ce sînt treji primii.

324. Lăsînd la o parte alte cîteva trăsături intermediare din Cuvîntul Domnului nostru, pentru a le examina la locul lor cuvenit, vom examina cea de-a doua referire a Lui la întrebarea lor privitoare la prezența Sa, din versetele 37 și 39. El zice: „Precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi *parousia* (PREZENȚA) Fiului omului”. Să reținem că aici comparația nu se face între *venirea* lui Noe și *venirea* Domnului nostru, nici între *venirea* potopului și *venirea* Domnului. Nu este nicidecum vorba aici despre *venirea* lui Noe, după cum nu este vorba despre *venirea* Domnului, deoarece, după cum am spus deja, *parousia* nu înseamnă *venire*, ci *prezență*. Contrastul este deci între timpul prezenței Lui Noe printre oameni „înainte de potop” și timpul prezenței lui Christos în

lume, la a doua venire, *înainte* de foc - înainte de necazul extrem din ziua Domnului cu care se încheie acest veac.

325. Deși oamenii au fost răi în zilele lui Noe, *înainte* de potop, cum de asemenea vor fi în timpul prezenței Domnului nostru, *înainte* să vină peste ei focul arzător al necazului, totuși *nu acesta* este punctul de comparație sau asemănare la care se referă Domnul, pentru că răutatea oamenilor a prisosit întotdeauna. Punctul de comparație este clar arătat și poate fi văzut cu ușurință dacă citim în mod critic; poporul, cu excepția membrilor familiei lui Noe, era *ignorant* în ce privește venirea uraganului și *necredincios* în mărturia lui Noe și a familiei lui, și din cauza aceasta „*ei n-au știut nimic*”; acesta este punctul de comparație. „*Așa va fi și PREZENȚA Fiului omului*”. Numai cei din familia lui Dumnezeu vor crede, ceilalți „*nu vor ști nimic*” până când societatea omească, așa cum este organizată acum, va începe să se topească sub arzătoarea căldură a timpului de necaz care este acum iminent. Aceasta este ilustrată prin următoarele cuvinte: „Cum era în zilele *dinainte* de potop, când mîncau și beau, se însurau și se măritau (Luca 17:28 adaugă „sădeau și zideau”), până în ziua cînd a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic . . . astfel va fi și *parousia* (prezența) Fiului omului”. Prin urmare, în timpul *prezenței* Fiului omului lumea își va duce traiul ei obișnuit, mîncînd și bind, sădînd, clădînd și căsătorindu-se. Toate acestea nu sînt menționate ca fiind păcate, ci pentru a arăta *ignoranța lor în ce privește prezența Domnului și strîmtoarea care va domni în lume*. Acesta este, deci, răspunsul Domnului la întrebarea ucenicilor Săi: „Care va fi semnul (indicația) prezenței Tale (*parousia*) și al sfîrșitului veacului?” În substanță, El le-a

spus: Nu va fi nici un semn pentru mulțimile din lume; ele nu vor ști nimic despre prezența mea și despre noile schimbări dispensaționale. Numai un mic număr vor ști și vor fi învățați de Dumnezeu (într-un fel care nu este explicat aici) înainte de a exista vreun *semn* (indicație) care să poată fi deslușit de lume.

326. Relatarea lui Luca despre aceeași cuvîntare (Luc. 17:26-29), deși nu este exprimată în aceleași cuvinte, este totuși în perfect acord cu aceasta. Luca nu întrebuintează cuvîntul *parousia*, însă exprimă același cuget cînd zice: „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului omului” - în zilele *prezenței Sale*. Nu înainte nici după zilele Sale, ci în zilele Sale (în timpul zilelor Sale) lumea își va vedea de treburile ei obișnuite, mîncînd, bînd, însurîndu-se și măritîndu-se, cumpărînd și vînzînd, sădind și clădind. Aceste pasaje, deci, ne învață clar că Domnul nostru va fi *prezent* la sfîrșitul acestui veac, cu totul necunoscut de oamenii din lume și nevăzut de ei.

327. Cu toate că nu va fi niciodată un *alt potop* pentru nimicirea pămîntului (Gen. 9:11), este scris că tot pămîntul va fi nimicit de *focul geloziei* lui Dumnezeu (Țef. 3:8), nu pămîntul fizic în înțelesul literal, în nici unul din cele două cazuri, ci, în ambele cazuri, *ordinea de lucruri existentă*. În primul caz toți oamenii au fost pierduți, în afară de Noe și familia sa, iar în cel din urmă toți, afară de familia lui Dumnezeu, vor fi mistuiți de focul simbolic - în marea strîmțorare din ziua Domnului. Copiii credincioși ai lui Dumnezeu vor fi socotiți vrednici de a scăpa de toate aceste lucruri care vor veni asupra lumii - I.uc. 21:36, nu neapărat fiindcă vor fi ridicați de pe pămînt, ci, posibil, prin faptul că vor fi

făcuți inatacabili de foc, ca în ilustrația tipică a celor trei evrei care umblau în mijlocul cuptorului aprins, încălzit de șapte ori mai tare ca de obicei, și nici măcar hainele nu aveau miros de foc pentru că cineva asemenea Fiului lui Dumnezeu era prezent cu ei - Dan. 3:19-25.

328. Să examinăm acum scripturile care învață că mulți din membrii Bisericii vor fi ignoranți pentru un timp în ce privește prezența Domnului, „secerișul” și sfârșitul acestei vârste, în timp ce El este de fapt prezent și lucrarea secerișului progresează.

329. Ultimele versete din Matei 24, de la versetul 42 înainte, sînt foarte semnificative. În versetul 37 Domnul nostru arătase că lumea nu va cunoaște *parousia* Fiului omului și acum îi avertizează pe ucenicii Săi declarați că dacă nu veghează vor fi în mod asemănător în întuneric cu privire la *parousia* Sa. El zice: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce ceas vine (*erchomai* - sosește) Domnul vostru” (Cornilescu rev.). Dacă oamenii ar aștepta un hoț la un anumit timp, ei ar veghea ca să nu fie luați prin surprindere; tot așa și voi, fiți într-una treji, totdeauna gata și totdeauna în așteptarea primei dovezi a *parousiei* Mele. Ca răspuns la întrebarea voastră - „Cînd vor fi acestea?” - vă spun doar atît: vegheați și fiți gata și cînd sosesc, cînd sînt *prezent*, voi spune acest lucru tuturor celor ce veghează și sînt credincioși și numai aceia vor avea dreptul să știe acest lucru. Toți ceilalți vor trebui să fie și vor fi în întunericul de afară și vor trebui să învețe cu lumea și ca ea - prin strîmtorare.

330. „Care este *atunci* (în timpul secerișului) robul credincios și înțelept pe care stăpînul său îl va face* conducător peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana

---

*Manuscrisele Sinaitic și Vatican spun „va face”.

la vremea cuvenită? Ferice de robul acela, pe care stăpînul său venind (*erchomai* - cînd el *sosește*) îl va găsi făcînd așa. Adevărat vă spun că îl va face conducător peste toate bunurile sale" (Mat. 24:45-47 - King James). Tot marele depozit al prețiosului adevăr va fi deschis unor atari *robi* credincioși, pentru a înarma, a aproviziona, a hrăni întreaga casă a credinței.

331. Dar dacă inima robului nu este dreaptă, el va zice: Stăpînul meu *întîrzie* (*n-a sosit*) și va începe să bată (să se opună și să contrazică) pe tovarășii săi de robie (să se împotrivescă celor ale căror păreri se deosebesc de ale sale și care, prin urmare, spun contrariul, adică Domnul meu nu *întîrzie*, ci *a venit*, *El este prezent*), un asemenea rob se poate pune să mănînce și să bea cu bețivii (să se îmbete cu spiritul lumii), dar stăpînul său va veni (grecește *heko* - va fi sosit) într-o zi neașteptată și în ceasul despre care acest rob *nu este conștient* (*pe care nu-l știe* - Cornilescu, Cornilescu rev. - n. e.) și-l va tăia (de la a fi unul din robii privilegiați care dau casei hrană la timp cuvenit) și îi va da partea împreună cu fățarnicii (fără să fie în realitate un fățarnic, ci un adevărat servitor, el a fost însă necredincios și supraîncărcat și trebuie să-și ia partea cu fățarnicii în dezorientarea și strîmtorarea care va veni asupra Babilonului). Acolo va fi plîngerea și scrișnirea dinților" - Mat. 24:45-51; King James.

332. Cele mai sus menționate, examinate cu grijă, ne arată clar că la sfîrșitul acestui veac va fi o clasă care tăgăduiește că Domnul *este prezent* (nu tăgăduiește că Domnul trebuie să vină odată, ci că deja a venit) și îi bate sau se opune cu asprime acelor robi care trebuie prin urmare să învețe contrariul - că Domnul a venit. Domnul

afirmă clar care este robul credincios și adevărat și care este celălalt. Cel credincios, pe care îl găsește dînd „mîncarea” de sezon, va fi înălțat și i se va da o administrare mai deplină peste depozitul adevărului, cu o abilitate crescută de a-l aduce pentru casă, pe cînd robul necredincios se va separa treptat și va fi atras spre o simpatie din ce în ce mai mare pentru cei ce sînt numai credincioși declarați sau ipocriți. Să observăm că robul necredincios este tăiat sau separat la timpul despre care el *nu este conștient* (pe care *nu-l știe* - Cornilescu, Cornilescu rev.; n. e.) - în timpul secerișului - în timp ce Domnul lui este într-adevăr *prezent*, necunoscut de el, căutîndu-și și adunîndu-și giuvaerele Sale - Mat. 13:30; Ps. 50:5; Mal. 3:17 - King James.; Mat. 24:31.

333. Specificăm acest lucru numai pentru a arăta că în răspunsul Său la întrebarea ucenicilor asupra semnelor și dovezilor *prezenței* Sale a doua, Domnul nostru a arătat că nici lumea nici robii necredincioși nu vor fi conștienți de ea pînă cînd focul intens al necazului nu este cel puțin început. Cei credincioși, evident, *Îl vor vedea prezent* numai prin ochii credinței, prin Scripturile scrise mai înainte. Adevăturile prezente asupra fiecărui subiect sînt porțiuni din „bunurile Sale”, din tezaurele noi și vechi pe care Domnul nostru le-a păstrat pentru noi și pe care ni le dă acum cu generozitate - Mat. 24:45-47.

334. În timp ce în acest fel, prin indicații spuse dinainte, Domnul a pregătit amănunțit Biserica, făcînd-o în stare să recunoască prezența Sa cînd este convenită, cu toate că ei nu-l vor vedea cu ochii naturali, El ne-a pus de asemenea în gardă împotriva înșelăciunilor care se vor ridica - înșelăciuni care vor părea atît de plauzibile încît să amăgească, dacă ar fi cu puțință, chiar

și pe cei aleși. Dar acest lucru nu este cu puțință, deoarece toți cei aleși acordă prevenirilor o serioasă atenție și se familiarizează sîrguincioși cu indicațiile prezise ale prezenței Sale și veghează pentru împlinirea lor. Cei care sînt altfel înclinați nu sînt din clasa celor aleși; numai biruitorii vor domni împreună cu Domnul. Aceste înșelăciuni, după cum vom arăta într-unul din capitolele următoare, există deja și amăgesc pe mulți. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, cei aleși sînt preveniți și înarmați din timp și nu vor fi nici amăgiți, nici descurajați. Deși Îl înconjură nori și întuneric, ei recunosc prezența Lui și se bucură știind că eliberarea lor se apropie. Dacă va zice cineva: iată Christosul este aici sau acolo (într-un anumit loc) să nu-l credeți. Deci dacă vă vor zice, iată este în pustie, să nu vă duceți; iată este în odăițe ascunse, să nu credeți. Căci după cum lumina soarelui răsare treptat pe pămînt și îl umple, așa va fi și prezența Lui (Mat. 24:23-27). Ea va fi manifestată cum este prezis, prin lumina în creștere a adevărului - adevăr asupra fiecărui subiect, care se dezvăluie acum într-un mod atît de rapid și atît de măreț. Încă cîțiva ani și Soarele dreptății, care poartă vindecare în razele lui, se va arăta pe deplin pentru a binecuvînta și ridica lumea din pedeapsa morții.

335. Avînd în vedere dovezile prezentate în acest capitol ca și în cele precedente și în cele ce vor urma, nu ezităm să anunțăm inteligenței care dă curaj inimii vestea atît de îmbucurătoare că secerișul Veacului Evanghelic este asupra noastră și că Învățătorul este din nou prezent ca Secerător Principal - nu în trup de carne ca la secerișul iudaic, ci în putere și mare slavă, ca unul „foarte sus înălțat”, divinul Christos, al cărui corp măreț

este „imaginea clară a persoanei Tatălui”, cu toate că măreața Sa persoană este ascunsă vederii omenești. El își începe domnia dreptății și face despărțirea cu seceră adevărului. El adună în unitate de inimă și de spirit primele roade coapte ale Israelului spiritual și în curînd acest „corp” ales, complet, va governa și binecuvînta lumea.

336. Această înștiințare este făcută aici pentru ca, pe măsură ce vom continua, cititorul să poată avea mai clară idea despre ceea ce profețiile timpului indică în modul cel mai special, atunci cînd se va arăta că secerișul și toate evenimentele însoțitoare sînt convenite *acum* din punct de vedere cronologic și că ele se întîmplă cum au fost prezise.

337. Astfel văzute, aceste profeții ale timpului și toate particularitățile învățăturii cu referire la felul cum se va arăta Domnul nostru și la împrejurările în legătură cu această arătare n-au fost date pentru a alarma lumea sau pentru a satisface o curiozitate deșartă, nici pentru a deștepta o biserică nominală adormită, ci pentru ca cei care nu dorm și nu sînt din lume, ci sînt treji, consacrați și credincioși, și studenți serioși ai planului Tatălui Ceresc, să poată fi informați asupra semnificației evenimentelor care se petrec în jurul lor și să nu fie în întuneric asupra subiectului și în ceea ce privește *evenimentele care nu se pot discerne cu certitudine pe nici o altă cale* - secerișul, prezența marelui Secerător, îmblătirea și cernerea grîului adevărat, legarea și arderea neghinei în timpul strîmtorării etc.

Batjocorirea prezisă

338. Apostolul Petru ne spune cum își vor bate joc

unii dintre robii necredincioși și fățarnici în timpul *prezenței* Domnului, după cum și-au bătut joc în zilele lui Noe (2 Pet. 3:3,4,10,12 - King James). Să nu uităm că apostolul scrie Bisericii și că batjocoritorii despre care vorbește el sînt în biserica nominală și sînt în mod declarat interesați în lucrarea Domnului și în planul Său și că, prin urmare, ei cred că El *va veni odată*. Batjocorirea descrisă are ca subiect tocmai ceea ce tratăm aici și, așa cum auzim și vom auzi din partea celor ce mărturisesc că sînt creștini, ea are loc ori de cîte ori subiectul despre prezența Domnului, despre lucrarea secerișului etc. este prezentat. În general creștinii cred, înainte de a examina subiectul, că focul, trâmbițele, glasurile etc. se vor manifesta literal și că Domnul se va arăta coborînd din aer, într-un corp de carne strălucitor, astfel că dacă li se vorbește despre *prezența* Sa nevăzută ei o resping repede, ca fiind ceva nevrednic de examinat, fără să-și găsească timp să studieze un lucru pe care ei îl simt atît de sigur, ocupați fiind cu planuri lumești și otrăviți cu spiritul lumii.

339. Despre această clasă a creștinilor preinși vorbește apostolul, cînd zice: „în zilele din urmă (în anii de încheiere a Vîrstei Evanghelice - în „seceriș”), vor veni batjocoritori umblînd după propriile lor dorințe (planuri, teorii), întrebînd: „unde este promisiunea *prezenței* (parousiei) Lui? Căci de cînd au adormit părinții noștri toate lucrurile continuă ca în prezent de la începutul creației””. Cînd li se arată declarația Domnului (Mat. 24:37-39; Luc. 17:26), că în *zilele Lui*, în *zilele prezenței* Lui, lucrurile într-adevăr vor continua ca înainte, că întocmai ca în zilele lui Noe oamenii vor mîncă, vor bea, se vor însura, vor sădi și vor clădi și că,

după cum s-a întîmplat atunci, lumea *nu va ști nimic* despre prezența Sa și nu va desluși semnele rapidelor și marilor schimbări ce sînt chiar de față**, ei sînt prea ocupați ca să ia cu grijă în considerare mărturia și continuă numai să batjocorească.

340. Vai! - zice Petru - ei uită marea schimbare care s-a întîmplat în zilele lui Noe. Apoi, prin simbolul focului, el descrie copleșitorul potop al tulburărilor care va surprinde în curînd lumea întregă, răsturnînd cu totul toată conducerea civilă și eclesiastică (cerurile) și topind în întregime edificiul social (pămîntesc) - producînd anarhia și haosul social, pînă cînd cerurile noi (puterile conducătoare - Împărăția lui Dumnezeu), precum și noul pămînt (societatea omenească organizată pe baze noi și mai bune, de iubire, de egalitate și dreptate) vor fi pe deplin stabilite. În sfîrșit, apostolul ne amintește (vers. 8) că această zi a *prezenței* Domnului, în care Biserica a nădăjduit și pe care a așteptat-o atîta vreme, este o zi de o mie de ani - Mileniul domniei lui Christos.

341. În versetul 10 el ne asigură că „ziua Domnului va sosi (grecește *heko*) ca un hoț”* (neobservată, liniștită, ea va fi prezentă în timp ce unii vor batjocori și vor bate pe confrății care le spun adevărul). Apoi apostolul îi îndeamnă pe sfinți să se despartă de lume, să nu fie înghițiți de politică, de cîștig de bani etc., ci să-și pună dragostea lor în lucruri mai înalte. El zice: Văzînd că în planul lui Dumnezeu stările pămîntești de acum nu sînt decît temporare și în curînd vor da loc unei ordini mai bune, ce fel de oameni ar trebui să fim noi în ce privește purtarea sfîntă și evlavia, „așteptînd PREZENȚA (pa-

---

*Manuscrisele vechi omit aici cuvintele „în noapte” („noaptea” - Cornilescu; n. e.).

rouisia) Zilei lui Dumnezeu?" - veghind la dovezile (semnele) care dovedesc că ea a venit.

342. Mulțumim lui Dumnezeu, proviziile Sale sînt atît de bogate încît toți cei evlavioși, care *așteaptă* această zi, vor avea cunoștință despre ea înainte ca focul mîniei să izbucnească pe deplin. Domnul ne asigură prin apostolul Pavel că nici unul din fiii luminii nu va fi lăsat în întuneric pentru ca ziua aceea să vină peste ei fără veste (1 Tes. 5:4). De aceea, cu toate că sîntem deja în ziua *prezenței* Domnului și la începutul marelui foc al strîmtorării, vedem că ea este chiar așa cum ne este arătată în simbol (Apoc. 7:1,2) - furtuna este ținută în frîu pînă cînd robii credincioși ai lui Dumnezeu sînt „pecetluiți pe frunțile lor”, pînă cînd unii ca aceștia sînt dăruiți cu o apreciere intelectuală a *timpului*, a *prezenței* etc.. Această apreciere va servi nu numai să-i mîngîie și să-i apere, ci va fi și un *semn*, o pecete sau o dovadă despre acceptarea lor ca fii, cum este arătat de Domnul nostru cînd promite că Spiritul Sfînt va arăta celor credincioși „lucrurile *viitoare*” - Ioan 16:13, Apoc. 7:2,3 - King James.

343. Unii iau în înțeles literal cuvintele lui Petru, cînd zice: „Cerurile aprinse vor fi distruse și . . . vor trece cu mare zgomot” (2 Pet. 3:10,12 - King James), precum și descrierea din Apocalipsa (6:14 - Cornilescu rev.) a acelorași evenimente, printr-un simbol de o asemănare izbitoare: „Cerul s-a îndepărtat ca o carte de piele (pergament - n. e.) pe care o faci sul”. Totuși, o singură privire spre miliardele de stele care strălucesc în spațiul nemărginit, care nu au nimic între ele ce să poată fi făcut sul sau să ia foc, ar trebui să fie un argument destul de puternic ca să-i convingă numai decît că au greșit presupunînd că aceste cuvinte sînt literale - ar trebui

să-i convingă că așteptarea unei împliniri literale este de o absurditate extremă.

344. Astfel, deci, Dumnezeu a ascuns de lume în ilustrații de trîmbițe, glasuri, foc etc. informația (care nu este să fie cunoscută de cei lumești, ci numai de „turma mică” a sfinților consacrați) privitoare la seceriș, la prezența Domnului, la Împărăția spirituală etc.. Totuși, El le-a orînduit în așa fel ca la timpul convenit ele să vorbească clar și accentuat clasei căreia îi erau destinate. Ca și la prima venire, tot așa i se poate spune unei clase asemănătoare de consacrați în timpul celei de-a doua veniri: „„Vouă . . . v-a fost” dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sînt afară, . . . toate lucrurile sînt înfățișate în pilde”” - în ilustrații și ziceri întunecate - pentru ca, chiar avînd Biblia în fața lor, alții în afară de cei consacrați să nu vadă și să nu înțeleagă cu adevărat - Marc. 4:11,12.

345. Lumea nu este în necunoștință de evenimentele și împrejurările fără precedent care au loc în zilele noastre și de agravarea lor vrednică de remarcat cu fiecare an ce trece, dar, nevăzînd minunatul rezultat, acestea nu fac decît să le umple mintea cu întunecate prevestiri de rău. Așa cum este prezis, ei sînt îngroziți în așteptarea lucrurilor ce au să vină pe pămînt; căci deja puterile cerurilor (puterile conducătoare prezente) se clatină (Luc. 21:26).

Legînd lanțul profetic

346. În capitolul precedent am dovedit că „timpurile neamurilor” sau contractul lor de dominație expiră în anul 1914, că la acel timp națiunile vor fi răsturnate* și

*Nu sîntem informați cît timp va fi necesar pentru

Împărăția lui Christos pe deplin stabilită. Că Domnul trebuie să fie prezent ca să-și ridice Împărăția și să-și exercite marea Sa putere pentru a sfărâma națiunile ca pe vasul unui olar, este un lucru clar (Ps. 2:8,9). Căci chiar „în zilele acestor împărați”, înainte de răsturnarea lor - înainte de A. D. 1914, Dumnezeu cerului își va ridica Împărăția Sa. EA va sfărâma și va nimici toate celelalte împărății (Dan. 2:44). De aceea, în armonie cu aceasta, vedem în jurul nostru dovezi despre începutul acestei lucrări care lovește, clatină și răstoarnă puterile actuale, înainte de stabilirea Împărăției „care nu va fi nimicită niciodată” - a puternicului guvernământ.

347. Capitolul următor va prezenta dovezile biblice că anul 1874 A. D. a fost data exactă a începutului „timpurilor de restabilire” și, prin urmare, a fost data întoarcerii Domnului nostru (Fapt. 3:20,21). De la această dată El își dovedește făgăduința Sa față de cei ce erau în atitudinea de veghetori, și anume: „Ferice de robii aceia, pe care stăpînul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să-i slujească” (Luc. 12:37). Da, chiar așa este, El ne-a deschis Scripturile, arătându-ne adevărul cu privire la natura Sa glorioasă din prezent, la scopul, felul și timpul venirii Sale și la caracterul manifestărilor Sale față de casa credinței și față de lume. El ne-a atras atenția asupra profesiilor care stabilesc clar locul nostru pe fluviul timpului și ne-a arătat ordinea planului operațiilor Sale în acest timp al secerișului. El ne-a arătat, mai întâi de toate, că este un seceriș al sfinților (Ps. 50:5), un timp pentru deplina lor coacere și

executarea acestei răsturnări, dar avem motive să credem că va fi o perioadă scurtă.

pentru despărțirea lor de neghină și, în al doilea rînd, că acesta este un timp pentru lume să secere recolta de furtună - pentru culegerea viei pămîntului și călcarea cu picioarele ~~la~~ strugurilor ei în teascu mîniei Atotputernicului Dumnezeu. El ne-a arătat că amîndouă aceste culegeri (Apoc. 14:1-4,18-20) se vor face într-un răstimp de patruzeci de ani, terminîndu-se cu A. D. 1915*.

348. Cititorul astfel informat despre ceea ce vrem să dovedim în capitolele următoare nu trebuie totuși să se aștepte la niște texte din Scriptură în care aceste subiecte și aceste date să fie clar scrise. Dimpotrivă, el trebuie să-și aducă aminte că toate aceste lucruri au fost *ascunse* de Domnul în așa fel ca să nu poată fi înțelese și prețuite înainte de timpul lor convenit și atunci numai de către acei copii serioși, credincioși, care prețuiesc adevărul mai mult decît mărgăritarele și pe care-l caută cum caută omul argintul. Ca și argintul, adevărul trebuie nu numai extras, ci mai trebuie rafinat, curățat de zgură înainte ca valoarea lui să poată fi apreciată. Lucrurile expuse aici în puține cuvinte vor fi dovedite punct cu punct. În timp ce mulți preferă să accepte o afirmație fără să se obosească să o verifice cu Scripturile, pentru adevăratul căutător al adevărului nu trebuie să fie așa. El însuși trebuie, pe cît posibil, să-și însușească fiecare punct, fiecare argument direct din Cuvîntul lui Dumnezeu, urmărind toate legăturile și astfel convingîndu-se singur despre exactitatea celor prezentate - vezi Fapt. 17:11.

349. Deși Domnul se îngrijește de „hrană la timpul convenit pentru casă” și servitorii Săi o distribuie, totuși, pentru a fi întărit prin ea, fiecare trebuie să mănînce pentru sine.

---

*Vezi prefața autorului (1916)

Capitolul VI

Marele Jubileu al pămîntului

„TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR” PREZISE PRIN MOISE - DATA INDICATĂ A ÎNCEPERII LOR - ELE NU POT ÎNCEPE PÎNĂ LA VENIREA MARELUI RESTAURATOR - DOVEZI DATE DE LEGE - CA ÎNTĂRIRE, MĂRTURII ALE PROFETILOR - CONCLUZII LOGICE CARE REZULTĂ DIN ACEASTA, CONSIDERATE SEPARAT ȘI ÎMPREUNĂ - ARMONIA INDICAȚIILOR PREZENTE

„Căci adevărat vă spun, cît timp nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de literă din Lege, pînă nu se vor *împlini* toate”. Mat. 5:18 - Cornilescu rev.

350. Numai dacă recunoaștem caracterul tipic al procedeelelor lui Dumnezeu cu Israel putem aprecia cum se cuvine minunata istorie a acestui popor sau înțelege pentru ce istoria lui, mai mult decît a celorlalte popoare, a fost scrisă cu o îngrijire atît de deosebită de profeți și de scriitorii Noului Testament. În ea, după cum ne arată aceștia din urmă, Dumnezeu dăduse remarcabile ilustrații ale planurilor Sale, pentru Biserică cît și pentru lume. Serviciul lor în Tabernacol, atît de minuțios prescris în legea divină, împreună cu jertfele și toate rînduielile lui speciale, sărbătorile și zilele lor sfinte, sabbatele și toate ceremoniile lor, ca tipuri, indicau spre antitipuri mult mai mari, mai înalte și mai mărețe decît aceste umbre.

Apostolul Pavel ne asigură că aceste antitipuri vor fi pline de binecuvîntări pentru neamul omenesc cînd zice că Legea a prevestit „BUNURILE viitoare” (Evr. 10:1; 8:5; Col. 2:17), iar Domnul nostru, în declarația citată mai sus, ne asigură că toate aceste bunuri prevestite se vor împlini cu toată siguranța.

351. Totuși, examinînd tipurile trebuie să evităm greșeala multora care, cu bune intenții, cînd încep a vedea că în Scripturi se află tipuri semnificative merg la cealaltă extremă și consideră fiecare personaj și fiecare întîmplare din Biblie ca fiind tipice și astfel sînt duși în eroare numai din curiozitate și inventivitate. Noi nu clădim pe un teren atît de nesigur cînd examinăm ceremoniile legii iudaice care au fost date în special ca tipuri, după cum mărturisesc apostolii. Dar nu putem nici să trecem cu ușurință pe lîngă aceste tipuri fără a le examina cu grijă și a studia învățămintele ce ni le dau, tot așa cum nu ne-am putea pierde vremea în speculații pentru a ne edifica credința pe simple presupuneri.

352. Cînd Domnul spune că nici o iotă și nici o părticică din lege nu va trece fără să se împlinească El nu vorbește numai de împlinirea obligațiilor legămîntului pentru toți ce sînt sub acest legămînt al Legii - obligații pe care El le-a împlinit pe deplin dîndu-și propria-i viață și sfîrșind astfel cu puterea Legii asupra lor -, ci înțelege și că toate binecuvîntările exprimate în simbolurile Legii se vor împlini de asemenea cu siguranță pe o scară antitipică. În toate ceremoniile iudaice Dumnezeu n-a rînduit nici un singur tip care să nu-și aibă însemnătatea lui simbolică sau care să nu trebuiască a se împlini; respectarea tuturor tipurilor a fost menținută pînă *cel puțin la începutul* împlinirii lor. Trebuia ca toate tipurile

să se repete în continuu pînă cînd antitipul lor apărea, deoarece păstrarea unui tip nu înseamnă împlinirea lui. Împlinirea începe atunci cînd tipul încetează, fiind înlocuit de realitate, de antitip.

353. Așa, de exemplu, jertfirea simbolică a mielului pascal s-a împlinit în moartea lui Christos, „Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:29), și atunci au început binecuvîntările speciale asupra întîilor născuți antitipici, credincioșii din Veacul Evanghelic. Binecuvîntările prefigurate în acest tip nu s-au împlinit încă complet, cu toate că împlinirea lor a început odată cu moartea lui Christos, mielul nostru pascal. În același fel, fiecare ceremonie prescrisă în Lege se dovedește a fi plină de semnificație. Modul amănunțit în care a fost impusă respectarea fiecărui detaliu al tipurilor de-a lungul Vîrstei Iudaice pune accent pe cuvintele Domnului citate mai sus, că fiecare amănunt aparte, fiecare iotă și fiecare părticică trebuie să-și aibă o împlinire deplină, după cum ea a fost cu grijă impusă în ceremoniile Legii.

354. În acest capitol dorim să examinăm acea trăsătură tipică a Legii mozaice cunoscută sub numele de jubileu și să arătăm că el a fost menit să prefigureze marea restabilire - ridicarea omenirii din cădere -, care trebuie să se îplinească în Vîrsta Milenară; că, în esență, el a fost o ilustrație a restabilirii viitoare și că, în modul cum este calculat, el ne dă aranjări de timp care, cînd sînt înțelese și aplicate, indică clar „*timpul începerii antitipului*, Restabilirea tuturor lucrurilor” - Fapt. 3:19-21.

355. Deoarece jubileul era o parte din Lege și repetarea unui tip înseamnă că el nu s-a împlinit încă și deoarece Domnul nostru declară că tipul nu va trece

pînă ce nu se va împlini și, mai departe, deoarece știm că restabilirea tuturor lucrurilor prezisă de toți sfinții profeți de la începutul lumii nu s-a împlinit încă, trebuie să credem că ea trebuie să fie împlinită în viitor.

Anul de jubileu al lui Israel

356. Anul de jubileu era un sabat de odihnă și de refacere pentru popor ca și pentru pămîntul dat lor de Dumnezeu. El era sabatul principal dintr-o serie de sabbate* sau repausuri. Israel avea o zi de sabat tot a șaptea zi și o dată pe an aceste zile de sabbate tipice atingeau un punct culminant - adică un ciclu de șapte din aceste sabbate, însemnînd deci o perioadă de 49 de zile ($7 \times 7 = 49$), era urmat de *ziua de jubileu*, a cincizecia zi (Lev. 23:15,16), cunoscută printre iudei ca ziua Rusaliilor. Ea era o zi de bucurie și de recunoștință.

357. Tot al șaptelea an era *an* de sabat. În acest an pămîntul era lăsat să se odihnească și nimic nu se semăna în el. Punctul culminant al acestor ani sabatici (de odihnă) era atins în același fel ca și Rusaliile sau sabatul din a cincizecia zi. Șapte din acești ani de Sabat, cuprinzînd o perioadă de șapte ori cîte șapte ani sau patruzeci și nouă de ani ($7 \times 7 = 49$), formau un ciclu de ani de Sabat, iar anul următor, **ANUL AL CINCIZECILEA ERA ANUL JUBILEULUI.**

358. Să examinăm istoria acestuia și felul minunat cum se potrivește el să illustreze marele Mileniu al restabilirii.

359. Cînd a intrat Israel în Canaan țara a fost împărțită între ei prin loturi de pămînt, după seminții și familii. Însă după aceea bunurile lor personale puteau

---

*Cuvîntul „sabat” înseamnă *repaus*.

fi sporite de succes sau împuținată de nenorocire. Dacă un om se îngloda în datorii el putea fi obligat să-și vîndă o parte din proprietate sau chiar pe toată și să meargă cu familia în robie. Dar Dumnezeu luase cele mai înțelepte precauții pentru nenorociți. El a făcut în așa fel ca asemenea împrejurări adverse să nu continue la nesfîrșit; ca toate socotelile lor - credite și datorii - să trebuiască recunoscute numai pînă la anul de jubileu, cînd totul trebuia eliberat de sub vechile datorii etc., spre a lua viața de la început pentru următorul termen de 50 de ani.*

360. Astfel, fiecare al cincizecilea an, numărînd de la intrarea lor în Canaan, a fost pentru Israel un an de jubileu sau un timp de bucurie și de restituire în decursul căruia familiile dezmembrate erau reunite și căminele pierdute erau restaurate. Nu este de mirare deci că acesta a fost numit jubileu. Dacă o proprietate fusese vîndută în urma datoriilor această vînzare nu era considerată decît ca o donație pînă la anul de jubileu iar prețul vînzării era calculat după cum jubileul următor era mai aproape sau mai departe.

361. Relatarea acestei rînduiri se găsește astfel în Leviticul 25:10-16: „Și să sfințiți anul al cincizecilea să vestiți libertatea în țară pentru toți locuitorii ei; acesta să

---

*Un aranjament asemănător, prin o *Lege Bankrupt*, a fost eficient în Statele Unite ale Americii, susținînd astfel principiul enunțat mai sus. Dar asta nu înseamnă că ștergerea datoriilor *tot la 50 de ani* și *forma israeliților* ar fi mai practice pentru noi decît metodele de azi, fiindcă în cazul lor timpul, împrejurările etc. nu erau în mod special pentru ei înșiși, pentru condițiile și împrejurările lor, ci erau în mod special ca ilustrații și învățăminte profetice cu privire la planul lui Dumnezeu în viitoarea lui dezvoltare.

fie pentru voi un jubileu; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare dintre voi să se întoarcă în familia lui . . . Dacă vindeți ceva aproapei vostru sau cumpărați ceva de la aproapele vostru, nici unul din voi să nu înșele pe fratele lui. Să cumperi de la aproapele tău, socotind numărul de ani de la anul jubileu și el să-ți vîndă socotind anii de rod. Cu cît vor fi mai mulți ani, cu atît să ridici prețul; și cu cît vor fi mai puțini ani, cu atît să-i scazi prețul”.

362. Acest aranjament, pregătit de Dumnezeu prin conducătorul și mijlocitorul tipic Moise, cu toate că era un binecuvîntat avantaj prin el însuși, prefigura o și mai mare binecuvîntare pe care Dumnezeu o avea în vedere - eliberarea întregii omeniri din datoria păcatului, din legătura și robia lui, prin Christos, Domnul nostru, marele Mijlocitor și Eliberator pe care Moise l-a tipificat (Deut. 18:15). În tipuri, așadar, Moise a scris despre Christos și despre binecuvîntările viitoare care vor veni prin El (Ioan 5:46 și 1:45), despre marea Restabilire, marele Jubileu viitor pentru tot neamul omenesc care geme acum în robia stricăciunii și în sclavia păcatului - Rom. 8:19-22.

363. Dacă umbra a adus fericire și bucurie poporului tipic, realitatea, adevărata restabilire, va pricinui o bucurie nemărginită și va fi într-adevăr un mare Jubileu pentru tot poporul - lumea întregă inclusiv Israel, care era tipificată prin acest popor, după cum preoțimea lui reprezenta Biserica, „preoțimea regală”. Chiar dacă n-am fi informați în mod clar și precis ne-am putea oare închipui ceva mai înțelept decît că aceeași iubire nemărginită care după ce s-a îngrijit de fericirea vremelnică a lui Israel, „un popor încăpățînat”, să facă

cu atît mai mult pregătiri pentru fericirea veşnică a tuturor oamenilor pe care Dumnezeu i-a iubit atît de mult încît s-a îngrijit de răscumpărarea lor în timp ce erau încă păcătoşi (Rom. 5:6,8)? Aici este locul să spunem, ceea ce vom dovedi mai complet după acest pasaj, că în timp ce pe de o parte Israel a fost un tip al credincioşilor din Veacul Evanghelic, pe de altă parte el înfăţişează pe toţi acei care, în toate veacurile, vor crede în Dumnezeu şi vor primi conducerea Sa. Din acest punct de vedere îi considerăm noi acum pe israeliţi. Legămîntul lor, pecetluit cu sîngele taurilor şi al şapilor, era un tip al Noului Legămînt, pecetluit cu sîngele preţios al lui Christos, sub care se va face împăcarea lumii în veacul viitor. Ziua împăcării şi jertfele lor pentru păcat, deşi nu foloseau în tip decît numai pentru păcatele lor, tipificau „jertfele mai bune” şi împăcarea reală pentru „păcatele lumii întregi” (Evr. 9:23; 1 Ioan 2:2). Dar să reţinem că jubileul nu se aplica preoţimii lui Israel (tip al Bisericii evanghelice), ci *altora*, căci preoţilor nu li se dăduse stăpînire şi prin urmare nici nu puteau să piardă sau să primească ceva drept restituire. Jubileul era pentru tot poporul, afară de seminţia preoţilor, şi prin urmare jubileul nu tipifica binecuvîntările pe care le va primi Biserica, „preoţimea regală”, ci binecuvîntările restabilirii - binecuvîntări pămînteşti - de care se vor împărtăşi la timpul convenit toţi cei care vor deveni credincioşi lui Dumnezeu şi adepţi ai Lui.

364. Învăţătura acestui tip (al jubileului lui Israel, n. e.) este în perfectă armonie cu ceea ce am învăţat din examinarea planului divin al vîrstelor. Ea indică în mod clar spre „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinţilor Săi

proroci din vechime" (Fapt. 3:21 și Mat. 19:28). Moise a fost unul din acești proroci. *El* ne vorbește aici îndeosebi despre restabilirea viitoare la prima stare și libertate a omului, demult pierdută, vîndută păcatului. Prin căderea primilor noștri părinți totul a fost pierdut; toate drepturile au fost confiscate, toți au devenit robii tiranicului Păcat și au fost incapabili a se elibera pe ei înșiși. Cercul familiei a fost jalnic rupt prin robia ștricăciunii - moartea. Mulțumim lui Dumnezeu pentru timpul făgăduit al eliberării! Jubileul a sosit**; în curînd captivii Morții și robii Păcatului vor avea iarăși starea lor de la început, de umanitate desăvîrșită, și înția moștenire, pămîntul - darul lui Dumnezeu prin Isus Christos, Mijlocitorul și Ratificatorul Noului Legămînt (Cel care a ratificat Noul Legămînt - n. e.) - Ps. 115:16.

365. Deși în anul Jubileu tipic numeroase libertăți și binecuvîntări puteau fi redobîndite imediat, este totuși foarte probabil că era nevoie de aproape tot anul pentru a pune lucrurile la locul lor și pentru ca fiecare să obțină o instalare completă în toate libertățile și drepturile sale precedente. Tot așa este și cu antitipul, Epoca Milenară a restabilirii. Ea se va deschide cu reforme radicale, cu recunoașterea drepturilor, a libertăților și a posesiunilor multă vreme pierdute din vedere, dar lucrarea de completă restaurare (pentru cel ascultător) a tot ceea ce-a fost pierdut la început, va cere întreaga epocă a restabilirii - o mie de ani.

366. Este sigur că nici un antitip al jubileului care să corespundă trăsăturilor acestui tip n-a avut loc încă. Totuși, întemeiați pe afirmația Domnului nostru, sîntem tot atît de siguri că tipul nu poate să treacă fără să se împlinească. „Este mai lesne să treacă cerul și pămîntul

decît să cadă o singură frîntură de literă din lege" (Luc. 16:17). Dar *aparent* această trăsătură a Legii a căzut. În realitate tipul, care a fost respectat cu regularitate atît timp cît israeliții au fost în țara lor, n-a mai fost ținut de la plecarea lor în captivitatea Babilonului. *Aparent*, deci, această trăsătură a Legii „a trecut” fără măcar un *început* de înfăptuire. Ce vom răspunde în fața acestei aparente contraziceri a cuvintelor Domnului? Dar oare este într-adevăr o contrazicere? Sau poate că un antitip oarecare al jubileului a început în momentul cînd ultima respectare a jubileului tipic a încetat? Răspundem: da, un antitip clar definit a început exact la acest punct, însă pe o scară mai largă și mai mare, cum sînt întotdeauna antitipurile. Vedem din împlinirea adevărată că *ciclurile* - ca și anii jubileu în care culminează ele, erau incluse în tip și că aceeași *metodă* întrebuintată pentru a indica jubileul tipic (prin înmulțire) trebuie de asemenea să fie respectată și la calcularea timpului antitipului - Marele Jubileu al Pămîntului. Cînd ultimul jubileu tipic a fost ținut și a trecut, a *început calcularea marelui ciclu* a cărui încheiere va introduce Jubileul antitipic sau vîrsta Restabilirii.

367. Am arătat deja metoda de a calcula sabatele - că înmulțirea sabbatului sau ziua a șaptea cu șapte ($7 \times 7 = 49$) indica Rusaliile, ziua jubileu care urma, iar înmulțirea celui de al șaptelea an cu șapte ($7 \times 7 = 49$) forma ciclul care indica și conducea la al cincizecilea an jubileu. Același sistem dus la bun sfîrșit ar indica faptul că pentru a ajunge la marele antitip pe care-l căutăm trebuie să ridicăm în același fel la pătrat jubileul - adică să înmulțim anul al cincizecilea cu cincizeci. Cu alte cuvinte ciclul antitipic trebuie calculat prin metoda

înmulțirii, cum am învățat aici, înmulțind jubileul tipic sau al 50-lea an de sabat cu cincizeci, întocmai cum pentru calcularea lui am înmulțit al șaptelea an de sabat cu șapte - Lev. 25:2-13.

368. Urmînd această metodă de calcul indicată în mod divin, în fața noastră se deschid rezultate minunate care ne asigură că avem cheia corectă și că ne servim de ea așa cum a fost intenționat de Acela care a întocmit această casetă cu comori. De cincizeci de ori cîte cincizeci de ani fac lunga perioadă de două mii cinci sute de ani ($50 \times 50 = 2500$), lungimea marelui *ciclu* a cărui socotire a început cînd ultimul jubileu tipic al lui Israel s-a sfîrșit și care trebuie să culmineze în marele Jubileu antitipic. Știm că un astfel de ciclu trebuie să *fi început a se socoti* în momentul cînd tipul a încetat, căci nici o iotă sau o frîntură de literă din Lege nu poate să treacă fără ca cel puțin să înceapă împlinirea ei; jubileul tipic, care era mult mai important decît o iotă sau frîntură de literă din Lege, fiind într-adevăr una din marile și importantele trăsături ale Legii, nu putea fi desființat înainte de începerea adevăratului timp al antitipului său. Este evident că antitipul jubileului n-a început în nici un sens atunci cînd israeliții încetară să-l mai țină și prin urmare putem fi siguri că de atunci un mare *ciclu* a început *a se socoti*. Din acel moment noul și lungul ciclu a început, cu toate că Israel și lumea în genere nu au cunoștință nici despre cursul unui mare ciclu și nici despre marele Jubileu antitipic care îl va termina. Nu trebuie să ne așteptăm ca marele Jubileu al jubileelor să înceapă *după* acest ciclu, ci, ca antitip, să ia locul celui de al cincizecilea sau ultimul jubileu din ciclu, pentru că un antitip nu *urmează* niciodată tipului său, ci îi ia locul la

aceeași dată. Trebuie, deci, ca cel de-al 2500-lea an, care ar fi marele Jubileu al 50-lea, să fie antitipul, Jubileul real al Restabilirii. Dar, în loc de a fi numai de un an, ca și în tip, el va avea o durată mai lungă; el va fi începutul marelui Jubileu de o mie de ani - Mileniul. Așa a fost cu împlinirea fiecărui tip în care *timpul* era o trăsătură. Astfel, revărsarea Spiritului Sfânt la Rusalii a avut loc în ziua tipică a Rusaliilor - a cincizeca zi. Christos, jertfa noastră pascală, a murit chiar în noaptea în care mielul tipic trebuia să fie înjunghiat - o zi mai devreme sau o zi mai târziu n-ar fi corespuns. Tot așa și aici, nici anul dinainte nici cel după al 2500-lea, încheierea ciclului tipic, n-ar corespunde, ci chiar în acel an, începînd cu octombrie 1874, trebuie să fi început antitipul timpurilor de restabilire.

369. Ținerea tipului nu putea înceta pînă cînd marele ciclu (50x50) n-a început să se socotească. Punctul important de care trebuie să ne asigurăm este, deci, de a cunoaște *data exactă* cînd Israel a ținut pentru ultima dată jubileul tipic. Dacă această dată o putem stabili definitiv, atunci va fi foarte ușor să socotim marele ciclu de 50x50 sau de 2500 de ani și să stabilim astfel data începerii Marelui Jubileu al pământului - „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor” - Fapt. 3:21.

370. Noi însă nu trebuie să căutăm decît începuturile acestei minunate lucrări de restabilire a tuturor lucrurilor. În primele zile ale anului jubileu tipic s-ar vedea, comparativ, puține împliniri; din această cauză și aici nu ne putem aștepta să se împlinească decît puțin în primii ani ai aurorei Marelui Jubileu Milenar. Primul lucru în anul jubileu tipic era, firește, căutarea drepturilor și a bunurilor avute mai înainte și constatarea lipsurilor

prezente. Urmărind paralela acestor fapte trebuie să ne așteptăm să vedem în antitip tocmai ceea ce vedem că se petrece acum peste tot în jurul nostru, pentru că, după cum vom dovedi îndată, noi am intrat deja în perioada Marelui Jubileu antitipic și sîntem în ea din octombrie A. D. 1874. Ce vedem în jurul nostru? Vedem cercetarea de către oameni a moștenirii lor originare dată de Dumnezeu, a drepturilor lor etc., mulți, în ignoranța și egoismul lor, pretinzînd drepturile altora, și încercare de a se ține în aceeași stare din partea celor ce au bogății - cauzînd dispute, neînțelegeri, ciocniri, închideri de fabrici, cu mai multă sau mai puțină dreptate și nedreptate de ambele părți. Acestea trebuie în cele din urmă să fie lăsate verdictului lui Christos, întocmai după cum sub Lege disputele erau aplanate de Moise iar după moartea lui de către cei ce ședea pe scaunul lui Moise (Mat. 23:2). După ce am fixat aceste concluzii și așteptări să căutăm data pe care în mod evident Dumnezeu a ascuns-o pentru noi în acest tip (al jubileului, n. e.), „ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu” (1 Cor. 2:12 - Cornilescu rev.) și care sînt cuvenite acum să fie înțelese.

371. Nu avem vreo expunere biblică *directă* despre respectarea jubileelor tipice de către poporul Israel, care să ne arate ultimul jubileu pe care l-au ținut ei. Fixăm data jubileului chiar înainte de captivitatea în Babilon și de cei șaptezeci de ani de pustiire a țării lor ca fiind ultimul jubileu, pentru două motive: mai întîi, ultimul jubileu nu putea să aibă acest aspect al pustiirii, fiindcă în momentul acela, desigur, *tipul* a încetat („a trecut”) căci, țara rămînînd pustie timp de șaptezeci de ani și poporul fiind dus în robie într-un pămînt străin, un

jubileu trebuie să fi fost convenit undeva în acești șaptezeci de ani și *trebuie să fi trecut fără să fie ținut*. Este suficientă o privire pentru a dovedi că poruncile și pregătirile cu privire la anul jubileu nu puteau fi respectate în timp ce ei, ca națiune, erau în captivitate și țara le era pustiită. Deci, noi spunem că tipul a trecut fie atunci fie înainte de această întrerupere: nu putea fi în această parte a ei (a pustiiri - n.e.). Oricând a încetat ținerea tipului, *ciclul* marelui antitip trebuie să fi început a se socoti atunci. O singură oprire în ținerea tipului ar fi însemnat că *tipul a încetat* și că ciclul care duce la antitip a început. De altminteri Israel n-a mai redobândit niciodată stăpânire absolută a țării sale de la captivitatea în Babilon. Israel și țara lui au fost de atunci înapoi sub stăpânirea neamurilor - Osea 3:4.

372. În al doilea rând, în toate captivitățile anterioare acesteia este evident că Dumnezeu i-a eliberat pe israeliți din mâna dușmanilor lor și i-a adus iarăși în țara lor tocmai la timp potrivit ca să poată sărbători jubileul și să-l perpetueze astfel ca tip pînă la vremea cînd marele ciclu (50x50) va începe să se calculeze. Captivitățile lor precedente, cu toate că erau dese, se pare că n-au durat niciodată mai mult de 40 de ani, permițîndu-le astfel, potrivit aranjamentului jubileului, să iasă de bună voie și să facă în așa fel ca fiecare om să se întoarcă la moștenirea sa în fiecare an jubileu. În sfîrșit, dacă vom dovedi că marele ciclu, socotit de la începutul celor șaptezeci de ani de pustiire sub Babilon, trebuie să se termine în anul A. D. 1875, va fi evident pentru toți că el nu putea să înceapă la o dată mai veche, anterioară acestei captivități în Babilon. Căci, dacă am da îndărăt ciclul, fie și numai cu un jubileu, l-ar face să se termine

cu 50 de ani mai înainte de 1875, adică în anul 1825, și cu siguranță că nici o epocă Jubileu de restabilire n-a început la acea dată.

373. Astfel, convinși că ultimul jubileu tipic, de la care trebuie calculat marele ciclu (50x50), n-a fost anterior captivității în Babilon și că nu poate fi *ulterior acesteia*, prin urmare cel care a precedat imediat captivitatea a fost ultimul an jubileu tipic, și că la încheierea lui a început calcularea mareleului ciclu, să trecem acum la stabilirea timpului exact al acestui din urmă jubileu tipic.

374. Sistemul anilor de sabbat identificându-se cu Canaanul, țara lor, și cu moștenirea lor în această țară, primul ciclu de patruzeci și nouă de ani care ne duce la primul jubileu trebuie să înceapă să se socotească de la timpul intrării lor în Canaan. Această concluzie este confirmată de cuvintele lui Dumnezeu: „*Cînd veți intra în țara pe care v-o dau, pămîntul să se odihnească, să țină un Sabbat în cinstea Domnului. Șase ani să-ți semeni ogorul, șase ani să-ți tai via și să strîngi roadele. Dar anul al șaptelea să fie un Sabbat, o vreme de odihnă pentru pămînt*” (Lev. 25:2-4). Astfel, deci, ciclul de șapte ani ori șapte sau 49 de ani ($7 \times 7 = 49$) a început a se socoti *imediat* și al cincizecilea an după intrarea în Canaan a fost primul jubileu tipic*.

375. Referindu-ne la tabela cronologică, vedem că s-au scurs 969 de ani între intrarea în Canaan și cei 70 de ani de pustiire.

---

*Unii sînt de părere că de vreme ce 6 ani au fost pierduți în război înainte de a se fi terminat împărțirea țării, calcularea ciclurilor jubileu nu putea începe decît după acești 6 ani. Însă nu poate fi așa, deoarece ei au intrat în țară după ce au trecut

De la intrarea în Canaan pînă la împărțirea țării 6 ani	
Perioada judecătorilor	450 ani
Perioada regilor	513 ani
Total	969 ani

376. Putem ști cîte jubilee au ținut israeliții pînă în acel timp împărțind 969 ani la 50; în 969 ani 50 intră de 19 ori și mai rămîn 19 ani. Acest rest arată că al 19-lea sau ultimul dintre jubileele tipice a avut loc exact cu 19 ani înaintea începerii celor 70 de ani de pustiire a țării, timpul captivității în Babilon și la 950 de ani după intrarea lor în Canaan.

377. Prin urmare, marele ciclu de 2500 de ani ($50 \times 50 = 2500$) începu a se socoti exact cu 19 ani înainte de cei „șaptezeci de ani de pustiire” a țării lor, la încheierea celui din urmă jubileu al lor - al nouăsprezecelea -, și a calcula cînd se sfîrșesc cei 2500 de ani și, în consecință, cînd se sfîrșește cel de-al 2500-lea an și începe Marele Jubileu antipodic devine o foarte simplă problemă. Astfel:

De la al 19-lea sau ultimul jubileu	
pînă la începerea pustiirii țării	19 ani
Perioada pustiirii	70 ani
De la restaurarea lui Israel prin Cyrus	
pînă la data cunoscută ca anul A. D.	

Iordanul, și porunca zice: „cînd veți intra în țară” și nu cînd veți împărți țara. Ea a fost împărțită parcelă cu parcelă în decursul celor 6 ani, însă ei nu intrară în posesia întregii țări în decursul acelor ani și nici după aceea un timp nedefinit - pînă cînd dușmanii lor n-au fost alungați afară, ceea ce în unele locuri nu s-a întîmplat niciodată (vezi Iosua 18:2,3; 17:12,13; 23:7,13,15). De aceea, dacă ei ar fi așteptat să ajungă mai întii în stăpînirea deplină a acestei țări și numai după aceea să înceapă socotirea ciclurilor, atunci ele n-ar fi început niciodată.

(Anno Domini - anul Domnului - n.e.)	536 ani
În total de la ultimul jubileu pînă _____	
la A. D. 1.	625 ani
Numărul de ani necesari de la A. D. 1	
pentru a completa ciclul de 2500 de ani . . .	1875 ani
Ceea ce ne dă, de la ultimul jubileu _____	
ținut, un total de	2500 ani

378. Vedem deci că *al 2500-lea an* începe cu începutul anului A. D. 1875, care, conform timpului civil iudaic după care este calculat (Lev. 25:9), a început cam în octombrie 1874. Astfel, dacă marele Jubileu n-ar fi decît *de un an*, ca și tipul său, atunci ar fi început în octombrie A. D. 1874, la sfîrșitul celor 2499 ani, și s-ar fi terminat în octombrie A. D. 1875. Însă, de vreme ce nu este vorba de tip ci de realitate, înseamnă că în octombrie A. D. 1874 n-a început un *an jubileu*, ci antitipica *Mie de ani a Restabilirii tuturor lucrurilor*.

379. Vedem, deci, că jubileul lui Israel prefigura clar și puternic nu numai glorioasele „TIMPURI DE RESTABILIRE A TUTUROR LUCRURILOR” despre care a vorbit Dumnezeu în vechime prin gura tuturor sfinților Săi profeți de la începutul lumii” (King James), ci și că modul calculării lui arată tot atît de clar data începerii Marelui Jubileu al Pămîntului. Dacă n-am accepta aceste concluzii, nu vedem altă alternativă decît că tipul a trecut fără să se împlinească, cu toate asigurările cele mai hotărîte date de Domnul nostru că așa ceva nu se poate - că ar fi mai lesne să treacă cerul și pămîntul decît ca o singură iotă sau frîntură de literă din Lege să treacă fără să-și atingă o împlinire (Mat. 5:18). Noi acceptăm faptele astfel indicate în mod divin, oricît de uluitoare ar fi concluziile pe care în mod chibzuit trebuie să le

Tabelă cronologică

Jubileul tipic datează de la intrarea în Canaan:

Pînă la împărțirea țării . 6 ani

Perioada

judecătorilor . . . . 450 ani

Perioada regilor . . . . 513 ani

Pînă la pustiire . . . . 969 ani

19 jubilee . . . . . = 950 ani

Rămîn . . . . . 19 ani

De la ultimul jubileu pînă la pustiire . . . . 19 ani

Perioada pustiirii și a

captivității tuturor

în Babilon . . . . . 70 ani

De la restabilirea în țara

lor de către Cyrus pînă

în anul 1 (A. D. 1). 536 ani

De la A. D. 1 la anul

A. D. 1875 (timp iudaic,

începînd din

octombrie 1874) . 1874 ani

Total . . . . . 2499 ani

Astfel anul care a început în octombrie 1874 a fost al 2500-lea an, însă fiindcă anti-tipul este mai mare decît tipul - 1000 de ani în loc de un an - anul 1875 (care a început în octombrie 1874), în loc să fie an jubileu a fost primul din cei 1000 de ani ai Jubileului.

CICLURI ȘI JUBILEE TIPICE (NOUĂSPREZECE), AU CONTINUAT PÎNĂ CÎND A FOST CUVENT SĂ ÎNCEAPĂ NUMĂRAREA MARELUI CICLU

CÎND TIPUL A ÎNCETAT, MARELE CICLU A ÎNCEPUT, TĂCUT, SĂ-ȘI NUMERE CEI DE CINCIZECI DE ORITE CINCIZECI DE ANI AI SĂI, PÎNĂ LA MARELE ANTI TIP, JUBILEUL PĂMÎNTULUI - TEMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR

19 x 50 = 950 ani

50 x 50 = 2500 ani

JUBILEU

UN MARE CICLU

CULMINÎND ÎN MARELE ANTI TIP - JUBILEUL PĂMÎNTULUI

JUBILEUL CA TIP ÎN LEGE

tragem din ele.

380. Dar care sînt concluziile rezonabile din aceste învățături ale Bibliei? Să vedem ce anume rezultă din ele, din punct de vedere rațional, și să vedem dacă alte Scripturi îndreptățesc sau contrazic aceste concluzii. Mai întii, deducem că atunci cînd „timpurile de restabilire” sînt convenite să înceapă prezența MARELUI RESTAURATOR este de asemenea convenită. Aceasta este o deducție foarte rezonabilă, însă ea devine mai mult decît o deducție atunci cînd se sprijină pe cuvintele hotărîte și inspirate ale apostolului, care zice: „Cînd *timpurile* (stabilite) *de înviore* vor veni din prezența* Domnului (Iehova) . . . El va trimite pe . . . Isus Christos, despre care v-a fost predicat înainte, pe care cerul trebuie să-L rețină *pînă* la TIMPURILE RESTABILIRII TUTUROR LUCRURILOR, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci de la începutul lumii . . .” - Fapt. 3:19-21 - King James.

*Cuvîntul redat aici *prezență* nu este *parousia*, ci *prosopon*; *apo prosopon* redat din *prezența* nu înseamnă ca rezultat al, ci mai curînd de la fața Domnului. Gîndul este comun pentru noi și era mult mai comun în țările răsăritene în veacuri îndepărtate. A-ți arăta fața era un semn de favoare, pe cînd a întoarce spatele era un semn de dizgrație. Astfel, despre Domnul nostru la prima Sa venire s-a scris: era ca „unul de care îți întorceai fața”, adică ne era rușine de el și nu vroiam să-l cunoaștem. Tot astfel, Iehova „nu poate să vadă păcatul” și și-a întors fața de la păcătoși. Acum însă, de cînd *răscumpărarea* a fost dată, Dumnezeu așteaptă pînă la timpul hotărît, să fie îndurător. Atunci El nu va mai neglija pe oameni și nu-i va mai trata ca pe păcătoși, întorcîndu-și fața de la ei, ci le va trimite înviore de la fața Sa, favoarea Sa, și le va trimite pe Isus, agentul Său în restabilirea tuturor lucrurilor. Același gînd îl avem în cîntările noastre.

381. În forța acestei declarații inspirate, avem o dovadă clară despre faptul că timpul pentru venirea a doua a Domnului nostru *a fost convenit* atunci cînd timpurile restabilirii *au fost convenite* să înceapă, adică în octombrie A. D. 1874, după cum sînt marcate prin aranjamentul jubileului. Pare evident, într-adevăr, că jubileul, ca și toate celelalte lucruri din această dispensație, a fost rînduit „pentru învățătura noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor” (1 Cor. 10:11). Un lucru pare clar - dacă ele nu sînt spre beneficiul nostru, atunci ele au fost pînă acum aproape inutile, deoarece știm din Scripturi că evreii n-au ținut nici cînd *pe deplin* și cuviincios tipul, nici chiar în decursul primelor 19 jubilee (Lev. 26:35). Este neîndoielnic că le era aproape cu neputință să-și înfrîneze iubirea de avuții. Acest tip, ca toate profețiile și tipurile, fusese instituit fără îndoială spre a răspîndi lumină cînd și unde a fost nevoie pe cărarea celui drept - pentru a călăuzi „picioarele” corpului lui Christos.

382. Amintiți-vă acum ce a fost arătat în capitolul precedent cu privire la felul întoarcerii și arătării Domnului nostru, ca să nu vă poticniți din pricina ideilor greșite asupra acestui punct. Amintiți-vă că așa „cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și *prezența* (grecește *parousia*) Fiului omului. Căci așa cum în zilele care au fost înainte de potop ei . . . *n-au știut nimic* . . . tot așa va fi și *prezența* Fiului omului” (Mat. 24:37-39 - King James). Amintiți-vă, de asemenea, de ceea ce am aflat deja din învățătura inspirată - că numai aceia care vor veghea cu credincioșie la cuvîntul temeinic al profeției, iubind și așteptînd arătarea Lui, vor fi *în stare* să discearnă *prezența* Lui, pînă cînd El și-o va manifesta

pentru lume „într-o flacăra de foc aducînd răzbuflare” - în marele timp de strîmtorare. Faptul că *prezența Sa* nu este îndeobște cunoscută și recunoscută de lume și nici chiar printre creștini nu este o dovadă împotriva acestui adevăr. Lumea nu crede în profeție și firește nu poate să vadă nimic în lumina ei. Cît despre creștinii căldicei (și aceștia sînt marea majoritate), ei nu dau nici o atenție „cuvîntului sigur al profeției”, ba chiar mulți dintre cei care-și zic veghetori citesc profețiile prin ochelarii colorați ai vechilor și mult nutritelor erori și cu ochii jalnic stînjiți de prejudecăți. Toți aceștia ar trebui să se ducă la marele Medic pentru „alifie pentru ochi” sau umilință (Apoc. 3:18 - Cornilescu rev.) și să înlătore pentru totdeauna ochelarii colorați ai tradițiilor oamenilor și toate teoriile proprii sau ale altora care nu se vor armoniza cu fiecare mărturie a Cuvîntului lui Dumnezeu.

383. Dar nici ignoranța și necredința lumii, nici călduța indiferență și prejudecată a marii majorități a creștinilor declarați nu pot să devină pietre de poticnire pentru aleșii lui Dumnezeu - pentru cei ce cu credință simplă de copil acceptă mărturia binecuvîntatului Său Cuvînt. Unii ca aceștia nu se pot poticni și nici nu este posibil ca *ei* să fie înșelați. Prin credința lor și conducerea lui Dumnezeu ei vor birui totul. Nu vă fie teamă giuvaiere prețioase, alese de Însuși Domnul! Ridicați-vă sus capul și bucurați-vă, știind că eliberarea, înălțarea și slava voastră se apropie - Luc. 21:28; 12:32.

384. O altă așteptare rezonabilă, dacă timpurile restabilirii au început într-adevăr în octombrie A. D. 1874 și dacă a doua prezență a Domnului a fost convenită atunci, ar fi ca aceia care veghează să vadă unele

indicații care se pot distinge cu privire la ceea ce Scripturile arată că va fi prima lucrare a prezenței Lui, adică secerișul roadelor din Vîrsta Evanghelică, adunarea aleșilor Săi (în asociere mintală - 1 Pet. 3:8 - și comuniune spirituală) și (să vadă, n. e.) cel puțin cîțiva pași pregătitori în direcția stabilirii Împărăției lui Christos. Am făcut aluzie deja pe scurt la cîteva dintre aceste semne, dar sînt atîtea de observat în această privință încît sîntem nevoiți să le rezervăm pentru un capitol următor. Secerișul Bisericii este într-adevăr asupra noastră: grîul este despărțit de neghină și afacerile din lume capătă formă cu repeziciune și se pregătesc pentru permanenta stabilire a Împărăției Răscumpărătorului. Semnele prezise, în felul exact și în ordinea exactă a prevestirii lor, sînt clar manifestate celor ce veghează. Nu ne vom opri la aceasta acum, deoarece dorim să studiem mai întîi alte mărturii profetice. Ajunge să spunem aici că, întocmai ca în „secerișul” iudaic, „secera” „secerișului” acestui veac este adevărul, iar „mesagerii” care se folosesc acum de „seceră” sînt ucenicii sau urmașii Domnului, cu toate că mulți dintre ei acum, ca și atunci, nu-și dau seama decît în mod cu totul insuficient de importanța lucrării în care ei sînt angajați.

Dovezi profetice sprijinitoare

385. Deși dovada anterioară este puternică și clară așa cum este redată, prezentăm acum *mărturia profetică* care dovedește că am început în punctul corect calcularea Marelui Ciclu (50x50). Tatăl nostru Ceresc cunoștea frica și cutremurul cu care credința noastră va îmbrățișa aceste făgăduințe, fapt pentru care El a dublat funia deja

puternică a dovezii dată de Lege, adăugînd mărturia dată prin profet. Iar scumpul nostru Răscumpărător și Domn, care ne înmînează această funie și a cărui *prezență* ne este subliniată prin această mărturie, așa cum El vine spre noi în primii zori ai dimineții zilei milenare, pare că ne spune cum i-a spus odinioară lui Petru (Mat. 14:25-32): „puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Învață că Eu sînt o ființă spirituală și nu mai pot fi văzut cu ochii umani. Eu mă descopăr astfel ochilor înțelegerii tale prin făclia Cuvîntului, ca să nu-ți fie teamă, ci să „îndrăznești” cînd, în viitor, voi umbla pe marea furtunoasă a tulburărilor incomparabile din lume. Amintește-ți că Eu sînt, nu te teme.

386. Confirmarea profetică într-adevăr minunată pe care o vom examina acum a rămas ascunsă în propria ei simplitate pînă cînd aprecierea și aplicarea tipului jubileului, despre care am vorbit mai sus, i-a dat semnificație.

387. Cei șaptezeci de ani, care se numesc obișnuit *șaptezeci de ani de robie* în Babilon sînt numiți în Scriptură „*șaptezeci de ani de pustiire a țării*”. Dumnezeu prevestise astfel această pustiire prin profetul Ieremia: „Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu . . . și vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani” (Ier. 25:11). „Iată ce zice Domnul: „Cînd vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, voi veni la voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducîndu-vă înapoi în locul acesta”” (Ier. 29:10 - Cornilescu rev.). Îndeplinirea acestei profeții o putem afla în 2 Cronici 36:17-21). Motivul *pentru care* au fost tocmai șaptezeci de ani și pentru ce țara fusese complet *pustiită* este relatat în aceste cuvinte: „Domnul lăsă să se suie în contra lor

regele Caldeilor (Nebucadnețar, regele Babilonului) . . .
Și pe cei ce mai rămaseră de sabie îi strămută la Babilon
și ei îi fură servi lui și fiilor lui, pînă la domnia perșilor:
ca să se împlinească cuvîntul lui Iehova prin gura lui
Ieremia, *pînă cînd pămîntul se bucură de sabatele sale, CĂCI
PE CÎT TIMP EL A STAT PUSTIIT A ȚINUT SABAT,
pînă la împlinirea a șaptezeci de ani*" (Sf. Scriptură 1874).

388. Vedem din aceasta că Israel n-a ținut cum se
cuvine anii de sabat, dintre care anii de jubileu erau
principali. Desigur, supunerea față de Regele ceresc a
unui popor atît de zgîrcit era pusă la o aspră încercare,
prin faptul că i s-a cerut să lase pămîntul să se
odihnească, să restituie vechilor proprietari pămîntul
cîștigat și stăpînit vreme de ani de zile și să dea libertate
robilor - mai cu seamă dacă se are în vedere faptul că
această ascultare nu era impusă cu forța, ci numai
cerută. Dumnezeu îi prevenise prin Moise că dacă nu se
vor supune legilor față de care s-au angajat ca națiune
El îi va pedepsi pentru asta. În același capitol în care le
vorbește despre *șapte timpuri* de pedeapsă sub stăpînirea
neamurilor le spune de asemenea că dacă nu vor avea
grijă să țină anii de sabat vor fi pedepsiți pentru aceasta
prin *pustiirea țării lor*. (Și este constatat că cei *șaptezeci de
ani de pustiire* au fost totodată și începutul celor *șapte
timpuri ale neamurilor*, după cum am dovedit deja.)
Domnul vorbește astfel în amenințarea Sa: „Țara voastră
va fi pustie și cetățile voastre vor fi stricate. Atunci țara
se va bucura de sabatele ei, tot timpul cît va fi pustiită
și cît veți fi în țara vrăjmașilor voștri . . . *pentru că ea
n-a avut odihnă în anii voștri de sabat, cînd o locuiați*”
- Lev. 26:33-35,43 - King James.

389. Dumnezeu a răbdat cîtva timp ascultarea lor

șovăielnică și pe jumătate, însă în cele din urmă i-a îndepărtat cu totul din țară, lăsînd-o pustie și fără locuitori, dîndu-i *numărul complet* al anilor săi de jubileu - nu numai pentru cei pe care îi ținuseră în mod nedesăvîrșit, ci de asemenea pentru întreg numărul celor viitori, care trebuiau să treacă, potrivit rînduirii Sale, pînă la Jubileul antitipic, pînă la Vîrsta Restabilirii sau Vîrsta Milenară.

390. Deoarece este dovedit astfel că *numărul total* al jubileelor tipice stabilite să preceadă antitipul este de șaptezeci, ni se dă un alt mijloc de a calcula cînd se cuvine să înceapă antitipul. Calcularea acestei afirmații profetice privitoare la numărul întreg al jubileelor este simplă și ușoară și, după cum ne putem aștepta, rezultatele ei se *potrivesc exact* cu acelea pe care le-am obținut deja prin metoda de calculare dată prin Lege.

391. Numărul total al jubileelor fiind de șaptezeci (70) iar nouăsprezece (19) din acestea nefiind ținute decît fără tragere de inimă de către Israel înainte de pustiire, urmează că restul de cincizeci și unu ($70-19=51$) arată perioada care trebuie să se scurgă între ultimul jubileu pe care Israel l-a ținut în mod nedesăvîrșit și marele antitip. Dar este aici o diferență în modul de a socoti. În calculul făcut după Lege noi socotim ciclurile viitoare ca și pe cele trecute ca fiind cicluri de cîte 49 de ani cu al cincizecilea an sau Jubileu *adăugat*, căci Legea arată lucrurile așa cum ele ar fi trebuit să fie dacă Israel le-ar fi împlinit cum se cuvine. Dar profeția descrie lucrurile așa cum se vor petrece în realitate. Să nu uităm că noi examinăm acum declarațiile *profetice*, prin urmare trebuie să calculăm aceste cicluri așa cum *au avut loc* - cicluri de cîte 49 de ani, fără jubilee, pentru că de la al

19-lea jubileu Israel n-a mai ținut altele. Primele 19 cicluri aveau anii lor de jubileu, dar următoarele 51 n-au avut. Va trebui deci să calculăm cincizeci și unu de cicluri a câte patruzeci și nouă de ani fiecare, sau 2499 de ani ($49 \times 51 = 2499$) de la ultimul jubileu tipic ținut de Israel pînă la antitip. Acest calcul, deși cu totul deosebit de celălalt, ne duce exact în octombrie A. D. 1874, ca și metoda de calculare a Legii, examinată deja.

392. Spre folosul unora vom înfățișa această din urmă dovadă sub o altă formă: numărul total al ciclurilor jubileu pe care Dumnezeu le-a poruncit a fost de șaptezeci, așa cum este arătat în exprimările limpezi despre motivul celor *șaptezeci de ani de pustiire* a țării lor. În aceste șaptezeci de jubilee erau cuprinse cele pe care Israel le ținuse în mod incomplet și al căror număr am văzut că este de 19, precum și toate ciclurile care trebuiau să urmeze pînă la antitip. Să calculăm acum toate acestea de la începutul lor, la intrarea în Canaan, și vom vedea unde se sfîrșesc.

19 cicluri împreună cu jubileul lor (50 de ani fiecare)	950 ani
51 cicluri fără jubileu (49 de ani fiecare)	2499 ani
70 de cicluri cuprind deci	
o perioadă de	3449 ani

393. Această perioadă de 3449 ani, socotită de la intrarea în Canaan, se sfîrșește, cum am arătat, în octombrie A. D. 1874, astfel:

De la intrarea în Canaan pînă la împărțirea țării	6 ani
Perioada judecătorilor pînă la regele Saul . .	450 ani
Perioada regilor	513 ani

Perioada pustiirii	70 ani
De la restaurare pînă la anul A. D.	536 ani
Numărul total de ani înainte de data cunoscută ca A. D.	1575 ani
De la anul A. D. pentru a completa perioada de mai sus de 3449 ani mai trebuie 1874 ani, care se sfîrșesc (timp iudaic) în octombrie	1874 ani
Perioada celor 70 de cicluri, așa cum s-a arătat mai sus, de la începerea sistemului jubiliar, odată cu intrarea în Canaan, pînă la începerea antitipului, Marele Jubileu sau Timpurile de Restabilire, în octombrie A. D. 1874	3449 ani

394. Dacă aceste date sînt acceptate ca ale aranjamentului divin, concluzia logică este ușor de tras. Iar dacă ele n-au fost rînduite în mod divin, atunci de unde vin? Noi nu le-am pus în Cuvîntul inspirat, noi doar le-am găsit *în el* în toată simplitatea și frumusețea lor și, ca orice altă prețioasă și bogată hrană din depozit, pe care Dumnezeu ne-o servește acum potrivit făgăduinței Sale (Luc. 12:37), aceasta este o „hrană tare” - destinată în mod special nu „copiilor în Christos”, ci celor dezvoltati, „care au simțurile deprinse” să deosebească și să aprecieze această hrană acum, „la timpul convenit” (Evr. 5:14 - Cornilescu rev.). Dacă aceasta nu aparține aranjamentului divin și n-a fost intenționată pentru a noastră învățătură, atunci cum și de ce sînt dovezi duble care se potrivesc și se confirmă atît de perfect una pe alta? Pentru a ne convinge mai bine de aranjamentul lor divin trebuie să avem în vedere că în nici un alt loc sau pe nici o altă cale acești 70 de ani de sabat în pustiire

Tabela cronologică

De la intrarea în Canaan
 pînă la împărțirea țării . . . 6 ani
 Perioada judecătorilor 450 ani
 Perioada regilor . . . . . 513 ani
 Pînă la pustiire . . . . . 969 ani
 19 jubilee . . . . . = 950 ani
 Rămîn . . . . . 19 ani

Deci ultimul lor jubileu a
 fost ținut cu 19 ani înainte de
 pustiire.

Perioada de la ultimul
jubileu

Înainte de pustiire . . . 19 ani
 Anii de pustiire . . . . . 70 ani
 De la restaurarea prin Cirus
 pînă la A. D. 1 . . . . . 536 ani
 De la A. D. 1 pînă
 la 10 oct. 1874 (sfîrșitul
 anului, timp iudaic) 1874 ani
 Total . . . . . 2499 ani

51 cicluri (fără jubilee)
 așa cum au avut loc în reali-
 tate și cum sînt menționate în
 profeții, de cîte 49 ani fiecare
 = 2499 ani. Sau, totalul anilor
 de la intrarea în Canaan pînă
 în octombrie 1874 = 3449 ani.

Perioada de 19 cicluri și
 jubilee (950 ani) și 51 cicluri
 singure (2499 ani) = 3449 ani.

JUBILEUL VĂZUT ÎN MOD PROFETIC

Ier. 25:9-12 și 2 Cron. 36:21

NUMĂRUL TOTAL AL CICLURILOR JUBILEU - ȘAPTEZECI

CICLURI CU JUBILEE RESPECTATE,
 DAR NECORESPUNZĂTOR,
 NOUĂȘPREZECE

CICLURI DE $7 \times 7 = 49$ ANI FIECARE, DUPĂ PUSTIIREA
 ȚĂRII, CÎND NU S-AU MAI ȚINUT JUBILEE,
 CINCIZECIȘI UNU

19 x 50 = 950 ani

51 x 49 = 2499 ani

950 ANI CÎT S-A RESPECTAT JUBILEUL + 2499 ANI = 3449 ANI,
 ÎNTRĂGA PERIOADĂ DE LA ÎNCEPEREA ACESTUI SISTEM AL JUBILEULUI TIPIC PÎNĂ
 LA ANTIIP - MARELE JUBILEU AL PĂMÎNTULUI, TÎMPURILE RESTABILIRII TUTUROR
 LUCRURILOR - OCTOMBRIE, A. D. 1874

OCTOMBRIE A. D. 1874,
 DATA ÎNCEPERII MARELUI
 JUBILEU AL PĂMÎNTULUI

nu pot fi făcuți să se armonizeze cu ciclul (50x50) marelui Jubileu. Încercați acest lucru. Dovediți-l. Presupuneți dacă vreți o greșeală sau o schimbare a *unuia* din cele nouăsprezece jubilee ținute de Israel: presupuneți că în loc de 19 s-au scurs 18 (cu unul mai puțin) sau 20 (cu unul mai mult) de jubilee înainte ca cei *șaptezeci de ani de pustiire* să fi început. Calculați și veți vedea că aceste *două linii* de mărturie, care se potrivesc atât de perfect în mărturia că 1875 (începînd în octombrie A. D. 1874) este data începerii „timpurilor de restabilire” precum și data cu începere de la care noi putem cunoaște că cerurile nu-L mai rețin pe Domnul nostru, marele Restaurator, nu pot fi unite în nici un alt mod, fără a le forța atât pe ele cît și cronologia precum și alte profeții care sînt încă de examinat.

395. Dacă aceste profeții despre timpuri învață ceva, atunci ele arată tocmai că Marele Jubileu, Timpurile Restabilirii tuturor lucrurilor, a început și că sîntem deja în zorii Vîrstei Milenare, precum și în „secerișul” Vîrstei Evanghelice - vîrste care se suprapun una peste cealaltă pentru patruzeci de ani - „ziua mîniei”. Noi am intrat deja cu paisprezece ani* în această zi a mîniei de patruzeci de ani și pregătirile pentru luptă progresează cu repeziciune. Cei douăzeci și șase de ani ce vor urma, din momentul prezent, vor fi întru totul suficienți pentru împlinirea a „tot ce este scris”.

396. Nici un cititor să nu se grăbească a conchide că nu există dovezi în jurul nostru care să arate apropierea restabilirii și că soarele dreptății nu poleiește încă cu aur turnurile de pază ale Sionului și nu luminează lumea. Dimpotrivă, să reflecteze că noi

---

*Vezi prefața autorului din 1916

sîntem deja în ziua cînd lucrurile ascunse se fac vizibile, să-și aducă aminte că prima lucrare a restabilirii este o sfărîmare a vechii structuri aflată în descompunere, care ocupă locul ce trebuie să-l ia noua structură. Să ne amintim că primul lucru chiar și al celui mai blînd dintre medici este adesea să deschidă rănile spre a le curăța și a face amputația cerută de starea pacientului, pentru a face întreaga lucrare de vindecare. Este de prisos să adăugăm că o astfel de operație nu se poate face fără dureri pentru pacient, care rareori o apreciază la timp. Tot așa este și cu lucrarea marelui Medic, Restauratorul, Dătătorul de viață: El rănește ca să vindece (Osea 6:1); necazul și cernerea în Biserică și în lume sînt necesare pentru incizarea și curățarea necesară și constituie una dintre cele mai importante părți ale lucrării de restabilire - Iov. 5:18; Prov. 27:6.

397. În tip, cînd începea anul de jubileu trîmbița jubileului trebuia să răsune de la un capăt al țării la celălalt pentru a proclama libertatea *tuturor* locuitorilor ei (Lev. 25:10). Antitipul este vestit prin sunetul celei de „a șaptea trîmbiță” (simbolică), „trîmbița lui Dumnezeu”, „cea din urmă trîmbiță” (Apoc. 10:7). Ea este într-adevăr trîmbița cea mare; ea anunță libertatea fiecărui captiv și dacă, înainte de toate, ea semnifică pierderea multora din pretențiile și privilegiile expirate și un timp de tulburare și de dezechilibru în datini, obiceiuri etc., deplina ei semnificație, cînd este corect apreciată, este „o veste bună de mare bucurie care va fi pentru tot norodul” - Luc. 2:10,11.

398. În agitația de început fiecare din cei ce aud trîmbița jubileului este puternic izbit de una din diversele ei trăsături și nu ia seama la celelalte. Unul

vede că se cuvin reforme guvernamentale și le cere, altul desființarea armatelor permanente și a taxelor lor apăsătoare. Un altul cere desființarea titlurilor aristocratice și ca fiecare om să fie recunoscut după propriile sale calități. Unii cer în gura mare să se desființeze moșierimea și ca proprietatea asupra pământului să se acorde ca la început, după nevoia, capacitatea și bunăvoința de a o folosi. Alții cer reforme de cumpătare și, prin legi prohibitive și de altă natură, prin Lege și prin Societăți de Ordine caută să pună în lanțuri acest mare rău și încep să restrângă pe cei care, de dragul banilor, ar ademeni, ar înrobi și distruge pe aproapele, și care, încleștîndu-și ghiarele în slăbiciunile lui, s-ar îngrășa și ar huzuri din sîngele lui. Unii, prin societăți umanitare și împotriva cruzimii, caută să împiedice pe cei șireți să nedreptățească fapăturile slabe și subordonate. Alții formează societăți pentru stîrpirea por-nirilor rele și a scrierilor imorale. Unii formează societăți împotriva falsificării, pentru a examina falsificarea alimentelor și a descoperi, urmări în justiție și pedepsi pe cei care, din dorința unui cîștig mai mare, falsifică alimentele făcîndu-le chiar vătămătoare sănătății. Se adoptă legi pentru protecția vieții și sănătății poporului. Minerii, oricît ar costa, trebuie să aibă un aer curat, precum și două ieșiri pentru a scăpa în caz de foc. Legi publice au grijă de muncitori, fără putere să se ajute ei înșiși sau să-și aleagă locul de muncă. Ei nu mai sînt plătiți după bunul plac al patronilor și cu bonuri de prăvălie, ci legea pretinde acum ca plata să se facă cel puțin la 15 zile și în bani numerar. Ei nu mai pot fi îngrămădiți în clădiri unde în caz de foc să fie obligați sau să ardă și să moară, sau să se schilodească singuri,

sărind ca să trăiască. „Ușile de scăpare” sînt obligatorii, astfel că patronul este făcut responsabil și poate fi pedepsit cu amenzi, despăgubiri sau închisoare pentru decesurile sau răniurile care survin din neglijența sa. Corporațiile bogate, cum sînt cele ale căilor ferate sau cele de navigație, sînt constrînse să manifeste interes față de viețile și interesele *poporului*, a celor săraci ca și a celor bogați. Aceste reforme sînt rezultatul deșteptării poporului prin Trîmbița Jubileului cunoștinței și libertății și nu trebuie să le atribuim doar bunăvoinței din partea clasei celei mai favorizate, căci, dacă toți cei din clasa favorizată sau bogată care au bunăvoință și iubesc dreptatea pot să se bucure și chiar se bucură de aceste începuturi de reforme, alții, și aceștia sînt majoritatea, cedează din necesitate, cu părere de rău. Este adevărat că asemenea legi și aranjamente nu sînt încă desăvîrșite, nici universale. Dar aceste începuturi pe care le observăm ne bucură inimile și dau dovadă despre ceea ce se poate aștepta pentru ridicarea celor umili și mici și pentru înjosirea celor trufași cînd regulamentele Jubileului vor fi pe deplin în acțiune. Toate acestea sînt părți din mișcarea de reformă care inaugurează Marele Jubileu al pămîntului. Deși s-au cerut multe și deși treptat au fost făcute multe concesii, totuși regii, împărații și reginele - politici, sociali, religioși și financiari - nu se vor supune marelui proces de nivelare al acestui Jubileu sau a epocii de Restabilire fără o mare și severă luptă. Scripturile arată această luptă ca fiind chiar înaintea noastră și, cu toate că va fi severă, este inevitabilă și va realiza binele final.

399. Spiritul de „libertate în țară pentru toți” (Lev. 25:10 - Cornilescu rev.) este uneori împins pînă la

absurd de către ignoranți și de cei cu capul înfierbântat, dar aceasta este totuși o parte din inevitabila mare frământare a Jubileului, ocazionată de ignoranța și asuprirea din trecut. Nimeni în afară de „turma mică” a Domnului nu este pe deplin și corect informat despre mărețul scop al Restabilirii. Acești consacrați disting micile schimbări, corectarea neînsemnatelor afaceri ale oamenilor, dar ei văd și ceea ce nu poate fi văzut din nici un alt punct de vedere decât din acela al Cuvântului lui Dumnezeu - că marele tiran, Păcatul, va fi despuiat de putere, că marea închisoare a morții va fi deschisă și o eliberare va fi dăruită fiecărui prizonier, semnată cu sângele prețios al Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, marele Răscumpărător și Restaurator - Ioan 1:29; Apoc. 1:18; 1 Cor. 15:22.

400. Aceasta va fi într-adevăr o veste bună pentru tot poporul, nu numai pentru cei vii, ci și pentru cei din morminte. Înainte de sfârșitul acestui mare Jubileu fiecare ființă omenească va putea deveni pe deplin liberă - să se întoarcă la starea de la început a omului, care era „foarte bună”, primind din nou prin Christos tot ceea ce s-a pierdut prin Adam. - Isa. 17:7,2,3; 57:16-19; 53:11; Dan. 4:34-37; Osea 6:1,2; Iov. 8:6,7; 33:14-30; Mica 4:8; Luc. 19:10.

Capitolul VII

Dispensațiile paralele

VÎRSTA IUDAICĂ, UN TIP AL VÎRSTEI EVANGHELICE - REMARCABIL PARALELISM SAU CORESPONDENȚĂ ÎNTRE CELE DOUĂ DISPENSAȚII - TOTUȘI ELE SÎNT DISTINCTE - SUPERIORITATEA EPOCII CREȘTINE, ANTITIPUL - ISRAEL CARNAL ȘI SPIRITUAL, ÎN CONTRAST - EXAMINAREA PRINCIPALELOR PARALELE - PARALELELE TIMPULUI, SPECIAL MENȚIONATE - PERIOADA DE FAVOARE A ISRAELULUI TRUPESC - TIMPUL ÎNDEPĂRTĂRII LOR DIN FAVOARE - PERIOADA DE NEFAVOARE ARĂTATĂ ÎN PROFETII CA FIIND EGALĂ CU PERIOADA DE FAVOARE - MĂRTURIA APOSTOLICĂ CONFORM CĂREIA PERIOADA LOR DE NEFAVOARE ESTE PERIOADA ÎNALTEI CHEMĂRI A ISRAELULUI SPIRITUAL - LUNGIMEA VÎRSTEI EVANGHELICE ARĂTATĂ ASTFEL ÎN MOD INDIRECT, DAR CLAR - ARMONIA INCONTESTABILĂ, CONVINGĂTOARE ȘI MULȚUMITOARE ÎNTRE CRONOLOGIA BIBLICĂ, MĂRTURIA JUBILEULUI, TIMPURILE NEAMURILOR ȘI ALTE PROFETII CARE CONȚIN LECȚII PRIVIND ACESTE PARALELE

401. În capitolele precedente am semnalat caracterul tipic al procedeelelor lui Dumnezeu cu poporul lui Israel. Totuși foarte puțini oameni au o concepție adecvată privitor la cât de deplin este acest fapt. Mulți au observat fără îndoială că apostolii se refereau adesea la unele din trăsăturile izbitoare ale tipurilor și antitipurilor din dispensațiile iudaică și creștină, mai ales Pavel în învățăturile pe care le dădea bisericii creștine. Dar stu-

diind cu atenție învățăturile apostolului vedem că el nu se servește numai de câteva ilustrații din societatea iudaică, ci în argumentarea sa concisă (ignorând cu totul „tradițiile bătrânilor”, care nu aparțineau acestui sistem) el invocă sistemul iudaic în întregime ca fiind instituit divin și arată că în toate trăsăturile lui el a fost tipic pentru dispensația creștină care se ivea atunci, trasând cât se poate de limpede cursul Bisericii creștine în Vîrsta Evanghelică și scoțînd în relief, la fel de bine, opera ei glorioasă în Vîrsta Milenară.

402. Mulți cred că Vîrsta Iudaică și Vîrsta Creștină sînt în realitate una și aceeași și că Domnul ar fi început alegerea Bisericii creștine chiar de la începutul existenței omenesti. Aceasta este o greșeală serioasă care întunecă multe adevăruri și împiedică înțelegerea lor corectă și clară. Isus a fost capul și premergătorul Bisericii creștine care este corpul Său (Efes. 5:23; Col. 1:24), prin urmare n-a fost nimeni înaintea Lui ca membru al Bisericii. Căci, dacă cineva i-ar fi luat-o înainte, nu s-ar numi *înainte mergător*. „Chemarea înaltă” spre a deveni împreună jertfitori și la urmă împreună moștenitori cu El nu fusese făcută cunoscută în celelalte vîrste (Efes. 3:2,5,6). Oamenii buni care au trăit și au murit înainte de *a se plăti în mod real* prețul de răscumpărare pentru noi, prin sîngele prețios, nu știau nimic despre această „chemare înaltă”. Și fiindcă darurile și chemările lui Dumnezeu sînt favoruri nemeritate, nu li s-a făcut nici o nedreptate celor din vîrstele trecute prin faptul că nu li s-a oferit aceeași favoare. Chemarea și favoarea pentru cei din vîrstele trecute, ca și pentru cei din vîrsta viitoare, au fost și vor fi la onoruri pămîntești, la gloria și viața veșnică ca ființe pămîntești (umane), în timp ce che-

marea și favoarea din Vârsta Evanghelică sînt la onoruri cerești și la gloria cerească, la o *schimbare de natură*, din umană în divină, și la putere, onoare și domnie în cer și pe pămînt, ca împreună moștenitori și colaboratori cu Christos (Ioan 17:22-24; Rom. 8:17; Apoc. 3:21; 20:6; 2 Pet. 1:4). Deoarece Biserica, astfel chemată, separată de lume și dezvoltată în decursul acestei vîrste, va fi în vîrsta viitoare agentul lui Iehova în executarea deplină a marelui Său plan al vîrstelor - un plan care nu privește numai interesele omenirii, ci și ale tuturor creaturilor din cer și de pe pămînt -, pregătirile făcute în vîrstele trecute pentru învățarea și instruirea ei au fost minunate. Nu mai puțin minunată a fost grija cu care acești membri, chemați a fi *moștenitori* ai gloriei divine, au fost în această vîrstă instruiți, disciplinați, călăuziți pe lungă, dificilă și îngustă cale, deschisă mai întîi de Domnul și Înaintemergătorul lor, pe ale cărui urme trebuie să calce - după pilda pe care le-a lăsat-o El - 1 Pet. 2:21; Evr. 9:8; 10:19,20; 3:1.

403. Domnul nostru a întrebuițat cei trei ani și jumătate pentru a aduna din Israel, a instrui și învăța un mic număr de ucenici ce trebuiau să formeze nucleul Bisericii creștine. Cînd a sosit vremea să-i lase singuri în lume, El le-a dat promisiunea Spiritului Sfînt, care, de-a lungul întregii vîrste, trebuia să călăuzească Biserica în tot adevărul, să-i arate lucrurile viitoare și să-i aducă aminte de lucrările pe care le-au învățat de la El - promisiune care a început să se împlinescă la Rusalii. Este scris de asemenea că îngerii sînt spirite slujitoare, trimise ca să îndeplinească o misiune pentru cei ce vor moșteni această mare mîntuire (Evr. 1:14) și că grija Domnului nostru este asupra lor pînă la sfîrșitul acestei

vîrste (Mat. 28:20). Toate scrierile apostolilor sînt adresate Bisericii și nu lumii acesteia, cum mulți par să gîndească, și sînt pline de instrucțiuni *speciale*, de încurajări și de îndemnuri necesare numai sfinților, care umblă pe calea îngustă în această vîrstă. Descoperirea Domnului nostru, pe care Dumnezeu i-a dat-o după ce El trecuse în slavă, a fost trimisă și anunțată (prin semne, simboluri etc.) de El Bisericii Sale, prin Ioan slujitorul Său (Apoc. 1:1). Sîntem de asemenea informați că profețiile date odinioară prin oamenii sfinți din vechime nu erau pentru ei înșiși, nici pentru alții din timpul și vîrsta lor, ci exclusiv pentru învățătura Bisericii creștine - 1 Pet. 1:12.

404. În acest capitol ne propunem să arătăm că în decursul Vîrstei Iudaice întreg poporul lui Israel a fost angajat, fără să știe, sub conducerea lui Dumnezeu, să furnizeze, pentru învățătura noastră, o înfățișare tipică a întregului plan de mîntuire în toate lucrările lui, întocmai cum am văzut jubileele arătînd sfîrșitul acestui plan prin binecuvîntarea tuturor familiilor de pe pămînt. Numai luînd din acest depozit de adevăr, cu care Dumnezeu a prevăzut Biserica atît de îmbelșugat și în mod atît de special, sîntem hrăniți și conduși de spiritul lui Dumnezeu treptat către o înțelegere din ce în ce mai aproape de desăvîrșire a planului Său, și atît de repede cu cît această cunoștință ne devine necesară. În acest timp de „seceriș”, la sfîrșitul acestei vîrste, Dumnezeu scoate din belșug din acest mare depozit lumina și hrana specială de care avem nevoie. Cît de importantă trebuie să fie în ochii lui Dumnezeu această cunoștință pregătită pentru noi, iar noi cu cîtă pasiune ar trebui să ne folosim de ea, știind că îngrijirile Sale și îmbelșugatele

provizii au fost făcute pentru Biserica creștină înaintea oricărui alt popor din vârstele trecute și viitoare! Nu putem examina în acest capitol sau în acest volum *în mod detaliat* trăsăturile tipice ale procedeelelor lui Dumnezeu față de Israel, așa cum sînt cuprinse în tabernacol, templu, rînduieli, jertfe etc.. Dorim acum să atragem atenția în mod special asupra unora dintre primele și principalele schițe de *corespondență* între dispensațiile Iudaică și Creștină, ca tip și antitip, căci toată experiența Bisericii creștine și tot ce a săvîrșit ea a fost prefigurat de biserica iudaică și multe din aceste trăsături de corespondență sînt paralele nu numai în caracterul lor, dar și în ceea ce privește *timpul* relativ cînd ele au loc. Chiar și în istoria lor națională și în aceea a multor indivizi specifici din această națiune găsim corespondențe marcate în Scripturi. Cu mult timp înainte, cercetători creștini au remarcat din ele, în timp ce altele au fost în întregime neglijate. Aici se deschide înaintea noastră un frumos și rodnic cîmp de gîndire și de studiu.

405. Pavel numește biserica iudaică „Israel după trup” iar Biserica creștină „Israelul lui Dumnezeu” (1 Cor. 10:18 - Diaglott.; Gal. 6:16 - Diaglott). Putem deci să le numim, pe bună dreptate, „Israel trupesc” și „Israel spiritual”. Planul mai înalt al casei spirituale este de asemenea arătat de apostol cînd descrie Israelul trupesc ca o casă (familie) a *servilor* iar Israelul spiritual ca o casă a *fiilor* (Evr. 3:5,6; Rom. 8:14). Casa trupească au fost servitori onorați ai casei spirituale în diverse feluri, dar în principal prin faptul că, potrivit rînduirii lui Dumnezeu, ei, prin faptele lor, au furnizat inconștient ilustrații vii ale lucrurilor spirituale, care, dacă sînt studiate și luate în seamă, binecuvîntează și iluminează

în mare măsură pe cei din casa fiilor.

406. În ambele cazuri în ochii lui Dumnezeu au existat un Israel nominal și un Israel adevărat, chiar dacă în ochii oamenilor părea să nu fie decît unul singur. Deosebirea între cel nominal și cel adevărat nu s-a putut clarifica decît la sfîrșitul sau secerișul vîrstelor respective, cînd adevărul convenit atunci și adus la lumină făcu despărțirea și arată limpede care sînt cei adevărați și care sînt numai Israel nominal. Referindu-se la casa trupească, Pavel spune: „Căci nu toți sînt israeliți, care sînt (nominal) din Israel” (Rom. 9:6 - Sf. Scriptură 1874); Domnul nostru confirmă același fapt, cînd zice despre Natanael: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug” (Ioan 1:47). La fel a fost în timpul secerișului cînd a despărțit pe cel adevărat de cel nominal și pe primul l-a numit grîu iar pe celălalt pleavă - cu toate că grîul nu era decît o mînă, în comparație cu pleava care cuprindea aproape întreaga națiune. Membrii nominali și membrii adevărați ai Israelului spiritual din Vîrsta Evanghelică sînt arătați printr-o ilustrație asemănătoare și într-o proporție similară iar separarea lor, de asemenea, este în timpul secerișului - la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice. Numai atunci grîul - în număr comparativ foarte mic, o „turmă mică” - va fi separat de masele Israelului spiritual nominal, în timp ce marea majoritate, fiind neghină și nu grîu adevărat, va fi respinsă ca fiind nevrednică de principala favoare la care fusese chemată și nu va fi socotită printre giuvaerele Domnului - Rom. 9:27; 11:5; Luca 12:32; Mat. 3:12; 13:24-40.

407. Capul casei trupești a fost Iacov, supranumit Israel (un prinț), și prin cei *doisprezece* fii ai săi el a întemeiat casa care-i poartă numele, casa lui Iacov, casa

lui Israel. Casa spirituală a fost fondată în același mod; fondatorul ei, Christos, a întemeiat-o prin cei doisprezece apostoli și această casă poartă, la fel, numele fondatorului ei - Biserica lui Christos. Din punctul de vedere al timpului, Dumnezeu a chemat întâi Israelul trupesc însă din punctul de vedere al favorii și al timpului realizării, Israelul spiritual vine primul. Astfel, cei dintii vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dîntii (Luca 13:30). Scripturile arată clar aceste două case ale lui Israel ca fiind sămînța trupească a lui Avraam și sămînța spirituală a lui Iehova - Tatăl Ceresc, pe care Avraam l-a tipificat.

408. Unii sînt orbiți față de adevăruri importante presupunînd că expresia „cele două case ale lui Israel” se referă la cele două diviziuni ale lui Israel după trup care s-au format după despărțirea din zilele lui Roboam, fiul lui Solomon. Acestora le amintim că în timpul restabilirii lor în Palestina, după robia în Babilon, toți israeliții din toate semințele aflați în imperiul universal al Medo-Perșilor, inclusiv din pămîntul Siriei sau Babiloniei, au avut libertatea să se întoarcă în țara lor dacă voiau (Ezra 1:1-4). Mulți israeliți credincioși, din toate semințele, care țineau seama de făgăduințele lui Dumnezeu legate de țara sfîntă și de orașul sfînt, s-au întors în diferitele orașe ale Palestinei. Seminția lui Iuda, principala seminție, căreia i s-a dat funcția regală și în teritoriul căreia se afla Ierusalimul, orașul principal, luă firește cea mai mare parte la reclădirea lui; dar după această întoarcere din Babilon Israel n-a mai fost o națiune împărțită, ci au locuit împreună, ca un singur popor, ca înainte, și au fost cunoscuți sub numele originar de Israel - vezi Neemia 11:1,20; Ezra 2:70.

409. Această stare de lucruri este exprimată cu și mai multă tărie în Noul Testament. Domnul și apostolii vorbesc despre Israel trupesc ca despre un *singur* popor. Pavel zice că *Israel* n-a dobândit ceea ce căuta, ci numai o „rămășiță” a fost găsită vrednică (Rom. 10:1-3; 9:27; 11:5-12,20-25; Fapt. 26:7). Domnul nostru face cunoscut că El era „trimis . . . la (toate) oile pierdute ale casei (una singură) lui Israel”, dar de vreme ce le-a interzis ucenicilor săi să iasă din Palestina pentru a le căuta (Mat. 10:5,6; 15:24), este evident că cei ce trăiau în Palestina reprezentau *tot* Israelul. Petru, la fel, vorbește despre Israel trupesc ca despre o casă și, adresându-se locuitorilor Ierusalimului, zice: „Să știți . . . toată casa lui Israel” etc.. Iacov vorbește de asemenea despre cele douăsprezece seminții ca despre un singur popor (Fapt. 2:36; Iac. 1:1). Mulți din toate semințiile au locuit în Palestina și mulți din toate semințiile au locuit în mijlocul națiunilor înconjurătoare. Astfel Pavel a întâlnit israeliți și le-a propovăduit aproape în toate orașele pe care le-a vizitat în Asia Mică și în Italia, dar ei erau întotdeauna recunoscuți ca o singură națiune, Israelul spiritual fiind singurul celălalt Israel.

410. Dumnezeu le făcuse legământ sau făgăduințe speciale celor două case ale lui Israel. Făgăduințele făcute casei trupesti sînt toate *pămîntești*, pe cînd cele făcute casei spirituale sînt toate *cerești*. Cu toate că făgăduințele casei trupesti au fost (și sînt încă) mari și prețioase, cele făcute casei spirituale sînt caracterizate ca fiind „făgăduințe mai bune” și „făgăduințe *excesiv* de mari și prețioase” (Evr. 8:6; 2 Pet. 1:4 - King James). Casei trupesti i s-a spus: „De veți asculta într-adevăr de glasul meu și de veți ține legământul meu, atunci îmi veți

fi o comoară aleasă înaintea tuturor popoarelor; căci al meu este tot pământul. Și voi îmi veți fi Împărăție de preoți și o națiune sfântă". Și deși tot Israelul a răspuns: „Tot ceea ce ne-a spus Domnul vom face” (Exod. 19:5-8 - King James) și apoi nu și-au ținut legământul, totuși cei credincioși dintre ei, care s-au străduit serios în slăbiciunea lor să-l țină, vor fi „domni în tot pământul” în decursul Virstei Milenare, ca membri ai fazei pămîntești a Împărăției lui Dumnezeu” - vezi Vol. I, cap. 14.

411. Casei spirituale, dimpotrivă, i se spune: „Voi sînteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți sacrificii* acceptabile lui Dumnezeu prin Isus Christos . . . Voi sînteți un neam ales, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor particular, ca să vestiți laudele celui ce v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată, voi, care altădată nu erați un popor, dar acum sînteți POPORUL LUI DUMNEZEU” - 1 Pet. 2:5,9,10 - King James.

412. Israel după trup avea, după rînduiala lui Dumnezeu, un tabernacol („cort” - Cornilescu, n. e.) făcut de mîna de om, care, împreună cu toate serviciile lui, era un tip (Evr. 9:1,2,9,10). Dar Israelul spiritual are „adevăratul (antitipicul) cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” (Evr. 8:2). O preoție tipică, al cărei cap era Aron, fusese pusă pentru serviciul tabernacolului tipic; ea aducea jertfe tipice pentru păcatele unui popor

---

*Cuvîntul „spirituale” ce urmează după „sacrificii” în acest text (vers. 5) nu se află în cel mai vechi manuscris grecesc - cel Sinaitic. Corectitudinea acestei omiteri este evidentă cînd ne gîndim că nu lucruri spirituale sînt jertfite, ci drepturi, privilegii, etc., pămîntești sau umane - vezi Rom. 12:1.

tipic, împlinind astfel o curățire tipică sau îndreptățire în fiecare an. Tabernacolul antitipic are preoțimea lui care aduce jertfe mai bune decât acestea (Evr. 9:23) și care șterge într-adevăr și pentru totdeauna păcatele lumii întregi. Domnul nostru Isus este preotul conducător al acestei preoțimi - Marele Preot al mărturisirii (sau rînduiei) noastre -, Biserica, care este corpul Său, fiind subpreoții. Biserica nominală în întregul ei nu este această preoțime, ci adevărata Biserică, credincioșii în Christos Isus, cei ce merg pe urmele Marelui lor Preot în sacrificiu - Evr. 7:26,27.

413. O altă trăsătură izbitoare a acestei corespondențe ca tip și antitip, trăsătură care este semnalată în Scripturi, este că ambele case ale lui Israel (casa trupească și casa spirituală) au fost duse în captivitatea Babilonului. Vom vedea acest lucru mai clar într-unul din capitolele următoare, cînd vom arăta „Babilonul cel mare, mama prostituatelor” (Apoc. 17:5,6 - Cornilescu rev.). Aici arătăm numai în treacăt această corespondență. Israel după trup a fost dus captiv în Babilonul literal, care era construit pe rîul literal Eufrat, pe cînd în Vîrsta Evanghelică Babilonul mistic sau simbolic care a dus în captivitate pe Israelul spiritual este descris ca fiind așezat pe Eufratul mistic. În tip uneltele de aur ale Templului au fost duse și profanate. În antitip, prețioasele și divinele adevăruri (simbolizate prin aur) aparținînd serviciului adevăratului templu, Biserica (1 Cor. 3:16,17; Apoc. 3:12), au fost transportate departe de locul lor, denaturate și greșit aplicate de Babilonul mistic. Babilonul literal fiind zidit pe rîul Eufrat, care contribuia materialicește la bogățiile și resursele lui, prăbușirea lui a fost adusă prin schimbarea cursului apelor sale. Tot

așa, Babilonul mistic este așezat, este susținut pe ape mari (popoare, națiuni) și căderea lui este prezisă prin schimbarea cursului sprijinitorilor și susținătorilor lui, poporul - Apoc. 16:12; 9:13,14; Dan. 5:1-4,22,23.

PARALELELE TIMPULUI

care măsoară umbră și realitate - tip și antitip

414. Vom examina acum cea mai minunată dintre trăsăturile acestei corespondențe tipice, adică elementul timp, care, în fiecare exemplu, susține și întărește datele indicate de jubilee, de cronologie și de sfârșitul prezis al timpurilor neamurilor. Mai cu seamă în acest scop am introdus aici acest subiect - pentru ca forța acestui minunat paralelism să poată mări și întări credința copiilor lui Dumnezeu în elementul timp din planul Său, așa cum era evident intenționat - Evr. 9:9,23; 10:1.

415. Dintre toate profețiile și dovezile timpului nici una nu este mai izbitoare și mai convingătoare decât aceasta. Lecția pe care o conține este minunată din cauza mării sale simplități și aduce convingere în inimile celor umili. Nu numai Israel trupesc cu ceremoniile lui tipice a fost un tip al *Vîrstei* Evanghelice, ci însăși *Vîrsta* Iudaică a fost un tip al *Vîrstei* Evanghelice. Ele au exact aceeași lungime și corespund una alteia, astfel că, văzînd și apreciînd *Vîrsta* Iudaică, lungimea ei, particularitățile secerișului sau încheierii ei, putem cunoaște lungimea exactă a *Vîrstei* Evanghelice, anti-tipul ei, și putem înțelege ce trebuie să așteptăm și cînd în secerișul *Vîrstei* Evanghelice. Să trecem acum să arătăm acest lucru; căci, deși pe principii generale am putea să-l luăm de bun și să spunem că după cum diferitele trăsături ale sistemului iudaic corespund

trăsăturilor Vîrstei Evanghelice și *timpul* trebuie să corespundă în același fel, totuși Dumnezeu nu ne-a lăsat numai să *presupunem* acest lucru, ci ne-a dat informații clare în acest sens, deși în mod indirect.

416. Pavel ne spune că Dumnezeu a lepădat casa trupească din favoare pe timpul cît va dura alegerea casei spirituale și cînd casa spirituală va fi fost aleasă favoarea divină se va întoarce iarăși la casa trupească. El zice: „Fraților (frați din Biserică sau din Israel spiritual), pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta, orbire în parte („într-o oarecare măsură” Diaglott, n. e.) i s-a produs lui Israel (natural sau trupesc) care va ținea *pînă* va intra plinătatea neamurilor* . . . După cum este scris: din Sion va veni Eliberatorul (promis; Christos - Domnul nostru, Capul și rămășițele sau pușinii credincioși din amîndouă casele nominale ale lui Israel, care vor alcătui corpul Său, Biserică) și va îndepărta nelegiuirea lui Iacov. Și în felul acesta tot Israelul va fi mîntuit (căci acesta este legămîntul meu cu ei), *cînd le voi șterge păcatele*. În ce privește Evanghelia (înalta chemare din această vîrstă) ei sînt vrăjmași (lepădați), pentru voi (pentru că voi să

---

*Nimeni să nu confunde această „plinătate a neamurilor” cu „timpurile neamurilor”, deja amintite. După cum am arătat, „timpurile neamurilor” sînt perioada de timp în care neamurilor le-a fost îngăduit să conducă lumea, pe cînd „plinătatea neamurilor” se referă la *număru!* *deplin* de selectat dintre neamuri spre a completa Biserică Evanghelică - cea care, împreună cu „rămășița” aleasă dintre israeliți (între care sînt cuprinși și apostolii) va constitui Biserică lui Christos, națiunea sfîntă, preoțimea împărătească, Împărăția lui Dumnezeu căreia îi va fi încredințată împărăția și stăpînirea pămîntului.

aveți prioritate și să moșteniți partea spirituală, cea mai aleasă a făgăduințelor), dar în ce privește alegerea (prin care ei au fost aleși ca să primească favorurile pămîntești speciale de la Dumnezeu, făgăduite părintelui lor Avraam și seminței sale naturale) sînt iubiți din cauza părinților lor. Căci darurile și chemarea lui Dumnezeu nu sînt ca să-I pară rău" (Rom. 11:25-29 - King James). Ceea ce a făgăduit Dumnezeu se va împlini cu siguranță. Iehova cunoștea sfîrșitul de la început și nu va face niciodată un legămînt pe care ar trebui sau ar voi după aceea să-l desființeze.

417. În această profecie apostolul ne dă o indicație asupra lungimii Vîrstei Evanghelice, arătîndu-ne că ea a început odată cu lepădarea lui Israel trupesc și că se va sfîrși cu restaurarea lor în favoare. Cuvintele lui Pavel și ale lui Petru (Rom. 11:27 și Fapt. 3:19-21), luate împreună, ne spun că timpul reîntoarcerii favorii divine la Israel va fi în începutul Timpurilor de Restabilire, la a doua venire a Domnului nostru. Pavel spune că reîntoarcerea favorii la acest popor va avea loc cînd Dumnezeu va *îndepărta păcatele lor*, ceea ce se va întîmpla, spune Petru, în vremurile de înviorare sau de restabilire care vor veni cînd Domnul vine a doua oară, cerurile nemaiputînd să-L rețină.

418. Am arătat deja că data celei de-a doua veniri a Domnului nostru și zorile timpurilor de restabilire este A. D. 1874. Ar trebui deci să ne așteptăm să vedem după această dată oarecari semne ale reîntoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel trupesc, ca fiind una din primele trăsături ale lucrării de restabilire. Și, într-adevăr, vedem că favoarea începe deja să se întoarcă spre ei și fiecare nou semn al îndepărtării orbirii lui Israel și al întoarcerii

favorii divine la acest popor, cînd este măsura cu cuvintele apostolului, este o dovadă în plus că Vîrsta Evanghelică se încheie și că „turma mică” este aproape completă. Dar avem și o altă dovadă care ne arată *data exactă* a întoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel. Pînă aici am văzut numai că lungimea timpului *lepădării* Israelului trupesc este lungimea timpului de favoare *specială* pentru alții, pentru a chema alte popoare (neamuri) ca să fie împreună moștenitori cu Christos, chemare care se termină în începutul timpurilor de restabilire, dar (alte profeții arată) nu chiar *la* începutul acestor timpuri.

419. Să ne oprim un moment - ca să nu fim greșit înțeleși la acest punct: cînd *chemarea* pentru înaltul privilegiu de a deveni membri ai Bisericii, Mireasa lui Christos, și moștenitori împreună cu El încetează, asta nu înseamnă că toți cei care deja sînt chemați sînt siguri de a fi socotiți vrednici și prin urmare de a fi aleși, pentru că „mulți sînt *chemați*, dar puțini *aleși*” (Mat. 22:14), avînd în vedere că numai un mic număr dintre cei chemați respectă condițiile chemării. Asta nici nu înseamnă că nu se vor mai oferi alte favoruri celor care nu sînt chemați la această „chemare înaltă”. Fapt este că atunci cînd „chemarea înaltă” încetează, este din cauza că marele Proiectant al planului vîrstelor aproape a completat *această parte* a planului Său, intenționată să se împlinească în decursul Vîrstei Evanghelice, și anume alegerea Bisericii, Mireasa lui Christos. Nu toți oamenii au fost chemați la această onoare. Sîntem informați în mod special că proiectul lui Dumnezeu este de a alege pentru acest scop numai un număr limitat, „o turmă mică”, în comparație cu marea masă a omenirii. Cînd vor

fi destui chemați, cînd timpul chemării se va sfîrși și cînd nu va mai fi loc de a oferi această chemare altora, va fi încă posibil celor ce au fost chemați deja și care au acceptat chemarea să-și facă chemarea și alegerea sigure prin credincioșie față de legămîntul lor de întregă consacrare lui Dumnezeu, chiar pînă la moarte, după cum le va fi posibil să nu izbutească să facă acest lucru. Această chemare, care trebuie să se sfîrșească atunci cînd vor fi destui invitați pentru a completa „mica turmă” favorizată, Corpul lui Christos, este departe de a fi limita iubirii lui Dumnezeu, a favorii și a chemării Sale. Sfîrșitul ei este numai încetarea chemării cerești sau a „înaltei chemări”. Căci, acolo unde această chemare încetează, unde această ușă a ocaziei și a favorii se închide, o altă ușă începe să se deschidă - ușă ocaziei de a intra pe calea înaltă a sfințeniei și de a urca pe ea - nu pentru a ajunge la natura divină la care a fost chemată Biserica evanghelică, ci la viață veșnică și la perfecțiune ca ființe omenești - vezi Vol. I, capitolele 10 și 11.

420. Cît despre *data exactă* a întoarcerii favorii divine la Israel, care marchează sfîrșitul chemării cerești - dată de la care Israel va începe treptat să vadă și să aibă dovezi din ce în ce mai mari despre întoarcerea favorii divine și, de asemenea, dată de la care chemarea lui Dumnezeu pentru onoruri cerești va înceta și numai cei care au fost deja chemați vor fi privilegiați să cîștige acest premiu, prin credincioșie pînă la sfîrșitul vieții lor, spunem următoarele:

Israel trupesc, întocmai ca și Israelul spiritual, a fost chemat de Dumnezeu spre a fi poporul Său deosebit (particular - n. e.), un tezaur deosebit al Lui, mai presus

de toate celelalte popoare (primul, tezaurul pămîntesc și tip al celui alt care este un tezaur ceresc). Separați de lume israeliții au fost primitorii favorurilor speciale ale lui Dumnezeu timp de 1845 de ani. Această perioadă a început odată cu începutul *vieții lor naționale* la moartea lui Iacov, ultimul dintre patriarhi, cînd au fost recunoscuți pentru prima dată ca națiune și numiți „cele douăsprezece seminții ale lui Israel”, un nume național (vezi Gen. 49:28; 46:3; Deut. 26:5). Acești 1845 de ani de viață și de favoare națională s-au sfîrșit cînd l-au respins pe Mesia, în A. D. 33 - cînd, cu cinci zile înainte de crucificare, li s-a prezentat ca rege și nefiind primit le-a declarat: „*Iată că vi se lasă casa pustie*” (Mat. 23:38). Acest sfîrșit al favorii lor a fost punctul de plecare al căderii lor care a continuat timp de treizeci și șapte (37) ani și s-a sfîrșit în A. D. 70 prin nimicirea totală a organizării lor politice naționale, ca și a cetății lor, a templului lor etc.. Trebuie să reținem însă că după lepădarea lor ca națiune Dumnezeu a continuat să acorde favoarea Sa unor persoane din această națiune, căci chemarea evanghelică a fost *limitată* la aceștia în decursul celor trei ani și jumătate care au urmat Rusaliilor, după moartea lui Christos - neajungînd la Corneliu, primul păgîn favorizat astfel (Fapt. 10), înainte de acest timp. Acesta a fost sfîrșitul deplin al celor șaptezeci de săptămîni de favoare promise prin gura profetului Daniel, așa cum este scris: „El va confirma legămîntul cu mulți pentru o săptămîină”. Această a șaptezecă săptămîină de ani a început la botezul Domnului și, după cum fusese prezis, crucea Lui a marcat mijlocul săptămîinii iar favoarea a fost mărginită la Israel trupesc pînă la sfîrșitul ei - Dan. 9:27 - King James,

vezi și Cornilescu rev.

421. În lunga lor perioadă (1845 ani) de favoare națională, în decursul căreia celelalte neamuri au fost ignorate, Israel a avut binecuvîntări cît și pedepse, dar chiar pedepsele pentru păcatele lor erau dovezi și elemente ale favorii lui Dumnezeu și a grijii Sale părintești față de ei. Cînd Îl uitau și-i călcau poruncile El trimitea necaz peste ei și îngăduia adesea să fie duși în captivitate; apoi, cînd se căiau și strigau către Iehova, El îi asculta întotdeauna și-i elibera. Întreaga istorie a acestui popor, cum este înregistrată în Exodul, Iosua, Judecători, Cronici și Samuel, atestă faptul că Dumnezeu nu și-a ascuns fața de ei multă vreme și că urechea Sa era întotdeauna deschisă la strigătul lor de pocăință - pînă în ziua cînd casa le-a fost lăsată pustie. Chiar și în ziua aceea Dumnezeu i-a favorizat mai mult ca oricînd, trimițîndu-le pe Mesia cel făgăduit de atîta timp, pe Eliberatorul, în persoana Fiului Său. Caracterul nepotrivit al acestei națiuni de a fi pe mai departe comoara Sa deosebită sau de a reprezenta în vreo măsură Împărăția lui Dumnezeu pe pămînt a fost manifestat în respingerea de către ei a Celui Sfînt, nevinovat, fără pată și în faptul că au dorit un ucigaș în locul Lui (Ioan 18:39,40).

422. Astfel, din cauza caracterului lor nepotrivit, ziua lor de cea mai înaltă favoare a devenit ziua respingerii și a căderii lor din favoare. Această mare favoare de a deveni moștenitori împreună cu Mesia, pe care Israel, cu excepția „rămășiței” credincioase, a pierdut-o din pricina orbirii și împietririi inimii lui (vezi Isa. 1:9; 10:22,23; Rom. 9:28,29; 11:5) a fost oferită credincioșilor păgîni, nu națiunilor păgîne, ci credincioșilor îndreptățiți

din orice națiune - cu toate că mai întâi, timp de trei ani, favoarea a fost limitată exclusiv pentru credincioșii din națiunea lui Israel. Orbiți, ca popor, de prejudecăți naționale, ei au fost socotiți nevrednici de marele premiu ce le fusese oferit la început, iar acesta trecu la o națiune sfântă, la un popor deosebit, compus dintr-o „rămășiță” vrednică a națiunii lor și din alți chemați dintre națiunile păgâne pe care altădată în mândria lor arogantă i-au disprețuit socotindu-i „ciini”. Favoarea promisă a lui Dumnezeu nu se va întoarce la ei, ca popor, pentru a le lua orbirea și a-i conduce ca primele roade ale națiunilor în binecuvântări pămîntești, *pînă* nu va fi fost chemat dintre păgîni întregul număr al „poporului deosebit” - *pînă* nu va fi intrat în această favoare mai înaltă numărul deplin al neamurilor - Rom. 11:25,26.

423. Astfel, deci, după cum declară Pavel (Rom. 11:7), Israel trupesc n-a obținut ceea ce căuta, adică favoarea principală. Presupunînd că favoarea principală sînt binecuvîntările pămîntești și pretinzînd, în mîndria inimii lor, această favoare principală ca dreptul lor de naștere și pe deasupra meritată prin faptele lor, ei s-au poticnit orbește și au respins-o ca favoare prin Christos. După cum spusesese David, masa lor atît de bogat încărcată cu făgăduințele și binecuvîntările ce li s-au oferit *prin Christos* - a devenit o „cursă, un laț, un prilej de cădere și o dreaptă răsplătire din pricina împietririi inimii lor” (Rom. 11:9,10; Ps. 69:22-28). Christos, care a venit să-i răscumpere și să-i ridice la o poziție de înaltă cinste, mai presus de tot ce puteau ei să-și dorească sau să-și închipuie, a fost pentru mîndria lor o „piatră de poticnire și o stîncă de cădere” -

Rom. 9:32,33; Isa. 8:14.

424. Cu toate acestea, orbirea lui Israel n-a fost decît o „orbire în parte” și nu o pierdere totală a vederii, pentru că mărturia Legii, a profețiilor și a apostolilor era deschisă tuturor, atît iudeilor cît și păgînilor și în decursul Vîrstei Evanghelice orice iudeu care voia să dea la o parte cu hotărîre negura prejudecăților și a mîndriei și să accepte cu umilință și cu recunoștință favoarea lui Dumnezeu împreună cu frații săi păgîni, putea s-o facă. Totuși, puțini au fost capabili să facă acest lucru și nici o *favoare* nu li se va acorda și nici un efort *special* pentru a-i convinge. ca națiune, despre adevăr sau pentru a le răsturna prejudecățile nu se va face, pînă cînd numărul deplin al neamurilor va fi intrat, sau, cu alte cuvinte, pînă cînd Israelul spiritual este complet.

425. De la respingerea lui Mesia - de cînd li s-a lăsat casa pustie - Israel n-a mai avut semne de favoare din partea lui Dumnezeu. Înșiși evreii trebuie să recunoască faptul că plînsetele, vaietele și rugăciunile lor au rămas fără răspuns și, după cum fusese prezis de profeți, ei au fost „de batjocură și de rîs” printre toate popoarele (1 Regi 9:6-9). Dacă înainte Dumnezeu le asculta rugăciunile, le auzea vaietele și-i aducea înapoi în țara lor, favorizîndu-i mereu, de atunci însă nu le-a mai dat atenție și nu le-a mai arătat *nici o favoare*. De cînd au strigat: „Sîngele lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Mat. 27:25) au fost sub o continuă pedeapsă, după cum fusese prezis, au fost împrăștiați și persecutați printre toate popoarele (Luc. 21:24). Acestea sînt faptele pe care oricine le poate citi în paginile istoriei. Să ne întoarcem acum la profeți și să vedem cît de amănunțit au fost

prezise aceste fapte și ce spun aceiași profeți cu privire la viitorul lor.

426. Prin profetul Ieremia, după ce i-a arătat lui Israel cum L-au părăsit, Dumnezeu a zis: „De aceea vă voi muta din țara aceasta într-o țară pe care n-ați cunoscut-o nici voi, nici părinții voștri și acolo veți sluji altor dumnezei (conducători), zi și noapte, căci *nu vă voi arăta favoare*” (King James). Aceste zile venită când au respins pe Mesia. Oricine poate să-și dea seama cât de literal s-a împlinit această amenințare și chiar ei trebuie să admită acest lucru. Această profecie nu se poate referi la nici una din captivitățile lor anterioare printre națiunile învecinate - în Siria, Babilon etc.. O atare concluzie ar fi contrară cuvintelor: „într-o țară pe care n-ați cunoscut-o *nici voi, nici părinții voștri*”. Avraam a venit din Ur al Caldeilor - Babilonia, iar Iacov din Siria (Deut. 26:5). Nici o altă captivitate nu se potrivește expresiei - țara pe care nici voi nici părinții voștri nu au cunoscut-o, decât risipirea lui Israel printre toate popoarele de la încheierea celor 1845 de ani de favoare a lor. Acest fapt, deci, pus în legătură cu acela că *nici o favoare* nu li s-a acordat, dovedește în mod categoric că această profecie privește împrăștierea de astăzi a lui Israel printre toate națiunile.

427. Dar, cu toate că Dumnezeu i-a lepădat din orice favoare pentru un anumit timp, totuși nu i-a lepădat pentru totdeauna, căci El spune (Ier. 16:14,15): „Iată vin zile, zice Domnul când nu se va mai zice: „Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe fiii lui Israel!” Ci se va zice: „Viu este Domnul, care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miazănoapte (din Rusia unde locuiesc aproape jumătate din evrei) și din toate țările

unde-i izgonise!" Căci îi voi aduce înapoi în țara lor, pe care o dădusem părinților lor".

428. Am putea cita multe declarații ale profetilor și ale apostolilor cu privire la întoarcerea finală a favorii lui Dumnezeu la Iacov sau Israel trupesc după alegerea întregului număr dintre neamuri pentru „corpul lui Christos”, dar cititorul va putea face singur acest lucru servindu-se de o concordanță sau de o Biblie cu trimeri. Printre cele mai clare relatări ale Noului Testament despre întoarcerea favorii lui Dumnezeu la Israel se află cele ale lui Iacov (Fapt. 15:14-16) și a lui Pavel (Rom. 11:26). Dar mai întâi trebuie să bea cele din urmă drojdii ale pedepsei lor, ceea ce se exprimă astfel în această remarcabilă profecie (vers. 18 - Cornilescu rev.): „De aceea, mai întâi le voi răsplăti *dublu* nelegiuirea și păcatul lor”. Cuvîntul evreiesc tradus aici prin „dublu” este *mishneh* și înseamnă o a doua porție, o repetiție. Înțeleasă astfel, declarația profetului este că de la timpul lepădării lor din orice favoare pînă la cel al întoarcerii lor în favoare va fi o repetiție, o *duplicare în timp* a istoriei lor precedente, pe parcursul căreia s-au bucurat de favoarea divină.

429. După cum se arată în diagrama de alături perioada favorii lor, de la începutul existenței lor naționale, la moartea lui Iacov, și pînă la sfîrșitul acestei favori, la moartea lui Christos în A. D. 33, a fost de 1845 ani și la această dată începe „dublul” (*mishneh-ul*) lor - repetarea sau dublarea aceleiași lungimi de timp, 1845 de ani, *fără favoare* - începînd. Acești 1845 de ani, socotiți de la A. D. 33, ne duc la A. D. 1878 ca fiind sfîrșitul perioadei lor de dizgrație - $33+1845 = \text{A. D. } 1878$.

430. Toate aceste puncte profetice din trecut sînt clar

„AMÎNDOUĂ CASELE LUI ISRAEL”
PARALELELE TIMPULUI

<p align="center">FAVOARE IUDAICĂ, AȘTEPTÎND ÎMPĂRĂȚIA 1845+3,5 ani</p>	<p align="center">PERIOADA EXISTENȚEI NAȚIONALE A COPILOR LUI IACOV, SUPRANUMIT ISRAEL, DE LA MOARTEA PATRIARHULUI IACOV</p>	i.Hr. 1813	A.D. 33	<p align="center">PERIOADA FAVORII CREȘTINE ȘI A ÎNALTEI. CHEMĂRI PENTRU CREDINCIOȘI, DE LA MOARTEA LUI MESIA PÎNĂ LA RESPINGEREA ȘI CĂDEREA BABILONULUI</p>	<p align="center">FAVOARE CREȘTINĂ, AȘTEPTÎND ÎMPĂRĂȚIA CU DURATA „DUBLULUI” IUDAIC-1845 + 3,5 ani</p>
		A.D. 29	A.D. 1874		
		A.D. 33	A.D. 1878		
<p align="center">SECEȘ IUDAIC 3,5+3,5+33=40 ani</p>	<p align="center">CĂDEREA LUI ISRAEL ZILELE RĂZBUNĂRII LUCA 21:22 UN TIMP DE STRÎMTORARE ȘI RĂSTURNAREA FINALĂ</p>	A.D. 36	A.D. 1881	<p align="center">CĂDEREA BABILONULUI ZILELE RĂZBUNĂRII DANIEL 12:1 UN TIMP DE „STRÎMTORARE CUM N-A MAI FOST DE CÎND SÎNT POPOARELE”</p>	<p align="center">SECEȘ CREȘTIN 3,5+3,5+33=40 ani</p>
		A.D. 70	A.D. 1915		
		A.D. 33	A.D. 1878		
A 70-a săptămîină	+ ÎMPĂRĂTUL A INTRAT +	+ ÎMPĂRĂTUL A INTRAT +			

* Vezi prefața autorului (1916).

marcate și trebuie să ne așteptăm să vedem unele dovezi despre întoarcerea favorii lui Dumnezeu la Israel trupesc („Iacov”) în A. D. 1878 sau în jurul acestei date. Într-adevăr, găsim aceste dovezi în faptul că privilegiile ce le-au fost refuzate timp de veacuri sînt dăruite acum evreilor în Palestina. Da, chiar în acel an - 1878, cînd „dublul” lor se sfîrșea și cînd se cuvenea ca favoarea lui Dumnezeu să se întoarcă la acest popor - a avut loc „Congresul Națiunilor de la Berlin”, la care lordul Beaconsfield (un evreu), pe atunci prim-ministru al Angliei, a fost figura centrală și a avut rolul principal. Acolo Anglia și-a asumat protectoratul general asupra provinciilor asiatice ale Turciei, printre care se afla și Palestina, iar guvernul turc a adus amendamente legilor privitoare la străini, ceea ce amelioră mult situația evreilor care locuiau atunci în Palestina și deschise în parte ușa pentru a permite și altora să se stabilească acolo, cu privilegiul de a deține proprietăți funciare. Înainte de aceasta evreul era doar „un cîine”, bun să fie pălmuit, lovit cu piciorul în spate și înjurat de cîrmuitorul mahomedan și era lipsit de cele mai comune privilegii de existență în pămîntul sfințit pentru el de amintirile trecutului și de făgăduințele privitoare la viitor.

431. În același timp, cînd poarta Palestinei le era astfel deschisă, o crudă persecuție s-a ridicat împotriva lor în România și în Germania și în special în Rusia, care se întetește din ce în ce mai mult. Prin reglementări succesive ale acestor guverne ei au fost despuiți de drepturi și privilegii și de asemenea sînt huiduiți de vecinii lor pînă cînd se văd obligați să plece în număr mare. Dar fără indoială că această persecuție a fost și o favoare pentru ei, căci i-a făcut să privească spre

Ierusalim și spre legământul lor, aducându-le aminte că sînt moștenitorii unor bogate și sigure făgăduințe pămîntești.

432. Să ne amintim însă că A. D. 1878 a fost numai punctul de cotitură al reîntoarcerii favorii la Israel trupesc. Am învățat deja în studiul nostru despre „timpurile neamurilor” că Ierusalimul și poporul lui vor continua să fie călcați în picioare - controlați și oprimați de neamuri - „pînă se vor împlini vremurile neamurilor” (Luc. 21:24) și prin urmare, cu toate că favoarea a fost convenită și a început în A. D. 1878, evreii nu vor reîntra în *deplina favoare* decît după A. D. 1915. Astfel, deci, înălțarea lor din nou în favoarea divină se va face treptat, după cum și căderea lor s-a făcut treptat. Să reținem de asemenea că aceste două perioade, cea a căderii și cea a ridicării lor, au exact aceeași lungime - căderea a fost treptată, cu o repeziciune crescîndă timp de *treizeci și șapte de ani* de la A. D. 33, cînd favoarea lor națională a încetat, pînă la A. D. 70, cînd existența lor națională a luat sfîrșit și Ierusalimul a fost în întregime nimicit. Istoria marchează astfel începutul și sfîrșitul căderii lor, în vreme ce profețiile marchează cele două sfîrșituri, ale ridicării lor, - 1878 și 1915 - arătînd o paralelă exactă de treizeci și șapte de ani. Aceasta este o parte suplimentară a *mishneh-ului* („dublului”) lor amintit de profet.

433. Cu toate că punctele de cotitură ale vîrstelor Iudaică și Evanghelică sînt astfel clar marcate la A. D. 33 și la A. D. 1878, respectiv prin respingerea lui Israel și întoarcerea favorii asupra lor, totuși lucrarea fiecăreia din aceste vîrste se suprapune peste vîrsta care urmează. Astfel, punctul de cotitură al Vîrstei Iudaice fiind atins, peste vîrsta lor după aceea s-a suprapus deschiderea

Vîrstei Evanghelice, întocmai cum favoarea lor în revenire, care este una din trăsăturile de început ale Vîrstei Milenare, se suprapune peste încheierea sau secerișul Vîrstei Evanghelice. În decurs de treizeci și șapte de ani (de la A. D. 33, sfîrșitul favorii lor naționale, și pînă la A. D. 70, răsturnarea lor completă) Israel, cu excepția rămășiței credincioase, a fost în cădere iar păgînii credincioși au fost în ridicare. Vîrsta Iudaică se termina și Vîrsta Evanghelică începea. Acum (de la A. D. 1878 la A. D. 1915) Vîrsta Evanghelică este în terminare, urgiile sînt în pregătire și vin asupra așa zisei creștinătăți, cu excepția rămășiței credincioase, în timp ce lucrarea de restabilire pentru Israel și pentru tot poporul se pregătește. Asta înseamnă că datele A. D. 33 și A. D. 1878 marchează cînd a început lucrarea fiecărei vîrste, deși lucrarea de seceriș a vîrstei precedente și de ardere a restului a fost îngăduită să continue în ambele cazuri timp de 37 de ani în noua vîrstă. Astfel, suprapunerea dispensațiilor, ca și semnul sfîrșitului fiecăreia, sînt clar definite.

434. O dublă lucrare ține de fiecare din aceste perioade de suprapunere: dărîmarea vechii ordini sau dispensații și stabilirea celei noi. Și deoarece Vîrsta Iudaică și iudeii au fost numai tipuri sau umbre, trebuie să ne așteptăm ca rezultatele de acum să fie de-o întindere mult mai mare decît cele de atunci și chiar așa este. Această dublă lucrare este arătată în cuvintele profetului Isaia: (1) „Căci o zi de răzbunare este în inima mea și (2) anul celor răscumpărați ai mei a venit” (Isa. 63:4 - King James).

435. Aceasta nu este o corespondență șiret născocită ca să corespundă faptelor, pentru că multe din aceste

paralele și alte adevăruri au fost văzute de profeti și predicate așa cum sînt învățate aici cu cîțiva ani înainte de A. D. 1878 - acest an fiind anunțat ca timpul întoarcerii favorii la Israel înainte ca ea să fi venit și înainte ca vreun eveniment să o fi arătat. Autorul acestui volum a publicat sub formă de broșură aceste concluzii deduse din Scripturi în primăvara A. D. 1877.

436. Mărturia putea fi chiar mai puternică și totuși să fie ținută secretă pînă la *timpul cuvenit* prezent cînd cunoștința este crescută și pentru ca înțeleptul (în adevărata înțelepciune cerească) să înțeleagă. Cunoaștem anul exact al respingerii lui Israel - da, cunoaștem chiar și ziua -, că trebuia ca ei să aibă un *mishneh* sau dublu profetul o declară explicit; că această perioadă paralelă are o lungime de 1845 ani și că s-a terminat în A. D. 1878 și că el (anul 1878, n. e.) a fost marcat prin favoare, am arătat în mod clar, credem. Amintiți-vă de asemenea că profesorul Delitzsch și-a publicat traducerea Noului Testament în evreiește de la sfîrșitul „dublului” lor încoace, traducere care este deja în mîinile a mii de evrei și trezește interes. Amintiți-vă mai departe că cea mai mare mișcare creștină printre evrei, din zilele apostolilor și pînă astăzi, condusă de Rabinowitsch și alții, face progres în Rusia și că începutul ei avu loc puțin timp după A. D. 1878, cînd „dublul” lui Israel s-a sfîrșit, cam la tot atît timp cît timpul scurs de la respingerea lui Israel în A. D. 33 pînă la deșteptarea printre neamuri.

437. Gîndiți-vă acum la cuvintele apostolului care arată clar că ei au fost lepădați din favoarea divină și din LEGĂMINTELE PĂMÎNTEȘTI CARE SÎNT ÎNCĂ ALE LOR pînă ce plinătatea sau numărul deplin al neamurilor va fi intrat - pînă la sfîrșitul chemării *Evangheliei* - și veți

vedea atunci că A. D. 1878 este o dată însemnată, de un adînc interes pentru Israelul spiritual cît și pentru Israelul trupesc.

438. Totuși, după cum nimeni altul afară de Domnul nostru Isus n-a cunoscut importanța sfîrșitului Vîrstei Legii și începutul Vîrstei Evanghelice (chiar și apostolii au cunoscut în parte și au văzut neclar pînă după Rusali), tot așa ne putem aștepta acum ca numai corpul lui Christos, uns cu același Spirit, să vadă clar terminarea Vîrstei Evanghelice și marea ei însemnătate. Sărmanii evrei și mulți dintre creștinii pretinși nu cunosc nici măcar marea schimbare dispensațională ce-a avut loc la prima venire - terminarea Vîrstei Iudaice și deschiderea Vîrstei Evanghelice. Și, întocmai la fel acum, puțini știu sau vor ajunge să știe - înainte ca evidențele exterioare să dovedească acest lucru vederii lor naturale, că noi sîntem acum la sfîrșitul sau în „secerișul” Vîrstei Evanghelice și că A. D. 1878 marchează un punct atît de important. De altminteri nici n-a fost prevăzut ca și alții, în afară de numărul mic de credincioși, să poată vedea și să cunoască și să nu fie în întuneric cu lumea: - „Vouă v-a fost dat să cunoașteți”, a spus Domnul nostru (Mat. 13:11).

439. Dar unii, probabil, ar putea spune: cu toate că Ieremia a fost cu adevărat un profet al lui Dumnezeu, a cărui mărturie cu privire la „*mishneh*”-ul sau dublarea experiențelor lui Israel trebuie să fie respectată, noi vom considera dovada încă și mai puternică dacă un alt profet a menționat același lucru. Acestora le răspundem că mărturia unui singur profet vrednic de încredere este o temelie bună și suficientă pentru credință și că multe dovezi însemnate despre întîia venire n-au fost prezise

decît de un singur profet. Totuși Dumnezeu, care este bogat în îndurare și plin de milă, a avut în vedere slăbiciunea credinței noastre și a răspuns în avans la rugăciunea inimii noastre, care pretinde mai mult decît o singură mărturie.

440. Să ne întoarcem acum la profeția lui Zaharia 9:9-12 (Cornilescu rev.). În vedenia profetică el merge alături de Isus cînd acesta se suie la Ierusalim în A. D. 33, cinci zile înainte de răstignirea Sa (Ioan 12:1-12), și profetul strigă poporului: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, împăratul tău vine la tine; El este drept, aducînd mîntuire, smerit și călare pe un măgar”. Observați vădita împlinire a acestor cuvinte în Matei 21:4-9,43; Ioan 12:12-15, Luca 19:40-42. Fiecare trăsătură s-a împlinit - pînă și strigătele. Cînd poporul striga „Osana!” fariseii i-au cerut lui Isus să-i certe, dar El a refuzat și a răspuns: „De vor tăcea aceștia, pietrele vor striga!” Pentru ce? Pentru că fusese profețit că va trebui să se strige și fiecare punct al profeției trebuie să se împlinească. Fie ca această particularitate a detaliului în împlinirea profețiilor să ne dea încredere în cele spuse de Zaharia și de alți profeți.

441. După ce le-a arătat pe scurt consecințele rele care vor urma respingerii regelui lor (Zah. 9:10), profetul, vorbind pentru Iehova, li se adresează în aceste cuvinte (vers. 12 - King James): „Întoarceți-vă la fortăreață (la Christos), voi prizonieri ai speranței; Chiar astăzi vă spun că îți voi răsplăti DUBLU”. Cuvîntul „dublu” este aici același cuvînt întrebuintat de Ieremia - „*mishneh*” - o repetiție sau o altă porțiune egală. Israeliiți erau de mulți ani sub jugul roman, dar erau

„prizonieri ai speranței”, sperînd în venirea unui rege care să-i elibereze și să-i înalțe la promisa stăpînire a pămîntului. Acum regele lor, turnul lor întărit, venise, dar atît de blînd și de modest încît în mîndria inimii lor n-au putut recunoaște în El pe acela care trebuia să-i elibereze. Mai mult decît atît, ei erau prizonierii păcatului și acest Eliberator voia să le aducă totodată și această mai mare eliberare. Domnul nostru fusese cu ei trei ani și jumătate împlinind în mijlocul lor Scripturile și acum venea pentru ei proba din urmă și finală - erau ei gata să-L primească pe El, Unsul lui Iehova, ca pe regele lor? Știința mai dinainte a lui Dumnezeu că ei îl vor respinge pe Mesia este arătată prin cuvintele profetului: „Chiar astăzi vă spun că îți voi răsplăti dublu”.

442. Această profeție nu numai că nu lasă nici o îndoială că acolo este vorba de un dublu - un duplicat al pedepsei, adăugat la experiența lui Israel din cauză că l-a respins pe Mesia -, dar ea marchează de asemenea ziua exactă cînd începe el (duplicatul - n. e.) și face dublu de puternice, exacte și clare concluziile trase din profeția lui Ieremia și întărite prin cuvintele Domnului nostru: „Iată că vi se lasă casa pustie”.

443. Să ne amintim aceste cuvinte ale Domnului nostru din momentul acela: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi, cum își strînge găina puii sub aripi și n-ai vrut! Iată, că vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea, pînă cînd veți zice (din inimă): Binecuvîntat este Cel ce vine în numele Domnului!” (Mat. 23:37-39). Citim, de asemenea, că în ultima zi a încercării lor, „cînd s-a apropiat de cetate (călare pe un măgar) și a văzu-

t-o, Isus a plîns pentru ea, zicînd: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sînt pentru pacea ta! Da, dar acum *ele sînt ascunse de ochii tăi*” (Luc. 19:41,42 - Cornilescu rev.). Bindecuvîntat fie Dumnezeu, acum „dublul” lor este complet, putem vedea că orbirea lor începe să dispară. Acest fapt, de asemenea, bucură și pe cei sfinți pentru ei înșiși, fiindcă știu și înțeleg că gloriificarea corpului lui Christos se apropie.

444. Însă Tatăl nostru plin de iubire, care dorește ca inimile noastre să fie întemeiate și întărite mai presus de îndoială asupra micului punct care determină și dovedește atît de mult, ne-a trimis cuvînt cu privire la „dublul” lui Israel printr-un altul dintre cei mai onorați slujitori ai Săi - profetul Isaia.

445. Acest profet consemnează punctul său de vedere cu privire la acest sfîrșit, la timpul cînd „dublul” (*mishneh*-ul) a fost împlinit - A. D. 1878 - și, adresîndu-ni-se nouă, care trăim acum, ne dă mesajul lui Dumnezeu, zicînd: „Mîngîiați, mîngîiați pe poporul meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți liniștitor Ierusalimului și strigați către dînsul că *timpul său stabilit s-a împlinit*, că nelegiuirea lui este iertată, căci a primit din mîna Domnului „DUBLU”*, pentru toate păcatele lui” - Isa. 40:1,2 - King James.

446. Cel ce studiază profețiile trebuie să observe că profeții își modifică punctul de vedere al exprimării, vorbind uneori la viitor despre lucruri viitoare și alteori asumîndu-și o poziție viitoare și vorbind din acel punct de vedere asumat (Rom. 4:17). Isaia, de exemplu, vorbind

---

*Cuvîntul ebraic tradus aici prin „dublu” este *kephel* și înseamnă *dublu* în sensul unui lucru care a fost îndoit prin mijloc.

despre nașterea lui Isus se plasează pe sine în momentul când pruncul este culcat în iesle, când zice: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui”, etc. (Isa. 9:6). Cartea Psalmilor nu poate fi înțeleasă dacă nu se recunoaște acest principiu. Nu se poate da o mai bună ilustrație despre acest principiu al diferitelor puncte de vedere profetice decât cele trei profeții privitoare la „dublul” lui Israel, deja arătate. Ieremia a prezis că vor veni zile când Dumnezeu îi va împărștia printre toate popoarele și că după ce vor fi primit „DUBLUL” îi va strînge iarăși printr-o mai mare desfășurare a puterii în favoarea lor decât atunci când au fost scoși din robia Egiptului. Zaharia vorbește ca și cum ar trăi în timpul când Christos s-a oferit pe Sine lui Israel ca regele lor și ne spune că atunci, *chiar în aceeași zi*, „dublul” lor a început să se socotească. Isaia se situează alături de noi în A. D. 1878 și ne atrage atenția asupra faptului că Dumnezeu are deja plănuț un timp fixat sau stabilit pentru a favoriza pe Israel și că acest timp hotărît a fost după un „dublu” sau duplicat (copie - n. e.) a favorii lor precedente și ne spune că noi trebuie acum să dăm lui Israel vestea mîngîietoare că „dublul” lui este complet - că timpul stabilit pentru el s-a împlinit. Ar fi într-adevăr greu de spus care anume dintre aceste trei profeții este cea mai puternică și cea mai importantă. Fiecare dintre ele este importantă și fiecare este puternică prin ea însăși, dar combinate împreună ele formează o frînghie împletită în trei, de o tărie minunată pentru copilul lui Dumnezeu umil, studios și încrezător.

447. Tăria acestor cuvinte profetice crește dacă ne amintim că acești profeți nu numai că au trăit și au scris aceste lucruri la intervale de sute de ani, ci și că ei scriau

lucruri cu totul contrare aşteptării iudeilor. Cei ce nu pot să vadă în această clară şi armonioasă mărturie degetul şi procedeele lui Dumnezeu sînt desigur fără credinţă şi *zăbavnici cu inima* în a crede tot ceea ce Dumnezeu a vestit prin profeţi.

448. Dacă cineva ar obiecta că Congresul de la Berlin şi efectele lui nu sînt dovezi suficiente pentru a marca începutul întoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel, răspundem că el a marcat mult mai bine întoarcerea favorii decît a fost marcată nefavoarea prin intrarea Domnului nostru în Ierusalim, călare pe măgar. Nici unul nici altul din aceste evenimente n-a fost recunoscut ca o împlinire a profeţiei la vremea cînd s-au petrecut. Astăzi persoanele care au cunoştinţă despre împlinirea dublului sînt cu mii şi mii mai multe decît cele care ştiau înainte de Rusalii că dublul *a început* atunci. Vedem astfel că pruncul despre care Simeon a zis că este rînduit spre *căderea* şi spre *ridicarea din nou* a multora din Israel (Luc. 2:34 - King James) a fost chiar *căderea* sau piatra de poticnire pentru Israel trupesc ca naţiune şi am văzut cum, în calitate de Cap şi Căpetenie a Israelului spiritual, El va fi Eliberatorul casei trupesti pentru a o ridica din nou şi a restaura toate lucrurile după ce „timpul stabilit” al evreilor, „dublul” lor, este complet. Vedem acum „dublul” complet şi favoarea spre Israel începînd. Văzînd împlinirea acestor cuvinte ale Tatălui nostru inimile noastre pot să cînte:

„Temelia credinţei voastre sfinţilor
Este pusă în Cuvîntul Domnului”.

449. În timp ce observăm astfel căderea lui Israel din favoare, pierderea ce-a urmat acestei căderi şi cauza tuturor acestor lucruri, să nu uităm că şi aici el prefigura

pe Israelul spiritual nominal și că aceiași profeți au prezis poticnirea și căderea *ambelor* case ale lui Israel - „El va fi o piatră de poticnire și o stîncă de cădere, pentru *amîndouă* casele lui Israel” - Isa. 8:14 Cornilescu rev.

450. Este de asemenea adevărat, și pentru aceleași motive, că după cum a fost o lepădare și o cădere a Israelului trupesc nominal, cum am văzut, tot așa este o lepădare și o cădere a Israelului spiritual nominal, Biserica evanghelică nominală. Lepădarea și căderea unuia sînt tot atît de viu reprezentate în Scripturi ca ale celuilalt. Și după cum o rămășiță din Israelul trupesc a fost ferită de orbire și de cădere prin umilință și credință, tot așa o rămășiță asemănătoare din Israelul nominal spiritual va fi ferită de orbirea și căderea mulțimii nominale în „secerișul” sau încheierea acestei vîrste. Astfel, cei din urmă membri ai adevăratei Biserici, corpul lui Christos, trebuie să fie separați de biserica nominală - pentru a fi uniți cu Capul lor glorificat. Numai aceștia (rămășița aleasă din Israelul trupesc la căderea lui și numărul mic al credincioșilor din Vîrsta Evangheliei, inclusiv rămășița în viață la încheierea ei) constituie adevăratul „Israel al lui Dumnezeu” (Gal. 6:16). Ei sînt Alesul - justificați prin credință în lucrarea ispășitoare a lui Christos, chemați să participe la jertfă, să fie împreună moștenitori cu Christos, aleși prin credință în adevăr, sfințiți prin Spiritul adevărului și credincioși chiar pînă la moarte. O dată cu terminarea alegerii acestei clase, în secerișul acestei vîrste, se poate aștepta o mare zguduire printre „grîu” și „neghină” pentru că multe favoruri divine, acordate în mod special din cauza *micului număr de credincioși*, vor fi retrase

mulțimii nominale, când turma mică, pentru dezvoltarea căreia ele fuseseră acordate, va fi fost completată.

451. Ar trebui, totuși, să ne așteptăm ca ordinea de aici să fie ca în secerișul iudaic tipic, o lucrare de separare, în împlinirea cuvintelor profetului: „Adunați-Mi pe *credincioșii Mei* care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Ps. 50:5 - Cornilescu rev.). Și după cum A. D. 33 înseamnă abandonarea casei *nominale* iudee în dizgrație, în distrugere și răsturnare ca sistem, tot așa data care-i corespunde, A. D. 1878, înseamnă începutul dizgrației, distrugerii și răsturnării Israelului spiritual *nominal*, despre care vom avea mai multe de spus în capitolele următoare.

Demonstrație matematică

452. Deoarece susținem că dovada precedentă este convingătoare și satisfăcătoare, vrem acum să dovedim cronologic, întâi, că Vîrsta Iudaică a avut o lungime de 1845 ani, cu începere de la moartea lui Iacov pînă cînd casa li s-a lăsat pustie, cînd *dublul* lor sau partea a doua a început să se socotească, și, al doilea, că acest *dublu* s-a sfîrșit în A. D. 1878 și că atunci favoarea a fost convenită să înceapă - ceea ce este în același timp dovada încheierii favorurilor Vîrstei Evanghelice.

453. În realitate al doilea punct nu are nevoie de nici o dovadă. Prin faptul că Domnul nostru a murit în A. D. 33 este ușor să adăugăm 1845 ani la acești 33 ani pentru a găsi anul A. D. 1878 care este anul cînd favoarea pentru Israel a fost convenită să înceapă, cu condiția să putem dovedi prima noastră afirmație, că perioada în care Israel a așteptat împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu *sub favoarea Sa* a fost de 1845 de ani.

454. Lungimea acestei perioade este pe deplin dovedită în capitolul despre cronologie, exceptînd un singur punct, adică partea cuprinzînd perioada de la moartea lui Iacov la ieșirea din Egipt. Această perioadă a fost ascunsă sau acoperită într-un mod oarecum special, pînă de curînd. Pînă ce ea a fost observată, lungimea Vîrstei Iudaice n-a putut fi cunoscută și fără ea dublul ei nu s-ar fi putut măsura, chiar dacă profețiile privind acest „dublu” ar fi fost remarcate și înțelese. Cronologia merge fără piedici pînă la moartea lui Iacov, însă de la acea dată pînă la ieșirea din Egipt nu există nici o înregistrare completă. Diferite fragmente ne-au fost date ici și colo, dar nici un fir continuu prin care să putem ști cu siguranță. Pentru acest motiv am fost nevoiți ca acest punct al tabelului cronologic să-l căutăm în Noul Testament și acolo am primit ajutorul apostolilor inspirați care ne-au dat veriga de legătură. Am învățat astfel că de la legămîntul încheiat cu Avram, la moartea lui Terah, tatăl său, pînă la exodul lui Israel din Egipt au fost patru sute treizeci (430) de ani - Gal. 3:17.

455. Perioada ascunsă, cuprinsă între moartea lui Iacov și ieșirea din Egipt, o găsim exact calculînd mai întîi perioada care desparte moartea lui Terah de cea a lui Iacov și scăzînd acest număr de ani din 430 de ani care formează perioada între moartea lui Terah și ieșirea din Egipt.

456. Avram avea 75 de ani cînd legămîntul a fost încheiat cu el la moartea lui Terah (Gen. 12:4) iar Isac s-a născut 25 de ani după aceea (Gen. 21:5). Prin urmare:

De la Legămînt pînă la nașterea lui Isac . . . . . 25 ani

De la nașterea lui Isac la cea a lui

Iacov (Gen. 25:26) . . . . . 60 ani

De la nașterea lui Iacov pînă la moartea sa (Gen. 47:28)	147 ani
Totalul anilor de la legămîntul avramic pînă la moartea lui Iacov	232 ani
De la Legămînt pînă în ziua cînd Israel a părăsit Egiptul (Gen. 12:41), la Paști	430 ani
Dacă se scade perioada cuprinsă între încheierea Legămîntului și moartea lui Iacov . .	232 ani
Perioada dintre moartea lui Iacov și ieșirea din Egipt a fost de	198 ani

457. Astfel orice dificultate în ce privește durata existenței naționale a lui Israel este înlăturată. Nu există nici o îndoială că perioada cuprinsă între moartea lui Iacov și exod a fost ascunsă pînă cînd a sosit timpul cuvenit ca să fie văzută. Să adăugăm acum perioadele arătate în tabela cronologică, după cum urmează:

Perioada de la moartea lui Iacov la Exod . . .	198 ani
Israel în pustiu	40 ani
Pînă la împărțirea Canaanului	6 ani
Perioada judecătorilor	450 ani
Perioada regilor	513 ani
Perioada pustiirii	70 ani
De la anul întii al lui Cyrus pînă la Anno Domini (A. D., anul Domnului - n. e.) . .	536 ani
Totalul anilor de la moartea lui Iacov pînă la anul 1 al erei creștine (A. D. 1)	1813 ani
De la anul 1 (A. D. 1) pînă la răstignire, la Paști în primăvara anului A. D. 33	
- ani compleți, timp bisericesc iudaic*	32 ani
Totalul perioadei așteptării împărăției de către Israel sub favoarea și recunoașterea lui Dumnezeu	1845 ani

*Anul bisericesc iudaic începea primăvara, iar Paștele

458. Pentru a găsi măsura *dublului* lor, când favoarea a fost convenită să se întoarcă și a început față de Israel și când, prin urmare, a început să se îndepărteze de Israelul *spiritual nominal*, numărăm 1845 de ani cu începere din primăvara anului A. D. 33 și obținem data Paștelui din A. D. 1878 (1878 d. Chr.). Ridicarea lor din nou, de la 1878 la 1915* (an care încheie timpurile neamurilor) sub favoarea Regelui pe care l-au respins, dar pe care îl vor recunoaște de la acel timp, corespunde în lungime celor treizeci și șapte de ani ai căderii lor, din ziua când casa li s-a lăsat *pustie*, în anul A. D. 33 pînă la completa lor răsturnare ca popor în anul A. D. 70.

459. Am examinat deja mai multe paralele izbitoare între *Vîrsta Iudaică*, umbră sau tip, și *Vîrsta Evanghelică*, realitate sau antitip, și iată că acum am dovedit o altă paralelă: *lungimile celor două vârste corespund exact* - Biserica evanghelică fiind chemată în decursul „*mishnehului*” lui Israel sau al *dublului* său de *dizgrație*. Dacă și alte corespondențe sînt izbitoare, acelea însă care se referă la trăsăturile ce încheie cele două vârste sînt în mod special așa - „*secerișurile*” lor, *secerătorii* lor, *lucrarea* lor și *timpul* acordat, totul servește să ne dea o *schiță clară* despre *lucrarea finală* de îndeplinit în *secerișul* care este sfîrșitul acestei vârste. Rețineți cu atenție corespondențele acestor două *secerișuri*, pe care le vom recapitula pe scurt.

Recapitularea paralelelor secerișului

460. *Vîrsta Iudaică* s-a terminat cu un „*seceriș*”,

---

aveau loc în a 15-a zi a primei luni a fiecărui an nou (bisericesc).

*Vezi prefața autorului (1916)

Domnul nostru și apostolii făcînd lucrarea de secerare a rodului al cărui sămînță fusese semănată de Moise și de profeți. „Ridicați-vă ochii (zice Isus) și priviți holdele care sînt albe acum, gata pentru seceriș”. „Eu v-am trimis să secerati ce n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor” (Ioan 4:35-38 - Cornilescu rev.). Sfîrșitul Vîrstei Evanghelice este de asemenea numit un seceriș: „Secerișul este sfîrșitul lumii (vîrstei)”. „La timpul secerișului voi zice secerătorilor: „Pliviți întii neghinele și le legați snopi . . . iar grîul adunați-l în grînarul Meu” - Mat. 13:39,30 - Sfînta Scriptură 1874.

461. Ioan a prezis munca secerișului iudaic și rezultatul ei, zicînd (Mat. 3:12 - King James): „Acela își are vînturătoarea în mînă și își va curăți aria cu desăvîrșire și își va strînge grîul (pe adevărații israeliți) în grînar (biserica creștină), dar pleava (ce a fost respins din națiune) o va arde într-un foc care nu se stinge (o strîmtorare care i-a consumat ca națiune)”. Aici a avut loc botezul cu Spiritul Sfînt și cu foc - Spiritul Sfînt care a venit asupra „israeliților adevărați” la Rusalii și focul necazului care a venit asupra tuturor celorlalți pe perioada celor treizeci și șapte de ani care au urmat după respingerea lor (Mat. 3:11). În această strîmtorare Israel a fost distrus *ca națiune*, dar nu ca indivizi. Apocalipsa vorbește despre secerarea acestei vîrste cu secerea ascuțită a adevărului, căci *timpul secerișului* a venit, și arată că o dublă lucrare trebuie să se facă, o parte din această muncă privește via pămîntului, deosebită de via adevărată sădită de Tatăl, Christos Isus și membrii Săi sau coardele sale (Ioan 15:1-6). Este scris că secerișul acestei vîrste este al grîului și al neghinei (Mat. 13:24-30,36-39), pe cînd cel din Vîrsta Iudaică a

fost numit al grîului și al plevei. Și cum atunci pleava predomina foarte mult, asemănarea și paralelismul, atît de pronunțate în toate celelalte trăsături, implică sau arată că neghina va fi de asemenea mult mai abundentă decît grîul în acest seceriș.

462. Secerișul iudaic, în total o perioadă de patruzeci de ani, a început cu misiunea Domnului nostru și s-a sfîrșit cu lepădarea Israelului nominal, cu prăbușirea lui și cu distrugerea cetății lor, îndeplinită de romani în A. D. 70. Secerișul acestei vîrste a început cu prezența Domnului nostru, la începutul Marelui Jubileu al Pămîntului, în A. D. 1874, după cum se arată în capitolul VI, și se sfîrșește cu răsturnarea puterii neamurilor - în A. D. 1914, la fel o perioadă de patruzeci de ani - ceea ce formează o altă minunată paralelă a celor două vîrste*.

463. Dar, în vreme ce secerișul iudaic a început cu misiunea Domnului nostru, în vreme ce favoarea lui Dumnezeu a fost retrasă sistemului lor nominal trei ani și jumătate după aceea iar acest fapt a fost urmat de treizeci și șapte de ani de strîmtorare asupra acestui sistem, o favoare specială a continuat totuși pentru indivizii din această națiune, cărora chemarea pentru înalta poziție de împreună moștenitori cu Christos le-a fost rezervată în mod exclusiv trei ani și jumătate după ce Domnul nostru fusese respins de ei și după ce El i-a respins - confirmînd astfel promisiunea lui Daniel (9:27) că favoarea va dăinui asupra poporului său pînă la sfîrșitul săptămînii a șaptezecoa, în mijlocul căreia Mesia a fost tăiat. Această promisiune s-a împlinit pentru tot grîul adevărat, pe cînd *sistemul* care conținea acest grîu a fost condamnat și lepădat la mijlocul

*Vezi prefata autorului (1916)

săptămîinii. Secerarea grîului Vîrstei Iudaice, care a început cu misiunea Domnului nostru, a durat mai mulți ani, cu toate că favoarea specială a încetat trei ani și jumătate după moartea lui Christos. Focul a început de atunci să se aprindă asupra acestei națiuni, dar n-a atins furia lui teribilă decît după ce aproape tot grîul acestei națiuni a fost adunat în grînar.

464. Perioade asemănătoare se disting în secerișul vîrstei care se termină acum, corespunzătoare trăsăturilor acestui seceriș. Toamna anului 1874, unde ciclurile jubileului arată că Domnul nostru a fost convenit să fie prezent, corespunde timpului botezului Său și ungerii Sale cu Spiritul Sfînt, cînd a devenit Mesia, Prințul (Dan. 9:25) și cînd și-a început lucrarea de Secerător al secerișului iudaic. Primăvara anului A. D. 1878 (trei ani și jumătate după aceasta) corespunde datei cînd Domnul nostru, călare pe măgar, și-a luat oficiul de rege, a curățat templul de schimbătorii de bani și cînd, deplîngînd cetatea, a lăsat în paragină această biserică nominală sau împărăție. La această dată, A. D. 1878, sistemul bisericii nominale a fost „vărsat” (Apoc. 3:16), de atunci ei nu mai sînt purtătorii cuvintelor lui Dumnezeu, nici recunoscuți de El, în nici o măsură. Cei trei ani și jumătate, începînd din primăvara anului A. D. 1878 și terminîndu-se în octombrie A. D. 1881, corespund celor trei ani și jumătate în decursul cărora favoarea a continuat pentru iudei ca indivizi în jumătatea ultimă a celei de a șaptezecă săptămîină de favoare a lor. După cum în tip această dată - trei ani și jumătate după moartea lui Christos - a marcat sfîrșitul oricărei favori speciale pentru iudei și începutul favorii pentru neamuri, la fel recunoaștem anul A. D. 1881 ca marcînd

sfârșitul favorii speciale pentru neamuri - sfârșitul „înaltei chemări” sau invitații la binecuvântările speciale ale acestei vârste - de a deveni împreună moștenitori și părtași ai naturii divine. După cum am văzut, această dată marchează o mare mișcare spre creștinism printre poporul evreu, cunoscută sub numele de „mișcarea Chișinău”. Acum strămtorarea peste creștinătatea nominală este iminentă, însă furtuna este ținută pe loc pînă cînd grîul este adunat în grînar, pînă cînd trimișii lui Dumnezeu pecetluiesc pe slujitorii Săi în frunte (în intelect) cu adevărul - Apoc. 7:3.

465. Trăsăturile acestui seceriș, corespunzătoare cu ale secerișului iudaic, au fost de asemenea foarte remarcabile în ceea ce privește propovăduirea ce s-a făcut. În primii trei ani și jumătate ai secerișului iudaic subiectul special al Domnului și al ucenicilor Săi era *timpul* și faptul *prezenței* lui Mesia. Vestea lor era: „S-a împlinit vremea”, Eliberatorul a venit (Marc. 1:15; Mat. 10:7). La fel s-a întîmplat și în acest seceriș. Pînă la A. D. 1878 mesajul nostru, în esență, așa cum este prezentat aici, deși mai puțin clar, a fost profețiile timpului și faptul prezenței Domnului. De atunci lucrarea s-a lărgit și vederea altor adevăruri a devenit mai luminoasă și mai clară, însă aceleași fapte și aceleași Scripturi, învățînd același *timp* și aceeași *prezență* rămîn neîndoielnice și incontestabile. După cum favoarea care s-a prelungit pentru fiecare individ din Israel - după ce favoarea fusese retrasă casei lor nominale - n-a intenționat să convertească și să reformeze *sistemul lor nominal bisericesc*, nici să le acorde speranță de schimbare a plevei lor în grîu, ci a fost intenționată numai să permită separarea și strîngerea fiecărui bob de grîu copt, tot așa în acest

seceriș scopul favorii îmbelșugate și continue (a luminii adevărului) în timpul prezent nu este să convertească secte întregi sau să facă reforme naționale, ci, dimpotrivă, să separe complet în acest seceriș clasa grîului de clasa neghinei. Ele au crescut împreună una lîngă alta, timp de veacuri, și o sectă *pură*, care să conțină numai grîu fără neghină, nu a existat. Însă acum, la seceriș, despărțirea trebuie să vină și cernerea va fi teribilă. Ea va cere în multe cazuri smulgerea din rădăcini a prietenilor pămîntești și ruperea legăturilor celor mai delicate; această separare o va face *adevărul*. Prezicerea Domnului cu privire la „seceriș” la prima Sa venire va fi adevărată din nou în secerișul prezent (vezi Mat. 10:35-38; Luc. 12:51-53). Și după cum atunci adevărul a pus pe tată împotriva fiului, pe fiică împotriva mamei, pe soacră împotriva nurorii, tot așa, din nou, dușmanii omului sînt adesea cei din propria casă. Acest lucru nu se poate evita. Cei care iubesc pacea mai mult decît adevărul vor fi încercați iar cei care iubesc adevărul mai presus de toate vor fi acceptați și aprobați ca „biruitori” - întocmai ca în „secerișul” iudaic.

466. În „secerișul” iudaic, solii aleși și trimiși ca vestitori ai Regelui și ai Împărăției apropiate** erau oameni simpli, fără titluri, iar cei ce se împotriveau mesajului erau preoții cei mai de seamă, cărturarii, fariseii și doctorii în teologie. Aici, după cum ne putem aștepta, găsim același lucru: cei mai orbi sînt conducătorii orbilor, care, întocmai ca și înaintășii lor iudei care i-au tipificat, „nu cunosc timpul cercetării lor” - Luc. 19:44.

467. *Prezența* a fost unul din principalele puncte de examinare acolo și *crucea* a foat celălalt. Ioan Botezătorul le striga: „În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-l

cunoașteți” (Ioan 1:26). Totuși, numai cei cu adevărat israeliți au fost în stare să-și dea seama de prezența lui Mesia și dintre aceștia mulți s-au poticnit în cruce, căci cu toate că erau dispuși să accepte pe Mesia ca pe un Eliberator, trufia îi făcea nedoritori să-l primească și ca *Răscumpărător*. La fel aici, *prezența* lui Christos, „secerișul” în progres și respingerea mulțimii nominale a creștinilor mărturisiți clatină pe mulți din cei ce s-au rugat (ca și evreii) pentru venirea și pentru împărăția marelui Eliberator, dar care nu sînt gata să-L recunoască. Din nou este adevărat că „în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-l cunoașteți”. Și din nou *crucea* lui Christos devine o probă și o piatră de poticnire sau o încercare cum nimeni nu s-a putut aștepta și mulți, mulți cad din cauza ei, zicînd: Noi vrem să primim pe Christos ca *Eliberatorul* nostru, însă îl respingem ca Mîntuitorul sau Răscumpărătorul nostru.

468. Fără îndoială, toți care vor lua în considerare cu grijă această chestiune vor recunoaște că dovada faptului că Domnul nostru este acum prezent (ca ființă spirituală și deci nevăzută) este mai mare și mai clară decît aceea pe care o aveau iudeii despre prezența Sa în carne la întîia venire. Nu numai dovezile profetice despre prezența Domnului sînt acum mai depline, mai complete și mai numeroase, dar pretutindeni în jurul nostru semnele timpului, arătînd lucrarea de seceriș în progres, sînt mult mai evidente și mai convingătoare pentru cei ai căror ochi sînt unși (Apoc. 3:18), decît au fost împrejurările la întîia venire, cînd Domnul nostru Isus, cu o mîna de ucenici, sub multă împotrivire și sub multe condiții nefavorabile, propovăduia: „S-A ÎMPLINIT vremea . . . Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marc. 1:15)

- Mesia, Solul marelui Iehova, a venit să vă împlinească vouă toate făgăduințele făcute părinților. Nu este de mirare că numai cei umiliți au putut primi pe umilul Nazarinean ca pe marele Eliberator sau pe oamenii simpli și fără titluri ca parte din cabinetul Său ales - ca pe cei ce vor fi prinți sub El (Rom. 8;17; 2 Tim. 2:11,12). Numai ei au putut să vadă în Acela care venea călare pe măgar și care plîngea asupra Ierusalimului pe marele Rege, despre care Zaharia profetise că Sionul îl va primi ca pe Regele său cu strigăte de bucurie - Zah. 9:9-12.

469. La întâia venire s-a înjosit pe Sine luînd formă și natură omenească (Evr. 2:9,15) și prin aceasta a împlinit răscumpărarea noastră dîndu-se pe Sine Însuși drept preț de răscumpărare. El este acum mult înălțat și nu va mai muri (Rom. 6:9) și, la a doua Sa venire, îmbrăcat cu toată puterea (Filip. 2:9), El va înălța „corpul” Său și va așeza asupra lumii binecuvîntările restabilirii pe care El le-a cumpărat pentru ei cu sîngele Său prețios la întâia venire. Să ne amintim că El nu mai este în carne, ci o ființă spirituală și că în curînd va schimba și va slăvi ca membri și împreună moștenitori ai Lui pe toți urmașii săi credincioși.

470. Isus s-a prezentat casei iudaice în trei calități: ca Mire (Ioan 3:29), ca Secerător (Ioan 4:35,38) și ca Rege (Mat. 21:5,9,4). El se prezintă casei creștine în aceleași trei calități (2 Cor. 11:2; Apoc. 14:14,15; 17:14). La iudei a venit ca Mire și Secerător la începutul secerișului (începutul misiunii Sale) și chiar înainte de răstignire s-a prezentat El Însuși ca Regele lor, exercitînd autoritatea regească prin pronunțarea judecății asupra lor, prin lăsarea pustie a casei lor și prin actul tipic al curățirii templului lor (Luc. 19:41-46; Marc. 11:15-17). La fel s-au

petrecut lucrurile și în acest seceriș: prezența Domnului nostru ca Mire și Secerător a fost recunoscută pe durata primilor trei ani și jumătate, de la A. D. 1874 la A. D. 1878. De la acel timp a fost evident în mod accentuat că în A. D. 1878 sosise vremea când judecata regală trebuia să înceapă cu casa lui Dumnezeu. Aici se potrivesc cuvintele Apocalipsei 14:14-20, unde Domnul nostru se arată ca Secerătorul încoronat. Anul A. D. 1878 fiind paralel cu asumarea de către El a puterii și autorității în tip, *marchează clar timpul asumării puterii ca Rege al regilor de către Domnul nostru prezent spiritual, nevăzut* - timpul când își ia marea Sa putere ca să domnească, ceea ce în profeție este în strînsă legătură cu învierea credincioșilor Săi și cu începutul strîmătorării și mîniei asupra națiunilor (Apoc. 11:17,18). Aici, ca și în tip, judecata începe cu biserica nominală, cu condamnarea la nimicire a *sistemelor* nominale (nu a poporului) care reprezintă pe dinafară adevărata Biserică, „corpul”. Aici, la fel, are loc curățarea adevăratului templu, adevărata Biserică - „corpul lui Christos” - clasa consacrată (1 Cor. 3:16; Apoc. 3:12). Această clasă de consacrați, sau clasa *templului* în biserica nominală, este în legătură cu biserica nominală, ca întreg, întocmai cum templul literal era în legătură cu orașul sfânt, Ierusalimul ca întreg. După ce orașul a fost lepădat templul a fost *curățat*, tot așa acum, clasa templului trebuie să fie curățată: orice egoism, orice gînd trupesc și orice deșertăciune lumească vor trebui să fie lepădate pentru ca templul să fie curat, locul unde locuiește Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu - templul viului Dumnezeu - 1 Cor. 6:19,15.

471. Lucrarea specială de la A. D. 1878 încoace a fost

proclamarea poruncii Regelui: „Ieșiți din mijlocul ei (din Babilon), poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei” (Apoc. 18:4 - Diaglott). „Plecați, plecați, ieșiți de acolo! nu vă atingeți de nimic necurat! ieșiți din mijlocul ei! Curățiți-vă, cei (preoțimea regală) care purtați vasele Domnului” - Isa. 52:11; Cornilescu rev.

472. Un alt important punct de asemănare ce însoțește prima și a doua venire este sentimentul predominant despre nevoia unui eliberator și impresia, larg răspândită printre națiuni, că într-un fel sau altul o eliberare trebuie să vină în curând - ideile unora se apropie chiar de adevăr în această chestiune. Dar, în fiecare caz, numai un mic număr sînt în stare să recunoască Eliberatorul și să se înroleze sub steagul Său în serviciul adevărului. La vremea nașterii Mîntuitorului, treizeci de ani înainte de ungerea Sa ca Mesia la începutul slujbei Sale, cînd toți erau în așteptarea venirii Lui (Luc. 3:15), mulți i-au ieșit în întîmpinare în acel seceriș iudaic. O așteptare și o mișcare corespunzătoare a avut loc din partea multora (numiți ulterior adventiști), condusă mai cu seamă de un frate baptist cu numele William Miller, în țara sa (America - n. e.), de dl. Wolff și de alții în Europa și Asia. Ea a culminat în anul A. D. 1844, exact treizeci de ani înainte de A. D. 1874, anul în care Christos, Mirele și Secerătorul a venit într-adevăr, după cum ne-a arătat învățătura jubileului. Vedem în aceasta o altă paralelă izbitoare între aceste două vârste, căci acești treizeci de ani corespund exact celor treizeci de ani de la nașterea pruncului Isus pînă la Unsul Mesia, la vîrsta de treizeci de ani cînd a fost botezat și introdus ca Mesia și Secerător - Mat. 3:11;

Ioan 3:29.

473. În ambele cazuri a avut loc o dezamăgire și un timp de șovăire de treizeci de ani, timp în care toți au adormit și în fiecare caz numai un mic număr s-au deșteptat la timpul *potrivit* pentru a-și da seama de prezența lui Mesia. Marea mulțime nominală a ambelor case n-a cunoscut timpul cercetării, fiindcă era îngreunată și căldicea, neglijând porunca să ia seama și să vegheze. Astfel s-a împlinit prezicerea profetului: „El va fi . . . piatră de poticnire și stîncă de cădere, pentru cele două case ale lui Israel” (Isa. 8:14 - Cornilescu rev.). Casa trupească s-a poticnit fiindcă dăduse la o parte legea lui Dumnezeu, dînd atenție tradițiilor (Marc. 7:9,13), și n-a avut, prin urmare, o concepție potrivită despre felul și obiectivul primei veniri. Din această cauză ei n-au fost pregătiți pentru a-L primi așa cum a venit și s-au poticnit din pricina Lui și a lucrării Sale de jertfă. Asupra aceleiași stînci și pentru același motiv masa Israelului spiritual nominal se poticnește acum. Ei sînt orbiți de tradițiile omenești și de prejudecăți sectare care îi împiedică să fie luminați cum se cuvine de Cuvîntul lui Dumnezeu și, prin urmare, nu au o concepție potrivită despre felul sau obiectivul venirii a doua a Domnului. Aici de asemenea crucea lui Christos, doctrina răscumpărării, devine o probă pentru toți. Este bine, deopotrivă, să remarcăm cu grijă că nici una din cele două case n-ar fi putut avea ocazia să se poticnească sau să cadă peste o stîncă care n-ar fi fost prezentă. Stîncă este acum prezentă și sistemele nominale se poticnesc, cad și sînt sparte în bucăți, în timp ce, ca și la prima venire, cei „cu adevărat israeliți” recunosc și acceptă individual stîncă și cățărîndu-se pe acest adevăr sînt

ridicați mult deasupra maselor care se poticnesc și îi resping.

474. Cei ce au ochii înțelegerii luminați nu se poticnesc, ci, urcați fiind pe Sfîncă, din acest punct mai înalt ei văd mult mai limpede atît trecutul cît și viitorul din planul lui Dumnezeu - ei văd unele lucruri imposibil de exprimat despre gloria viitoare a Bisericii și despre ziua de sărbătoare a pămîntului. Cei ce-și pun încrederea în Domnul nu vor fi niciodată dați de rușine - Isa. 66:5; Ps. 25:3.

475. Forța deplină a acestui paralelism nu poate fi obținută decît dacă am avut grijă să remarcăm că ciclurile de jubileu și timpurile neamurilor marchează perioadele care corespund atît de exact cu acestea în paralelele iudaice. Nu este o închipuire că vîrstele Iudaică și Creștină sînt tip și antitip - apostolii și profeții mărturisesc despre corespondența lor. Totuși, noi nu ne bazăm numai pe paralele pentru a dovedi că lucrarea secerișului Dispensației Creștine este acum în progres: acest seceriș, după cum am arătat deja, este marcat în alt mod - atît începutul cît și sfîrșitul lui. Ciclurile jubileu dovedesc că a fost convenit ca Domnul nostru Isus să fie prezent și să înceapă lucrarea de restabilire în toamna anului A. D. 1874. Paralelismul despre care am vorbit mai sus arată că această dată (1874) corespunde exact ungerii lui Isus ca Mesia la începutul „secerișului” iudaic, la întîia venire. „Timpurile neamurilor” dovedesc că toate sistemele actuale trebuie să fie răsturnate pe la sfîrșitul anului A. D. 1915 și paralelismul de mai sus arată că această perioadă corespunde exact anului A. D. 70, an care a fost martor al căderii complete a organizării statale iudaice. În fața acestor fapte se pune

întrebarea: Oare aceste corespondențe de timp sînt numai întîmplătoare sau sînt ale aceleiași orînduiri divine pe care am văzut-o aranjînd celelalte afaceri ale casei trupești, ca umbre ale realităților acestei dispensații?

476. Nu, ele nu sînt accidentale: este în afară de orice îndoială că Același atotîntept care ne-a învățat prin cronologie că cei 6000 de ani de la crearea lui Adam s-au sfîrșit odată cu A. D. 1872 și că a șaptea mie de ani (Vîrsta Milenară) a început atunci, care ne-a învățat prin ciclurile jubileu că Domnul va fi prezent și că timpurile restabilirii vor începe în toamna anului A. D. 1874 și care ne-a arătat prin timpurile neamurilor că nu trebuie să așteptăm ca aceste lucruri să fie făcute în pripă, ci, după cît se pare, prin mijloace naturale într-o perioadă de patruzeci de ani, ne-a dat, prin aceste dispensații paralele marcate prin „dublul” lui Israel, dovada care nu numai că învață clar ea însăși prezența Domnului, secerișul și restabilirea (începînd cu favoarea față de Israel trupesc), dar în același timp este o *probă* a exactității altor mărturii profetice și a cronologiei. Să se rețină bine că dacă cronologia sau oricare din aceste perioade de timp ar fi schimbate cu un singur an, frumusețea și forța acestui paralelism ar fi distruse. Dacă, de pildă, cronologia ar fi greșită cu un an, mai mult sau mai puțin - dacă am adăuga un an la perioada regilor sau a judecătorilor să zicem sau dacă am scădea un an, acest fapt ar strica paralelismul. Adăugarea unui an ar face ca prima perioadă a lui Israel să aibă o lungime de 1846 ani, iar dublul sau cealaltă jumătate ar fi *deplasată cu un an mai tîrziu*, pe cînd, dimpotrivă, printr-o astfel de schimbare a cronologiei, ciclurile jubileu ar fi deplasate cu un an mai devreme, adică în A. D. 1873,

ceea ce ar face ca cei 6000 de ani să se sfârșească în A. D. 1871, în timp ce timpurile neamurilor n-ar fi afectate cîtuși de puțin. După cum toți pot să vadă, armonia sau paralelismul ar fi astfel în întregime distrus. Sau, dacă s-ar scădea un an cronologiei, confuzia ar fi tot atît de mare, schimbarea adusă diferitelor perioade fiind în direcția opusă. Astfel, aceste diferite profeții ale timpului se întăresc una pe cealaltă, pe cînd paralelismul celor două dispensații încheie mărturia lor.

477. Cei ce cunosc în oarecare măsură calculele făcute de „advențiști” și de alții cu privire la perioadele profetice, etc., au putut observa că metoda prezentată aici de a trata aceste subiecte se deosebește mult de a lor. Ei încearcă de obicei să facă în așa fel ca toate profețiile să se termine la o *singură* dată. Așteptările lor greșite i-au condus aici. Ei se așteaptă ca puține momente să fie martore ale întregului program care în realitate va ocupa o mie de ani - venirea Domnului, învierea și judecata lumii. Așteptările lor cu privire la aceste puține momente este că ele se vor termina prin arderea completă a lumii. Pentru a aprecia și accepta profețiile care indică diferitele date pentru diferiții pași în marele plan al lui Dumnezeu ei au nevoie să înțeleagă mai întîi „planul vîrstelor” și felul adevărat al întoarcerii Domnului nostru. Dar marea majoritate sînt prea orbiți de teoriile și prejudecățile lor ca să facă acest lucru. Încercările pe care le fac pentru a aplica profețiile la așteptările lor greșite i-au făcut adesea să le deformeze, să le forțeze sau să le ajusteze după necesitățile cazului, cu speranța că vor izbuti să facă ca toate profețiile să se termine la o singură dată. Acești prieteni ar trebui să-și recunoască greșeala în această privință, căci așteptările lor au dat

greș una după alta. Ei știu tot atât de bine ca și noi că unele profeții interpretate de ei și pe care le-au părăsit nu mai pot fi aplicate la viitor, pentru că ele aparțin trecutului. Ele s-au împlinit, însă într-un fel deosebit față de cum așteptau ei, dar ei nu cunosc acest lucru.

478. Dimpotrivă, profețiile prezentate aici, precum și cele ce sînt încă de examinat, nu sînt forțate și n-au fost nici deformate, nici ajustate. Le prezentăm în mod simplu, cum le găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu și, avînd așteptări corecte din marele „plan al vîrstelor” al lui Dumnezeu, este ușor pentru cei ce îl vād clar să observe cum diferitele lanțuri profetice se potrivesc cu el (cu planul - n. e.) și îl măsoară. Ei observă unii un punct important, alții altul și, pentru cei ce pot să vadă atât de departe, acest paralelism al dispensațiilor Iudaică și Evanghelică arată și dovedește în mod incontestabil exactitatea tuturor celorlalte puncte.

479. Expunerea pe scurt a perioadelor de timp din planul lui Dumnezeu, găsite în profeții, se aseamănă foarte mult cu prescripțiile tehnice ale unui arhitect, iar paralelele Dispensației Iudaice se aseamănă cu schițele lui desenate. Să presupunem că avem devizul unui arhitect pentru o casă, dar fără nici un fel de desene și că sîntem obligați înainte de toate să facem noi înșine schița după prescripțiile tehnice și că apoi acest arhitect ne trimite propriile sale schițe desenate - dacă, comparîndu-le cu schița pe care am făcut-o noi după prescripții vedem că toate unghiurile și măsurile sînt riguros identice, vom fi dublu asigurați că am înțeles bine prescripțiile tehnice. La fel este și aici: schița, tipul sau umbra Vîrstei Evanghelice care ne este furnizată de Vîrsta Iudaică și corespondența profețiilor și a eveni-

mentelor cu aceste prefigurări ne dau, în privința exactității concluziilor noastre, o asigurare puternică, așa cum poate fi pretinsă în timp ce umblăm încă „prin credință și nu prin vedere” - 2 Cor. 5:7.

480. Alte mărturii profetice, care sînt încă de examinat, vor fi găsite și ele în acord perfect cu aceste paralele. Una dintre ele, zilele lui Daniel, arată o mare binecuvîntare care va veni asupra consacraților în viață la A. D. 1875 și după aceea - binecuvîntare ce s-a împlinit cu siguranță în marea dezvăluire a adevărilor Cuvîntului lui Dumnezeu de la acel timp. A Aceluia să fie lauda, care ne-a chemat din întuneric la minunata Sa lumină!

481. Să ne amintim că secerișul iudaic de *patruzeci* de ani s-a terminat în octombrie A. D. 69 și a fost urmat de completa răsturnare a acestei națiuni, că, în același fel, cei patruzeci de ani ai secerișului Vîrstei Evanghelice se vor sfîrși în octombrie A. D. 1914 și că, în același fel, răsturnarea așa numitei „creștinătăți” trebuie așteptată să-i urmeze imediat. „Într-un ceas” va veni judecata asupra ei - Apoc. 18:10,17,19 - Cornilescu rev.

482. Îndreptăm atenția cititorului asupra unei tabele de corespondențe care va răsplăti cum se cuvine studiul atent:

Cântare

1. O, Domnul lui Avram,
Te binecuvîntăm,
Ești veșnic Atotputernic
Și iubire!
Numele-ți, Iehova,
Zice toată lumea,
A Ta este toată cinstea
Și mărirea.

2. O, Domnul lui Avram,
Aud cuvîntul Tău,
Aștept numai mîntuirea
Din mîna Ta.
Cîmorile lumefți
La o parte le las
Și îl aleg pe El, care-i
Apărător.

3. O, Domnul lui Avram,
Mie a Ta milă
E destulă bucurie,
Ea mă ducă.
Doamne m-ai invitat,
La moștenirea Ta,
O, ține-mă pentru Isus
Și dă-mi milă.

4. O, Doamne, ai jurat
Și cred în jurămînt
Că duci pe fiul Tău în cer
Pe-aripi zburînd;
Pe Isus voi vedea
Și îl voi adora,
Preamărînd mila-I voi cînta
Aleluia!

„Amîndouă casele lui Israel”

CORESPONDENȚELE

DISPENSAȚILOR MOZAICĂ ȘI CREȘTINĂ

ISRAEL DUPĂ TRUP	ISRAEL DUPĂ SPIRIT
<p>O CASĂ A ROBILOR 1 Cor. 10:18; Rom. 9:7,8; 4:16; Evr. 3:5 ÎNTEMEIATĂ PE CEI 12 FII AI LUI IACOV 1 Imp. 18:31 O ÎMPĂRĂȚIE DE PREOȚI, O NAȚIUNE SFÎNTĂ Exod 19:6-King James</p> <p>AARON, MARELE PREOT TRUPESC Evr. 9:7</p> <p>CIRCUMCIZIA CĂRNII Rom. 2:28,29</p> <p>LEGEA PĂCATULUI ȘI A MORȚII Rom. 8:2</p> <p>PROMISIUNI PĂMÎNTEȘTI Gen. 13:14-17; Păpt. 7:2-5</p> <p>ÎN CAPTIVITATEA BABILONULUI LITERAL 2 Cron. 36:20</p> <p>LUNGIMEA FAVORII 1845 ANI, DE LA MOARTEA LUI IACOV LA RESPINGEREA LUI ISRAEL ȘI ÎNCEPEREA ISRAELULUI SPIRITUAL, 1. D. D. 33</p> <p>SISTEMUL NOMINAL A FOST LEPĂDAT A. D. 33 Mat. 23:38</p>	<p>O CASĂ A FIILOR Cal. 4:5,6,7,30,31; 6:15,16; Ioan 1:12; Rom. 8:15 ÎNTEMEIATĂ PE CEI 12 APOSTOLI Apoc 21:14</p> <p>O PREOȚIE ÎMPĂRĂȚEASCĂ, O NAȚIUNE SFÎNTĂ 1 Pet. 2:5,9-Dialett</p> <p>ISUS, MARELE PREOT SPIRITUAL Evr. 9:11</p> <p>CIRCUMCIZIA ÎNIMII Rom. 2:28,29</p> <p>LEGEA SPIRITULUI DE VIAȚĂ ÎN HRISTOS ISUS Rom. 8:2</p> <p>PROMISIUNI MAI BUNE Evr. 9:23; 11:40</p> <p>ÎN CAPTIVITATEA BABILONULUI MISTIC Apoc. 17:5; 18:4</p> <p>LUNGIMEA FAVORII 1845 ANI, DE LA MOARTEA LUI ISUS PÎNĂ LA ÎNCEPUTUL DOMNIEI LUI HRISTOS ȘI RESPINGEREA BABILONULUI, A. D. 1878</p> <p>SISTEMUL NOMINAL A FOST VARSAT, A. D. 1878 Apoc. 3:16</p>

DE LA MOARTEA LUI IACOV PÎNĂ LA CRUCE, PERIOADA
URMATĂ DE ÎNĂLȚAREA PUȚINILOR CREDINCIOȘI ȘI,

FAVOARE A CASEI NOMINALE A FIILOR, 1845 DE ANI, UR-
PRIN RESPINGERE, NECAZ ȘI JUDECĂȚI PESTE CEILALȚI

37 ANI ÎN CĂDERE, PÎNĂ LA A.D. 70
SFÎRȘITUL VÎRSTEI UN SECERIȘ DE 40 ANI

Luc. 10:2,16

PREZENȚIA LUI HRISTOS ÎN TRUP CA
SECRĂTOR

Ioan 4:35-38

PREZENȚA DOMNULUI NOSTRU ȘI
CARACTERUL DE SACRIFICIU AL MORȚII
SALE, PIATRA DE POTICNIRE

Ei va fi o piatră de poticnire, o stîncă de cădere pentru *amîndouă casele lui Israel* (nominale)
Isa. 8:14

EI N-AU CUNOSCUȚ VREMEA CERCETĂRII LOR

Luc. 19:44, Mat. 24:38,39

DOMNUL NOSTRU PREZENTAT ÎN TREI CALITĂȚI - CA MIRE, SECRĂTOR ȘI REGE
Ioan 3:29; 4:35,38; Mat. 21:5,9,4; 2 Cor 11:2; Apoc: 14:14,15; 17:14

O MIȘCARE ADVENTISTĂ PE TIMPUL
NAȘTERII LUI ISUS, 30 DE ANI ÎNAINTEA
VENIRII ȘI UNGERII SALE CA MESIA LA
BOTEZ

Mat. 2:1-16; Fapt. 10:37,38

PREZENȚA REALĂ A DOMNULUI, CA MIRE ȘI
SECRĂTOR - OCTOMBRIE A.D. 29
PUTEREA ȘI TITLUL DE REGE ASUMATE TREI
ANI ȘI JUMĂTATE MAI TÎRZIU - A.D. 33

PRIMA LUCRARE A REGELUI, JUDECATA

CASA NOMINALĂ EVREIASCĂ RESPINSĂ;
TEMPLUL LITERAL CURĂȚAT - Mat. 20:18; 21:5-
15; 23:37; 24:2

ÎNTREAGA NIMICIRE A STATULUI EVREU
ÎNDEPLINITĂ ÎN 37 ANI DUPĂ CE AU FOST
LEPĂDAȚI - SAU 40 DE ANI DE LA ÎNCEPUTUL
SECREȘULUI - A.D. 70

37 ANI ÎN CĂDERE PÎNĂ LA A.D. 1915
SFÎRȘITUL VÎRSTEI, UN SECERIȘ DE 40 ANI^{*}

Mat. 13:24-30; 36-43

PREZENȚA SPIRITUALĂ A LUI HRISTOS CA
SECRĂTOR

Apoc. 14:14,15

PREZENȚA DOMNULUI NOSTRU ȘI
CARACTERUL DE SACRIFICIU AL MORȚII SALE,
PIATRA DE POTICNIRE

PREZENȚA REALĂ A DOMNULUI CA MIRE ȘI
SECRĂTOR - OCTOMBRIE A.D. 1874
PUTEREA ȘI TITLUL DE REGE ASUMATE TREI
ANI ȘI JUMĂTATE MAI TÎRZIU - A.D. 1878

O MIȘCARE ADVENTISTĂ ÎN 1844, 30 DE ANI
ÎNAINTEA TIMPULUI REAL AL PREZENȚEI
SALE PENTRU A TREZI ȘI ÎNCERCA BISERICA
Mat. 25:1

CASA NOMINALĂ CREȘTINĂ RESPINSĂ;
TEMPLUL SPIRITUAL CURĂȚAT - 1 Pet. 4:17;

Apoc. 3:16, Mal. 3:2

ÎNTREAGA NIMICIRE A CREȘTINĂȚII
NOMINALE ÎNDEPLINITĂ ÎN 37 ANI DUPĂ CE
A FOST LEPĂDATĂ - SAU 40 ANI DE LA
ÎNCEPUTUL SECREȘULUI - A.D. 1915^{*}

* Vezi prefața autorului (1916)

DE FAVOARE A CASEI NOMINALE A SERVILOR, 1845 ANI,
PRIN RESPINGERE, NECAZ ȘI JUDECĂȚI PESTE CEILALȚI

Cîntare

1. Bucură-te Sioane
Și tu Ierusalime!
Vezi, împăratul păcii,
Iată, la tine vine.

Corul

- Fii voios Sionule
Și tu Ierusalime,
Mărire fie Tatălui,
Mărire lui Dumnezeu.
3. Fii salutat, o, Rege!
Fii, o, Fiul lui David!
O, Fiul lui Dumnezeu,
În veci va sta tronul Tău.

Capitolul VIII

Întîi va veni Ilie

CUM SE RAPORTEAZĂ ACEASTĂ IMPORTANTĂ PROFEȚIE LA A DOUA VENIRE - O ÎMPLINIRE PARȚIALĂ ȘI TIPICĂ ÎN IOAN BOTEZĂTORUL - ÎMPLINIREA REALĂ - VIZIUNEA PE MUNTELE SFÎNT - CORESPONDENȚE REMARCABILE ÎNTRE ILIE, TIPUL, ȘI ANTITIPICUL ILIE - A SOSIT** TIMPUL - PERSPECTIVA - SUCCESORUL LUI ILIE, ELISEI

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva (altfel), la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem” - Mal. 4:5,6.

483. În timp ce examinăm dovezile că timpul stabilirii Împărăției lui Mesia pe pământ a sosit** nu trebuie să neglijăm această profecie care arată că mai întîi trebuie să vină Ilie.

484. Textul nostru are o exprimare deosebită. Ideea pare a fi că lucrarea lui Ilie va fi să *întoarcă* părinții la o stare umilă, de copil; că după ce îi va fi făcut ascultători ca pe niște copii mici, le va întoarce inimile de la eroare, de la păcat și de la necredință și-i va aduce în armonie cu „părinții” lor - nume dat de evrei *credincioșilor* lor patriarhi și profeti.

485. Profecția lui Maleahi, ultimul mesaj trimis de Iehova israeliților, pare să-i fi mișcat adînc - în special ultimele două capitole care vorbesc în mod cu totul particular despre venirea lui Mesia și despre probele speciale pe care ziua prezenței Domnului le va aduce cu

ea (vezi Mal. 3:1-3,13,18; 4:1-6). Deducînd din ea că probarea va fi deosebită ei scoaseră o mîngîiere din ultimele versete menționate mai sus care spun că profetul Ilie, care odinioară a convertit națiunea întregă de la cultul lui Baal la Dumnezeu, va veni iarăși să-i pregătească înainte de acest aspru timp de încercări pe care îl va aduce venirea lui Mesia.

486. Această profeție nu s-a împlinit la prima venire a Domnului nostru - nici partea care privește venirea lui Mesia, nici cea privitoare la Ilie. Profeția privește în mod vădit a doua venire, venirea „Solului legămîntului” în glorie și putere, precum și încercarea și marea strîmțorare a zilei Domnului din acest timp. Cu toate acestea prezentarea lui Christos la Israelul tipic și marea strîmțorare care a venit peste acest popor, ca națiune, atunci cînd ei l-au respins, au fost, așa cum prevăzuse și plănuit de Dumnezeu, o altă umbră pentru a ilustra în multe amănunte lucrurile înfățișate în această profeție. Ioan Botezătorul a făcut pentru Israel, în spiritul lui Ilie, o lucrare asemănătoare aceleia promisă a lui Ilie, însă fără succes, iar urmarea a fost necazul (un blestem) asupra acestei națiuni. Adevăratul Ilie, despre care vorbește profetul, trebuie să facă o mare lucrare pe întreg „pămîntul”, adică să pregătească toată omenirea pentru a doua venire. El, deopotrivă, nu va avea succes pentru un timp, iar rezultatul ce va urma va fi marele timp de strîmțorare (blestemul) care va lovi lumea întregă - Luc. 1:17.

487. Venirea lui Ilie, menționată de profet, este „înainte” de „marea și înfricoșata zi a lui Iehova”.* Deoarece, după cum am arătat, ziua cea mare a lui

---

*Vezi volumul I, cap. 15

Iehova a început în A. D. 1874, va continua timp de patruzeci de ani și se va sfârși cu expirarea timpurilor neamurilor în răsturnarea completă a stăpînirii lumești și satanice a pămîntului și prin investitura deplină a lui Emanuel - Christos Isus și sfinții Săi - cu toată puterea și stăpînirea, este de mare însemnătate pentru noi să arătăm aici că *Ilie a venit*. El n-a izbutit să întoarcă inimile oamenilor spre asemănarea cu copiii și spre înțelepciunea (adevărată) a celui drept. De aceea marele timp de strîmtorare va veni așa cum l-a prevăzut și prezis Dumnezeu. În strîmtorare Dumnezeu va învăța oamenii, prin aspre și amare experiențe, lecții de care ei au nevoie să le învețe amănunțit, să-i pregătească să accepte pe Christos cu recunoștință - pe Solul lui Iehova, al Noului Legămînt - cu toate dreptele aranjamente, legi etc. ale acestui legămînt.

488. După cum am văzut, multe făgăduințe și proiecte ale lui Dumnezeu s-au îndeplinit pe o scară mică, pentru o națiune, Israel, la prima venire, ca o ilustrație a marilor, grandioaselor realități de împlinit la a doua venire a lui Christos. Și după cum minunile, vindecările etc. reprezentau lucrările mai mari din Epoca Milenară, după cum intrarea Domnului nostru ca Rege călare pe un măgar reprezenta pe Isus asumîndu-și mai marea putere, maiestate și onoare la a doua Sa venire, ca Rege al regilor și Domn al domnilor, tot așa „omul Christos Isus” și „turma sa mică” de ucenici reprezentau pe Domnul slavei mult înălțat, asociat cu sfinții, mireasa Sa și împreună moștenitori cu El, la a doua Sa venire. Și în acest fel Ioan Botezătorul și ucenicii săi, angajați în aceeași lucrare cu el și sub conducerea sa, încercînd a converti pe Israel și a-i pregăti să primească pe Mesia,

au reprezentat pe adevăratul Ilie (adevărata Biserică creștină), a cărui muncă a fost să încerce să convertească lumea înainte de venirea lui Mesia pentru lume - Domnul spiritual al slavei și Regele regilor. Ioan Botezătorul în spiritul și puterea lui Ilie n-a izbutit să reformeze pe Israel și, ca urmare (Mat. 17:12), acesta l-a respins pe Isus în trup și și-a atras asupra-și o mare „zi de răzbunare”, de strîmtorare și de mînie (Luc. 21:22). Asemănător, însă pe o scară mai largă, *adevăratul și marele Ilie* n-a izbutit să convertească lumea și s-o pregătească pentru a-l primi pe Regele slavei și acum, drept urmare, va trebui să vină ziua cea mare a mîniei asupra lumii ca să topească și să înmoaie, să umilească și să pregătească pe toți să strige din adîncul inimii lor: Osana! Binecuvîntat este cel ce vine în numele lui Iehova! - Ioan 12:12,13.

489. Vedem astfel că *Biserica în carne* (Christosul în carne, Cap și Corp) este Ilie sau premergătorul *Bisericii în slavă*, Unsul lui Iehova. Nu biserica nominală, ci Biserica cu adevărat consacrată, care dincolo de mormînt va fi marele Eliberator uns - aceasta constituie pe Ilie. Misiunea ei este să condamne eroarea și păcatul și să arate Împărăția viitoare a slavei. Domnul nostru Isus, apostolii și după ei toți credincioșii în Christos Isus fac parte din acest mare antipic Ilie, profet sau învățător - aceeași clasă (Cap și Corp) care în curînd va constitui pe Regele slavei. Lucrarea în care Biserica se află angajată acum este numai preliminară lucrării ei viitoare în ceea ce privește reformarea lumii. În oficiul ei regal Biserica va îndeplini pentru lume ceea ce ea n-a izbutit să facă în calitate de învățătorul Ilie.

490. Să nu fim rău înțeleși, pînă aici am arătat că

planul lui Dumnezeu nu prevedea convertirea lumii în Vîrsta Evanghelică. Dumnezeu nu și-a propus să facă acest lucru acum, ci El a plănuit numai alegerea și încercarea Bisericii acum, iar binecuvîntarea lumii prin Biserică - Christosul - în vîrsta ce urmează acesteia. Noi nu contrazicem aceste lucruri cînd spunem că Ilie (Christos în carne) a încercat să convertească lumea și n-a reușit decît să aducă reforme parțiale. Dumnezeu știa și prevestise că misiunea noastră față de lume va fi în mare parte o nereușită și nu va servi decît la alegerea unei turme mici, dar, știind totodată că această strădanie va influența favorabil asupra noastră, însărcinarea pe care ne-a dat-o prin Domnul nostru a fost de a converti lumea, cînd zice: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marc. 16:15). Văzînd că Dumnezeu prevestise nereușita noastră în prezent, precum și izbînda noastră viitoare, cînd El ne va glorifica și ne va înzestra cu putere divină, putem să ne bucurăm, chiar văzînd insuccesul relativ al celor nouăsprezece veacuri trecute, dîndu-ne seama că munca acestei clase a adevăratului Ilie n-a fost zadarnică, ci a servit scopului divin, pregătind Biserica adevărată și servind în același timp de mărturie înaintea lumii, care va trage foloase din ea la timpul convenit - Mat. 24:14.

491. Ioan Botezătorul n-a fost în realitate Ilie întors pe pămînt și nu este nici Biserica. Dar, după cum a fost adevărat despre Ioan că el a făcut o lucrare în spiritul lui Ilie în Israel (Luc. 1:17) pentru a-i pregăti și a-L introduce pe Domnul în trup, așa este acest lucru adevărat despre Biserică - ea face pentru lume lucrarea prezisă a lui Ilie, în „spiritul și puterea lui Ilie”, și vestește a doua venire a Domnului nostru folosindu-se

aproape de aceleași cuvinte de care s-a folosit Ioan la întâia venire: „. . . În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-l cunoașteți; El este Acela care vine după mine, . . . care este înaintea mea” - Ioan 1:26,27.

492. Toți cei ce n-au putut primi mărturia lui Ioan nu și-au dat seama că el era înainte mergătorul Regelui în trup. Dacă ar fi primit-o ar fi fost pregătiți în felul acesta să primească pe Isus ca pe Mesia lor. Pentru toți aceia dintre ei care au putut accepta și au acceptat acest mesaj al lui Ioan și l-au primit pe Christos pentru aceștia Ioan a făcut lucrarea lui Ilie. Așa cum le-a spus Domnul vorbind despre Ioan (Mat. 11:14; Cornilescu rev.), „Dacă vreți să *primiti*, el este Ilie, care trebuia să vină”, deși Ioan și lucrarea lui n-au îndeplinit deplin prezicerea cu privire la Ilie, așa cum nici Domnul nostru în *trup* n-a îndeplinit tot ceea ce era prezis despre Mesia. El a fost, pentru toți cei ce au putut să-L primească, Unul lui Iehova, chiar înainte de a-și fi terminat lucrarea de jertfă sau de-a fi fost glorificat sau de a fi venit să exercite marele oficiu de Mesia sau Eliberator. La întâia venire Ioan a fost, într-o anumită măsură, cu adevărat încheierea tipului început în persoana și lucrarea lui Ilie și lucrarea lui Ioan la întâia venire a preumbrit lucrarea de încheiere a Bisericii la a doua venire. Membrii acesteia, picioarele lui Christos în trup - picioarele lui Ilie -, vestesc Împărăția (Isa. 52:7). Aceștia care *o pot primi* le vestim ca fiind sosită** domnia Christosului glorificat și la fel arătăm celor ce *pot s-o primească* cine este Ilie antitipic prezis. Unii, probabil, n-o „vor primi”, dar vor fi mereu în așteptarea unui om care să îndeplinească profeția lui Maleahi și nu vor cunoaște „timpul cercetării lor” pînă în ziua cînd marele timp de strîmtoare va arde ca un cuptor - Mal. 4:1; Luc. 19:41,44.

493. Se va vedea atunci că nereușita de a converti și restaura lumea prin Ilie (Christos în trup) a fost un rezultat prevăzut, tot atît de bine ca și eșecul lui Ioan de a converti pe Israel. Cu toate acestea, aceeași clasă a lui Ilie, însă glorificată și plină de putere, în Epoca Milenară va binecuvînta și învăța lumea și va restabili toate lucrurile după cum a fost făgăduit prin gura tuturor sfinților profeți (Fapt. 3:19-21). Numai ca nume și ca asemănare încetează tipul Ilie odată cu cariera noastră pămîntească. În armonie cu aceasta avem răspunsul dat de Domnul la întrebarea ucenicilor Săi: „Pentru ce zic cărturarilor că trebuie să vină întîi Ilie?” Răspunzîndu-le, Domnul nostru nu caută să le explice pe deplin cum era Ilie un tip, nici cum Ioan era continuarea acestui tip și totodată o îndeplinire întunecoasă a lui, etc., - lucruri pe care ucenicii nu erau atunci pregătiți să le înțeleagă și care de altfel nici nu erau convenite să fie înțelese atunci. De aceea, chiar dacă arată că *nereușita* lui Ioan este ca o împlinire parțială a profeției, Domnul nostru adaugă: „Într-adevăr, Ilie ve veni* . . . și va *restabili toate lucrurile*” (Mat. 17:11 - Cornilescu rev.). El se gîndea evident la propria sa lucrare măreață din epoca viitoare, în asociație cu „corpul” Său glorificat pe care Vîrsta Evanghelică îl alege și îl probează. El privea dincolo de vâl, în Epoca Milenară, și vedea clasa Ilie răpită în carele de foc în putere și mare slavă - înălțare spirituală.

494. Ilustrația care se întrebuintează cînd este vorba de Biserica singură, separată de Domnul și Capul ei, este o *femeie*. Separată și distinctă de Domnul ei, Mirele, ea este o fecioară logodită. Dar în cazul de față ilustrația este un bărbat, Ilie, fiindcă lucrarea prefigurată nu este

---

*În manuscrisele cele mai vechi nu este cuvîntul „întîi”.

lucrarea Bisericii separată de Domnul ei, ci a Christosului întreg, Capul și Corpul. Domnul nostru a fost Capul și Înaintemergătorul Bisericii în trup (Ilie), întocmai cum este Capul Bisericii triumfătoare - Christosul. Sînt multe alte exemple în care un bărbat este ilustrația folosită pentru a tipifica lucrarea comună a lui Christos Isus, unit cu corpul Său, Biserica. De exemplu Aron și toți urmașii săi în slujba de Mare Preot reprezentau pe Domnul iar subpreoții pe membrii corpului Său. Melhisedec reprezintă în mod asemănător *corpul întreg* în glorie, la fel și Moise, David și Solomon. Așa că folosirea lui Ilie ca ilustrație pentru a reprezenta o lucrare *unită* a lui Christos și a Bisericii este în armonie cu uzanța Scripturii.

495. În legătură cu clasa reprezentată de Ilie, cît de puternic semnificativă a fost "*vedenia*" pe care Domnul le-a arătat-o celor trei ucenici de pe muntele schimbării la față (Mat. 17:1-9). Apostolul Petru spune că a fost o vedenie a Împărăției viitoare (2 Petru 1:16-18). Domnul Isus, schimbat, a apărut strălucitor înaintea ochilor lor, în timp ce figura lui Moise a reprezentat Dispensația Mozaică sau a Legii iar figura lui Ilie Dispensația Evanghelică sau Creștină. Amîndouă aceste dispensații privesc spre, scot în evidență și vorbesc despre jertfa și suferințele lui Christos și gloria care urmează.

496. Înainte de a părăsi acest subiect vom arăta unele trăsături și întîmplări din viața profetului Ilie, tipul, comparîndu-le cu istoria Bisericii, antitipicul Ilie. Aceste comparații vor uimi desigur pe toți cei care nu le-au observat. Pentru ca să poată fi văzute mai bine le așezăm în coloane paralele.

ILIE	BISERICA
Ilie a fost persecutat din cauza credințioșiei sale față de adevăr și dreptate.	Biserica a fost persecutată din cauza credințioșiei sale față de adevăr și dreptate.
Principalul său persecutor a fost Izabela, cruda regină a lui Israel al cărei nume este menționat ca tip al dușmanului sfinților. - Apoc. 2:20.	Principalul persecutor a fost Biserica apostată a Romei, care a pretins că este „împărăteasă” și conducător asupra Israelului spiritual - Apoc. 18:7.
Puterea persecutoare a Izabelei s-a exercitat prin bărbatul ei, regele Ahab.	Puterea persecutoare a papalității s-a exercitat prin Imperiul Roman, cu care a fost unită.
Ilie a fugit de Izabela și de Ahab în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, unde a fost hrănit în mod miraculos - 1 Regi 17:5-9	Adevărata Biserică a fugit în pustiu simbolic - starea de izolare - în locul ei pregătit de Dumnezeu, unde a fost susținută - Apoc. 12:6,16.
Ilie a petrecut „trei ani și șase luni” în pustiu. În acest timp n-a plouat de loc și a fost o mare foamete în țară. - Iac. 5:17; 1 Împ. 17:7; 18:2.	Biserica a petrecut 3,5 ani simbolici (o zi pentru un an - 1260 ani literal) într-o stare de pustiu. În acest răstimp a fost o foamete spirituală din cauza lipsei adevărului - a apei vindecătoare. - Comp. Apoc.12:6;11:3; Amos 8:11.
După 3,5 ani sau 1260 de zile, cînd Ilie s-a întors din pustiu, erorile preoților Izabelei au fost scoase la iveală, adevărul Dumnezeu a fost onorat și o mare ploaie a urmat. - 1 Împ. 18:41-45.	La sfîrșitul celor 1260 de ani (în 1799) puterea adevărului și a martorilor săi s-a manifestat. De atunci adevărul se revarsă în lume în proporție de milioane de Biblii pe an, înviorînd lumea și producînd roade.
La început regele și poporul s-au bucurat și Ilie și Dumnezeu au fost onorați, dar spiritul Izabelei nu s-a schimbat; ea căuta încă să-i ia viața lui Ilie care a fost din nou silit să fugă în pustiu - 1 Împ. 18:40,45,46; 19:1-4.	Biblia a adus asemenea binecuvîntări încît imperiile pămîntului recunosc în ea mîna lui Dumnezeu. Dar <i>principiile</i> papalității - Izabela - în așa zisele secte protestante, îi obligă pe credincioșii adevărați să se retragă din nou în starea de pustiu.
Cariera lui Ilie s-a terminat prin luarea lui de pe pămînt ..	Sfinții vor fi schimbați de la stările pămîntești la cele cerești.

497. Acestea sînt coincidențe izbitoare și nu sînt întîmplătoare. Faptul că Ilie urma să vină înainte de ziua cea mare și că *acum* am găsit în Biserică antitipul lui Ilie, prezis de profetul Maleahi și tipificat ulterior prin Ioan Botezătorul, trebuie socotit ca o *altă* dovadă că timpul a sosit** - că ziua mare a Domnului a venit. Dar, mai presus decît atît, acest tip conține sugestii, susținute de alte scripturi, desemnate să călăuzească, să pregătească sfinții să-și facă bine partea lor, să-i întărească și să-i susțină în ziua furtunoasă care se află chiar asupra noastră.

498. Nu avem dorința să punem înaintea minții un tablou întunecat, preferăm mai degrabă să ne gîndim și să arătăm spre gloria ce trebuie să urmeze după ziua mare a mîniei și la bucuriile din Ziua Milenară care intră, decît să ne gîndim la necazurile și descurajările viitorului mai apropiat care preced răsăritul Soarelui (Isa. 21:12; Marc. 13:19,20; Mal. 4:1-3). Este necesar ca sfinții să fie în oarecare măsură înștiințați mai dinainte despre evenimentele care sînt iminente pentru ca atunci cînd se vor produce să nu se sperie sau să se descurajeze, ci, fiind înarmați din timp, să poată ști cum să le întîmpine; de asemenea, ca să poată prețui cu atît mai deplin binecuvîntările prezentului, astfel încît să lucreze cu sîrguință pînă i se zice „ziuă”, căci „vine noaptea (un timp mult mai întunecat în comparație cu cel prezent căruia i se zice ziuă), cînd nimeni nu mai POATE SĂ LUCREZE” - Ioan 9:4.

499. Scurta perioadă prezentă, înainte ca norii grei ai vijeliei să se ivească pe neașteptate asupra lumii, este timpul cel mai favorabil pentru lucrarea clasei Ilie; ea corespunde zilelor încununate de succes, atît ale lui Ilie

cît și ale lui Ioan. Este un timp favorabil pentru creșterea personală în har și cunoștință și la fel pentru răspîndirea adevărului - cel mai favorabil timp cunoscut vreodată. Cît de mult s-ar fi bucurat primii căutători ai adevărului, de exemplu cei din Berea, dacă ar fi avut la îndemîină mijloacele de studiu pe care le avem noi astăzi! Biblii cu trimiteri, complete și tipărite, concordanțe, istorii, enciclopedii, dicționare și prețioase lucrări de referință ale căror prețuri sînt accesibile tuturor și care se pot consulta chiar gratuit în bibliotecile publice, pînă și în orașe de mărime mijlocie. Adăugați la toate acestea lumina crescîndă a aurorei Zilei Milenare și posibilitatea ce-o au toate clasele sociale de a citi și gîndi inteligent pentru ele însele. Cu astfel de ajutoare astăzi putem învăța din Cuvîntul și planul lui Dumnezeu într-o singură zi mai mult decît puteau să învețe într-un an cei din vremuri mai puțin favorizate. Nici n-a fost vreodată un timp atît de prielnic pentru strădaniile creștinilor sau care să fi îndemnat mai mult la zel și la acțiune creștinească precum este acest timp al mesajului de glorios seceriș al prezenței Domnului și al veștilor de bucurie ale Împărăției care se apropie.

500. Dacă dorim să călătorim din loc în loc spre a ne întîlni cu alți frați în credință putem face tot atîta drum într-o săptămîină și chiar mai mult decît putea să facă Pavel într-o lună și cu mult mai mult confort decît el. Dacă vrem să vorbim în public o putem face fără să fim supărați sau terorizați de cineva. Trăim într-un timp cînd masele populare știu să citească și să scrie, parte ce n-a fost decît a unui mic număr de oameni în vremurile trecute, putem să ne procurăm cu ușurință și ieftin Evanghelia tipărită, care adesea are mai mult efect

decît predicile. Inimile binevoitoare pot să facă mult mai mult acum decît au putut face Acuila și Priscila în zilele lor, cu aceleași eforturi. Putem predica și cu ajutorul tipăriturilor și ziarelor folosindu-ne de minunatul sistem al poștei din zilele noastre care le face să ajungă aproape fără cheltuieli la prietenii noștri și la străinii din lumea întreagă.

501. Dar apostolul, vorbind despre biserica nominală din zilele din urmă, afirmă că „*va veni vremea cînd oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă*” (2 Tim. 4:3). Dacă acest cuvînt este acum adevărat, cum adevărat a fost timp de veacuri, în viitor el va avea o împlinire și mai convingătoare și mai clară. Este sigur acum că biserica nominală nu poate suferi pe cei care, nesocotind crezurile ei, „predică Cuvîntul” - „întreg sfatul (planul) lui Dumnezeu” -, dar, pentru că le „gîdilă urechile”, ei iubesc mai curînd speculațiile omenești în dezvoltare și filozofiile, pe nedrept numite astfel, decît Cuvîntul lui Dumnezeu. Totuși, pentru că n-o pot împiedica, ei suportă doctrina sănătoasă într-o oarecare măsură - mult mai mare decît ar fi suportat-o Roma în zilele ei de înflorire - 2 Tim. 4:2; Fapt. 20:27; 2 Tim. 4:3,4.

502. Chiar înaintea cuvintelor pe care le-am citat, apostolul se referă direct la timpurile periculoase din zilele din urmă ale acestei vîrste (2 Tim. 3:1-13), scoțînd în relief îngîmfarea, iubirea de plăceri și disprețuirea binelui, cu formalismul, zgîrcenia, mîndria și nerecunoștința lor. El declară că (*în Biserică*) oameni răi și conducători ce duc în rătăcire (de la adevăr) vor merge din rău în mai rău, înșelînd pe alții și fiind ei înșiși înșelați de sofismele lor. Din moment ce apostolul a gîndit și a scris special despre zilele din urmă și nu

despre Evul Mediu, sîntem desigur îndreptățiți să ne întrebăm dacă nu cumva timpul este la mică distanță în fața noastră, în aceste „zile din urmă” cînd învățătura sănătoasă nu va mai fi *suferită* sau permisă în nici un chip - 2 Tim. 3:1-13.

503. Deși este adevărat acum, într-o mare măsură, că nu mai este permis nimănui să cumpere sau să vîndă (să facă negoț cu adevărul) în piețele sau sinagogile obișnuite, cu excepția celor ce au semnul fiarei sau numărul numelui ei (Apoc. 13:17), totuși cei pe deplin consacrați au învățat că mărețele temple din lumea bună, numite biserici, nu sînt mai necesare pentru predicarea evangheliei decît în timpul apostolilor și că marile orgi și coruri dirijate nu sînt necesare pentru a atrage atenția poporului, căci astăzi, ca și în primele zile, poporul de rînd ascultă cu plăcere Evanghelia la colțuri de străzi și în piețe publice, primită prin poștă și din pagina tipărită. Ni se pune o întrebare: oare această declarație a Apocalipsei n-ar putea să însemne ceva mai mult decît ceea ce am văzut noi pînă în prezent? Oare declarația lui Pavel nu înseamnă că va veni vremea, în zilele din urmă, cînd învățătura sănătoasă nu va mai fi *suferită deloc*? Nu cumva cazul nostru, în privința aceasta, este oarecum în asemănare cu experiența lui Ioan Botezătorul (ca tip), cînd a fost aruncat în temniță? Cu alte cuvinte, ce putem aștepta între timpul de astăzi, relativ favorabil - cu toate că nu este lipsit de dificultăți -, și timpul binecuvîntat din viitor cînd nimic nu va stînjiți dreptatea? Va continua el să fie tot atît de favorabil pentru lucrarea în vie ca cel din prezent? Va fi mai favorabil sau mai nefavorabil? Să vedem ce indică aceste tipuri, căci sîntem îndreptățiți să considerăm ca

tipuri tot ceea ce găsim în viața și experiențele lui Ilie, precum și ale lui Ioan, ce pare să se potrivească cu experiențele Bisericii și cu mărturia privitoare la mersul ei pămîntesc viitor, fiindcă Domnul ne-a atras atenția asupra lor.

504. Ilie a fost despărțit de scenele pămîntești printr-un car de foc (2 Împ. 2:1,11, compară cu Ioan 3:13), simbolizînd gloria spirituală și înălțarea ce-i așteaptă la sfîrșitul alergării lor pămîntești pe cei din Biserică care trăiesc pe pămînt și rămîn pînă în ultimele zile. Dar trebuie să ne amintim, de asemenea, că el a fost ridicat într-un vârtej de vînt sau furtună și că furtuna este simbolul strîmătorării, după cum carul de foc simbolizează biruința și glorioasa lor scăpare din această strîmătorare.

505. Experiențele de la sfîrșit ale lui Ioan Botezătorul au fost și mai clar marcate prin ilustrația strîmătorării. Deși poporul nu l-a urmat (Mat. 17:12), el l-a recunoscut totuși pentru scurtă vreme ca pe un slujitor și profet al lui Dumnezeu (Mat. 14:5; Ioan 5:35). Cu toate acestea, cînd a vestit prezența lui Mesia influența lui a început curînd să scadă, așa cum a spus el vorbind despre Christos: „El trebuie să crească iar eu să scad” (Ioan 3:30). Așa și la sfîrșitul acestei vîrste: lucrarea clasei Ioan (clasa Ilie) se termină prin vestirea că Împărăția cerului a venit** și că Regele este prezent. Este ceea ce se întîmplă acum; da, cuvintele exacte ale mărturiei lui Ioan se aplică cu o egală forță acestui timp al venirii a doua a Domnului: „În mijlocul vostru stă (este prezent) unul pe care voi nu-l cunoașteți”. El „își are vînturătoarea în mînă și își va curăți (treiera) cu desăvîrșire aria, și își va strînge grîul în grînar; dar pleava o va arde într-un foc

care nu se stinge" - marele timp de strîmtorare - Ioan 1:26; Mat. 3:12 - Diaglott.

506. După cum Ioan a scăzut - lucrarea sa specială fiind îndeplinită cînd și-a transmis ultimul mesaj - tot așa Biserica în carne trebuie să scadă cînd ultimul ei mesaj este dat, pînă cînd cel din urmă membru își va fi terminat viața lui consacrată și va fi trecut dincolo de vâl, în „slavă”, pentru a fi un membru al Christosului glorios, domnind. După cum Ioan a spus că Isus trebuie să crească, tot așa acum, cînd Împărăția adevărată este pe punctul de a fi stabilită, putem și noi să spunem cu încredere că Regele este prezent și că Împărăția Lui trebuie să crească pînă cînd va umplea pămîntul. Ceea ce vestea Ioan despre lucrarea „secerișului” - adunarea grîului și venirea strîmtorării peste pleavă - își găsește de asemenea paralela în timpul prezent.

507. Libertatea lui Ioan a fost restrînsă la puțin timp după transmiterea mesajului său care anunța *pe Cel prezent* și lucrarea care-i stătea în față; el a fost aruncat în temniță pentru că-l dezaprobase pe rege pentru legătura lui nepotrivită cu o femeie (Mat. 14:4). Cu toate că credincioșii copii ai lui Dumnezeu au scos în evidență adesea că această legătură dintre biserică și puterea politică este o nelegiuire și este numită de Scripturi curvie (Apoc. 17:5; 18:3) și cu toate că lumea s-a retras în mare parte din biserici, legătura continuă să existe totuși și Scripturile par să evidențieze că în timpul de strîmtorare ce se apropie bisericile nominale, pretinsele fecioare ale lui Christos (2 Cor. 11:2,3), vor fi de partea regilor pămîntului și unite cu ațeștia, în timp ce Biserica adevărată, întocmai ca tipul ei, Ioan Botezătorul, va fi nepopulară și restrînsă în libertate din pricina credincioșiei

sale de a se împotrivi erorii și de a o condamna.

508. În cazul lui Ioan, ca și în cel al lui Ilie, cea care persecuta era o femeie iar cel care acționa ca agentul și instrumentul ei era un rege: cu adevărata Biserică așa a fost în trecut și fără îndoială așa va fi în viitor - biserica nominală este reprezentată printr-o femeie iar puterea civilă printr-un rege. Profetia evidențiază nu numai o unire mai strânsă între aceștia decât cea care există acum, dar oricare observator apropiat poate să vadă că *pîrghia* principală prin care aristocrația regală conduce masele este credința că Dumnezeu a ales pe acești „oameni mari”, adesea atît slabi cît și vicioși, ca să domnească asupra lor și că a te răzvrăti împotriva tiraniei și nedreptății pentru a cere dreptate, libertate și drepturi egale înseamnă a te împotrivi voinței lui Dumnezeu. Astfel, tendința guvernelor și a bisericilor este spre o unire deschisă sau secretă, pentru binele lor reciproc în furtuna care vine.

509. Nu numai atît, dar conflictul ce se apropie între aristocrație și masele populare din fiecare țară civilizată va fi atît de neobișnuit și atît de diferit de orice experiență de pînă aici, încît persoanele moderate, conservatoare, cu tendință religioasă, temîndu-se de naufragiul total al societății în haos și anarhie, vor prefera în mod natural monarhia, opresiunea și robia, oricărui alt sistem, care, după părerea lor, ar fi cu mult mai rău. Iată pentru ce aceștia se vor solidariza cu biserica și cu statul, cu bogăția și cu aristocrația, în efortul lor general de a reprima și a preîntîmpina acest conflict de nestăpînit, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” - Apoc. 16:14.

510. În cele din urmă, probabil, dintre cei care iubesc

pacea și adevărata religie, numai cei cărora Regele regilor va binevoi să le descopere planurile Sale prin Cuvîntul Său (Ioan 16:13) și care au o deplină încredere în înțelepciunea și iubirea Sa, precum și în puterea Sa de a face ca toate să se ducă la bun sfîrșit, potrivit făgăduințelor Sale, vor face excepție și nu vor urma același drum. Dintre oamenii conservatori, iubitori de ordine, numai cei care văd rolul care *trebuie* să-l aibă în planul lui Dumnezeu revoluția socială viitoare, înlăturînd sistemele sterpe a căror vreme a trecut și pregătind lumea printr-un mare proces de nivelare pentru domnia milenară de dreptate, vor fi capabili să înțeleagă situația și să ia o atitudine corespunzătoare. Dar aceștia vor fi rău înțeleși, străduințele lor de a arăta adevărata stare de lucruri și adevărul și singurul remediu vor fi amestecate, probabil, cu ale celor care nu văd marele lor rezultat și care, nedorind să-și supună propria voință, propriile idei și planuri, sînt incapabili să vadă planurile lui Dumnezeu. Cînd măsuri represive, restrictive și de constrîngere vor fi socotite necesare, ele vor cuprinde, probabil, nu numai organizațiile muncitorești și publicațiile care susțin drepturile lor adevărate și neadevărate, ci și pe acelea care vor învăța planul lui Dumnezeu, cauza adevărată a mării suferințe a națiunilor și singurul ei remediu. Da, probabil nu mai sînt mulți ani pînă cînd vor fi luate măsuri represive împotriva tuturor eforturilor sfinților de a răspîndi vestea bună a Împărăției, sub pretextul că interesele generale și binele public cer asemenea măsuri.

511. În acest mod se vor îndeplini profețiile Psalmului 2, poate chiar cu mai multă amărăciune la sfîrșit decît ne putem închipui acum, cu toate că ele

s-au îndeplinit deja în parte cu Capul corpului - Fapt. 4:25-29.

512. Aceeași necesitate de a restrânge libertățile în chestiuni politice și sociale va fi probabil aplicată și în ce privește libertatea cuvîntului asupra chestiunilor religioase, care stau în realitate la baza oricărei libertăți. Nu va fi deci surprinzător dacă, într-o bună zi, un „guvern energic”, o monarhie, va înlocui marea republică (a Americii de Nord - n. e.). Un lucru este în orice caz foarte probabil, și anume că o religie comună va fi socotită eficientă și va fi promulgată. Faptul de-a învăța ceva deosebit de această dogmă universală va fi tratat și pedepsit ca o ofensă politică. O atare persecuție de la sfîrșitul sau secerișul Vîrstei Evanghelice, nu numai că ar fi o altă paralelă a secerișului Vîrstei Iudaice (Fapt. 4:10-13,23-30; 5:29-41; 11:19), ci, de asemenea, ar da o semnificație mai largă și mai adîncă cuvintelor apostolilor Pavel și Ioan (2 Tim. 4:3; Apoc. 13:17) și evenimentelor tipice ale sfîrșitului carierei pămîntești a Bisericii adevărate, înfățișate prin plecarea lui Ilie într-un vârtej și prin întemnițarea și decapitarea lui Ioan Botezătorul.

513. Două lecții putem extrage de aici, fie că am interpretat corect mărturiile profetice fie că nu: întîi, va trebui ca noi să fim astfel pregătiți, înarmați și atît de perfect echipați cu nebiruitul adevăr încît persecuțiile să nu facă altceva decît să ne mărească zelul și să nu ne facă să coborîm steagul surprinși sau apucați de frică și nici să cedăm cînd regii pămîntului se vor ridica și se vor uni cu conducătorii religioși ai poporului împotriva noastră și împotriva adevărurilor pentru care Dumnezeu ne-a dat privilegiul să punem mărturie, ca slujitorii și amba-

sadorii Săi (1 Ioan 3:1; 2 Cor. 5:20; Ps. 2). În al doilea rând, astfel de considerații privind viitorul, în opoziție cu privilegiile din prezent, ar trebui să îndemne pe fiecare copil consacrat al lui Dumnezeu să se folosească cu sîrguință de marile posibilități și privilegiile prezente, amintindu-și că „cine seceră primește o plată” (Ioan 4:36; 1 Cor. 3:6), ca și cel ce a sădit și a udat, și că acum este un timp excelent de a *strînge roade* spre viață veșnică. Liniștea relativă a timpului favorabil prezent, cu toate libertățile și avantajele mai mari în toate domeniile, este îngăduită de Dumnezeu și este menită să pecetluiască pe frunte (în minte cu adevărul) pe adevărații Săi slujitori - Apoc. 7:3.

Hai să privim „puțina vreme” de pînă atunci
În lumina ei de aur.

514. Învățătorul a spus: „lucrez cît este („i se zice”) ziuă; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze.” „Lucrați nu pentru mîncarea pieritoare, ci pentru mîncarea care rămîne pentru viața veșnică” - Ioan 9:4.; 6:27.

515. Astfel, deci, în timpul prezent convenit vedem că profetul Ilie a venit, așa cum a fost prezis, înainte de marea și importanta zi a Domnului. Auzim ultima lui mărturie, ca și pe cea a lui Ioan, zicînd: „În mijlocul vostru stă unul pe care voi nu-l cunoașteți”; - care-și are vînturătoarea în mînă și își va curăța cu desăvîrșire aria de treierat: El își va strînge grîul în grînar iar pleava (ca pleavă nu ca oameni) va arde-o cu foc nestins în marele timp de strîmtoare (Ioan 1:26; Mat. 3:12-Diaglott) - nenorocire ce din necesitate trebuie să vină pentru a pregăti calea marelui Rege al regilor. El trebuie să crească, dar Ilie trebuie să scadă (Ioan 3:30) pînă cînd, în

final, va fi cu totul oprit. Nu numai că auzim această mărturie din gura cîtorva din clasa lui Ilie acum, dar nu peste mult timp fiecare din clasa Ilie va fi găsit proclamînd acest mesaj și angajîndu-se în lucrarea lui Ilie. Numai unii ca aceștia vor aparține lui Ilie glorificat și vor putea participa la opera de restabilire a tuturor lucrurilor, care, în decursul Mileniului, va fi un mare succes. Adîncimea semnificației se află în înțelesul numelui *Ilie*. El înseamnă *Dumnezeul* (puternicul) *lui Iehova*. Este un nume potrivit pentru unsul lui Iehova, a cărui măreață lucrare va fi de a restaura toate lucrurile despre care Dumnezeu a vorbit prin gura sfinților Săi profeți de la începutul lumii - Fapt. 3:20-24; King James.

516. Concluzionînd acest subiect, vom aminti pe scurt faptul că profetul Ilie, la sfîșitul carierei sale, a chemat pe Elisei, care după ce a adus jertfă părăsi totul, îl urmă și deveni urmașul său ca profet cînd Ilie fu luat într-un vârtej de vînt - primind mantaua lui de autoritate și o mare parte din spiritul și puterea lui (2 Împ. 2:9-16). Deoarece Ilie reprezenta corpul lui Christos în carne, Biserica victorioasă, o companie, un număr, trebuie să deducem în mod rezonabil că și Elisei reprezenta o clasă, o clasă care va ajunge la o adîncă simpatie pentru clasa Ilie și va urma împreună cu ea conducerea Domnului; totuși o clasă care nu va aștepta să fie glorificată. Ea va fi separată de clasa Ilie prin „vârtejul de vînt” al cumplitelor tulburări (2 Împ. 2:11), dar va păstra totuși un interes și va primi o binecuvîntare. După plecarea lui Ilie Elisei a devenit îndrăzneț și puternic, în așa măsură încît teologii din acea epocă („fiii profeților”) au putut spune: spiritul lui Ilie a venit peste Elisei - 2 Împ. 2:15.

517. Numele Elisei înseamnă *Eliberator puternic* iar

cariera lui Elisei *a fost o lucrare de restabilire. Ea a prefigurată, fără îndoială, lucrarea unei clase ai cărei membri vor fi în viitor agenți activi printre oameni, continuînd lucrarea de restabilire în puterea Bisericii, atunci glorioasă. Printre alte lucrări minunate ale lui Elisei remarcăm că a vindecat apele astfel că ele n-au mai pricinuit moartea nici n-au mai făcut pămîntul sterp, a înmulțit untdelemnul văduvei sărmăne ca să-și poată plăti datoriile, a ridicat la viață pe fiul Sunamitei și cînd în țară era foamete și s-a descoperit că ciorba teologilor („fiii profeților”) era otrăvită încît nimeni nu putea să mănînce din ea, Elisei a făcut-o nevătămătoare și bună de mîncat. A înmulțit pîinile încît erau de prisos pentru un mare număr de oameni, a vindecat lepra lui Naaman. El a fost de asemenea agentul lui Dumnezeu pentru ungerea lui Iehu, prin mîna căruia, după Cuvîntul lui Dumnezeu dat lui Ilie, familia regală a lui Ahab, inclusiv Izabela, a fost în întregime nimicită și toți preoții ei de asemenea. - 2 Împ. 2:19-22; 4:1-7; 18:44; 5:1-14; 9:1-37; 10:28.

518. Nu este greu a întrevădea în aceste fapte minunate ale lui Elisei o asemănare strînsă cu adevărata lucrare de restabilire care poate fi așteptată peste puțin timp. Atunci apele adevărului nu vor mai fi sălcii din pricina erorii, fiind curățate chiar la izvor printr-o mai clară înțelegere a Cuvîntului lui Dumnezeu. Atunci cel sărac va fi ajutat să primească untdelemnul bucuriei în locul unui spirit întristat; atunci cei morți vor fi restabiliți; atunci, în mijlocul foametei, hrana (adevărul) va fi sănătoasă și abundentă și atunci puterile și sistemele reprezentate prin Ahab și Izabela, împreună cu toți cei ce sînt uniți cu ele împotriva lui Dumnezeu,

vor fi cu desăvîrșire și definitiv răsturnate
Apoc. 19:20; 20:14.

Cîntare

1. Pe vîrf de munte apare
Vestitorul de vești bune,
Veste bună pentru Sion,
Sioane bucură-te!
Dumnezeu vine la Tine
De doliu să te scape.
2. Ai avut o noapte lungă?
Toți prietenii te-au lăsat?
Vrăjmașii tăi sînt îngîmfați?
De lacrimi nu ți-a păsat?
Sfîrșească-se acum doliul!
Nădejde ai căpătat!
3. Dumnezeu te va înălța,
El îți întinde mîna,
Vrăjmașii s-or da în lături
Și-ncontră nu-ți vor mai sta,
Al tău mare crai din ceruri
Îți trimite scăparea.
4. Pace și voie te așteaptă,
Lupta este pe sfîrșit,
El îți va fi apărător
Cel care te-a mîntuit;
De toate necazurile
Vei fi de-acuma scutit.

Capitolul IX

Omul păcatului - Antichrist

ANTICHRIST TREBUIE SĂ FIE DEZVOLTAT, DESCOPERIT ȘI NIMICIT ÎNAINTE DE ZIUA DOMNULUI - DISCUTAREA UNEI VEDERI OPUSE ASUPRA ACESTUI SUBIECT - DESCRIERE PROFETICĂ - NAȘTEREA LUI ANTICHRIST - DEZVOLTAREA SA RAPIDĂ - PORTRETUL SĂU ISTORIC ȘI DESCRIEREA BIBLICĂ SÎNT ÎN ACORD - ÎMPĂRĂȚIA SA, O CONTRAFACERE - CAPUL ȘI GURA SA, REMARCABILE - MARILE SALE CUVINTE TRUFAȘE DE BLASFEMIE - ÎNVĂȚĂTURILE SALE BLASFEMATOARE - ASUPRIREA SFINȚILOR CELUI PREA ÎNALT - DOMNIA SA MILENARĂ - ANTICHRIST NIMICIT CU SABIA SPIRITULUI - LUPTA SA FINALĂ ȘI SFÎRȘITUL SĂU

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun un chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării”
- 2 Tes. 2:3.

519. În fața acestor cuvinte clare ale apostolului Pavel care arată că un caracter pe care îl numește „omul fărădelegii” trebuie să precedă venirea Zilei Domnului, care după cum am dovedit a început deja să mijească, este important să privim în jurul nostru ca să vedem dacă nu cumva un asemenea caracter a apărut deja. Căci dacă un asemenea caracter ca cel descris atât de atent de Pavel și ceilalți apostoli n-a venit încă, atunci cuvintele de mai sus ar trebui înțelese ca un veto (împotrivire -

n. e.) al lui Pavel față de toate celelalte mărturii privitoare la prezența Domnului și la stabilirea Împărăției sale acum. Acest veto trebuie să stea ca un argument de necombătut pînă cînd acest om al păcatului va fi recunoscut și va corespunde în toate amănunțele descrierii profetice.

520. Se spune limpede nu numai că acest om al păcatului trebuie mai întîi să se ridice, ci și că el se va dezvolta și va prospera înainte ca ziua Domnului să vină. Înainte de ziua lui Christos prosperitatea și influența acestei puteri vor fi ajuns la culme și vor fi în declin, iar completa nimicire a acestui om al păcatului se va face prin strălucirea prezenței Domnului la a doua Sa venire. Spre a putea ști dacă acest avertisment dat Bisericii în zilele lui Pavel este aplicabil și în zilele noastre, trebuie să observăm aceste împrejurări prezise. Astăzi, după optsprezece veacuri, se pretinde din nou că ziua lui Christos a venit și se pune o importantă întrebare: Este ceva ce să stea ca obiecție la această pretenție acum din ceea ce Pavel a spus tesalonicenilor pentru a le corecta eroarea?

521. Din îndemnurile apostolului către Biserică, să vegheze pentru întoarcerea Domnului și să ia aminte la cuvîntul sigur al profeției (2 Pet. 1:19 - Cornilescu rev.), și din grija cu care arată semnele prezenței lui Christos, caracterul lucrării Sale în acest timp etc., este evident că el avea tot atîta grijă ca Biserica să poată recunoaște prezența Domnului atunci cînd va fi venit, ca și pentru ca ea să nu cadă în eroarea de a crede că El a venit deja înainte de timpul prezenței Sale. Acei care, la începutul acestei vîrste, au căzut în această din urmă greșală, au fost expuși înșelătoriilor *principiului* lui Antichrist care

lucra chiar și atunci, în timp ce lipsa de a recunoaște ziua Domnului și prezența Sa în ziua cînd ea este convenită expune pe cei ce nu-L recunosc la continue înșelătorii, la învățăturile false ale lui Antichrist și îi orbește față de marile adevăruri și față de privilegiile speciale din această zi. Iată pentru ce apostolul era atît de îngrijorat pentru Biserica de la început ca și pentru cea de la sfîrșitul acestei vîrste. De aceea a dat avertismentul: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip” (2 Tes. 2:3,7). De aceea a făcut o descriere exactă a Omului păcatului ca el să poată fi recunoscut la timpul său.

522. În timp ce creștinii de la sfîrșitul acestei vîrste sînt înclinați să uite pînă și făgăduința întoarcerii Domnului sau chiar dacă și-o amintesc se gîndesc la ea cu presimțiri de groază și teamă, Biserica timpurie o aștepta cu nerăbdare și cu bucurie anticipată, ca fiind realizarea tuturor speranțelor ei și răsplata întregii sale credincioșii ca și sfîrșitul tuturor necazurilor ei. De aceea primii credincioși erau dispuși să asculte cu atenție orice învățătură care susținea că ziua Domnului este foarte aproape sau prezentă. Ei erau prin urmare în pericolul de a fi înșelați în această privință dacă nu studiau cu grijă învățăturile apostolilor cu privire la acest subiect.

523. Biserica din Tesalonic, influențată de învățăturile greșite ale unora cum că Domnul ar fi venit din nou și că ei trăiau în ziua Lui, presupunea în mod evident că această idee era în armonie cu învățăturile lui Pavel din prima epistolă ce le-o scrisese și care spune (1Tes.5:1-5) că ziua Domnului va veni pe furiș, în liniște și neobservată, așa cum vine hoțul noaptea și că, deși alții vor fi în necunoștință de cauză, sfinții vor fi în lumină în privința ei. Aflînd despre serioasa eroare în care

căzuseră, de a crede că ziua prezenței Domnului sosise deja, Pavel le-a scris o a doua epistolă al cărei gând central este de a corecta această greșeală. El spune: „Acum vă rugăm fraților în privința venirii Domnului nostru Isus Christos și a strîngerii noastre laolaltă la El, să nu fiți repede agitați în minte, nici tulburați; nici prin spirit, nici prin cuvînt, nici prin scrisoare ca venită de la noi, ca și cum Ziua Domnului *este prezentă*. Nimeni să nu vă amăgească cu nici un chip. Căci căderea (apostazia) *trebuie să vină întii*, și trebuie să fie descoperit acel Om al păcatului, Fiul nimicirii, Potrivnicul, înălțîndu-se deasupra tuturor, fiind numit un dumnezeu (conducător puternic) sau ce primește omagiu - așa încît să se așeze el însuși în Templul lui Dumnezeu, arătîndu-se în mod deschis că este un dumnezeu. Nu vă amintiți că în timp ce încă eram cu voi v-am spus aceste lucruri? Și acum voi știți ce se interpune pentru ca El (Christos) să poată fi descoperit în sezonul său propriu (cuvénit). Dar nesupunerea (față de Christos) lucrează deja, însă ca un lucru secret, pînă cînd cel ce împiedică va fi luat din drum și *atunci* va fi descoperit cel nesupus, pe care Domnul îl va ucide cu spiritul gurii Sale și-l va nimici prin strălucirea *prezenței (parousiei)* Sale” (vezi 2 Tes. 2:1-9). Pavel a putut scrie astfel în mod sigur despre dezvoltarea Omului păcatului înainte de ziua Domnului, din cauză că a studiat profetia lui Daniel, despre care și Domnul nostru vorbește (Mat. 24:15), și probabil și pentru că lui Pavel însuși în „vedeniile și descoperirile” sale i s-a arătat marele dezastru pe care acest caracter îl va produce în Biserică.

524. Trebuie observat că Pavel nu s-a folosit de argumente ca acelea pe care unii sînt dispuși să le

întrebuințeze astăzi contra afirmației că ziua Domnului a început. El n-a zis: O tesaloniceni necugetați nu știți voi că atunci când vine Christos ochii voștri îl vor vedea și urechile voastre vor auzi înfricoșătorul sunet al trâmbiței lui Dumnezeu și că veți avea în plus dovadă puternică despre acest fapt în cutremurul mormintelor și în învierea sfinților? Nu este oare evident că dacă o asemenea critică ar fi fost potrivită Pavel s-ar fi grăbit să se folosească de un argument atât de simplu și ușor de înțeles? Mai mult decât atât, faptul că el nu s-a servit de el nu dovedește că un asemenea argument nu este și nu poate fi întemeiat pe adevăr?

525. Prin faptul că în energicele lui sforțări de a le corecta eroarea Pavel nu opunea pretenției lor decât această singură obiecție, el susține în mod evident că este corectă ideea lor generală despre ziua Domnului - că ea poate fi începută în timp ce mulți pot să fie în necunoștință despre ea și că această zi poate să vină fără să fie semnalată prin semne exterioare. Singurul temei al obiecției lui Pavel era că *mai întâi* trebuie să vină apostazia și, ca urmare a acesteia, dezvoltarea Omului păcatului - care (fie că este un simplu individ sau un mare sistem Antichrist personificat în modul acesta) - trebuia să se ivească, să prospere și să înceapă să decadă - *înainte* de ziua prezenței Domnului. Astfel, deci, dacă această singură obiecție făcută de Pavel nu mai este în drum - dacă putem vedea clar un caracter în existență reală al cărui istorie corespunde în toate privințele descrierilor profetice de la începutul existenței lui pînă în timpul prezent - atunci obiecția lui Pavel, care era potrivită în timpul său și era singura lui obiecție, nu mai este o obiecție valabilă împotriva pretenției din prezent

că noi trăim în ziua Domnului, în ziua prezenței Sale. Ceva mai mult, dacă Omul păcatului poate fi cu ușurință deosebit, dacă ridicarea, dezvoltarea și declinul lui sînt văzute clar, atunci acest fapt devine o altă dovadă care confirmă învățăturile capitolelor precedente care arată că noi sîntem acum în Ziua Domnului.

Descrierea profetică a Omului păcatului

526. Cel ce studiază profeția va găsi că Omul păcatului este în mod deosebit arătat în Scrierile Sfinte, care nu numai că-i descriu clar caracterul, ci arată și timpurile și locurile începutului, prosperității și declinului său.

527. Acest Caracter este descris cu multă vigoare chiar prin numele atribuite lui de către scriitorii inspirați. Pavel îl numește „Acel nelegiuit”, „Omul păcatului”, „Taina fărădelegii”, „Antichristul” și „Fiul pierzării”. Profetul Daniel îl numește „urîciunea pustiirii” (Dan. 11:31; 12:11). Domnul vorbește despre același caracter ca despre „urîciunea pustiirii despre care a vorbit profetul Daniel” (Mat. 24:15), și din nou ca despre o „fiară” (Apoc. 13:1-8). Același caracter a fost prefigurată de asemenea printr-un corn mic - sau putere - ieșit dintr-o înspăimîntătoare fiară, pe care Daniel a văzut-o în vedenia sa profetică, avînd ochi și o gură care vorbea lucruri mari; ea prospera, făcea război sfinților și-i biruia. - Dan. 7:8,21. Ioan, de asemenea, a văzut acest caracter și a prevenit Biserica cu privire la el, zicînd: „Ați auzit că vine Antichrist”. El i-a sfătuit apoi cum pot să scape de influența lui - 1 Ioan 2:18-27. Cartea Apocalipsei, la fel, este într-o largă măsură o profeție simbolică amănunțită asupra aceluiași Antichrist - deși noi nu

putem decît s-o atingem în treacăt acum, lăsînd examinarea ei mai deosebită pentru un volum următor.

528. Aceste diferite denumiri și scurte descrieri indică un caracter josnic, subtil, fățarnic, amăgitor, tiranic și crud care s-a dezvoltat în mijlocul bisericii creștine. Acest caracter s-a strecurat și s-a ridicat mai întîi în mod treptat, pentru ca apoi puterea și influența lui să crească cu repeziciune și să ajungă culmea puterii, bogăției și gloriei pămîntești - între timp exercitîndu-și influența împotriva adevărului și împotriva sfinților și pentru propria lui mărire, pretinzînd, pînă la urmă, că a primit de la Dumnezeu sfințenie, autoritate și putere speciale.

529. În acest capitol ne propunem să arătăm că Omul păcatului este un sistem și nu un simplu individ, așa cum mulți par să presupună; că, după cum Christos se compune din adevăratul Domn și adevărata Biserică, așa și Antichrist este un sistem contrafăcut (o falsificare, n. e.) care se compune dintr-un domn fals și dintr-o biserică apostată căreia i s-a îngăduit cîtva timp să denatureze adevărul, să practice înșelăciunea și să *contrafacă* (*falsifice*, n. e.) autoritatea și domnia viitoare a adevăratului Domn și a Bisericii Sale și să îmbete națiunile cu pretenții și cu presupuneri false.

530. Nădăjdum să dovedim, spre mulțumirea cititorului conștiincios, că această mare apostazie sau lepădare a credinței menționată de Pavel a venit și că acest om al păcatului s-a dezvoltat, s-a așezat pe sine „în templul lui Dumnezeu” (templul adevărat, nu cel tipic); că el a împlinit toate prezicerile apostolilor privitoare la caracterul său, la lucrarea sa etc., că el a fost descoperit și că acum, de la A. D. 1799, el este mistuit de spiritul

gurii Domnului (adevărul) și că el va fi *cu desăvârșire nimicit* în decursul acestei zile a miniei și a descoperirii Domnului cu flacăra focului răsplătitor, care începe deja.

531. Fără nici o dorință de a considera cu ușurință părerile altora, socotim totuși necesar să vorbim despre ele pentru a arăta cititorului câteva din absurditățile în legătură cu ceea ce se crede în general despre Antichrist, pentru ca astfel demnitatea și caracterul rațional al adevărului asupra acestui subiect să poată fi corect apreciate, în contrast cu îngusta pretenție că tot ce au prezis Scripturile cu privire la acest caracter va fi îndeplinit printr-un om.

532. După cum se pretinde, acest om va fermeca într-atît întreaga lume încît în puțini ani el își va cîștiga omagiul și *închinarea* tuturor oamenilor, care vor fi așa de ușor înșelați încît să-l considere pe acest om ca fiind Dumnezeu și să-l venereze într-un templu evreiesc reclădit, ca pe Atotputernicul Iehova. Toate acestea se vor petrece, zic ei, cu o repeziciune fulgerătoare - în trei ani și jumătate - răstălmăcind timpul simbolic întocmai cum răstălmăcesc „omul” simbolic.

533. Născocirile literaturii și cele mai absurde închipuiri ale copilăriei nu se pot asemăna cu aceste vederi extreme ale unor iubiți copii ai lui Dumnezeu care se poticnesc de o interpretare *literală* a limbajului lui Pavel și, prin aceasta, se orbesc pe ei înșiși și orbesc și pe alții față de multe adevăruri prețioase, pe care, din pricina erorilor asupra acestui subiect, nu sînt pregătiți să le vadă într-o lumină lipsită de prejudecăți. Oricît am simpatiza cu ei, „credința lor oarbă” ne face să zîmbim atunci cînd ne vorbesc pe un ton serios despre diferitele

simboluri ale Apocalipsei, pe care ei nu le înțeleg, atribuindu-le literalmente *omului lor extraordinar*. Ei vor să ne convingă că în acest cel mai sceptic veac pe care l-a cunoscut lumea vreodată el va aduce în trei ani și jumătate pe toată lumea la picioarele sale, venerîndu-l ca Dumnezeu, pe cînd Cezarii, Alexandru, Napoleon, Mahomed și alții au trebuit să treacă prin mări de sînge și să întrebuițeze de multe ori cîte trei ani și jumătate fără să fi împlinit nici a mia parte din ceea ce se pretinde pentru acest *om*.

534. Și totuși acești cuceritori aveau ca ajutor toate avantajele ignoranței și ale superstiției, în timp ce astăzi noi trăim în condiții mult mai neprielnice pentru o asemenea desfășurare de amăgire și de înșelăciune, într-un timp cînd lucrurile *ascunse* ies la lumină ca niciodată înainte, într-un timp cînd o înșelătorie de felul acesta ar fi mult prea absurdă și ridicolă ca să fie luată în considerare. Tendința din zilele noastre este, într-adevăr, mai curînd în direcția unei lipse de respect față de oameni, nu contează cît de buni, de talentați și de capabili ar fi și ce funcții de încredere și de autoritate ar ocupa. Atît este de adevărat acest lucru, ca nicicînd înainte, încît lumea mai degrabă va tăgădui că există *vreun Dumnezeu* decît s-o vedem că se închină unuia dintre oameni ca Dumnezeului Atotputernic.

535. Un mare obstacol pentru mulți, cînd consideră acest subiect, este ideea greșită ce domnește în general în privința cuvîntului *dumnezeu*; ei nu pot vedea că cuvîntul *theos* (*dumnezeu*) nu se aplică numai lui Iehova. Acest cuvînt înseamnă *un puternic*, un conducător și mai cu seamă un conducător religios sau preotesc. În Noul Testament cuvîntul *theos* este rareori întrebuițat, afară

de cazul cînd este vorba de Iehova, pentru că apostolii în cuvîntările lor vorbeau foarte rar și puțin despre sistemele false religioase și încă și mai rar despre sacrii lor conducători sau dumnezei. În textele următoare, cuvîntul *dumnezeu* (*theos*) este totuși întrebuintat pentru a fi aplicat la alții decît la ființa supremă, Iehova: Ioan 10:34,35; Fapte 7:40,43; 17:23; 1 Corinteni 8:5.

536. Recunoscînd larga semnificație a cuvîntului grecesc *theos* se va vedea de îndată că declarația apostolului privitoare la Antichrist - că se va așeza în templul lui Dumnezeu dîndu-se pe sine drept *un dumnezeu* - nu înseamnă neapărat că Antichrist va încerca să se înalțe pe sine deasupra lui Iehova, nici chiar că va încerca să se pună în locul lui Iehova. Ea vrea să spună doar că acesta se va înalța pe sine drept un conducător religios, pretinzînd și exercitînd autoritatea asupra și deasupra oricăror alți conducători religioși, mergînd chiar pînă la a se înalța pe sine în Biserică, care este adevăratul templu al lui Dumnezeu, și acolo să pretindă și să exercite o autoritate arogantă ca șeful sau conducătorul ei autorizat. În grecește pretutindeni unde semnificația cuvîntului *theos* ar putea fi neclară el este precedat de articolul grecesc cînd se referă la Iehova, ca și cum s-ar spune în englezește (ca și în românește - n. e.) *Dumnezeul*. În textele de mai sus, care vorbesc despre *alți dumnezei*, și în acesta (2 Tes. 2:4), care vorbește despre Antichrist, nu există o atare accentuare.

537. Dacă acest lucru se vede clar, o mare piatră de poticnire este înlăturată iar mintea va fi pregătită să caute lucrurile adevărate ca împliniri ale acestei preziceri: nu pentru un Antichrist pretinzînd că este Iehova și cerînd să fie adorat ca atare, ci pentru unul care pretinde

a fi principalul și supremul învățător religios in Biserică și care încearcă astfel să uzurpe autoritatea lui Christos, Capul, Domnul și Învățătorul numit de Dumnezeu.

538. Este de asemenea destul de ciudat că cei care au aceste vederi literale despre Omul păcatului sînt îndeobște cei care cred în venirea premilenară a Domnului, care se uită să vadă și așteaptă pe Domnul să vină *în orice moment acum*. De ce nu pot toți să vadă intenția apostolului cînd declară hotărît că Ziua Domnului (ziua prezenței Sale) nu poate veni și nu trebuie așteptată pînă după ce Omul păcatului să fi fost descoperit? Au trebuit mai bine de patruzeci de ani pentru clădirea primului templu evreiesc și ar trebui desigur cel puțin zece pînă la douăzeci de ani pentru construirea noului templu la Ierusalim, de o splendoare mai mare decît a precedentului, unde ei așteaptă să vadă ca un om literal al păcatului să fie instalat și adorat ca Dumnezeu. Cum pot deci, acei ce cred astfel, să aștepte ca Domnul să vie *în orice moment acum*? Un asemenea mod de a vedea nu este în armonie cu rațiunea și nici cu profeția apostolului. Ei ar trebui, în mod logic, ori să înceteze să mai aștepte pe Domnul *în orice moment*, ori să nu mai aștepte un viitor om al păcatului; pentru că ziua prezenței Domnului nu poate să vină înainte de lepădarea de credință (apostazia) și înainte de a fi dezvoltat Omul păcatului și de a fi fost descoperit prin această apostazie.

539. Dar cînd obținem o vedere corectă a cuvintelor apostolului împreună cu idei corecte despre *felul* venirii Domnului, atunci nu găsim în ele nepotriviri și contradicții de felul acesta, ci o armonie și o potrivire convingătoare. O asemenea vedere prezentăm acum. Cititorul să constate el însuși scripturalitatea ei.

540. Diferitele titluri aplicate acestui sistem sînt evident simbolice. Ele nu se referă ca nume la un singur individ, ci ca descrieri ale caracterului se referă la o combinație coruptă, religioasă și civilă, care s-a dezvoltat în biserica creștină nominală și care, prin opoziția ei subtilă față de Christos, Capul, și adevărata Sa Biserică, corpul Său, merită cu prisosință numele de *Antichrist*. Un asemenea sistem putea îndeplini toate prezicerile făcute cu privire la Antichrist sau Omul păcatului, pe cînd un singur om nu putea. Este evident, mai departe, că acest sistem al lui Antichrist nu este unul dintre sistemele păgîne religioase, ca mahomedanismul sau brahmanismul, pentru că biserica creștină n-a fost niciodată sub autoritatea unui asemenea sistem și nici unul dintre aceste sisteme nu-și are obîrșia în biserica creștină. Ele sînt și au fost întotdeauna independente de biserica creștină.

541. Sistemul care să corespundă în toate privințele descrierii date prin inspirație trebuie să fie un sistem pretins creștin și trebuie să cuprindă o largă majoritate dintre cei care pretind că sînt creștini. El trebuie de asemenea să-și aibă începutul printr-o apostazie, adică printr-o îndepărtare de adevărata credință creștină - o apostazie, de asemenea, care a fost tainică și ascunsă pînă în ziua cînd împrejurările i-au favorizat ridicarea la putere. Începutul ei ascuns trebuie căutat în zilele apostolilor - în dorința unor învățători de a fi cei mai mari.

542. Nu trebuie să căutăm prea mult pentru a găsi un asemenea caracter care să corespundă perfect tuturor acestor cerințe, un caracter a cărui consemnare în istorie, făcută de istoricii laici ca și de propriii lui slujitori

înșelați, vedem că se potrivește întocmai cu descrierile profetice ale lui Antichrist. Dar, cînd declarăm că singurul și unicul sistem al cărui istorie se potrivește acestor profeții este papalitatea nu vrem să spunem că fiecare romano-catolic este un om al păcatului și nu afirmăm că preoții sau chiar papii bisericii Romei sînt sau au fost Antichristul. Nici un om nu este „Antichristul” sau „Omul păcatului” descris în profeții. Papii, episcopii și alții sînt cel mult părți sau membri din sistemul Antichrist, după cum toți cei din preoțimea regală nu sînt decît membri ai adevăratului Christos, sub Isus, Capul lor, și în același fel în care aceștia în starea lor prezentă sînt în totalitatea lor Ilie antitipic, cu toate că nici unul din ei nu este Ilie sau Christosul prezis. Să remarcăm mai departe că biserica Romei, considerată numai ca sistem bisericesc, nu este „Omul păcatului” și nu este niciodată prezentată printr-un om. Dimpotrivă, simbolul întrebuintat pentru a arăta o biserică separată de Domnul și Capul ei este întotdeauna o femeie. Biserica adevărată este simbolizată printr-o „fecioară curată”, în timp ce biserica apostată care a căzut din puritatea ei de la început și din credințioșia ei față de Domnul este numită simbolic „prostituată”. După cum adevărata Biserică „fecioară” continuă să fie așa pînă la sfîrșitul vîrstei, cînd se va uni cu Domnul ei și va lua numele Său - Christos, tot așa biserica apostată n-a fost Antichristul sau Omul păcatului pînă nu s-a unit cu domnul și capul ei, papa, pretinsul locuitor al lui Christos, și pînă n-a devenit un imperiu religios, fals numit creștinătate - ceea ce înseamnă Împărăția lui Christos. (În englezește „Christendom” - „creștinătate” - provine din Christ's Kingdom - „regatul lui Christos” -

n. e.).

543. Papalitate este numele acestei false împărății; ea a fost întemeiată pe un adevăr greșit aplicat - pe acel adevăr că membrii bisericii sînt chemați să fie regi și preoți ai lui Dumnezeu și să domnească pe pămînt. Dar timpul acestei domnii nu sosise încă: Vîrsta Evangheliei n-a fost orînduită pentru acest scop, ci pentru alegerea, dezvoltarea, disciplinarea, umilirea și jertfirea Bisericii, mergînd pe urmele Domnului ei, veghind și suferind cu răbdare pînă la timpul hotărît pentru înălțarea și glorioasa domnie făgăduită - Vîrsta Milenară.

544. Domnul a prevăzut că creștinismul nominal se va răspîndi în lume și că, devenind popular, el va fi îmbrățișat de un mare număr de oameni care îi vor aprecia forma fără să intre în spiritul întemeierii lui. El a prevăzut că pe măsură ce foarte mulți oameni de acest fel se vor identifica cu biserica, spiritul lumesc - care este opus spiritului de negare de sine și de jertfire de sine - va pătrunde în Biserică odată cu ei; că egoismul și dorința de a fi mare și de a domni, intrînd astfel în sînul Bisericii, nu vor trebui să aștepte prea mult un prilej favorabil și că astfel biserica va căuta să domnească asupra lumii înainte de vreme sau, mai degrabă, că elementul lumesc care va intra în sînul Bisericii va face să i se simtă influența și, în numele adevăratei Biserici, va pune mîna pe puterea civilă a pămîntului pe care Dumnezeu a lăsat-o pe seama neamurilor și care nu poate trece pe deplin în mîinile Bisericii adevărate înainte de a se încheia „timpurile neamurilor”, în A. D. 1914.

545. În realitate lucrurile s-au petrecut astfel: Biserica nominală a început să se lapede de credință pe

măsură ce creștea în număr sub învățăturile și exemplul oamenilor ambițioși, ale căror idei au devenit tot mai favorabile influenței și puterii lumești care aduceau cu ele mulțimi și bogăție. Spiritul Bisericii deveni treptat lumesc și lucrurile din lume deveniră rivnite. Sugestia ambiției a fost: „Dacă marele Imperiu roman, cu toată puterea și influența lui, cu armatele și bogățiile lui, ar deveni măcar sprijinul Bisericii, atunci cât ar fi de onorabil și de nobil să fii creștin! Cât de repede ar înceta atunci persecuțiile păgîne! Atunci nu numai că am putea să-i impresionăm, dar am putea și să-i constrîngem să se alipească la biserică, la cruce și la numele lui Christos. Este evident că nu era intenția lui Dumnezeu ca Biserica să fie pentru totdeauna supusă lumii și persecutată de ea. Cuvintele apostolului „nu știți că sfinții vor judeca lumea?” (1 Cor. 6:2), precum și făgăduințele Domnului nostru că vom domni împreună cu El și multe profeții care vorbesc despre domnia Bisericii arată clar că acesta este planul lui Dumnezeu. Este adevărat că apostolul scrie că mai întîi va veni Domnul și va înălța Biserica, și că el ne îndeamnă să-L *așteptăm*; dar au trecut mai multe veacuri și nu vedem nici un semn al venirii Domnului. Trebuie să înțelegem deci că apostolii au fost întrucîtva în eroare. Cît despre noi, este limpede că putem și că trebuie să folosim toate mijloacele pentru a cîștiga puterea asupra guvernelor civile și să cucerim lumea pentru Domnul. Ar trebui, mai departe, ca Biserica să aibă un *cap* - pe cineva care să reprezinte pe Domnul în lipsă și pe Biserică în fața lumii, pe unul care să poată primi omagiul lumii, să exercite autoritatea lui Christos și să guverneze lumea cu un toiag de fier, așa cum a prezis profetul David” (Ps. 2:8,9). Astfel, încetul

cu încetul, printr-un lent proces de gândire care a dăinuit mai multe veacuri, adevărata speranță a Bisericii de înălțare pentru a conduce și binecuvînta lumea - adică a doua venire a Domnului - a fost pierdută din vedere și o nouă speranță i-a luat locul: speranța succesului fără Domnul, sub supremația și conducerea unui șir de papi. Și astfel, prin conveniență, uneltiri și schimburi de favoare cu lumea, speranța Bisericii a devenit o speranță falsă, o cursă înșelătoare prin care Satan a condus-o din rău în rău și din eroare în eroare, atît în învățatură cît și în practică.

546. Punctul de la care apostazia s-a transformat în „Omul păcatului” a fost atunci cînd ierarhia papală s-a înălțat pe sine sub supremația unui șir de papi, cînd a pretins și a încercat să ia conducerea pămîntului în numele și pretinzînd că este Împărăția Milenară a lui Christos. Aceasta era o pretenție falsă și necinstită, indiferent cît de profund credeau în ea unii dintre susținătorii ei. Era o împărăție necinstită, contrafăcută (falsă - n. e.) oricare ar fi fost sinceritatea unora dintre organizatorii și susținătorii ei. Ea a fost împărăția lui Antichrist, indiferent cît de mult pretindeau și credeau ei că era gloria, împărăția și puterea lui Christos pe pămînt. Este o greșeală a crede că a fi conștiincios înseamnă întotdeauna a fi drept. Nu încape îndoială că orice sistem al erorii are tot atîția susținători conștiincios înșelați pe cît are și ipocriți, sau chiar mai mulți. Conștiinciozitatea este onestitate morală și ea nu depinde de cunoștință. Păgînii, induși în eroare, se închină idolilor și le aduc jertfe în mod conștiincios. Saul, indus în eroare, persecuta pe sfinți în mod conștiincios și tot așa mulți papiști, induși în eroare, au forțat profețiile,

au persecutat pe adevărații sfinți și au organizat marele sistem al lui Antichrist. Timp de sute de ani papismul, nu numai că a înșelat pe regii pământului cu privire la puterea sa, a pretins autoritate divină și a domnit peste ei, dar s-a așezat pe sine în Biserică, „templul lui Dumnezeu” (2 Tes. 2:4), în care numai Isus Christos trebuie recunoscut ca și Cap și Învățător, pretinzând că este singurul învățător și legiuitor. Aici ea a înșelat pe toți, cu excepția unui mic număr de credincioși, prin succesul său fenomenal și prin trufașa sa pretenție. „Tot pământul se mira” - surprins, înșelat, tulburat - „toți locuitorii pământului al căror nume n-a fost scris în cartea vieții Mielului” (Apoc. 13:1-8) și mulți dintre cei ale căror nume sînt scrise ca sfinți ai lui Dumnezeu au fost grav dezorientați. Această amăgire a fost cu atît mai puternică cu cît aceste planuri ambițioase nu s-au format deodată, ci puțin cîte puțin iar înfăptuirea lor s-a făcut în mod încă și mai treptat. Această amăgire a ținut timp de veacuri, ea exista deja în ascuns, ca ambiție, în zilele lui Pavel (2 Tes. 2:7). A fost un proces de adăugare, puțin cîte puțin, eroare la eroare - declarațiile unui om ambițios adăugîndu-se la declarațiile altui om și așa în șir necurmat în decursul timpului. Astfel, în mod viclean, Satan a semănat și a udat semințele erorii și a dezvoltat sistemul cel mai mare și cel mai influent pe care lumea l-a cunoscut vreodată - Antichrist.

547. Numele „Antichrist” are o dublă semnificație: întîi, el vrea să spună *împotriva* (adică opus) lui Christos, al doilea, înseamnă *în locul* (sau o contrafacere) a lui Christos. În primul sens expresia este una generală care se aplică oricărui dușman care se împotrivește lui Christos. În acest sens Saul (care mai tîrziu a fost numit

Pavel), fiecare iudeu, fiecare mahomedan, toți împărații păgîni și tot poporul roman au fost antichriști - împotrivorii lui Christos (Fapt. 9:4). Dar nu în acest sens întrebunțează Scripturile numele de *Antichrist*. Ele trec cu vederea asemenea dușmani și aplică termenul *Antichrist* în al doilea sens dat mai sus - ca *împotriva* în sensul de a denatura, de a contraface, de a lua locul adevăratului Christos. Astfel, Ioan observă: „Ați auzit că vine Antichristul. Chiar acum sînt mulți antichriști” (1 Ioan 2:18,19 - Diaglott). (Textul grecesc face deosebire între Antichristul special și ceilalți mai mici, numeroși.) Iar observațiile următoare ale lui Ioan arată că el nu vorbește despre toți cei ce se împotrivesc lui Christos și Bisericii, ci despre o anumită clasă a acelor care, deși mărturisesc că sînt Corpul lui Christos, Biserica, au părăsit principiile fundamentale ale adevărului și prin aceasta nu numai că au denaturat adevărul, ci au luat, în ochii lumii, locul și numele adevăratei Biserici - contrafacînd astfel în realitate pe sfinții adevărați. Ioan zice, vorbind despre ei: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri”; ei nu ne reprezintă, chiar dacă se pot înșela pe ei înșiși și pot înșela lumea în această privință. În aceeași epistolă Ioan declară că cei amintiți de el ca mulți antichriști au spiritul Antichristului.

548. Aici, deci, este ceea ce trebuie să așteptăm și ceea ce găsim în papalitate: nu o împotrivire față de *numele* lui Christos, ci un dușman sau oponent al lui Christos prin faptul că în mod fals îi poartă numele, îi contrafac Împărăția și autoritatea și îi denaturează caracterul, planurile și învățăturile înaintea lumii - un adversar și un dușman mult mai primejdios,

într-adevăr, - mult mai rău decît un dușman fățiș. Acest lucru este adevărat chiar și atunci cînd unii din cei ce sînt în legătură cu acest sistem sînt în mod conștiincios rătăciți - „amăgind și fiind amăgiți” (2 Tim. 3:13).

549. Cu aceste indicații privind identitatea și caracteristicile Omului păcatului și cînd, unde și în ce împrejurări să-l așteptăm, vom trece la cercetarea unor date istorice care dovedesc, gîndim noi dincolo de orice îndoială, că fiecare prezicere cu privire la Antichristul s-au împlinit în sistemul papal, într-un fel și într-o măsură încît la lumina acestei zile toți trebuie să admită că aceste lucruri nu s-ar mai putea repeta niciodată. Spațiul limitat de care dispunem ne obligă să ne mărginim la o simplă schiță din marea cantitate de mărturii istorice. Ne-am mărginit la istoricii cunoscuți ca cei mai vrednici de încredere și în multe cazuri am citat ceea ce au mărturisit sau recunoscut chiar scriitorii romano-catolici.

Împrejurările care au dat naștere Omului păcatului

550. O MARE CĂDERE DE LA CREDINȚĂ. Mai întîi întrebăm: arată istoria o îndeplinire a profeției lui Pavel cu privire la o mare decădere de la simplitatea și puritatea originală a învățăturilor și a vieții Bisericii primitive și cu privire la lucrarea secretă a unei influențe nedrepte și ambițioase în Biserică, înainte de dezvoltarea papismului, Omul păcatului - adică înainte ca papa să fi fost recunoscut ca și capul bisericii?

551. Da, foarte clar: ierarhia papală s-a născut abia la cîteva secole după ce Domnul și apostolii au întemeiat

biserica. Cu privire la acest interval citim:*

552. „Deoarece biserica creștea în număr și în bogăție, edificii costisitoare au fost construite pentru cult; slujbele religioase au devenit din ce în ce mai amănunțite și pentru a stimula rugăciunile au fost introduse sculpturi și picturi. Moaștele de sfinți și de martiri erau prețuite ca moșteniri sfinte; ceremoniile religioase se înmulțeau iar biserica sub împărații creștini (veacul al IV-lea), cu mulțimea preoților ei și cu ceremoniile ei impunătoare, căpătă mult din maiestatea și splendoarea vizibilă a sistemului păgîn, al cărui loc îl luase”.

553. Un alt istoric spune** : „Contemporan cu stabilirea (creștinismului ca religie a imperiului, în veacul al IV-lea) a progresat o mare și generală corupție care începuse înainte cu două veacuri. Superstiția și ignoranța investeau preoții cu o putere pe care ei o exercitau pentru propria lor mărire”.

554. Rapin observă că „în veacul al cincilea creștinismul era corupt de o mulțime de plăsmuiri omenești; simplitatea cîrmuirii și disciplinei sale au fost reduse la un sistem de putere clericală; cultul lui era profanat cu ceremonii împrumutate de la păgînism”.

555. Mosheim, în a sa „History of Christianity” („Istoria Creștinismului”) urmărește Biserica în despărțirea sa de puritatea și simplitatea ei primitivă, coborînd treaptă după treaptă în adîncă ei degradare care a culminat în dezvoltarea „Omului păcatului”. Nu reiese din această lucrare dacă autorul ei a recunoscut sau nu pe Antichrist, dar el a descris în chip magistral uneltirile

*Fisher, Universal History (Istorie universală), pag. 193

**White, Universal History (Istorie universală), pag. 156

„tainei fărădelegii” în Biserică pînă la începutul veacului al IV-lea - unde lucrarea i-a fost întreruptă subit prin moarte. Locul de care dispunem nu ne permite să dăm alte extrase din această excelentă și voluminoasă lucrare, dar o recomandăm cititorului în întregime ca fiind foarte instructivă în această materie.

556. Cităm o scurtă și incisivă schiță extrasă din „Old Roman World” („Vechea lume romană”) de Lord, privind istoria Bisericii din primele patru veacuri, care arată limpede și concis declinul ei treptat și rapida ei degenerare după ce piedica despre care vorbește apostolul Pavel a fost înlăturată. El spune:

557. „În secolul întâi nu mulți înțelepți și nobili au fost chemați; nu ni s-au transmis nume mari; nici filozofi, nici bărbați de stat, nici nobili, nici generali, nici guvernatori, nici judecători, nici magistrați. Creștinii nu erau atît de importanți în secolul întâi încît să fie în general persecutați de cîrmuire. Ei nu și-au atras nici măcar atenția publică. Nimeni n-a scris împotriva lor, nici chiar filozofii greci. Nu găsim proteste sau apologii din partea creștinilor înșiși. Nu aveau în rîndurile lor oameni mari, fie de știință, de talent, bogați sau cu poziție socială înaltă. Nu există nimic mai arid în istorie decît analele Bisericii din primul secol, atunci cînd este vorba de nume mari. Cu toate acestea, în acest veac, convertiții se înmulțeau în fiecare oraș iar tradițiile arată martirajul celor care erau mai remarcabili, printre care s-au aflat aproape toți apostolii”.

558. „În secolul al doilea nu erau nume mai mari decît ale lui Polycarp, Ignatius, Iustin martirul, Clement, Melito și Apollonius, episcopi modești sau martiri neînfricați care își învățau turmele în încăperi ascunse

și care nu aveau nici un rang omenesc, renumiți numai prin sfințenie sau prin simplitatea lor de caracter și menționați numai pentru suferințele și credința lor. Citim despre martiri, dintre care unii au scris valoroase tratate și apologii, dar nu găsim printre ei oameni de rang înalt. În ochii celor din lumea bună și ai celor puternici era o rușine să fii creștin. Prima literatură creștină este în principal apologetică; caracterul doctrinal este simplu și practic. Erau păreri contrare în Biserică, o viață religioasă intensă, mari activități, mari virtuți, dar nu conflicte exterioare, nu istorie laică. Ei nu asaltaseră încă guvernul sau marile instituții sociale ale imperiului. Erau un corp mic de oameni curați și nevinovați care nu aspirau să controleze societatea. Dar atrăseseră atenția stăpînirii și erau acum de o importanță suficientă pentru a fi persecutați. Erau priviți ca niște fanatici care căutau să distrugă respectul datorat instituțiilor existente”.

(Organizată pentru putere)

559. „În acest secol politica bisericii s-a organizat în liniște. O asociere organizată avea loc între membrii ei; episcopii deveniseră influenți, nu în societate, ci printre creștini; au fost stabilite dioceze și parohii; se făcea deosebire între episcopii de la orașe și cei din provincie; delegați ai bisericilor se adunau să dezbată puncte de credință sau să suprimere erezii care se nașteau; sistemul diocezan a fost dezvoltat și a început centralizarea clericală; diaconii începură să fie considerați ca făcînd parte din înaltul cler; au fost inventate armele excomunicării, au fost întreprinse eforturi misionare; au fost create sărbătorile bisericii, gnosticismul fu îmbrățișat de multe minți conducătoare; școli catehetice învățau

credința în mod sistematic; formula botezului și sfintele taine deveniră de o mare importanță și monahismul deveni popular. Biserica *punea astfel temelia politicii și puterii sale viitoare*".

560. „*Al treilea secol arată Biserica mai puternică, ca o instituție. În marile orașe ale imperiului aveau loc sinoade regulate; sistemul arhiepiscopal era coopt; canoanele Bisericii au fost stabilite definitiv; școli înalte de teologie atrăgeau mințile cercetătoare; doctrinele au fost sistematizate (definite, limitate și formulate în crezuri și mărturisiri de credință). Creștinismul se răspândise în așa măsură încât se impunea fie prigonirea fie recunoașterea lui legală. Mari episcopi cîrmuiau biserica în creștere; înalți doctori (în teologie) emiteau ipoteze în probleme (de filozofie și de știință fals numită astfel) care frămîntaseră școlile grecești; clădirile bisericilor au fost mărite și s-au instituit ospete în cinstea martirilor. Biserica înainta astfel cu repeziciune spre o poziție ce atrăgea atenția omenirii*".

561. „*Abia în veacul al patrulea - cînd persecuția imperială încetă, cînd Constantin (împăratul roman) se converti, cînd biserica se alie cu statul, cînd credința de la început fu ea însăși coruptă, cînd superstiția și filozofia deșartă pătrunseseră în rîndurile credincioșilor, cînd episcopii deveniră curteni iar bisericile bogate și splendide, cînd sinoadele ajunseră sub influența politică, cînd monahii (călugării) stabiliseră principii false de virtute, cînd politicienii și dogmaticii mergeau mîna în mîna și cînd împărații aplicau decretelor conciliilor (bisericești) - abia atunci oameni din înalta societate intrară în Biserică. Cînd creștinismul deveni religia curții și a claselor culte el fu întrebuințat să susțină tocmai relele contra cărora*

a protestat la început. Biserica nu numai că fu impregnată de erorile filozofiei păgîne, ci adoptă multe din ceremoniile cultului răsăritean care erau atît amănunțite cît și mărețe. Bisericile deveniseră, în veacul al IV-lea, tot atît de impunătoare ca și vechile temple ale idolilor. Sărbătorile erau dese și impresionante. Poporul ținea la ele fiindcă îi ofereau emoție și-i aduceau o încetare a lucrului. Cultul martirilor se desăvîrși în introducerea icoanelor - un viitor izvor de idolatrie populară. Creștinismul fu înnobilat prin ceremonii pompoase. Cultul sfinților se apropia de zeificarea lor și superstiția înălță pe mama Domnului în obiect al unei absolute venerații. Mesele de împărtășanie deveniră impunătoare altare în genul altarelor tipice de jertfă ale iudeilor, iar osemintele martirilor erau păstrate ca niște talismane sacre. Viața de mănăstire se dezvoltă de asemenea într-un mare sistem de penitență și de rituri ispășitoare. Cete de călugări se retrăgeau în locuri sumbre și izolate și se abandonau psalmodierilor, posturilor și ispășirilor de sine. Ei formau un deprimant și fanatic grup de oameni care nesocoteau scopurile practice ale vieții”.

562. „Clerul, ambițios și lumesc, căuta rang și onoare. Ei chiar aglomerau curțile prinților și aspirau la onoruri temporale. Nu se mai susțineau din contribuțiile benevole ale credincioșilor, ci din venituri acordate de stăpînire sau din proprietățile moștenite de la vechile temple (păgîne). Moșteniri considerabile erau dăruite bisericii de către cei bogați și administrarea lor fu încredințată clerului. Aceste testamente deveniră izvorul unei bogății nelimitate. Și cum aceste bogății creșteau mereu și erau încredințate preoților, aceștia deveniră indiferenți față de nevoile poporului - nemaifiind

susținuți de el. Deveniră leneși, aroganți și independenți. Poporul fu exclus de la conducerea Bisericii. Episcopul deveni un mare personaj care controla și numea clerul. *Biserica s-a aliat cu statul iar dogmele religioase se impuneau prin spada magistratului*".

"O impozantă ierarhie fu stabilită, cu grade diferite, avînd în fruntea ei pe episcopul Romei".

563. „Împăratul decidea asupra punctelor de credință iar clerul era scutit de dări către stat. După ce clerul dobîndise o putere atît de mare și deveni atît de bogat, mulțime de oameni năvăleau către slujba de preot; oamenii erau ridicați la poziții înalte (episcopi) nu pentru evlavie sau talentul lor, ci ca urmare a influenței ce-o aveau asupra celor mari. *Misiunea bisericii fu pierdută din vedere printr-o alianță degradantă cu statul*. Creștinismul deveni un grandios spectacol public, un ritualism, o armă a statului, o filozofie zadarnică, o superstiție, o formulă”.

564. Astfel marea lepădare de credință prezisă de apostolul Pavel este un fapt stabilit de istorie. Toți istoricii mărturisesc acest lucru, chiar și cei care aprobă ridicarea la putere și laudă pe principalii realizatori ai programului. Regretăm că spațiul de care dispunem ne obligă să ne mărginim numai la cîteva din expresiile cele mai semnificative. Lepădarea de credință, cuprinzînd o perioadă de veacuri, ș-a dezvoltat atît de încet încît pentru cei ce viețuiau în timpul dezvoltării ei era mult mai puțin perceptibilă decît pentru noi care o vedem astăzi în întregul ei și a fost cu atît mai înșelătoare cu cît fiecare pas făcut înainte spre organizare și spre

influență și putere în biserică și asupra lumii era făcut în numele lui *Christos* și se pretindea că este pentru a-L glorifica și a-I îndeplini planurile descrise în Scripturi. Așa s-a dezvoltat marele Antichrist - cel mai periculos, cel mai subtil și cel mai stăruitor adversar al adevăratului creștinism și prigonitorul cel mai drăcesc al adevăraților sfinți.

Piedica înlăturată

565. Apostolul Pavel a prezis că acest principiu nedrept va lucra în ascuns cîțva timp, cîtă vreme ceva împotrivor îi va sta în cale, pînă cînd, piedica fiind înlăturată, să poată avea curs liber și să progreseze repede către dezvoltarea Antichristului. El zice: „Numai cel ce împiedică acum va împiedica, pînă se va lua din drum” (2 Tes. 2:7 - King James). Ce spune istoria despre îndeplinirea acestei preziceri? Ea ne spune că ceea ce împiedica dezvoltarea grabnică a Antichristului era faptul că locul la care rîvnea el era deja ocupat de altul. Imperiul roman nu numai că cucerise lumea și-i impusese politica și legile sale, ci, recunoscînd că superstițiile religioase erau cele mai puternice lanțuri prin care poate fi ținut și controlat un popor, el adoptase un plan care își avea originea în Babilon în timpul marelui lui ca și conducător al lumii. Acest plan era că împăratul trebuia să fie considerat ca dirigitorul și conducătorul atît al afacerilor religioase cît și al celor civile. Pentru a sprijini aceasta s-a pretins că împăratul era un semizeu, coborîtor întrucîtva din divinitățile lor păgîne. Ca atare el era venerat și statuile sale adorate și ca atare era numit *Pontifex Maximus* - Preot Principal sau Cel Mai Mare Conducător Religios. Chiar acesta este

titlul pretins de pontifii sau papii ierarhiei romane și dat lor de cînd Antichristul a căpătat „puterea, scaunul de domnie și marea autoritate” a primilor conducători ai Romei - Apoc. 13:2; Cornilescu rev.

566. Dar vechea Romă păgînă și Babilonul nu mai erau decît simplul schelet al puterii preoțești în comparație cu complexul și amănunțitul mecanism și cu născocirile doctrinei și practicii Romei papale, succesorul triumfător al planului lor, care acum, după veacuri de viclenie și de abilitate, era atît de puternic întărit încît chiar astăzi, cînd puterea lui este sfărîmată pe dinafară și este mărginit în stăpînire civilă, el conduce lumea și dirijează împărățiile în secret, sub învelitoare, mult mai complet de cum au condus vreodată împărățiile romani pe regii subordonați lor.

567. Spre cinstea lor fie spus, nici unul dintre împărății romani n-a aplicat, ca Pontifex Maximus sau Conducător Principal Religios, tirania exercitată de unii dintre urmașii lor pe tronul papal. În această privință Gibbon spune:*

568. „Trebuie să admitem că numărul protestanților executați într-o singură provincie și sub o singură domnie depășea cu mult pe cel al primilor martiri în decursul celor trei veacuri sub Imperiul Roman (întreg)”. După obiceiul timpului ei favorizau zeii cei mai populari, dar pretutindeni unde pătrundeau armatele lor zeii și cultul popoarelor cucerite erau în general respectate. Acest lucru s-a văzut în Palestina, în care, deși sub control roman, libertatea religioasă și libertatea de conștiință erau în general respectate de către *Pontifex Maximus-ul* imperial, care își arăta astfel, ca și conducător

religios, clemența față de popor și armonia sa cu toți zeii populari.

569. Vedem, prin urmare, că ceea ce împiedica timpuria dezvoltare a Antichristului era faptul că scaunul rîvnit al supremației spirituale era ocupat de reprezentanții celui mai solid imperiu pe care lumea l-a cunoscut vreodată și că toți cei care ar fi încercat să desfășoare pe față vreo ambiție în această direcție s-ar fi expus mîniei stăpînitorilor lumii. Astfel, această nedreaptă ambiție a lucrat mai întîi în ascuns, tăgăduind orice intenție de a cuceri puterea sau autoritatea, pînă cînd s-a ivit un prilej favorabil, după ce biserica nominală s-a mărit și și-a cîștigat influență și după ce puterea imperială a fost fărîmițată prin neînțelegeri politice și a început să scadă.

570. Puterea Romei decădea cu repeziciune și puterea și unitatea ei au fost împărțite între cei șase pretendenți la onorurile imperiale, cînd Constantin deveni împărat. El adoptă atunci creștinismul, cel puțin în parte, și este rezonabil a presupune că a făcut-o în scopul de a-și întări și unifica imperiul. Asupra acestei chestiuni istoria spune:

571. „Faptul de a ști dacă Constantin a îmbrățișat creștinismul din convingere sau din motive politice este o chestiune de discutat. Este sigur că această religie, deși disprețuită în ascuns sau activ persecutată, se răspîndise în popor, astfel că Constantin cîștigă o mai mare simpatie din partea ostașilor săi adoptînd-o . . . Constantin se mărturisi creștin din ambiție lumească și nu din spiritul lui Christos, care zice: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36). Constantin făcu din creștinism religia imperiului și din acel moment influența

lui fu murdărită cu lucruri pămîntești . . . Nici un episcop nu era privit în mod special ca șeful bisericii întregi, pe cînd împăratul era privit ca atare. În această calitate *el convocă conciliul de la Nicea*, luînd poziție contra lui Arius în controversa acestuia cu Atanasie. *Conciliul a fost de partea împăratului*"*.

572. „Oricare ar fi fost avantajele rezultate din achiziția unui prozelit imperial, acesta se distingea între miile de supuși ai săi care îmbrățișaseră creștinismul mai mult prin splendoarea purperei decît prin superioritatea înțelepciunii sau a virtuților sale . . . Același an al domniei lui, în care convocă conciliul de la Nicea, a fost profanat prin execuția fiului său mai mare. Recunoștința bisericii a preamărit virtuțile și a scuzat greșelile unui patron atît de mărinimos care așezase creștinismul pe tronul lumii romane".**

573. Astfel, deci, sub domnia lui Constantin opoziția imperiului față de creștinism dădu loc favorii, iar Pontifex-Maximus-ul imperial deveni patronul *pretinsei* biserici a lui Christos, dar care în realitate era biserica apostată a lui Christos; luînd-o de mîină i-a ajutat să ocupe un loc de popularitate și de splendoare de la care fu în stare mai tîrziu, cînd puterea imperială slăbise, să-și pună proprii ei reprezentanți pe tronul religios al lumii, ca principali conducători religioși - *Pontifex-Maximus*.

574. Dar este o greșeală a presupune, așa cum fac mulți, că biserica era în aceea vreme o biserică curată (fecioară), ridicată pe neașteptate la o demnitate și putere care i-a devenit capcană. Tocmai contrariul este

*Willard, *Universal History* (Istorie Universală), pag. 163

**Gibbon, vol. II, pag. 269

adevărat. După cum am spus deja, o mare lepădare de credință avusese loc de la puritatea ei de început, de la simplitatea și libertatea ei la robia crezurilor și la facțiuni ambițioase. Erorile și ceremoniile lor, semănând cu cele ale filozofiilor păgâne, garnisite cu câteva adevăruri și întărite și țintuite cu doctrina chinului veșnic, au adus în biserică o uriașă hoardă ale cărei număr și influență devin *prețioase* pentru Constantin și au fost respectate și folosite în consecință. Nici unul din acești oameni lumești nu s-a gândit vreodată în mod serios să îmbrățișeze cauza umilei „turme mici” asemănătoare lui Christos - Biserica cu adevărat consacrată, ale căror nume sînt scrise în cer. Popularitatea ce o avea printre soldații săi, pomenită de istorici, se deosebește cu totul de popularitatea ce trebuie să existe între adevărații soldați ai crucii.

575. Ca dovadă cităm aici din istorie privitor la starea societății religioase sub Dioclețian, predecesorul lui Constantin, care, către sfîrșitul domniei, crezînd că creștinii încercaseră să-i ia viața, deveni furios împotriva lor și îi persecută, poruncind distrugerea Bibliilor, exilarea episcopilor și în cele din urmă hotărînd moartea celor care se împotriveau acestor hotărîri. Gibbon scrie* despre această epocă:

576. „Dioclețian și colegii săi încredințau adesea funcțiile cele mai importante persoanelor care-și mărturiseau aversiunea față de cultul zeilor, dar care dădeau dovadă de aptitudini adecvate în slujba statului. Episcopii ocupau ranguri de cinste în provinciile lor și erau tratați cu distincție și respect nu numai de popor, dar chiar și de magistrați. Aproape în fiecare oraș vechile

*Vol. II, pag. 53 și 57

biserici au devenit neîncăpătoare pentru numărul crescând al prozeliților și în locul lor se ridicau clădiri mult mai impunătoare și mai spațioase pentru cultul public al credincioșilor. Corupția moravurilor și a principiilor, pe care Eusebiu o deplîngea atât de mult, trebuie socotită nu numai ca o consecință, ci ca o dovadă a libertății de care se bucurau creștinii sub domnia lui Dioclețian și de care ei au abuzat. Prosperitatea slăbise regulile disciplinei. Înșelăciunea, invidia și răutatea stăpîneau în fiecare congregație. Prozeliții rîvneau scaune episcopale care deveneau din zi în zi un obiect mai demn de ambiția lor. Episcopii, care luptau unii contra altora pentru superioritatea clericală, păreau că urmăresc prin conduita lor o putere lumească și tiranică în biserică, iar *credința* vie, care deosebea încă pe creștini de neamuri, se arăta mult mai puțin în viața lor decît în controversatele lor scrieri”.

577. „Istoria lui Pavel din Samosata, care ocupa scaunul de mitropolit (episcop) în Antiohia în timpul cînd Răsăritul era în mîinile lui Odenatus și ale Zenobiei, poate servi la ilustrarea stării și caracterului acelor vremuri (A. D. 270). Pavel considera serviciul bisericii ca o profesiune foarte bănoasă. Jurisdicția sa eclesiastică era coruptă și hrăpăreață; el storcea dese biruri de la cei mai avuți dintre credincioși și folosea pentru sine o parte considerabilă din veniturile publice (criticii pretind, spune Gibbon, că Pavel ocupa funcția de *Ducenarius* sau procurator cu un salariu anual de 200 sestertia (un sestertia = 1000 sesterti - n. e.) - 77.000 dolari). Prin trufia și luxul lui Pavel religia creștină deveni respingătoare în ochii neamurilor. Sala lui de conciliu, tronul său, splendoarea cu care apărea în

public, mulțimea rugătoare care-i solicita atenție, multitudinea scrisorilor și petițiilor cărora le dicta răspunsurile sale, graba perpetuă a afacerilor în care era amestecat, erau situații care se potriveau mai bine cu funcțiile unui magistrat civil decât cu umilința unui episcop timpuriu. Când cuvînta poporului de la amvon Pavel folosea stilul figurativ și gesturile teatrale ale sofistilor asiatici, în timp ce catedrala răsuna de aclamații laudînd divina sa elocvență. Prelatul din Antiohia era arogant, aspru și neînduplecat față de cei ce se împotriveau puterii sale sau refuzau să-i lingusească orgoliul, dar slăbea disciplina și împărțea cu dărnicie din tezaurele bisericii pentru preoții dependenți de el”.

578. Astfel, sub domnia lui Constantin orice piedică a fost în cele din urmă înlăturată și, după cum vedem, organizarea papalității - biserica nominală sub supremația episcopului Romei ca papă - s-a efectuat foarte repede.

Dezvoltarea rapidă a lui Antichrist

579. Dezvoltarea rapidă a ierarhiei papale după ascensiunea lui Constantin este o foarte remarcabilă trăsătură a istoriei acesteia. „Prințul acestei lumi” și-a ținut făgăduiala de a da puterea și stăpînirea ca răsplată pentru închinarea și supunerea față de el (Mat. 4:8,9). Prin Edictul din Milano Constantin dădu securitate legală posesiunilor bisericii și creștinii intrară din nou în stăpînirea pămînturilor ce le fuseseră confiscate mai înainte. Un al doilea edict, din A. D. 321, dădea libertatea de a lăsa prin testament proprietăți bisericii, în timp ce Constantin însuși dădu un exemplu de liberalitate acordînd cu mîna largă bogății clerului creștin. Acest exemplu dat de împărat fu urmat de mii de supuși

ai săi, ale căror ofrande făcute în timpul vieții și moșteniri lăsate în ceasul morții se îngrămădeau în tezaurele bisericesti. White spune:*

580. „Biserica Romei, din cauza poziției sale în orașul capitală cât și a numărului și bogăției convertiților ei, începu de timpuriu să-și asigure autoritatea asupra altora (asupra bisericilor din alte orașe și țări). Numeroase împrejurări contribuă la mărirea influenței episcopului Romei, cu toate că ambiția și uzurparea lui fură câtva timp energic respinse. Transferarea (de către Constantin, a scaunului puterii din Roma la Constantinopol, A. D. 334) mări puterea bisericii din apus, conferind episcopului magistratura principală. Trebuie adăugată la acest fapt aprobarea dată de Grațian și Valentinian obiceiului de a face apel la Roma și pelerinajele frecvente la mormintele sfântului Petru și sfântului Pavel și ale altor martiri”.

581. După moartea lui Constantin împrejurările diferite din Imperiul roman par să fi contribuit la propășirea bisericii apostate și la dezvoltarea lui Antichrist, căci biserica nu fusese încă unificată sub un șef care să fie privit ca reprezentantul sau locțiitorul lui Christos. Împărații care urmau lui Constantin pînă la Theodosius continuară să se considere capii bisericii, în care se concentra autoritatea divină. Cu toate că nici unul din cei 1800 de episcopi ai imperiului nu era încă pregătit să *pretindă recunoașterea* ca și capul sau papa, totuși mulți își îndreptară privirea asupra acestui premiu și arătară împăraților șubredul temei al pretenției lor la titlul de *Pontifex-Maximus*, argumentînd că de vreme ce ei se închină sfinților morți sînt datori să aibă un respect

---

*White, Universal History (Istorie universală). pag. 155

asemănător pentru reprezentanții lor vii - episcopii. Totuși, în edictele lor împărații făceau adesea aluzie la imperiu ca la o *ierarhie divină* și la ei înșiși ca la niște personaje divine.*

582. Puterea și supremația episcopului Romei creștea văzînd cu ochii. Cincizeci de ani după ce creștinismul fusese legal stabilit bogăția și demnitatea lui ca episcop al capitalei și orașului principal al lumii era foarte mare. Ammianus, istoric contemporan, descriind belșugul și ostentația sa, zice: „El întrecea pe regi în strălucire și măreție, se plimba în cele mai impunătoare trăsuri, se înveșmînta în cele mai fine straie și se deosebea prin lux și trufie”. Transferarea la Constantinopol a scaunului imperial, amenințarea cetății Romei cu invazia barbarilor din nord, schimbările neconținute de generali și de guvernatori ai imperiului aflat în rapidă decadentă făceau din episcopul bisericii Romei oficialitatea cea mai stabilă și cea mai onorată; prestigiul său, în creștere treptată, se mări încă, atît prin transferarea strălucirilor rivale ale curții imperiale la Constantinopol, cît și prin venerația pe care toate popoarele lumii o aveau chiar și pentru numele Romei.

583. Spre a ilustra cele spuse amintim că în A. D. 455, cînd Roma fu invadată și prădată de vandali și cînd toate împrejurimile erau în suferință și pustiire, Leo, episcopul Romei, socoti momentul prielnic de a proclama peste toți, barbari și romani, pretenția sa de putere spirituală. El se înfățișă barbarilor necivilizați și superstițioși, deja viu impresionați de ceea ce vedeau în jurul lor din măreția Romei și din bogățiile ei, îmbrăcat în haina-i pontificală și le strigă, zicînd: „Băgați de

---

*Vezi Gibbon, Vol. II, pag. 108

seamă, eu sînt urmașul sfîntului Petru căruia Dumnezeu i-a încredințat cheile Împărăției cerurilor și împotriva căruia porțile iadului nu pot birui; eu sînt reprezentantul viu al puterii divine pe pămînt; sînt Cezar, un Cezar creștin, care cîrmuiesc în dragoste și căruia toți creștinii îi datorează supunere; țin în mîinile mele blestemele iadului și binecuvîntările cerului; dezleg pe toți supușii de ascultarea față de regi; dau și iau prin dreptul divin toate tronurile și toate principatele creștinătății. Luați aminte acum și feriți-vă să pîngăriți moștenirea dată mie de regele vostru nevăzut; plecați-vă capetele înaintea mea și rugați-vă ca mînia lui Dumnezeu să poată fi îndepărtată”.

584. Episcopul Romei se grăbi să profite de avantajele oferite de venerația locului și a numelui; el pretinse curînd înfiietate asupra tuturor celorlalți episcopi, guvernatori și conducători. Curînd el pretinse nu numai stăpînirea eclesiastică a lumii, ci și stăpînirea civilă: că dreptul de a da și a lua coroana, de a face și degrada pe oricare conducător și pe toți conducătorii vechiului Imperiu Roman era dreptul și moștenirea bisericii Romei, pe care, se pretindea, Dumnezeu a investit-o cu stăpînirea pămîntului. Aceste pretenții arogante erau atît de des emise și de des respinse de episcopi potrivnici, încît este aproape cu neputință a stabili exact data cînd au început. Cît despre sine, papalitatea pretindea că a fost organizată în zilele apostolilor și că Petru a fost cel dintîi papă; dar acest fapt nu numai că este nedovedit, ci este cu hotărîre contrazis de întreaga istorie, care arată că deși *fărădelegea ambiției* a lucrat în ascuns un timp destul de îndelungat, ea a fost totuși împiedicată să se dezvolte în Antichrist și să aibă

în mod deschis asemenea pretenții, pînă cînd Imperiul Roman a început să se descompună.

585. De aici încolo avem de a face cu Antichristul ale cărui *dezvoltare* și *organizare* treptată, provenind dintr-o ambiție care lucra în ascuns, au fost un preludiu pe măsură al teribilului caracter dezvoltat după ce mult rîvnita putere fu cucerită - de la A. D. 539 pînă la A. D. 1799, adică timp de 1260 de ani. Din această perioadă primii 300 de ani marchează creșterea puterii sale temporale. Ultimii 300 de ani marchează declinul sub influența Reformei și a civilizației, perioada intermediară de șapte veacuri cuprinde timpul de glorie al papalității și „secolele întunecate” (Evul Mediu timpuriu - sec. VI - XII sau IV - X, n. e.), pline de înșelăciuni și de amăgiri în numele lui Christos și în numele adevăratei religii.

586. Un scriitor romano-catolic sprijină întru totul concluziile noastre asupra acestui subiect și mai jos redăm cuvintele sale, fără să luăm în seamă lustrul lor, ca fiind o mărturie întăritoare. Cu un entuziasm inflăcărat el descrie ridicarea papalității la putere temporală și o descrie ca pe o plantă de origine cerească și, prin urmare, de creștere rapidă și de înaltă proslăvire în lume, zicînd:

587. „Creșterea puterii temporale a papilor prezintă minții unul din fenomenele cele mai extraordinare pe care analele neamului omenesc le-a oferit uimirii și admirației noastre. Printr-un neobișnuit concurs de împrejurări o nouă putere, o nouă stăpînire s-a ridicat, în tăcere și continuu pe ruinele aceluia Imperiu Roman care și-a întins stăpînirea peste aproape toate națiunile, popoarele și rasele care viețuiau în perioada puterii și a

gloriei sale, sau s-a făcut respectat de ele. Această nouă putere, de origine umilă, s-a înrădăcinat mai adânc și a exercitat curînd o mai mare autoritate decît imperiul ale cărui uriașe ruine le văzu prăbușindu-se în bucăți și prefăcute în pulbere. Chiar în Roma puterea urmașului sfîntului Petru a crescut alături de cea a împăratului și sub umbra lui ocrotitoare; influența crescîndă a papilor a fost în așa fel încît majestatea suveranului pontif promitea să estompeze foarte repede strălucirea împărătească”.

588. „Transferarea de către Constantin a tronului Imperiului din Apus în Răsărit, de pe malurile istorice ale Tibrului pe frumoasele coaste ale Bosforului, fu baza unei suveranități care începu în realitate în timpul acelei importante schimbări. Practic cam din ziua aceea Roma, care fusese martora nașterii, tinereții, strălucirii și declinului acelu neam puternic care-i dusesese numele cu vulturii săi (drapelule romane - n. e.) în regiunile îndepărtate ale lumii cunoscute atunci, fu încet-încet abandonată de moștenitorii renumelui ei; acest popor roman, părăsit de împărați, lăsat pradă ieftină pustirii barbarilor împotriva cărora nu mai avea curajul să țină piept, văzu în episcopul Romei pázitorul, protectorul, părintele său. Din an în an autoritatea temporală a papilor creștea în formă și se întărea în putere, fără violență, fără vărsare de sînge, fără înșelăciune, prin forța împrejurărilor copleșitoare, modelate, atît cît se vedea, de mîna lui Dumnezeu”.

589. În timp ce romano-catolicii infățîșează ridicarea papalității pe ruinele Romei păgîne ca un triumf al creștinismului cei care cunosc adevăratul spirit al creștinătății caută în zadar să găsească vreo urmă din

acest spirit în desfrînarea bisericii și în legătura ei nesfântă cu lumea. Adevăratul creștin nu poate vedea în avantajele date de ignoranță, de superstiție, de nenorocirile și diversele împrejurări ale timpurilor din care biserica Romei trăgea folos vreo dovadă a intervenției divine în favoarea ei. Și nici nu poate descoperi în înălțarea bisericii Romei la putere și la glorie pămîntească vreo dovadă a împlinirii făgăduinței Domnului făcute adevăratei Biserici, că o va înălța *la timpul cuvenit* - după ce Antichristul va fi venit și se va fi dus, pentru că înălțarea adevăratei Biserici nu se va face pe un tron pătat de sînge și mînjit de crime, așa cum a fost tronul papalității chiar de la început, și adevăratul Christos nu va avea niciodată nevoie să cheme regii pămîntului ca să-i stabilească sau să-i apere puterea. Semnele care deosebesc împărăția falsă de adevărata Împărăție a lui Christos sînt ușor de recunoscut de cei ce se cunosc prin Scripturi cu adevăratul Christos și corpul Său, adevărata Biserică, cu principiile pe care această Împărăție se va stabili, cu obiectivul pentru care ea trebuie să se ridice.

590. Dar nimeni nu trebuie să presupună că Biserica adevărată a lui Christos, chiar în acele vremuri corupte, s-ar fi stins vreodată sau că ar fi fost pierdută din vedere, „Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Lui” (2 Tim. 2:19) în fiecare vîrstă și în orice stare. Dumnezeu a permis ca ei să crească, ca grîu, în mijlocul unui cîmp plin de neghină și, ca aur, să fie în cuptor spre a fi încercați și purificați și făcuți „potriviți pentru moștenirea sfinților în lumină” (Col. 1:12 - Diaglott). Este adevărat că drumul mulțimii, care s-au numit pe ei înșiși creștini, ocupă locul cel mai proeminent în paginile istoriei, dar nu încapă nici o îndoială că un mic număr de credincioși,

prin toate persecuțiile și în mijlocul tuturor vicleniilor tainei fărădelegii, au umblat vrednici de înalta lor chemare, au fost lăsați să se odihnească și au fost înregistrați de Dumnezeu ca moștenitori ai coroanei care nu se veștezește și care este păstrată pentru ei în cer.

591. Astfel, în paginile istoriei se arată clar că acest Om al păcatului, Antichrist, s-a născut la Roma; că, cu toată opoziția ce i s-a făcut la început, el s-a ridicat treptat la putere sau, așa cum este exprimat în profeția lui Daniel, s-a ridicat ca „un corn mic”, ieșind din capul acelei vechi fiare romane, acea „însăpăimântătoare și puternică” fiară căreia Daniel nu i-a găsit nume care să aibă o asemenea putere de a răni și de a nimici. Și, prin urmare, vedem că această istorie a lui Antichrist corespunde exact nu numai cu profeția lui Daniel, ci cu toate profețiile care se referă la el - Dan. 7:7,8.

Caracterul lui Antichrist în istorie

592. După ce am identificat pe Antichrist vom încerca mai întâi să comparăm caracterul papalității cu profețiile care vorbesc despre el și care descriu caracterul și faptele lui Antichrist sau Omul păcatului.

593. Unii ar putea obiecta că n-ar fi drept să lăsăm la o parte pe împărații Romei (care pretindeau că sînt conducători religioși supremi), să nu numim sistemul lor Antichrist și să aplicăm complet și în întregime acest titlu exclusiv organizației sistemului papal. Răspundem că în mod sigur este drept așa și trimitem din nou pe cititor la definiția dată deja lui Antichrist, așa cum este folosită în Scripturi, adică *în locul, în loc de*, un imperiu spiritual; el trebuie să pretindă conducerea împărățiilor

lumii prin autoritatea sa spirituală; el trebuie să fie nu numai un opozant, ci o contrafacere (un fals, n. e.), denaturînd-o și pretinzînd că este Împărăția lui Christos și exercitînd ceea ce la timpul convenit va fi domnia adevăratului Christos, Biserica glorificată și completă sub adevăratul Cap și Domn - adevăratul *Pontifex Maximus*.

594. Papalitatea nu numai că pretinde că este Împărăția glorificată a lui Christos, făgăduită de Domnul, de apostoli și de profeți, ci ea își aplică ei însași și șefilor ei succesivi (papi, care se pretinde că țin locul lui Christos, ca Pontif, Șef sau Rege al acestei împărății) toate acele pasaje ale profețiilor care descriu gloria milenară a lui Christos. „Amăgind (pe alții) și fiind amăgiți ei înșiși” (2 Tim. 3:13) (de falsele teorii, dezvoltate încetul cu încetul în decursul veacurilor de o ambiție păcătoasă pentru mărire), papii au rînduit încetul cu încetul titlurile tuturor celor care fac parte din această ierarhie, veșmintele strălucitoare, ceremoniile impunătoare, mărețele și solemnele lor catedrale ce inspiră respect, pe o scară care să corespundă pe cît posibil pretențiilor lor - ambianțe strălucite, veșminte și ceremonii pe măsură.

595. Citim, de exemplu, în Psalmul 2:10-12 (Cornilescu rev.): „sărutați pe fiul, ca să nu Se mînie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mînia Lui este gata să se aprindă”. Nu este o poruncă de a săruta în mod literal, ci de a se supune de bună voie și cu bucurie Domnului nostru și se aplică orei prezente, cînd, în pregătirea mării și adevăratei domnii milenare a adevăratului Christos, împărății și cei mari ai pămîntului, din punct de vedere politic, social, financiar și biseri-

cesc, sînt în încercare prin faptul că sînt sau nu dispuși să se aplece în fața reglementărilor drepte, convenite acum să intre în acțiune. Cei ce se împotrivesc dreptății se împotrivesc sceptrului acestui Rege al slavei și toți aceștia vor fi doborîți în marele timp de strîmtorare care introduce domnia milenară a noului Rege: toți cei care nu vor vrea ca El să domnească vor fi tăiați (Luca 19:27). „Vrăjmașii lui vor linge țărîna” - vor fi învinși - Ps. 72:9 - Cornilescu rev., Apoc. 19:11,21; 17:14.

596. Aplicînd greșit această profeție la împărăția sa falsă, capul reprezentant al lui Antichrist, papa, în zilele de înflorire ale prosperității sale, a făcut pe regi și pe împărați să se închine înaintea lui ca înaintea lui Christos și să-i sărute degetul mare de la picior - aplicînd acest lucru ca o împlinire a acestei profeții.

597. Asemenea pretenții sînt în general neglijate de cei ce studiază profețiile și de cei ce scriu despre ele, deși ei găsesc și notează cu grijă imoralitățile; făcînd așa ei greșesc foarte mult, căci criminalitățile au fost destul de abundente în toate timpurile și nu necesită asemenea descrieri profetice speciale, ca acelea ce au fost date despre Antichrist. Dar, chiar dacă s-ar fi dovedit că cei aflați în legătură cu marele sistem papal au fost adevărate modele de moralitate, acest sistem n-ar fi mai puțin identic cu caracterul indicat în Scripturi ca fiind marele Antichrist - falsul care și-a atribuit titlurile, privilegiile, puterile și reverența aparținînd Unsului Domnului. Ca un fals, el a denaturat planul lui Dumnezeu în ceea ce privește alegerea unei „turme mici” sau a Bisericii în timpul prezent și a dat cu totul la o parte adevărata speranță a Bisericii și pregătirile Domnului pentru binecuvîntarea lumii în timpul domniei milenare

a lui Christos - pe care el (Antichrist - n.e.) o prezintă ca împlinită în propria sa domnie.

598. Efectele dăunătoare ale unei asemenea stricări și denaturări a planului lui Dumnezeu sînt greu de estimat. Ele au fost sursa directă din care au fișnit toate doctrinele stricate care au fost introduse unele după altele pentru a sprijini pretențiile și a spori demnitatea Antichristului. Cu toate că Reforma, cu trei secole în urmă, a introdus într-o eră de studiere a Bibliei și de libertate a gândirii și a dus la respingerea multor rele și erori, totuși contrafacerea (falsul, n. e.) fusese elaborată atît de complex în toate părțile și aranjamentele ei și amăgise atît de profund întreaga lume, încît, chiar după ce papalitatea a fost recunoscută de către Luther și mulți alții ca rezultatul mării lepădări a credinței - Antichristul profeției -, totuși, în timp ce o denunțau ca sistem țineau cu tărie la falsa teorie care a condus la erorile ei particulare de doctrină și de practică. Pînă în ziua de azi marea majoritate a protestanților de toate confesiunile acceptă teoria lui Antichrist, că *Împărăția lui Christos a fost ridicată*. Unii s-au străduit să facă ce-a făcut papalitatea - să-și organizeze biserica sub conducerea unei persoane ca și cap - pe cînd alții înlocuiesc acest cap cu un conciliu sau sinod, dar toți sînt stăpîniți de iluzia impusă de falsa și amăgitoare interpretare a învățăturilor Sfintei Scripturi, lansată de Antichrist - că *domnia Împărăției lui Christos* este acum și nu într-un timp viitor și, tăgăduind vîrsta viitoare, cum o face Antichrist, ei, ca și sistemul, sînt nepăsători față de deplina dezvoltare a sfințeniei între credincioși și sînt mai degrabă zeloși să îndeplinească acum lucrarea vîrstei viitoare (convertirea lumii) - așa de mult încît adesea denaturează cu bună știință

planul lui Dumnezeu și Cuvîntul Său și inventează teorii pentru a speria lumea și a o conduce la o pretenție de evlavie; tot cu bună știință au recurs la metode îndoielnice și lumești care se adaugă la mijloacele lor de atracție pentru a face mai ademenitoare diferitele lor sisteme pentru cei *neconvertiți*, pe care ei, ca Antichrist, sînt dispuși să-i numere în rîndurile lor din mîndrie, ca să facă impresie bună.

599. Unii ca aceștia greu pot să vadă că papalitatea este Antichrist. Cum ar putea, atîta timp cît credința lor nu este eliberată de otravă și judecata lor este încă puternic orbită de însăși esența erorii lui Antichrist. Mărimea, măreția și necesitatea Împărăției milenare a lui Christos și a operei Sale de binecuvîntare a tuturor familiilor de pe pămînt trebuie să fie văzute înainte ca mărimea contrafacerii lui Antichrist să poată fi apreciată sau înainte ca daunele ce le-a pricinuit adevărului și ca influența lui înșelătoare și profanatoare în biserica nominală sau templul lui Dumnezeu să poată fi exact evaluate.

600. Nu putem fi surprinși de perfecțiunea acestei contrafaceri dacă ne gîndim că ea este *opera lui Satan* și că a fost copiată după tipurile și ilustrațiile gloriei viitoare înfățișată în Scripturi. Văzînd că timpul pentru alegerea Bisericii venise și că adevărurile sădite de Domnul nostru și de apostoli cîștigau cu repeziciune teren asupra tuturor religiilor păgîne, căutînd pe cei umiliți în tot locul unde se găseau, marele adversar încerca să distrugă puritatea Bisericii și să întoarcă pe alte căi, pe căi false, ceea ce nu mai putea opri. Astfel triumful lui Antichrist, cît și puterea lui actuală, a fost în realitate un succes a lui Satan. Dar vedem aici

**BISERICA LUI DUMNEZEU
PREOȚIMEA REGALĂ**

REALITATEA

**TIPUL ADEVĂRAT
AARON**

și urmașii săi - preot principal sau mare preot, cap, reprezentant și purtător de cuvânt.

Subpreoții, a căror demnitate oficială, drepturi și privilegii în serviciu rezultă prin Aaron, al cărui corp ei îl reprezintă, tipificau Biserica lui Christos.

**ÎN TIMPUL MILENTULUI
ISUS CHRISTOS**

Domnul, Capul și reprezentantul nostru; Marele Preot al mărturiei noastre sau al ordinului nostru.

Biserica glorificată, Corpul lui Christos, părtași ai gloriei, majestății și oficiului Său de conducător, ale căror oficii vor diferi, după cum stea de stea se deosebește în slavă.

**CONTRAFACEREA
PAPII**

fiecare la rândul său mare preot al ierarhiei papale; domnul, capul și purtătorul ei de cuvânt.

Biserica Romei constând din episcopi și prelați care iau parte la demnitatea ierarhiei, deși diferențindu-se în grade de onoare - cardinali, episcopi, etc.

Supuse ierarhiei sînt ajutoarele, după cum urmează:

Leviții

care făceau serviciu legate de Tabernacolul tipic - învățarea, etc., etc.

Un ordin inferior de preoți cărora nu le era permis să intre sau să privească în Sfînta Sfîntelor (tipică pentru natura spirituală).

Întregul Israel a fost învățat și îndrumat de ierarhia descrisă mai sus. În Moise, care a fost un tip al Christosului complet, ei au avut profet, preot și rege tipic pentru activitatea Milenială a lui Christos (Fapt. 3:22).

Faza pămîntească

a Împărăției lui Dumnezeu prin care Biserica glorificată va avea contact mai direct cu lumea, învățînd-o, guvernînd-o, etc. și care, de asemenea, va avea comuniunea cea mai strînsă cu Biserica spirituală în glorie.

Lumea va fi învățată, îndrumată, condusă și ajutată de Împărăția lui Dumnezeu descrisă mai sus și reprezentanții ei pămîntești care vor avea toată puterea și vor trebui să fie ascultați; toți cei care vor asculta nu vor fi „nimiciți” (Fapt. 3:23).

Subpreoții

papalității care nu sînt părți sau membri ai bisericii sau ierarhiei, ci sînt denumiți „frați” și „surori”. Dintre ei sînt învățătorii, infirmierele, etc., în contact direct atît cu poporul cît și cu ierarhia.

Papalitatea *pretinde* ascultarea datorată Cuvîntului față de conducerea și învățăturile sale - ca fiind Împărăția lui Dumnezeu. Preoțimea de rînd este agentul său. Cînd era în putere încerca să-și impună legile și să-i „nimicească” pe cei ce nu ascultau.

înțelepciunea lui Dumnezeu, căci în timp ce succesul lui Antichrist părea să prezică înfrîngerea planului lui Dumnezeu, în realitate el contribuia, deși pe neștiute, la asigurarea succesului acestui plan, pentru că *adevăratați consacrați* n-ar fi putut în nici un alt mod să fie atît de complet încercați și credincioși lor față de Cuvîntul lui Dumnezeu atît pe deplin pusă la probă decît prin permișiunea acestei mari contrafaceri.

601. Tabela de alături arată cît de completă a fost contrafacerea (falsificarea - n. e.) organizării viitoare a Împărăției lui Christos și cum a fost ea scoasă din tipul preoțesc evreiesc.

602. *Mosheim*, explicînd ridicarea sistemului ierarhic în biserică, arată foarte clar această contrafacere cînd zice, Volumul 1, pagina 337:

603. „Cîtă vreme rămînea cea mai mică probabilitate că Ierusalimul ar putea într-un moment sau altul să-și ridice capul din țărînă, învățătorii și bătrînii creștini nu-și dădură nici un titlu sau distincție, cei mai modești și mai umiliți dintre ei, cel puțin. Dar cînd soarta acestui oraș fu pecetluită de către Hadrian (A. D. 135) și cînd evreii nu mai puteau nutri nici o speranță că vor vedea vechiul guvernămînt restabilit, aceiași pastori și slujitori au conceput dorința să fie crezuți de turma lor că ei sînt urmași la drepturile preoțimii iudaice. În consecință episcopii și-au făcut o ocupație din a încetățeni noțiunea că ei erau investiți cu un caracter asemănător cu cel al marelui preot al iudeilor și aveau prin urmare toate drepturile ce fuseseră recunoscute ca aparținînd pontifului iudeu. Funcțiile preoților ordinari iudei au fost declarate că revin, în același fel, dar sub o formă mai strălucitoare, presbiterilor din biserică creștină și în cele dim urmă diaconii au

fost așezați pe aceeași treaptă cu leviții sau slujitorii inferiori”.

Capul și gura lui Antichrist.

Marile sale cuvinte trufășe

604. Papa (fiecare papă la rîndul său) este *capul* bisericii false, care este corpul său, întocmai după cum Isus Christos este *capul* Bisericii adevărate, care este corpul Său. Deoarece capul este reprezentantul corpului și *gura* lui vorbește pentru corp, aflăm, după cum și trebuie să ne așteptăm, că Scripturile se referă în mod proeminent la această trăsătură a lui Antichrist. În Daniel 7:8,11,25 și în Apocalipsa 13:5,6 *gura* lui Antichrist ne este arătată în mod special ca una din principalele sale caracteristici. Daniel spune că acest corn „avea ochii ca ochii de om” - simbolul inteligenței și al unei politici clarvăzătoare. Acest „*corn*” trebuia să fie deosebit de toate celelalte puteri; el trebuia să fie mai înțelept, mai iscusit decît celelalte imperii care au încercat să guverneze lumea, dar puterea sa era mai degrabă cea a gurii sale (cunoștința), călăuzită de ochii săi (inteligența), decît forța fizică. Cine cunoaște istoria papalității nu poate tăgădui că figurile de stil întrebuintate pentru a ilustra puterea sa și metodele sale sînt izbitor de bune.

605. „I s-a dat o gură care rostea vorbe mari. . . Și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, Să-i hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer”. „El va rosti cuvinte mari împotriva Celui Prea Înalt” - Apoc. 13:5,6; Dan. 7:8,25-King James.

606. Nu trebuie să uităm că aceste cuvinte sînt figurative și descriu caracterul și pretențiile unei „fiare”

simbolice (guvernămînt) și ale unui „corn” (putere) care iese din vechea fiară sau vechiul Imperiu Roman. În unele privințe papalitatea a fost un nou guvernămînt, „fiară”, deosebit de vechiul Imperiu Roman, și în alte privințe ea a fost un corn sau o putere printre altele ieșite din acest imperiu și care, cîtva timp, a exercitat un control superior asupra celorlalte coarne sau puteri. Ea este prezentată în simbol din aceste două puncte de vedere, astfel încît să fie cît mai complet localizată și indicată.

607. Cuvintele mari, trufașe ale lui Antichrist sau blasfemiile (hulele, n. e.) acoperă întreaga perioadă a îndelungatei sale cariere. Expresia „blasfemie” este întrebuințată în zilele noastre de obicei cu sens grosolan și este aplicată numai celor mai vulgare forme ale blestemului și blasfemiei. Însă cuvîntul „blasfemie” în adevăratul lui sens se aplică oricărei ofense aduse lui Dumnezeu. *Bouvier* îl definește astfel: „blasfemia înseamnă a atribui lui Dumnezeu ceea ce este contrar naturii Sale, ceea ce nu-i aparține - și a tăgădui ceea ce-i aparține”. (Vezi dicționarul lui *Webster* pentru cuvintele *blasfemie* și *blasfemator*). Acesta este înțelesul în care cuvîntul „blasfemie” este întrebuințat în Scripturi, după cum ne arată modul cum Domnul nostru și fariseii întrebuințau acest cuvînt: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în tine, ci pentru hulă și pentru că tu care ești un om, te faci pe tine însuși Dumnezeu”. Isus le-a răspuns: „Cum ziceți voi Aceluia pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume: „Hulești!, pentru că am spus: sînt Fiul lui Dumnezeu?”” - Ioan 10:33,36; vezi Marc. 14:61-64.

608. Avînd astfel înaintea noastră definiția potrivită a cuvîntului „blasfemie”, cît de evident este pentru cele

mai simple minți că marile cuvinte trufășe și pretențiile lăudăroase ale papalității au fost toate blasfemii. Stabilirea unei Împărății contrafăcute (false, n. e.) a lui Dumnezeu a fost o defăimare împotriva guvernământului lui Dumnezeu, o grosolană blasfemie și o denaturare a caracterului Său, a planului Său și a cuvîntului Său. Caracterul lui Dumnezeu, adică „numele” Său, a fost hulit prin miile de edicte monstruoase, de bule și decrete date în numele Său de către lungul șir al celor care au pretins că-L reprezintă pe Fiul Său, ca locțiitor. Tabernacolul (cortul) lui Dumnezeu, *adevărata* Biserică, a fost hulit prin sistemul fals care pretindea că îi ține locul - care pretindea că credincioșii lui erau adevăratul și singurul tabernacol sau Biserică a lui Dumnezeu. Dar să lăsăm să ne vorbească istoria despre aceste mari cuvinte trufășe, despre aceste pretenții blasfematoare pe care diferiții papi le-au rostit și aprobat ca și capi ai lui Antichrist.

609. Într-o lucrare intitulată „Papa, vicarul (locțiitorul - n. e.) lui Christos, capul Bisericii”, scrisă de un celebru romano-catolic, monseniorul Capel, se găsește o listă cuprinzînd nu mai puțin de șaiszeci și două de titluri blasfematoare aplicate papei și, după cum se poate observa, acestea nu sînt doar niște titluri moarte din trecut, dat fiind că ele au fost puse în ordine de unul din cei mai mari scriitori ai lor care trăiește încă.

610. Cităm din această listă următoarele, după cum urmează:

- „Cel mai divin dintre toți capi”;
- „Sfîntul Părinte al părinților”;
- „Pontif suprem peste toți prelații”;
- „Supravegheătorul religiei creștine”;

- „Păstorul suprem - păstorul păstorilor”;
- „Christos prin ungere cu mir (prin miruire - n.e.)”;
- „Avraam prin patriarhat”;
- „Melhisedec după rînduială”;
- „Moise în autoritate”;
- „Samuel în oficiu de judecător”;
- „Mare preot, episcop suprem”;
- „Prințul episcopilor”;
- „Moștenitor al apostolilor; Petru în putere”;
- „Purtătorul cheilor Împărăției cerurilor”;
- „Pontif rînduit cu deplinătatea puterii”;
- „Vicarul (locțiitorul - n. e.) lui Christos”;
- „Preot-suveran”;
- „Capul tuturor sfintelor biserici”;
- „Șeful bisericii universale”;
- „Episcop al episcopilor, ce este Pontif Suveran”;
- „Conducătorul casei Domnului”;
- „Domn apostolic și părinte al părinților”;
- „Păstor și învățător principal”;
- „Medicul sufletelor”;
- „Stîncă pe care porțile iadului nu o biruie”;
- „Papă infailibil”;
- „Capul tuturor sfinților preoți ai lui Dumnezeu”.

611. Autorul adaugă la lunga listă de titluri, dintre care cele de mai sus nu sînt decît exemple, citatele următoare dintr-o scrisoare pe care sfîntul Bernard, abate de Clairvaux, a scris-o papei Eugen al III-lea, în A. D. 1150.

612. „Cine ești tu? Marele preot, supremul episcop. Tu ești prințul episcopilor, tu ești moștenitorul apostolilor. Tu ești Abel în întîietate, Noe în stăpînire, Avraam în rang patriarhal, Melhisedec în rînduială.

Aaron în demnitate, Moise în autoritate, Samuel în oficiul de judecător, Petru în putere și **CHRISTOS ÎN UNGERE**. Tu ești cel căruia îi sînt date cheile împărăției cerurilor, căruia ți s-a încredințat turma. Sînt într-adevăr și alți portari ai cerului și alți păstori ai turmelor, dar tu ești cel mai glorios prin aceea că ai moștenit în alt chip aceste două nume înaintea tuturor celorlalți . . . Puterea altora are margini bine hotărîte, a ta se întinde chiar și asupra acelor care au primit autoritatea peste ceilalți. Nu poți tu, atunci cînd ai temeinice motive, să închizi cerurile unui episcop, să-l destitui din funcția sa episcopală și să-l predai Satanei? Astfel, privilegiul tău este neschimbător, atît în privința cheilor ce ți s-au dat cît și în cea a oilor încredințate grijii tale”.

613. Toate aceste titluri lingușitoare și blasfematoare au fost aplicate pontifului roman și primite de el cu mulțumire și cu o vie satisfacție, ca și cum i-ar aparține pe drept.

614. De la papa Bonifaciu al VIII-lea ne-a rămas următorul decret, care și astăzi continuă să fie valabil în legea comună: „Declarăm, spunem, definim, pronunțăm că este *necesar pentru mîntuirea fiecărei făpturi omenesti să se supună pontifului roman*”. Papa Grigorie al VII-lea, care în anul 1063 a poruncit ca papa să fie numit părinte al părinților, extrase ceea ce urmează din Genesa 1:16 pentru a sprijini pretențiile sale papale: „Dumnezeu a făcut doi mari luminători pe întinsul cerului; cel mai mare ca să stăpînească ziua iar cel mic ca să stăpînească noaptea; mari sînt amîndoi, dar unul este cel mare. Pe „*întinderea cerului*”, care este Biserica universală, Dumnezeu a făcut doi mari luminători, adică a instituit două demnități, care sînt autoritatea pontifi-

cală și puterea regală, dar cea mai mare este cea spirituală, care cîrmuiește ziua. Cea care cîrmuiește lucrurile trupești este mai mică, căci, după cum soarele se deosebește de lună, tot așa papii se deosebesc de împărați". Alți papi au adoptat această interpretare care a întărit mult ideea supremației papale.

615. Sfântul Antoniu, arhiepiscopul Florenței, după ce citează Psalmul 8:4-8 (Cornilescu rev.):

616. „L-ai făcut cu puțin mai prejos decît îngerii” etc. și îl aplică lui Christos, îl transferă asupra papei prin cuvintele următoare: „Deoarece el ne-a părăsit cu trupul, a lăsat pe vicarul (înlocuitorul) său pe pămînt, adică pe suveranul pontif, care se numește papa și care înseamnă părintele părinților, ceea ce face ca aceste cuvinte să înfățișeze în mod potrivit pe papa. Pentru că papa, după cum spune Hostiensis, este mai mare decît un om și mai mic decît un înger, fiind muritor, cu toate acestea este mai mare în autoritate și în putere. Căci un înger nu poate sfinți corpul și sîngele lui Christos, nici să lege sau să dezlege, putere pe care papa o posedă în cel mai înalt grad, un înger nu poate să prescrie sau să acorde indulgențe. El este încoronat cu glorie și onoare: gloria laudei, pentru că este numit nu numai binecuvîntat, ci cel mai binecuvîntat. Cine ar mai șovăi să-l numească binecuvîntat, pe el, care a fost înălțat ca adevăratul vîrf al unei asemenea demnități? El este încoronat cu onoarea venerației, așa încît credincioșii pot să-i sărute picioarele. O mai mare venerație nu poate exista. „Închinați-vă înaintea așternutului picioarelor Lui” (Ps. 99:5). El este încoronat cu mărirea autorității, pentru că poate judeca pe oricine și nu poate fi judecat de nimeni - decît numai dacă se dovedește că s-a abătut de

la credință (credința lui Antichrist, firește). Astfel el este încoronat cu o triplă coroană de aur și este pus „peste toate lucrările mâinilor sale”, pentru a dispune de toți supușii. El deschide cerul, trimite pe cei vinovați în iad, confirmă imperiile, reglementează întregul cler”.

617. Conciliul de la Lateran în prima lui sesiune numea pe papa „principele universului”, în a doua sesiune, „Preot și Rege care trebuie să fie adorat de întreg poporul și care este într-adevăr asemenea lui Dumnezeu”, iar în a cincea sesiune atribuie lui Leo al X-lea profețiile care se referă la glorioasa domnie a lui Christos, în aceste cuvinte: „Nu plînge, fiica Sionului, căci iată Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David; iată, Dumnezeu ți-a ridicat un mîntuitor” - Apoc. 5:5.

618. Cităm din „Dicționarul eclesiastic” al lui Ferrari, autoritate etalon a romano-catolicilor, următoarea prezentare condensată despre puterea papală, la cuvîntul „papa”, art. 2:

619. „Papa este o asemenea demnitate și înălțime, încît el nu este un simplu om, ci, ca să zicem așa, Dumnezeu și vicarul (reprezentantul) lui Dumnezeu . . . Astfel, papa este încoronat cu triplă coroană, ca rege al cerului, al pămîntului și al iadului. Ba mai mult, excelența și puterea papei se întind nu numai în ce privește lucrurile cerești, pămîntești și ale infernului, ci el este chiar mai presus decît îngerii și le este superior, astfel încît dacă ar fi cu puțință ca îngerii să se abată de la credință sau să nutrească sentimente potrivnice acesteia, ei ar putea fi judecați și excomunicați de papa . . . El are atît de mare demnitate și putere încît ocupă unul și același tribunal cu Christos, astfel încît tot ceea ce face el pare a ieși din înșăși gura lui Dumnezeu . . . Papa

este, ca să zicem așa, Dumnezeu pe pământ, singurul prinț al credincioșilor lui Christos, cel mai mare rege al tuturor regilor, avînd puterea deplină, *căruia i s-a încredințat guvernămîntul împărăției pămîntești și cerești*". El adaugă mai departe: „Papa are o atît de mare putere și autoritate încît poate modifica, considera sau interpreta legea divină”. „Papa poate uneori neutraliza legea divină, limitînd-o, explicînd-o etc.”

620. Astfel, Antichrist nu numai că s-a străduit să stabilească Biserica în putere înainte de *timpul Domnului*, dar a fost și destul de cutezător ca să „neutralizeze” și să „modifice” *legile* divine spre a-și ușura propriile sale planuri. Cît de limpede a împlinit el în acest mod profeția care, cu peste o mie de ani înainte, declarase: el „se va gîndi să schimbe timpurile și legea” - Dan. 7:25; Cornilescu rev.

621. Într-o bulă sau edict, Sixtus al V-lea declară:

622. „Autoritatea dată sfîntului Petru și urmașilor săi, prin nemăsurata putere a veșnicului Rege, este mai presus de toate puterile regilor și prinților pămîntești; ea aprobă, dă sentință necontrolabilă peste toți. Și dacă cineva dintre ei ar îndrăzni să se împotrivescă ordinului lui Dumnezeu, ea s-ar răzbuna asupra lor și mai aspru, alungîndu-i de pe tronuri, oricît de puternici ar fi ei, și prăbușindu-i în părțile cele mai de jos ale pămîntului, ca slujitori ai lui Lucifer”.

623. O bulă a papei Pius al V-lea, avînd ca titlu „Osînda și excomunicarea Elisabetei, regina Angliei și a aderenților ei - cu adăugarea altor pedepse”, glăsuiește astfel:

624. „Cel care domnește în înălțimi, căruia i s-a dat toată puterea în cer și pe pământ, care a încredințat o

sfântă catolică și apostolică biserică (în afara căreia nu există mîntuire) unuia singur pe lume, lui Petru, Prințul apostolilor, și urmașului lui Petru, episcopul Romei, pentru a fi guvernată în plinătatea puterii, pe el singur l-a făcut El prinț peste toate popoarele și împărățiile, să smulgă și să taie, să dărîme și să distrugă, să zidească și să sădească"- Ier. 1:10.

625. Sfîntul Bernard afirmă că „nimeni afară de Dumnezeu, nu este ca papa, nici în cer, nici pe pămînt.”

626. Papa Nicolae I spune că „împăratul Constantin l-a numit pe papa Dumnezeu, care pentru aceasta, fiind Dumnezeu, nu poate fi judecat de om”.

627. Papa Inocențiu al III-lea spune: „Papa ocupă locul adevăratului Dumnezeu”, iar legea canonică, în comentariu, îl numește pe papa „Domnul Dumnezeul nostru”.

628. Inocențiu și Iacobațiu afirmă că „papa poate face aproape tot ce poate face Dumnezeu”, în timp ce Decius lasă afară cuvîntul „aproape”, ca nefiind necesar (Isa. 14:13,14). Iacobațiu și Durand cer ca „nimeni să nu mai cuteze a i se adresa decît ca lui Dumnezeu - „Doamne, ce faci?” (Dan. 4:35), iar Antonius a scris:

629. „Lui (papei) îi aparține să rînduiască lucrurile care privesc binele public și să le înlătore pe acelea care îl împiedică, cum sînt viciile și abuzurile care îndepărtează pe om de Dumnezeu . . . Și aceasta în conformitate cu Ieremia 1:10 (Aici, iarăși, o profeție care aparține domniei milenare a lui Christos este atribuită lui Antichrist): „Iată te-am rînduit peste popoare și peste împărății, ca să smulgi și să tai, să dărîmi și să distruți” în ce privește viciile, „să zidești și să sădești” în ce privește virtuțile . . . Cît despre puterea papei asupra

celor din iad, simbolizați prin peștii mării (Ps. 8) - pentru că după cum peștii mării sînt continuu agitați de valurile mării așa cei din purgatoriu sînt mereu frămîntați de chinurile pedepsei - Dumnezeu a supus papei deopotrivă peștii mării, adică pe cei din purgatoriu, ca să-i ușureze prin *indulgențe*.

630. „Păgînii sînt supuși papei care cîrmuiește în lume în locul lui Christos. Dar Christos are deplină putere peste fiecare creatură. Papa este vicarul lui Christos și nimeni nu se poate sustrage legitim de la supunerea față de el, după cum nimeni nu se poate sustrage legitim de la supunerea față de Dumnezeu . . . Papa poate aplica pedepse păgînilor și neamurilor barbare . . . Dacă păgînii nu pot fi pedepsiți cu pedepse spirituale, cu excomunicarea și altele, ei pot fi totuși pedepsiți de Biserică cu pedepse bănești iar de către prinți cu suferințe trupești . . . Biserica poate pedepsi indirect pe evrei prin pedepse spirituale, excomunicînd prinții creștini cărora evreii le sînt supuși, *dacă ei neglijează să-i pedepsească cu suferințe vremelnice* atunci cînd fac ceva împotriva creștinilor . . . Dacă convertirea cuiva trebuie *dorită*, el poate fi constrîns prin teroare și lovituri, nu ca să primească credința, ci pentru că ei nu trebuie să pună nici o piedică credinței printr-o voință încăpățînată. Pentru convertirea necredincioșilor judecata lui Dumnezeu trebuie imitată”.

631. Este aici o ilustrație a modului cum erorile de doctrină produc nedreptate. Oamenii pot fi repede aduși la orice formă de cruzime și de asuprire dacă mai întîi pot fi convinși că făptuind asemenea nelegiuiri ei se aseamănă cel mai mult cu Dumnezeu - imitatori ai lui Dumnezeu (Ioan 16:2). Minunea este că oamenii sînt atît

de buni și de cumpătați, cu toate greșitele idei și doctrine îngrozitoare, false, privitoare la planul lui Dumnezeu pentru omenire, prin care Satan i-a orbit și amăgit prin fîntîna papală a erorii, conducîndu-i într-o direcție care se potrivește cu natura lor căzută. Același scriitor continuă astfel:

632. „Puterea papei este exercitată asupra ereticilor și schismaticilor, indicați, de asemenea, prin boi, pentru că ei se împotrivesc adevărului cu cornul trufiei lor. Dumnezeu i-a supus deopotrivă sub picioarele papei spre a fi pedepsiți *împătrit*, cu excomunicarea, detronarea, pierderea bunurilor temporale și persecuția militară. Dar ei nu trebuie socotiți eretici decît numai după ce refuză să renunțe la învățăturile lor dăunătoare și se încăpățînează să le apere . . . Papa poate alege sau numi pe împărat. Împăratul este slujitorul papei în sensul că el este slujitorul lui Dumnezeu, al cărui loc este ocupat de papa, căci Dumnezeu a trimis pe împărat ca slujitor al papei . . . Cred că se poate afirma pe drept cuvînt că papa, vicarul lui Christos, are jurisdicție universală asupra lucrurilor spirituale și temporale din lumea întreagă, *în locul Dumnezeului celui viu*”.

633. Următoarele proclamații ale papilor, spicuite din „Acts and Monuments” a lui Fox de către H. G. Guinness, un scriitor de seamă englez, merită un loc de frunte și putem simpatiza din inimă cu comentariul acestui scriitor asupra sistemului a cărui gură rostește asemenea lucruri, cînd zice: „Dacă cel ce se înalță pe sine va fi umilit, ce înjosire i s-ar cuveni unei asemenea înălțări de sine?”

634. „De aceea, văzînd că o asemenea putere este dată lui Petru iar prin Petru mie, ca urmaș al său, cine

este acela din lumea întreagă care să nu se supună decretelor mele, care am atîta putere în cer, în iad, pe pămînt, asupra viilor și morților . . . Plinătatea puterii mele este atît de mare, prin jurisdicția cheilor ce mi s-au dat, încît în timp ce toți îmi sînt supuși - da, chiar și împărații trebuie să-mi supună realizările lor - numai eu nu sînt supus nici unei creaturi, nu, nici chiar mie însumi; astfel, majestatea mea papală rămîne pururea întreagă, superioară tuturor oamenilor, pe care toți trebuie s-o asculte și s-o urmeze, pe care nici un om nu trebuie s-o judece sau s-o acuze de nici o crimă și pe care nici un om nu o poate detronea, afară de mine însumi. Nici un om nu mă poate excomunica, da, nici chiar dacă m-aș împărtăși cu excomunicații, căci nici un canon (regulă, n. e.) nu mă leagă. Nimeni nu trebuie să mă mintă, căci dacă cineva mă minte este un eretic și o persoană excomunicată. Astfel se arată că măreția preoției a început cu Melhisedec, a fost sărbătorită în Aaron, perfecționată în Christos, reprezentată în Petru, înălțată în jurisdicția universală și manifestată în papa. Astfel, prin această proeminență a preoției mele, toate lucrurile fiindu-mi supuse, ceea ce s-a zis despre Christos: „Toate le-ai supus sub picioarele Lui”, pare să se dovedească în mine” - Evr. 2:8.

635. „Și, de asemenea, trebuie admis că episcopul acestei biserici este întotdeauna bun și sfînt. Da, deși cade în omucidere sau adulter, el poate să păcătuiască, dar totuși nu poate fi învinuit, ci mai degrabă scuzat prin uciderile lui Samson și hoțiile evreilor, etc.. Tot pămîntul este dioceza mea și eu sînt episcopul suprem al tuturor oamenilor, avînd autoritatea Regelui tuturor regilor asupra supușilor. Eu sînt totul în toate și deasupra

tuturor, pînă acolo că Dumnezeu însuși și eu, vicarul lui Dumnezeu, avem un singur consistoriu (adunare a preoților, n. e.), eu sînt în stare să fac aproape tot ceea ce face Dumnezeu. În tot ceea ce doresc voința mea ține locul rațiunii, pentru că eu pot prin lege să fac dreptate deasupra legii și celui rău să-i fac dreptate corijînd legile și schimbîndu-le (Dan. 7:25). Prin urmare, dacă se spune că lucrurile pe care le fac eu nu sînt făcute de om, ci de Dumnezeu - **CE MĂ PUTEȚI FACE, DECÎT DUMNEZEU?** Iarăși, dacă prelații bisericii sînt numiți și socotiți de Constantin drept Dumnezei, se pare că *eu sînt DEASUPRA TUTUROR* dumnezeilor, fiind deasupra tuturor prelaților. De aceea nu-i o minune dacă stă în puterea mea să schimb timpul și timpurile, să stric sau să desființez legi și să dezleg de toate lucrurile, *da, cu principiile lui Christos*; căci dacă Christos poruncește lui Petru să-și bage sabia în teacă și dacă îndeamnă pe ucenicii Săi să nu facă uz de nici o forță exterioară pentru a se răzbuna ei înșiși, nu scriu oare eu, papa Nicolae, episcopilor din Franța îndemnîndu-i să-și scoată săbiile reale? Dacă Christos a fost de față la nunta din Cana Galileii, să nu interzic eu, papa Martin, în distincția mea, clerului spiritual să ia parte la ospete de nuntă și de asemenea să se căsătorească? Ceva mai mult, dacă Christos poruncește să împrumutăm fără speranță de câștig, nu pot eu, papa Martin, să dau dezlegare de această poruncă? Ce să mai spun despre ucideri, cînd fac să se considere ca nefiind o crimă sau omucidere fapta de a ucide pe excomunicați? Mai mult decît atît, eu pot să fac scutire contra legii naturii, contra apostolilor, căci, cu toate că în scrierile lor ei poruncesc ca un preot să fie caterisit pentru păcatul curviei, eu

modific strictetea acestei constituții prin autoritatea lui Silvestru, considerînd că mințile ca și trupurile oamenilor sînt mai slabe azi decît erau atunci . . . Dacă vrei să ascuți pe scurt toate cazurile care aparțin dezlegării mele papale, care se ridică la numărul de cinci zeci și unu de puncte, în care nici un om nu se poate amesteca, afară de mine singur, le voi expune: (Aici urmează lista)".

636. „După ce am arătat îndeajuns cît de mare este autoritatea mea pe pămînt, în cer și în purgatoriu, și ce putere am pentru a lega, a scuti, a porunci, a permite, a alege, a confirma, a dispensa, a face și a desface, etc., voi vorbi acum puțin despre bogățiile mele și despre marile mele proprietăți, pentru ca fiecare om să poată vedea bogăția și belșugul din toate bunurile - rente, dijme și ofrande, mătăsuri, mitre de purpură, coroane, aur, argint, perle și diamante, pămînturi și domenii. Mai întîi, îmi aparțin orașul imperial Roma, palatul Lateran; regatul Siciliei este proprietatea mea. Apula și Capua sînt ale mele. De asemenea regatele Angliei și Irlandei nu-mi sînt sau n-ar trebui oare să-mi fie tributare? Adăugați la acestea, alături de alte regiuni și provincii în Orient și în Occident, de la miazănoapte la miazăzi, aceste stăpîniri care se numesc (aici urmează o lungă listă de nume). Ce să spun despre veniturile mele zilnice, despre pîrga roadelor, anate*, mantii papale, indulgențe, bule, spovedanii, favoruri și rescripte**, testamente, dezlegări, privilegiu, alegeri, venituri bisericesti, case religioase și atîtea alte lucruri care îmi aduc nu puțini bani, din care se poate presupune, în

---

*beneficii pe un an plătite papei (n. e.)

**edictate, decrete (n. e.)

parte, ce câștiguri intră în tezaurele mele . . . Dar ce să mai zic despre Germania, unde toată lumea este dioceza mea, cum spun canonicii mei în care toți oamenii trebuie să creadă. De aceea termin așa cum am început și poruncesc, declar și pronunț *că este necesar pentru mântuire ca fiecare creatură umană să mi se supună*".

637. În zilele noastre mulți par să creadă că aceste lăudăroșenii ale papalității aparțin trecutului îndepărtat și că o mare schimbare s-a produs în acest sistem în timpurile din urmă. Dar, puțină judecată și observație ne vor dovedi că aceste sentimente ale papalității sînt încă neschimbate. Ar trebui să ne amintim apoi că pretenția constantă a papalității este că doctrinele sale nu pot fi schimbate, că decretele papilor, ale conciliilor sînt *infailibile* și că aceste decrete, care denotă blasfemie împotriva lui Dumnezeu și persecuții împotriva sfinților, sînt încă ținute ca sfinte de către biserica romano-catolică de astăzi. Singura schimbare survenită în papalitate este pierderea puterii, pricinuită prin deșteptarea Reformei. Voința ei este încă aceeași, dar puterea de executare a fost restrînsă prin înmulțirea cunoștinței și a libertății, în care Biblia a fost principalul factor. Antichrist este făcut treptat fără putere de către adevăratul Christos - prin „Spiritul gurii Sale”, Cuvîntul Său. Nu peste mult lumina strălucitoare a *prezenței* lui Emanuel va nimici cu desăvîrșire îngîmfarea contrafacerii și va elibera complet lumea din lanțurile iluzoriilor sale pretenții și erori - 2 Tes. 2:8.

638. Spre a ilustra pretențiile din ultimul timp, rețineți faptul că papa de acum, cînd s-a urcat pe tronul papal, și-a luat titlul de Leo al XIII-lea și puțin după aceea s-a intitulat el însuși „*Leo de tribus Juda*”, adică

„Leul din seminția lui Iuda”, unul din titlurile adevăratului Cap. Prin aceste pretenții trufașe el desigur nu este în urma celor care au ocupat același oficiu în timpul veacurilor întunecate.

639. Ceea ce urmează, numită *Adorația*, este astăzi o parte din ceremonia legată de instalarea unui nou papă. Acesta, îmbrăcat în alb, împodobit cu diamante strălucitoare, cu papuci roșii în picioare garnisiți cu mari și frumoase cruci de aur ca și catarama, este condus la altar unde îngenunchiază. Atunci - „papa se ridică și punându-și mitra pe cap, este ridicat de cardinali și așezat pe altarul - tron. Unul dintre episcopi îngenunchiază și apoi cântecul „Te Deum” (Pe tine te slăvim, o Dumnezeule) începe. În acest timp cardinalii sărută picioarele, mâinile și obrazul papei. „O monedă înfățișând această ceremonie și turnată în monetăria papei, poartă inscripția „Ei îl adoră pe acela pe care l-au creat””.

640. Cardinalul Manning, reprezentantul principal al papalității în Anglia, atrage atenția publicului asupra clauzei următoare a religiei catolice, confirmând-o totodată:

641. „Declarăm, afirmăm, precizăm și pronunțăm că pentru mîntuirea oricărei ființe omenești este necesară supunerea față de pontiful roman”. Într-o cuvîntare ce a fost publicată el reprezintă pe papa astfel: „Susțin că sînt Judecătorul Suprem și Duhovnicul conștiințelor oamenilor; de la țăranul ce muncește pe ogor pînă la domnitorul ce șade pe tron, de la familia ce trăiește retrasă pînă la legiuitorul ce face legile împărăției. Eu sînt singurul, ultimul și Supremul judecător a ceea ce este drept și nedrept”.

642. În timp ce observăm aceste exemple moderne

de „cuvîntări deșarte, pline de mîndrie” ale papalității, n-ar trebui să trecem cu vederea importantul decret al conciliului ecumenic ținut la Roma în A. D. 1870, care proclama infailibilitatea papei. Este adevărat că, acum ca și în trecut, încrezuții papi pretindeau că sînt infailibili și că episcopi și prinți, dornici să le lingusească orgoliul, îi numeau ca atare în declarația „Tu ești un alt dumnezeu *pe pămînt*”, dar i-a rămas unui conciliu papal, în acest luminat veac al XIX-lea, să facă cunoscut lumii, cu seninătate și dinadins, cît este de mare acest „dumnezeu al pămîntului” - că el este *aproape* atît de perfect ca celălalt Dumnezeu din cer, că el, mai mult decît celălalt, nu se mai poate înșela, că în cuvintele sale *ex cathedra* (oficiale, n. e.) papa este *infaibil* - fără eroare.

643. Votul conciliului a fost dat la 13 iulie A. D. 1870, iar în 18 decretul a fost promulgat formal, cu ceremonie, în marea catedrală a sfîntului Petru din Roma. Următoarea descriere a acestui eveniment, făcută de dr. J. Cumings din Londra, va fi citită cu interes. El zice: „Papa avea un tron mare, ridicat înaintea ferestrei de răsărit a bisericii Sfîntului Petru și era înveșmîntat într-o desăvîrșită scînteiere de nestemate și înconjurat de cardinali, de patriarhi și de episcopi în veșminte fastuoase, pentru o scenă impresionantă, magnifică. Alese ora timpurie a dimineții și fereastra dinspre răsărit - pentru ca răsăritul soarelui să-și poată împrăștia cu bogăție razele asupra slavei sale și, prin aceasta, diamantele, rubinele și smaraldele să le refracteze și reflecteze și să producă o asemenea strălucire încît să pară că nu este un om, ci ceea ce-l proclamă decretul, unul care posedă toată slava lui Dumnezeu . . . Papa se așază dis-de-diminează la fereastra dinspre răsărit . . . dar soarele refuză . . . să

strălucească. Zorile posomorâte se întunecară repede spre un tot mai adânc întuneric. Orbitoarea măreție n-a putut fi produsă. Ochiul istoviți ai aceluia care se pretindea Dumnezeu nu puteau să vadă îndeajuns ca să citească la lumina zilei și a trebuit să se aducă lumînări. Luminile de ceară obosind și mai mult nervii săi vizuali, papa ceru unui cardinal să citească. Acesta începu lectura în mijlocul unei întunecimi mereu crescînde, dar abia citise cîteva rînduri cînd o lumină orbitoare a unui foc prevestitor de furtună și o lovitură zdrobitoare explodă din cerul negru, cum niciodată nu s-a mai văzut la Roma. O mare groază apucă pe toți. Un cardinal sări de pe scaun tremurînd și zise: „Este vocea lui Dumnezeu care vorbește, tunetele de la Sinai”.

644. Printre pretențiile blasfematoare ale lui Antichrist sînt multe învățături care ar trebui amintite, îndeosebi cea a liturghiei, despre care vom vorbi într-un alt volum. Trecînd peste cultul sfinților și cel al Mariei, ne propunem să arătăm cîteva erori încă și mai grave.

645. *Infailibilitatea Bisericii* a fost una din primele erori și a pregătit calea celorlalte. Proclamată înainte ca papa să fi fost recunoscut ca atare aceasta a fost o greșeală dintre cele mai serioase și a închis calea spre corectarea erorilor care au fost descoperite după aceea. Ea a pus decretul conciliilor bisericii mai presus de contradicție sau întrebare, fie din partea rațiunii fie din cea a Scripturii, și a făcut din ignoranța, din slăbiciunile și din concepțiile greșite omenești *standardele credinței*, în locul Cuvîntului lui Dumnezeu - Biblia, căci după ce s-a stabilit că glasul conciliului bisericii este *infailibil* (fără greșeală), a trebuit ca toate lucrurile să fie forțate să se potrivească acestei idei și fiecare conciliu se simțea

legat să nu aducă nici o hotărîre contrară hotărîrilor conciliilor precedente; cei care ar fi făcut altfel s-ar fi expus situației de a fi repudiați. Astfel, o dată ce o eroare fusese afirmată, ea nu mai putea fi negată, nici chiar micșorată. Biblia și rațiunea au trebuit să fie interpretate și deformatе în așa fel ca să se potrivească cu decretele *infailibile* ale oamenilor failibili. Nu este de mirare dacă din această cauză era nevoie de un foarte priceput teolog care să interpreteze Scripturile și să le facă de acord cu așa zisele decrete infailibile. Și iarăși nu este de mirare dacă, pentru a servi scopului, Antichrist a *interzis Biblia*. Istoria papalității arată clar că, în timp ce pretindea respectul față de Biblie ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu, ea o așeza pe ultimul plan și punea în primul rînd propriile sale *cuvinte infailibile*. Nu numai atît, dar papa proscrise în întregime Cuvîntul lui Dumnezeu, ca fiind nepotrivit de a fi citit și primejdios pentru popor, pentru ca propriul său cuvînt infailibil să poată avea deplin control. El știa prea bine că Biblia era primejdioasă pentru puterea sa și o permanentă denunțare a pretențiilor sale blasfematoare.

646. În zilele puterii papale faptul de a poseda sau de a citi Biblia de către popor era considerat ca ofensă criminală. Arta tiparului, în jurul secolului al XVI-lea, și renașterea generală a învățaturii, ce rezultă din ea, au asigurat învierea Bibliei din mormîntul limbilor moarte (latina, ebraica și greaca veche - n. e.), în care Antichrist o ținuse atîta vreme ascunsă, interzicînd traducerea ei sub amenințarea cu pedepse aspre. Cînd o deșteptare a spiritului de independență a început s-o răspîndească în popor în limbile vii (vorbite) arderea Bibliilor nu era un lucru neobișnuit și lungi și neîndurătoare blesteme ieșiră

de la Vatican împotriva încrezuților păcătoși care aveau îndrăzneala să traducă, să publice sau să citească Cuvîntul lui Dumnezeu.

647. Cînd Wycliffe (se pronunță Wiklif - n. e.) își publică traducerea (în limba engleză - n. e.) papa Grigorie trimise o bulă la Universitatea din Oxford, condamînd pe traducător că „a căzut într-un fel de răutate detestabilă”. Traducerea lui Tyndale fu deopotrivă condamnată iar cînd Luther își publică traducerea în germană papa Leo al X-lea emise o bulă împotriva lui. Cu toate acestea lucrarea mergea înainte pe scară largă și în mod sigur. Biblia trebuia să aibă o înviere deplină și era hărăzită să-și reverse lumina asupra oamenilor de orice neam și de orice limbă. Biserica Romei își dădu încet seama de acest lucru și hotărî să permită traducerea Scripturilor în limbi moderne, de către traducători catolici, însoțită de comentarii catolice. A făcut așa, de altfel, nu pentru a o pune în mîinile poporului, cu excepția cazurilor cînd acesta era în pericol să primească traduceri protestante. Traducerea Rhemish mărturisește acest lucru.

648. Cele ce urmează arată caracterul unora dintre *notele* traducerii Rhemish - care a fost înlocuită totuși în anii din urmă cu traducerea Douay, foarte asemănătoare însă cu comentarii mai puțin virulente. În nota la Matei 3 se spune: „ereticii pot fi pedepsiți și reprimați, ei pot și trebuie să fie pedepsiți sau executați de către autoritatea spirituală sau temporală”. O altă notă, la Galateni 1:8, spune: „catolicii n-ar trebui să cruțe nici pe propriii lor părinți dacă sînteretici”. La Evrei 5:7 nota afirmă: „traducătorii Bibliei protestante ar trebui să fie trimiși în adîncurile iadului”. Privitor la Apocalipsa 13:6 comen-

tariul zice: „dar sîngele protestanților nu este numit sîngele sfinților, el nu valorează mai mult decît sîngele hoților, al criminalilor sau altor răufăcători, pentru vărsarea căruia din ordinul justiției nici un guvern nu va răspunde”.

649. Dăm aici cîteva din restricțiile care au fost impuse cînd s-a văzut că citirea Bibliei nu poate fi cu totul împiedicată. Articolul 4 din *Index Expurgatoris* spune: „Dacă cineva îndrăznește să citească sau să dețină Biblia fără permisiune scrisă, acela nu va primi iertare de păcate pînă ce nu va preda această Biblie trimisului Bisericii. Librarii care vor vinde sau răspîndi în alt mod Bibliei în limba vulgară oricărei persoane care nu are o asemenea permisiune vor pierde costul cărților . . . și vor fi supuși de către episcop și la alte pedepse pe care acesta le va socoti potrivite, după gravitatea păcatului”.

651. Conciliul din Trent, în sesiunea sa din A. D. 1546, hotări:

652. „Pentru a restrînge mințile nerăbdătoare, conciliul decretează că în materie de credință și de morală și de orice altceva ce privește menținerea doctrinei creștine nimeni să nu aibă îndrăzneala, încrezîndu-se în propria sa judecată, să interpreteze Scripturile sacre după înțelegerea sa proprie, contrar aceleia care a fost ținută și este încă ținută de sfînta biserică mamă, care are dreptul să judece asupra înțelesului adevărat”.

653. Ceea ce urmează este extras din bula papei Pius al VII-lea, trimisă primatului Poloniei la 29 iunie 1816, împotriva Societăților biblice:

654. „Am fost într-adevăr șocați de acest șiretlic abil prin care însăși temeliile religiei sînt subminate și, dată

fiind marea importanță a acestei chestiuni, după ce am conferit în conciliu cu venerabilii noștri frați, cardinali ai sfintei biserici romane, am deliberat cu extremă grijă și atenție asupra măsurilor potrivite ce trebuie adoptate de autoritatea noastră pontificală pentru a remedia și a elimina pe cât este cu putință *această molimă* . . . Ați arătat deja o arzătoare dorință de a depista și a răsturna intrigile profanatoare ale acestor inovatori. Cu toate acestea, în conformitate cu oficiul nostru, vă îndemnăm din nou și din nou ca tot ceea ce ați putea face prin *putere*, prescrie prin *povață* și îndeplini prin *autoritate*, să executați zilnic cu cea mai mare râvnă . . . Biblia tipărită de eretici trebuie pusă în rîndul altor cărți prohibite, potrivit regulilor Indexului”.

655. Același papă, în anul 1819, a emis o bulă împotriva celor ce se serveau de Biblie în școlile din Irlanda. Extragem din ea următoarele:

656. „Sfînta congregație a fost informată că în aproape toate părțile Irlandei au fost înființate școli de Biblie susținute din fondurile ereticilor (heterodocșilor) prin care persoanele fără experiență, de ambele sexe, au fost infectate cu otrava fatală a doctrinelor depravate. Pentru aceasta toate eforturile posibile trebuie făcute spre a îndepărta tineretul de aceste școli destructive . . . Munciiți din toată puterea voastră pentru a feri coruperea tineretului ortodox prin ele, ceea ce se va putea face cu ușurință, nădăjduiesc, prin înființarea de școli catolice în toată dioceza voastră”.

657. Avem aici recunoașterea sinceră a scopului real al înființării de școli parohiale catolice în Anglia și în America de Nord, pentru a-și proteja sistemul. Antichrist n-a urmărit alt scop atunci cînd a oferit educația

poporului. Ignoranța și superstiția sînt bastioanele papalității, și secolele puterii sale, inclusiv cele cunoscute sub numele de „veacurile întunecate” (Evul mediu timpuriu, n. e.), dovedesc acest lucru. Educația clerului sub „restricții” n-a fost neglijată. Dar că nici o străduință nu s-a făcut pentru educația poporului o dovedește puternic ignoranța profundă din toate vechile țări catolice. Școlile și Biblia au fost din totdeauna dușmanii de nesuferit ai lui Antichrist și n-au fost tolerate decît atunci cînd au devenit necesități - asupra cărora a trebuit să fie aruncată o falsă lumină pentru a păstra existența lui Antichrist.

658. Citim cele ce urmează dintr-o bulă a lui Leo al XII-lea, emisă în A. D. 1825 către clerul romano-catolic din Irlanda:

659. „Nu este un secret pentru voi, venerabili frați, că o anumită societate, vulgar numită Societatea Biblică, se întinde cu insolență în lumea întregă. Disprețuind tradițiile sfinților părinți și în opoziție cu decretul bine cunoscut al Conciliului din Trent, această societate și-a concentrat toate forțele și-și îndreaptă toate mijloacele spre un singur scop: traducerea sau mai degrabă stricarea Bibliei în limba maternă a tuturor națiunilor”.

660. Chiar papa Pius al IX-lea și-a exprimat îngrijorarea văzînd în toate părțile triumful marelui dușman al lui Antichrist - Biblia, zicînd:

661. „Blestemate fie aceste societăți viclene și mincinoase, numite „Societăți Biblice”, care pun Biblia în mîinile tineretului neexperimentat”.

662. Este adevărat că în A. D. 1886 Conciliul plenar romano-catolic din Baltimore a hotărît că o Biblie aprobată va fi îngăduită în școlile catolice din Statele Unite.

Dar acest lucru nu înseamnă vreo schimbare în sentimentele adevărate ale lui Antichrist, ci este doar o altă lovitură a politicii sale clarvăzătoare, pentru a-și arăta bunăvoința față de spiritul de libertate din această țară care nu poate suferi asemenea restricții. Ei știau prea bine că *libertatea* era căutată și nu *Biblia*. O anchetă arată că acum, după doi ani, Biblia nu se mai găsește deloc în școlile catolice de pe aici.

663. Doctrina nemuririi naturale, inerente a omului (că o existență umană care a început odată nu poate să înceteze) a fost o altă rodnică eroare împrumutată din filozofia greacă. Odată admisă ea a dus firește la concluzia că dacă existența *trebuie să continue la nesfârșit* atunci expresiile din Biblie care afirmă că păcătoșii cu voia vor fi nimiciți în cele din urmă în a doua moarte, etc., trebuie explicate în așa fel încît să *semnifice* tocmai contrariul a ceea ce *spun* ele, adică viață veșnică într-o anumită stare. A fost ușor după aceea să se decreteze că pentru cel rău această existență va fi o viață de suferință și adesea au fost zugrăvite pe pereții bisericilor chinurile iadului așa cum erau descrise de preoți și călugări zeloși. Această eroare s-a imprimat cel mai ușor asupra convertiților pentru că filozofii greci (pe atunci stăpînii lumii în materie de știință, de religie și de filozofie - ale căror idei, după cum arată Iosefus, începuseră chiar să coloreze iudaismul) susținuseră și învățaseră de mult timp o pedeapsă pentru cei răi, în moarte. Trebuie să spunem, totuși, spre cinstea lor, că ei n-au mers niciodată pînă la respingătoarele *blasfemii* (*hule - n.e.*) împotriva caracterului lui Dumnezeu și a guvernămîntului Său, propovăduite lumii de Antichrist. Urma apoi să se fixeze un loc pentru acest chin, să fie

numit „iad” și să se caute pasajele din Scripturi referitoare la *sheol*, *hades* și *gheena* care descriu adevărata plată a păcatului - întâia și a doua moarte - și să fie aplicate cu îndemînare, inclusiv parabolele Domnului nostru și simbolurile Apocalipsei, în așa fel ca să se înșele pe ei înșiși și să înșele și lumea întreagă în privința acestui subiect și, fapt și mai grav, să defaime și să hulească caracterul și planul lui Dumnezeu Atotînteptul, iubitorul și îndurătorul nostru Tată Ceresc - Apoc. 16:10,11; Isa. 28:17,18.

664. *Purgatoriul* a fost introdus ca să aline și să facă suportabilă această teribilă pastilă de doctrină (a chinului veșnic, n. e.) și, în același timp, să dea lui Antichrist un mijloc de a-și ține mai bine poporul sub stăpînire. El pretindea că deține cheile cerului și ale iadului și că are puterea să ușureze durerile din purgatoriu, nu numai pedeapsa adamică și slăbiciunile ce decurg din ea, ci și pedepsele pentru păcatele cu voia, plănuite. Se poate ușor imagina ce pîrghie puternică a fost aceasta asupra unui popor ignorant - în special cînd împărații și stăpînitorii pămîntului îl recunoscuseră și se înclinară înaintea amăgitorului.

665. *Urmară slujbele pentru morți*; pentru a le avea bogații și săracii socotiră de datoria lor să le plătească generos. Eficacitatea slujbelor pentru ușurarea suferințelor din purgatoriu este pretinsă ca atotputernică - pînă acolo că nici Iehova nici Christos nu le pot împiedica. Acestea deveniră un izvor de mari venituri pentru Antichrist, căci preoții nu întîrziiau să reamintească muribunzilor, dacă erau bogați, că se cuvine să lase moșteniri generoase pentru propriile lor slujbe - ca nu cumva moștenitorii lor să neglijeze s-o facă. Într-adevăr, pînă

în acest an (A. D. 1889, n. e.) preveniri de felul acesta au apărut în ziarele romano-catolice, unde se recomandă să se cheltuiască mai puțini bani pentru coroanele de flori la înmormântare și ceva mai mulți pentru slujbele morților.

666. *Indulgențele* s-au introdus cu ceva înainte de „cruciade”. Știm că indulgențele au fost oferite ca premii pentru a asigura voluntari în aceste „cruciade” sau „războaie sfinte”. Prin edict papal oricine voia să se angajeze în aceste războaie sfinte urma să fie iertat nu numai de păcatele sale din trecut, dar merita ca și păcatele viitoare să-i fie compensate și să fie astfel asigurat împotriva anumitor suferințe din purgatoriu. Romano-catolicii ne spun că aceste indulgențe nu sînt acordate ca autorizații de a săvîrși păcate, ci sînt răsplăți pe merit care compensează sau anulează un anumit număr de zile sau de ani de chinuri în purgatoriu; astfel că dacă păcatele unui om îl făceau pasibil de o mie de ani de suferințe și dacă acest om și-ă sigurat, dintr-o dată sau în mai multe rînduri, indulgențe pentru o mie de ani, fie cumpărîndu-le cu bani fie prin servicii făcute papalității sau prin ispășirile (pedepsele, n. e.) făcute, el va fi liber și dacă ar avea în creditul său indulgențe pentru nouă sute de ani el n-ar avea de îndurat decît o sută de ani de suferințe. Și este probabil că dacă numărul indulgențelor i-ar depăși cu mult pedepsele ar fi considerat drept un sfînt, cu influență specială în cer pentru a fi rugat și adorat. Avem un exemplu în acest sens în Ludovic, rege al Franței, Cruciatul. El a fost canonizat (trecut în rîndul sfinților, n. e.) și acum lumea catolică i se roagă lui și i se închină sub numele de sfîntul Ludovic.

667. Este într-adevăr o diferență între acest mod de a vedea indulgențele și o autorizație de a comite păcate și totuși ea este foarte mică, căci papalitatea a fixat pentru diferite păcate obișnuite o anumită cantitate de suferințe. Dar nu numai păcatele din trecut puteau fi astfel compensate și șterse, ci persoanele care aveau motive să creadă că ar putea săvârși anumite păcate în viitor puteau să-și asigure dinainte meritul pentru ștergerea lor. Ceva mai mult, unele din aceste indulgențe, numite „*plenare*” (complete, întregi), sînt considerate că acoperă cu siguranță toate păcatele din trecut sau din viitor.

668. Practicarea acestor lucruri chiar și astăzi pare greu de crezut. Romaniștii au anumite rugăciuni a căror repetare constituie o bază pentru indulgență o perioadă limitată și multe rugăciuni laolaltă, pretind ei, îi va ocroti multă vreme împotriva mîniei. Astfel celor ce zic rugăciunea „*Ave sfîntă regină*” li se acordă 40 de zile de indulgențe, în timp ce pentru spunerea „*Litaniei binecuvîntatei Fecioare*” se acordă o indulgență de 200 de zile. Cei ce spuneau „*Binecuvîntată fie sfînta, neprihănită și prea curată zămislire a Fecioarei Maria*” aveau 100 de ani de indulgențe, etc.. Ne putem cu ușurință imagina gradul de corupție la care a condus această doctrină blasfematoare cînd, în „*veacurile întunecate*”, indulgențele erau acordate pe bani sau pentru serviciile făcute în persecutarea necredincioșilor și ereticilor.

669. Pedepse enorme erau fixate pentru crimele săvîrșite în general de cei bogăți, care *puteau* plăti cu dărnicie, pe cînd cele mai josnice violări ale justiției, mai obișnuite la clasele sărace, erau cu ușurință scuzate. Astfel căsătoria între veri primari costa 5.000 de dolari,

în timp ce uciderea soției sau a unui părinte costa numai 20 de dolari. Spanheim spune: „Instituția Indulgenței a fost pentru biserica romano-catolică fabrica de bani, mina de aur pentru nepoții depravați și pentru copiii din flori ai papilor, nervul războaielor papale, mijlocul de a lichida datoriile și nesecata fântână de lux a papilor”.

670. Pentru reglementarea acestui trafic a fost stabilită o scară gradată de pedepse pentru diferitele păcate - un număr de zile sau ani de purgatoriu pentru fiecare și o scară de prețuri corespunzătoare a fost de asemenea aranjată pentru ca cei ce obțineau indulgență pentru o crimă, un furt, o pruncucidere, un adulter, un jurământ fals sau alte păcate să poată fi taxați după caz. Prin acest mijloc păcatele erau șterse și chinurile din purgatoriu erau alinate sau anulate după plăcerea agenților lui Antichrist. Nu ne miră deci faptul că poporul a înțeles repede că mulți bani răscumpărau multe păcate.

671. Crimele se înmulțiseră în așa măsură prin aceste indulgențe încât cele mai bune clase ale societății s-au ridicat la revoltă împotriva Bisericii. Ochii oamenilor începură să se deschidă și au văzut clerul, începînd de la cei mai înalți demnitari ai Bisericii pînă la ordinele cele mai de jos de oficiali, afundat în nedreptate.

672. După cum furtuna este precedată de un ceas de întunecime, tot așa ceasul celui mai adînc întuneric moral al domniei lui Antichrist a fost chiar înainte de începerea marii mișcări a Reformei. Traficul public și rușinos cu indulgențe produsese dezgust și l-a condus pe Luther și pe alți papiști zeloși la discutarea și examinarea întregului sistem, atît sub aspectul moral cît

și sub aspectul doctrinal. În cele din urmă Luther a găsit adevărata idee - că papalitatea era într-adevăr Antichristul. O dată ce a descoperit această lucruri el a scos în evidență fără teamă unele din simbolurile Apocalipsei și a arătat aplicarea și împlinirea lor parțială în ierarhia papală.

673. Cu privire la aceasta citim cele ce urmează din pana binecuvîntatului preot Lyman Abbott:

674. „Nevoia de bani pentru biserică era unul din motivele pentru care indulgențele erau acordate altădată mai mult decît acum. Acest trafic atinse apogeul la începutul veacului al XVI-lea, sub Leo al X-lea care a pus în circulație indulgențe pentru toți cei care urmau să contribuie la ridicarea catedralei Sfîntul Petru din Roma. Principalul său agent pentru vînzarea indulgențelor în Germania a fost Johannes Tetzel. Viciile notorii ale lui Tetzel n-au împiedicat alegerea sa ca purtătorul acestor iertări către alte suflete mai curate. Nimic nu i se părea prea extravagant pentru a-și umple cuferele cu bani. El mărturisea că crucea roșie care-l însoțea peste tot unde se ducea avea o eficacitate tot atît de mare ca și crucea lui Christos - că nu există păcate atît de mari pe care el să nu le poată ierta. „Indulgențele mîntuiesc nu numai pe cei vii, ci și pe cei morți. Chiar în momentul cînd banul atinge fundul cufărului sufletul scapă din purgatoriu și zboară liber spre cer”. Acestea erau unele din declarațiile sale blasfematoare. O scară a prețurilor fu stabilită. „Poligamia costă șase ducați, profanarea și mărturia falsă nouă omorul opt, vrăjitoria doi”. Acest trafic nerușinat în văzul tuturor a condus, mai mult ca orice, la Reformă. Indulgențele continuă să fie acordate nu numai pentru fapte de cult, ci și pentru

contribuțiile în bani făcute bisericii, dar vânzarea publică și deschisă este acum în cea mai mare parte înlăturată din biserica Romei”.

675. Un alt scriitor citează limbajul lui Tetzal, astfel:

676. „Apropiati-vă de mine și vă voi da scrisori în regulă prin care chiar și păcatele ce ați dori să le săvârșiți în viitor vă vor fi toate iertate. Nu există păcate atât de mari pe care indulgențele să nu le poată șterge. Plătiți, plătiți numai cu dărnicie și veți fi iertați. Voi preoților, voi nobililor, voi negustorilor, voi femeilor, voi fetelor, voi flăcăilor, ascultați glasul părinților și prietenilor voștri care s-au dus dintre voi și care vi se adresează din abisul fără fund: Îndurăm groaznice chinuri, o mică milostenie poate să ne scape. Voi o puteți da. Oare veți refuza? Cu zece groși vă puteți elibera părintele din purgatoriu. Domnul Dumnezeu nostru nu se mai interesează de noi ca Dumnezeu. El a dat toată puterea papei”.

677. Redăm mai jos copia unui formular întrebuițat de Tetzal, cu numele cumpărătorului, păcatele sale, etc.:

678. „Domnul nostru Isus Christos să aibă milă de tine . . . și să te ierte prin meritul sfintelor sale suferințe. În virtutea puterii apostolice ce ne-a fost dăruită, te iert de toate . . . excesele, păcatele și crimele ce le vei fi săvârșit, oricât de mari ar fi ele și de orice fel . . . Te iert de pedepsele pe care ar fi trebuit să le înduri în purgatoriu . . . Te așez din nou în nevinovăția și în curățenia botezului tău, pentru ca în clipa morții porțile iadului să fie închise pentru tine iar cele ale paradisului să ți se deschidă. Și dacă vei trăi încă mult timp acest har să rămână neschimbat pînă la timpul sfârșitului tău. În numele Tatălui al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Fratele Johannes Tetzel, comisar, a semnat aceasta cu propria lui mîină -----".

Nu putem ști cu privire la prezentul imediat, dar cunoaștem că acum cîțiva ani, numai, continuau să se vîndă indulgențe tipărite cu prețuri fixe, la mese, în unele dintre marile biserici romano-catolice din Mexic și Cuba.

„I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască”

„Va asupra pe sfinții celui Prea Înalt”

- Apoc. 13:7; Dan. 7:25

679. Oare contrafacerea papală a Împărăției lui Christos a deținut și a exercitat putere asupra adevăraților fii consacrați ai lui Dumnezeu? I-a asupra, i-a „zdrobit” pentru o lungă perioadă, după cum dă de înțeles textul ebraic? Răspundem: da, toate mijloacele ce pot fi imaginate au fost folosite pentru a înăbuși spiritul adevăratului creștinism (Ioan 8:36; Gal. 5:1; 2 Cor. 3:17) și a-l înlocui cu spiritul, învățăturile și formele lui Antichrist. La început n-a fost un atac deschis împotriva credincioșilor, ci mai ales o lentă, persistentă și zdrobitoare asupra, îndeosebi împotriva învățătorilor contrari, punînd la grea încercare răbdarea și distrugînd credința multora. Această strîmtorare și asupra stăruitoare este bine ilustrată în instituția spovedaniei, prin care Antichrist nu numai că lua cunoștință despre orice critică și orice cuvinte de împotrivire față de acest sistem, spuse la urechea unui duhovnic, dar, sub amenințarea pedepselor viitoare, impunea mărturisirea și căința de propriile gînduri sau fapte contrare. Această conduită fu în curînd atît de susținută de puterea civilă încît orice protest împotriva bisericii era privit ca trădare împotriva

puterii civile, care era susținută de autoritatea papală.

680. În primele începuturi ale înălțării papale poporul ca întreg era recunoscut nominal ca membru al bisericii, sau, dacă nu, era păgîn și toți cei care mărturiseau pe Christos erau datori să se conformeze ierarhiei care se ridica treptat. Eroarea, întotdeauna mai populară decît adevărul, urmărea, interzicea și făcea nume rău adevărului și tuturor celor ce-l respectau. Acesta a fost timpul cînd, după cum este ilustrat în Apocalipsa, adevărata Biserică (femeia) a fugit în pustiu - în singurătate (Apoc. 12:6) - proscrisă din pricina credincioșiei sale față de adevăr și față de adevăratul Domn și Cap al Bisericii. În acest timp, cînd apostazia erau înălțați ca prinți, sfinții adevărați, umili, au experimentat ceea ce Domnul le-a spus mai dinainte, că toți cei care vor voi să trăiască cu evlavie (în prezent) să se aștepte la persecuții (2 Tim. 3:12). Soacra se va scula împotriva nurorii, părintele împotriva fiului, fratele împotriva fratelui și dușmanii omului vor fi cei din casa sa (Luca 12:52, 53). Oare s-ar putea imagina ceva mai potrivit pentru a *asupra* sau *zdrobi* pe sfinții celui Prea Înalt, decît asemenea mijloace folosite de-a lungul veacurilor?

681. Pentru a ne putea face o idee despre ferocitatea acestei persecuții trebuie să ne întoarcem la paginile istoriei.

682. Persecuțiile creștinilor sub Roma păgînă nu sînt vrednice să fie comparate cu cele ale Romei papale, fiind mai rare, mai restrînse și mult mai puțin severe. S-a constatat, din cuvintele vrednice de crezare ale primilor creștini, că majoritatea magistraților romani care exercitau în provincii autoritatea Imperiului sau a Senatului și

care aveau în mâinile lor puterea vieții și a morții se purtau ca niște oameni cu maniere politicoase și cu educație liberală, care respectau regulile justiției. Ei refuzau adesea odioasa îndatorire de a persecuta, respingînd cu dispreț acuzațiile împotriva creștinilor (cum au încercat să facă Pilat și Irod în cazul Domnului nostru - Luca 23:14-16,20,22; Mat. 27:24), sau sugerau creștinilor acuzați un mijloc legal de scăpare. Adesea, cînd era posibil, își foloseau puterea pentru a-i ajuta pe creștini în loc să-i pedepsească. Tribunalele păgîne erau adesea pentru ei cel mai sigur refugiu împotriva acuzatorilor evrei.* Cruda persecuție sub groaznicul tiran Nero, care a ars pe unii creștini pentru a îndepărta suspiciunile publice împotriva lui, formează una din paginile cele mai întunecate ale istoriei Romei păgîne, dar, prin comparație, victimele lui au fost puține. În general victimele persecuțiilor păgîne n-au fost comunități, ci mai curînd personalități de vază. Dar chiar aceste persecuții împotriva principalilor reprezentanți erau nu atît o hotărîre de împotrivire fixă și persistentă din partea guvernului, cît mai ales rezultatul unei vociferări populare de necontrolat, ațîțată de superstiție, și ele păreau necesare stăpînitorilor pentru asigurarea ordinii și păcii. Cîteva momente ilustrative în acest sens găsim în cariera lui Pavel și a altor apostoli (vezi Fapt. 19:35-41; 25:24-27; 26:2,3,28). Chiar și persecuțiile cele mai crude de sub împărații romani n-au fost decît de scurtă durată, cu excepția celei de sub Dioclețian și care a continuat cu mai multă sau mai puțină severitate timp de zece ani. Între aceste persecuții au fost adesea lungi perioade de pace și liniște. Sub împărați, deși

---

*Gibbon, Vol. II, pag. 31-33

foarte apăsată, creștinătatea n-a fost nimicită, ci, după cum am văzut, a prosperat mult.

683. Cît de diferite au fost persecuțiile papalității, care se dezlănțuiau nu numai împotriva împotrivorilor importanți, ci împotriva tuturor creștinilor, și care au durat nu cîteva luni, ci necurmat! Ceea ce sub împărați nu era decît o furie sau nebunie trecătoare a devenit sub papi un sistem organizat, însuflețit de fanatismul religios, de planuri ambițioase - și inspirate de un zel, o energie și o cruzime satanice, fără corespondent în analele istoriei. Biserica apostată puse deoparte sabia spiritului și înșfăcînd brațul imperiului își îndreptă armele carnale cu o furie necruțătoare împotriva tuturor dușmanilor care stăteau în calea ambițiilor ei, în timp ce curta, lingușea și amăgea pe cei ce dețineau autoritatea, pînă cînd le-a cîștigat încrederea și le-a uzurpat locul și puterea.

684. Păgînismul cît și erezia deveniră atunci motive de persecuție, în special erezia. Clerul așa zis creștin, zice Edgar, „folosea greșit legile teocrației iudaice și procedeele anelor iudaice în scopul necreștinesc și josnic de a deștepta demonul persecuției împotriva rămășițelor în descompunere ale superstiției (păgînă) greacă și romană . . . Ei dizolvară vechea structură a politeismului și făcură ca biserica, statul și armata să beneficieze de veniturile lui”. . . Păgînismul fu dat afară din teritoriul roman . . . Constrîngerea luă locul convingerii și teroarea locul evangheliei.

685. După ce Constantin a fost înălțat la suveranitatea Romei el fu dispus să tolereze toate religiile, după cum arată celebrul edict din Milano care acorda libertatea religioasă fiecărui individ din Imperiul Roman. O

asemenea măsură trebuia să fie primită cu bucurie de biserica creștină care suspinase atât de mult după libertate în decursul persecuțiilor păgâne, dar nu s-a întimplat așa. Adevăratul spirit al creștinismului fusese stins și acum ambiția bisericii era să se înalțe pe sine cât mai repede posibil, zdrobind orice fărîmă de libertate și supunîndu-și toate lucrurile. De aceea Gibbon spune*: „Slujbașii bisericești (ai lui Constantin) reușiră în curînd să reducă obiectivitatea magistratului și să trezească zelul prozelitului . . . și din clipa cînd adună trei sute de episcopi între zidurile palatului său, speranța de pace și de toleranță fu nimicită”. Împăratul fu convins acolo să declare că cei ce s-ar împotrivi în materie de credință acestui corp clerical să se pregătească imediat de exil. Hotărîrile lor au fost declarate ca fiind de autoritate divină. Acest spirit de intoleranță a dus în scurtă vreme la amare și neîndurătoare persecuții. Constantin promulgă două legi penale împotriva ereziei și exemplul său fu imitat de împărații care au urmat după el: Valentinian, Grațian, Theodosius, Arcadius și Honorius. Theodosius publică cincisprezece, Arcadius douăsprezece și Honorius nu mai puțin de optsprezece legi. Ele sînt redată în Codicile Theodosian și în cel Justinian spre rușinea autorilor lor, preoțești și imperiali.

686. Ceea ce-i plăcea lui Antichrist să numească erezie (din care mult era adevăr și dreptate străduindu-se să-și mențină temelii) era clasat drept mai rău decît necredința; ambelor li se opuneau regii, împărații și teologii și amîndouă (erezia și necredința - n. e.), în special prima, au fost persecutate prin Inchiziție. Cînd, pe la începutul veacului al XIII-lea, s-a produs o

renaștere a învățaturii și când oamenii începură să se trezească din somnul și din visurile neplăcute ale „secolelor întunecate”, cei din mintea cărora adevărul nu fusese în întregime extirpat fură stimulați și stindardul adevărului fu ridicat împotriva marilor erori ale lui Antichrist. Atunci spiritul prigonitor al lui Antichrist se puse cu furie în acțiune pentru a zdrobi pe împotrivitori.

687. Regii și prinții, care tremurau pentru siguranța coroanelor lor dacă își atrăgeau în vreo măsură nemulțumirea papei și ale căror domenii puteau fi puse sub o interdicție de temut dacă ei sau supușii lor refuzau o supunere absolută poruncilor papei, erau sub jurământul de a *extermina erezia* și erau îndemnați să-și purifice provinciile de „perversitatea eretică”, sub amenințarea că li se vor lua prin forță domeniile. Nobilii care neglijau să contribuie la persecuții își pierdeau starea. De aceea regii și prinții nu întârziiau să se supună mandatelor papalității, iar baronii și slujitorii lor erau la datoria de-a ajuta în lucrarea de nimicire.

688. Încă înainte de această deșteptare, deja în anul 630, conciliul din Toledo sili pe regele Spaniei, la urcarea pe tron, să jure că nu va tolera „erezia” printre supușii săi și în toate posesiunile spaniole, cu specificarea că suveranul care va viola un asemenea jurământ va „fi blestemat în ochii veșnicului Dumnezeu și va fi ars în focul veșnic”. Dar teribila însemnătate a unor asemenea pretenții fu mult mai bine recunoscută când începu deșteptarea și când Antichrist atinsese culmea puterii sale.

689. Conciliul din Oxford, în 1160, dădu un grup de valdenzi care emigraseră din Gasconia (o provincie franceză - n. e.) în Anglia pe mîna puterii laice pentru

a fi pedepsiți. În consecință regele Henric al II-lea porunci ca aceștia, bărbați și femei, să fie biciuiți în public, însemnați pe obraz cu fierul roșu și alungați pe jumătate goi din oraș, în toiul iernii, și nimănui nu-i era îngăduit să le arate milă sau să le acorde cel mai mic ajutor.

690. Împăratul Frederic al Germaniei, în A. D. 1224, condamnă ereticii de orice categorie să fie arși de vii, să li se confişte averile și posteritatea să le fie dezonorată, în afară de cazul că ei înșiși ar deveni prigonitori. Ludovic, regele Franței, publică în A. D. 1228 legi pentru extirparea ereziei și le puse în vigoare. El sili pe Raymond, conte de Toulouse, să se însărcineze cu exterminarea ereziei pe domeniul său, fără să cruțe pe prieten sau pe vasal.

691. De la primele uzurpări a puterii, ce se dezvoltau treptat în sistemul papal, s-a opus rezistență, dar această rezistență era făcută numai de un mic număr de credincioși și făcea puțină impresie față de valul zdrobitor de deșertăciune lumească ce năvălea în biserică. Unii, pe măsură ce observau eroarea, se retrăgeau în liniște din marea apostazie pentru a se închina lui Dumnezeu după cum le dicta conștiința, chiar cu riscul persecuției. Cei mai însemnați au fost valdenzii, albigenzii, viclifisții și hughenoții. Toți, cu toate că erau cunoscuți sub nume diferite, au avut, după cât putem noi judeca, o origine și o credință comună. „Valdenzianismul”, zice Rainerous (3.4), faimosul inchișitor din veacul al XIII-lea, „este cea mai veche erezie; ea exista, după unii, de pe timpul papei Silvestru, iar după alții din zilele apostolilor”. Silvestru era papă când Constantin a adoptat creștinismul. Vedem prin urmare că de

la început adevărul n-a rămas fără aderenți, care, deși foarte umili și fără popularitate, au rezistat cu hotărâre papalității și doctrinelor papale ale purgatorului, închinării la icoane, rugăciunilor către sfinți, închinării la Fecioara Maria, rugăciunilor pentru morți, transsubstanțierii, celibatului clerului, indulgențelor, liturghiei, etc., și au dezaprobat pelerinajele, sărbătorile, arderea de tămâie, înmormântările sacre, folosirea apei sfințite, veșmintele preoțești, monahismul, etc. Ei au înțeles că învățătura Sfintei Scripturi trebuie menținută, în opoziție cu tradițiile și pretențiile bisericii Romei. Ei îl priveau pe papa drept capul tuturor erorilor și susțineau că iertarea păcatelor se obține numai prin meritele Domnului nostru Isus Christos.

692. Credința și faptele lor au fost un suport pentru Reformă și un protest împotriva erorii mult timp înainte de Luther. Ei și alți opozanți ai catolicismului roman au fost vînați, urșiți și persecutați cu o furie nemiloasă de către emisarii papali. Valdenzii și albigenzii au fost grupurile cele mai numeroase de protestanți împotriva papalității și, cînd sosi deșteptarea literară din veacul al XIII-lea, de la ei, mai cu seamă, a strălucit adevărul, deși Wycliffe, Huss, Luther și alții l-au reflectat și intensificat în exprimare. Învățăturile lor, sprijinite pe simplitate și pe moralitate, străluceau și mai tare prin contrastul cu mîndria încrezută și cu imoralitățile flagrante ale papalității, înălțate atunci.

693. S-a întîmplat atunci că papii, conciliile, teologii, regii, cruciații și inchizitorii își combinară puterea diabolică pentru a extermina orice și a stinge și cea mai slabă rază din lumina ce se iveaua. Papa Inocențiu al III-lea trimise mai întîi misionari în districtele unde

învățăturile albigenzilor prinseseră rădăcini, pentru a propovădui romanismul, a face minuni, etc., dar văzînd că aceste metode sînt ineficace, el proclamă o cruciadă împotriva lor și oferi tuturor celor ce se vor angaja în această cruciadă iertarea tuturor păcatelor și un pașaport imediat spre cer, fără să treacă prin purgatoriu. Cinci sute de mii de oameni - francezi, germani și italieni - plini de încredere în puterea papei de a le da răsplata făgăduită, se adunară sub steagul crucii pentru apărarea catolicismului și exterminarea „ereziei”. O serie de bătălii și de asedieri se succedară atunci timp de 20 de ani. Cetatea Beziers fu asaltată și luată în 1209, și cetățenii, în număr de 60.000, fără deosebire de vîrstă sau sex, pieriră de sabie, după cum raportează mai mulți istorici. Sîngele celor ce se refugiaseră prin biserici și care au fost uciși de sfinții cruciați stropea altarele și curgea pe străzi.

694. Lavour a fost asediat în 1211. Guvernatorul fu spînzurat iar nevasta lui aruncată într-o fîntînă și ucisă acolo cu pietre. Cetățenii fură uciși fără nici o cruțare, 400 fiind arși de vii. Înfloritorul ținut al Langhedocului fu devastat, cetățile arse iar locuitorii trecuți prin foc și sabie. Se crede că 100.000 de albigenzi au căzut într-o singură zi; trupurile lor au fost adunate grămezi și arse.

695. Toate aceste orgii în sînge și ticăloșie au fost săvîrșite în numele religiei, în mod declarat pentru gloria lui Dumnezeu și onoarea bisericii, dar în realitate pentru a susține pe Antichrist, așezat în templul lui Dumnezeu (biserica), dîndu-se pe sine însuși ca fiind un dumnezeu - un puternic capabil să cucerească și să distrugă pe dușmanii săi. Clerul mulțumi lui Dumnezeu pentru lucrarea de distrugere și un imn de laudă lui Dumnezeu

fu compus și cântat pentru glorioasa victorie de la Lavaur. Groaznicul măcel de la Beziers fu considerat ca o „vizibilă judecată a cerului” împotriva ereziei albigenzianismului. Cruciații participară la înalta liturghie de dimineață iar restul zilei pustiiră ținutul Langhedocului și-i asasinară locuitorii.

696. Să ne aducem aminte totuși că aceste cruciade împotriva valdenzilor și albigenzilor au fost dezlănțuite numai pentru că așa zisa „erezie” luase un avânt considerabil în cea mai mare parte din aceste comunități. Ar fi o mare greșeală să se creadă că aceste cruciade au fost singurele persecuții: tăcuta, neîntrerupta zdrobire a indivizilor, cu miile în totalitate în vastul imperiu al papalității, mergea înainte - punînd la încercare pe sfinții Celul Prea Înalt - Dan. 7:25.

697. Carol al V-lea, împărat al Germaniei și rege al Spaniei și al Țărilor de Jos, a persecutat prietenii Reformei în toate întinsele sale domenii. Susținut de Dieta din Worms el proscrise pe Luther, pe discipolii săi și scrierile sale, condamnă pe toți cei ce l-ar ajuta sau i-ar citi cărțile la confiscarea proprietății, la izgonirea din imperiu și la pedeapsa pentru înaltă trădare. În Țările de Jos adepții lui Luther urmau să fie decapitați iar femeile îngropate de vii sau, dacă se încăpățîneau, să fie predate flăcărilor. Deși această lege de a executa oamenii în masă fu suspendată, opera morții a continuat totuși sub toate formele ei odioase. Ducele de Alva se mîndrea că a executat 18.000 de protestanți în șase săptămîni. Paolo evaluează la 50.000 numărul celor executați în Țările de Jos din pricina credinței lor, iar Grotius ne dă o listă a martirilor din Belgia, care se ridică la o sută de mii. Pe patul de moarte Carol îl îndemnă pe fiul său, Filip

al II-lea, să ducă la desăvârșire opera de persecuție și de exterminare a ereziei începută de el. Filip nu întârzie să urmeze aceste sfaturi, stimulînd cu furie spiritul persecuției și condamnînd protestanții la ardere pe rug fără nici o deosebire sau milă.

698. Francisc și Henric, regi ai Franței, urmară exemplul lui Carol și al lui Filip în zelum lor pentru catolicism și în exterminarea ereziei. Masacrele de la Merindol, Orange și Paris sînt izbitoare ilustrații despre zelum lor în cauza lui Antichrist. Masacrul de la Merindol, plănuit de regele Franței și aprobat de parlamentul francez, fu încredințat spre executare președintelui Oppeda. Președintele fu însărcinat să masacreze populația, să ardă orașele și să dărîme castelele valdenzilor, care locuiau în mare număr în partea aceea. Istoricii romano-catolici socotesc că executarea acestei sarcini pricinui moartea a mii de persoane, atît bărbați cît și femei și copii; 24 de orașe au fost ruinate iar țara fu devastată și pustiită. Bărbați, femei și copii căutară să se salveze refugiindu-se prin păduri și munți, dar au fost urmăriți și uciși cu sabia. Mulți dintre cei care au rămas în orașe au avut de îndurat aceeași soartă sau una și mai rea. Cinci sute de femei au fost aruncate într-un hambar căruia i s-a dat apoi foc și cînd unele au sărit pe fereastră au fost întîmpinate de vîrfurile sulitelor. Femeile erau violate iar copiii uciși sub privirile părinților lor, în neputință de a-i apăra. Unele au fost aruncate în prăpastii iar altele au fost tîrîte în pielea goală pe străzi.

699. Masacrul de la Orange, în 1562, a avut un caracter asemănător celui din Merindol și a fost descris cu precizie de istoricii catolici. Oastea italiană, trimisă de

papa Pius al IV-lea, avea ordinul să ucidă bărbații, femeile și copiii, și acest ordin fu executat cu o înspăimântătoare cruzime. Ereticii fără apărare erau uciși cu spada, aruncați de pe înălțimile stîncilor, repeziți peste ascuțișuri de securi sau peste vîrfuri de baionete, spînzurați, prăjiți la foc mic și expuși rușinii și torturilor de toate felurile.

700. Masacrul de la Paris, din noaptea Sfîntului Bartolomeu, 24 august 1572, a fost egal în cruzime, dar a depășit în întindere masacrele de la Merindol și Orange. Acesta, de asemenea, a fost descris amănunțit de către scriitorii catolici, unul dintre ei, Thuanus, îl înfierează drept o „feroce cruzime, fără pereche în toată antichitatea”. La 23 august, la miezul nopții, sunetul clopotului de alarmă dădu semnalul nimicirii și groaznicele scene de la Merindol și Orange izbucniră din nou împotriva hughenotilor nesuferiți. Carnavalul morții ținu șapte zile; cetatea era plină de sînge omenesc. Curtea fu umplută de morți, pe care regele și regina îi priveau cu extremă satisfacție. Corpul amiralului Coligny fu tîrît pe străzi iar Sena fu acoperită de cadavre plutitoare. Numărul evaluat al celor uciși variază între cinci și zece mii. Lucrarea de nimicire n-a fost limitată numai la Paris, ci s-a extins foarte mult în toată Franța. Cu o zi înainte mesageri speciali au fost trimiși să ducă în toate părțile ordinul pentru masacrarea generală a hughenotilor. Aceleași scene au avut loc în aproape toate provinciile și estimarea numărului morților variază între 25.000 și 70.000.

701. Antichrist simțea o extremă satisfacție în aceste groaznice scene de măcel. Papa și curtea lui exaltau la victoria catolicismului asupra valdenzianismului la Me-

rindol, iar nelegiuitul Oppeda fu numit „apărător al credinței și erou al creștinismului”. Regele Franței luă parte la liturghie și aduse lui Dumnezeu solemne mulțumiri pentru victoria asupra hughenotilor la Paris și pentru masacrarea lor. Acest măcel, aprobat de regele Franței, de parlament și de supușii romano-catolici, a avut loc probabil sub instigația directă a papei și a ierarhiei papale. Faptul că știrea fu primită la curtea papală cu mare bucurie dovedește cel puțin că a fost foarte aprobat. Papa Grigorie al XIII-lea se duse în mare procesiune la biserica Sfântul Ludovic ca să aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru această victorie însemnată. El proclamă numaidecît un jubileu și trimise un nunțiu (reprezentant diplomatic - n. e.) la curtea Franței, care, în numele papei, laudă „faptele vitejești atât de îndelungat meditate și atât de fericit executate spre binele religiei”. Regele a bătut o medalie în amintirea măcelului, cu următoarea inscripție: „*Pietas Excitavit Justitiam*” - Pietatea (evlavie - n. e.) stîrnește dreptate.

702. Medalii comemorative au fost de asemenea bătute în monetăria papală, din ordinul papei. Una dintre ele este expusă în muzeul din Filadelfia. Aversul ei conține o figură în relief a papei, cu această inscripție prescurtată: „*Gregorius XIII, Pontifex Maximus Anno 1*”, adică primul an al pontificatului său, 1572. Pe reversul acestei medalii este înfățișat un înger nimicitor ținînd în mîna stîngă o cruce iar în dreapta o sabie, înaintea căruia este reprezentat un grup de hughenoti, bărbați, femei și copii, doborîți la pămînt și pe moarte, ale căror fețe exprimă groază și disperare. Sub această scenă se găsesc cuvintele: „*Ugonottorum Strages 1572*”, ceea ce înseamnă

„Masacrul hughenotilor, 1572”.

703. Un tablou înfățișînd masacrul Sfîntului Bartolomeu fu atîrnat în Vatican, cu această inscripție în limba latină: „Pontiful aprobă moartea lui Coligny”. Coligny era conducătorul hughenotilor și unul din primii care trebuia să cadă. După ce a fost ucis, capul i-a fost tăiat și trimis reginei, care, după ce a poruncit să fie înbălsămat l-a trimis la Roma ca trofeu, în timp ce corpul i-a fost tîrît de către populație pe străzile Parisului. Regele a fost apucat la scurtă vreme de groaznice reumușcări și nu și-a mai revenit niciodată. Se povestește că spunea medicului său particular: „Nu știu ce este cu mine, dar mintea și trupul îmi sînt agitate ca de febră. Fie că dorm, fie că sînt treaz, parcă văd înaintea mea trupuri mutilate, cu fețe oribile și pline de sînge”. A murit după o grea agonie, acoperit de o sudoare de sînge.

704. În 1641 Antichrist a proclamat un „război al religiei” în Irlanda și făcu apel la populație să măcelărească protestanții prin toate mijloacele la îndemînă. Poporul amăgît ascultă porunca lui Antichrist ca venind de la Dumnezeu și se grăbi să execute această însărcinare. Sîngele protestanților curgea nestingherit în toată Irlanda. Casele fură prefăcute în cenușă, orașele și satele aproape nimicite. Unii au fost siliți să-și ucidă mai întîi rudele și apoi să se sinucidă - ultimele cuvinte pe care urechile lor le auzeau erau asigurările preoților că agonია nu le era decît începutul chinului veșnic. Mii și mii muriră de frig și de foame încercînd să emigreze în alte țări. La Cavan, drumul, pe o lungime de aproape 20 kilometri, era stropit de sîngele fugarilor răniți. Șaizeci de copii au fost abandonați de părinți în fuga lor și s-a dat porunca că

oricine le va veni în ajutor să fie înmormântat alături de ei. Șaptesprezece adulți au fost îngropați de vii la Fermaugh și șaptezeci și doi la Kilkenny. Numai în provincia Ulster peste 154.000 de protestanți au fost măcelăriți sau expulzați din Irlanda.

705. O'Niel, primatul Irlandei, numi aceasta „un război pios și legal” iar papa (Urban al VIII-lea) emise o bulă, datată mai 1643, prin care acorda „deplină și absolută iertare de toate păcatele” tuturor acelor ce luaseră parte la acest război, „făcîndu-și vitejește datoria de a stîrpi și smulge din rădăcini fermentul contagios al molimei eretice”.

Inchiziția sau „Sfîntul Oficiu”

706. Lui Dominic, spiritul conducător al acestei cruciade, i se atribuie cinstea de a fi născocit infernala Inchiziție, deși Benedict, în zelul său de-a atribui lui Dominic cinstea de a fi primul Inchizitor General, nu este sigur dacă *idea* i-a venit mai întîi papei Inocențiu sau sfîntului Dominic. Ea a fost instituită de către papa Inocențiu al III-lea, la A. D. 1204.

707. Sfîntul Dominic era un monstru lipsit de orice sentiment de compătimire, care se părea că-și găsește principala desfătare în scenele de tortură și de mizerie. În timpul cruciadei împotriva albigenzilor el conducea și încuraja cu un crucifix în mîna pe sfinții războinici în isprăvile lor de omoruri și de nimicire. Inchiziția sau Sfîntul Oficiu este astăzi un tribunal al bisericii romano-catolice pentru descoperirea, reprimarea și pedepsirea ereziei și a altor insulte împotriva bisericii Romei*. Dar în zilele lui Dominic biserica nu avea tribunal legal

---

*The Chair of St. Peter (Scaunul Sf. Petru), pag. 589

și nici instrumentele de tortură nu fuseseră aduse la perfecțiunea demonstrată în ultima vreme. Cu toate acestea Dominic, deși nu avea la îndemână asemenea mașinării, a găsit numeroase mijloace de tortură, ca dislocarea încheieturilor, smulgerea nervilor, frângerea membrelor victimelor și arderea pe rug a celor ale căror convingeri rămâneau neclintite prin alte proceduri și care nu voiau să renunțe la credința și libertățile lor.

708. Cu împuternicirea din partea papei Inocențiu de a pedepsi cu confiscarea averii, cu exilul și cu moartea pe ereticii care nu voiau să primească evanghelia sa, Dominic stimula zelul magistraturii civile și a populației de a masakra pe valdenzi. Odată el încredință flăcărilor 180 de albigenzi. Pentru o asemenea credincioșie în slujba lui Antichrist el fu canonizat (trecut în rîndul sfinților) și astăzi romano-catolicii i se închină și-i înalță rugăciuni. Breviarul roman (un fel de carte de rugăciuni), vorbind de sfântul Dominic, laudă „meritele și învățăturile lui care au luminat biserica, iscusința și bravura sa care au înfrînt ereticii din Toulouse, și numeroasele sale minuni care au mers chiar pînă la a învia morții”. Misalul roman (carte de rugăciuni care cuprinde serviciul legat de distribuirea cinei Domnului) face elogiul meritelor sale și arată rugăciunile ce trebuie făcute pentru a fi ajutat vremelnic prin mijlocirea făcută de el. Așa susține și cinstește Antichrist pe eroii săi credincioși.

709. Ar fi cu neputință a realiza în cîteva cuvinte o înțelegere exactă a ororilor Inchiziției sau a fricii cumplite pe care ea o inspire poporului. Cei care nu lăudau în gura mare pe Antichrist sau cei care îndrăzneau să-i critice metodele erau de îndată suspectați de erezie și, fără prevenire sau corectare, erau pasibili de întemnițare

pe o durată nelimitată, pînă la timpul convenabil pentru judecată - de cele mai multe ori acuzatorul și acuzația (sau vina) nefiindu-le cunoscute. Procedurile acestor judecăți se țineau în secret și adesea se întrebuinta tortura pentru a stoarce mărturisiri. Torturile aplicate erau de obicei atît de înspăimîntătoare încît abia dacă pot fi crezute în acest veac și în această țară (America - n. e.) a libertății. Cu toate acestea, realitatea lor este confirmată atît de evident încît nici chiar istoricii romano-catolici nu o pot tăgădui, iar zadarnicele încercări de a le scuza nu fac decît să le confirme. Instrumentele de tortură, relicve ale Inchiziției, au rămas pînă astăzi, astfel că orice tăgăduire rămîne fără valoare. „Sfîntul Oficiu” se folosea chiar și de medici pentru a supraveghea mersul torturii și a o întrerupe cînd moartea părea să elibereze victima; medicul avea menirea să vindece parțial condamnatul ca apoi tortura să-i poată fi aplicată a doua și chiar a treia oară. Aceste schingiuri nu erau întotdeauna impuse ca pedeapsă pentru erezie, ele aveau de obicei menirea să forțeze învinuitul să facă mărturisiri, să retracteze sau să denunțe alte persoane, după cum era cazul.

710. Inchiziția, cu toate că-și pierduse cea mai mare parte din orori, era încă groaznică în secolul nostru (al 19-lea - n. e.). Istoricul războaielor lui Napoleon, descriind cucerirea orașului Toledo (în Spania) de către armata franceză, menționează în treacăt deschiderea temnițelor Inchiziției și zice:

711. „Părea că se deschiseseră niște morminte și chipuri palide ca de fantome ieșeau din celulele temniței care răspîndeau un miros de mormînt. Bărbi stufoase atîrnînd lung pe piepturi și unghii crescute ca ghiarele

de păsări desfigurau scheletele ale căror piepturi respirau aerul proaspăt pentru prima oară după un lung șir de ani. Mulți dintre ei deveniseră schilozi, cu capul aplecat înainte, cu brațele și mâinile spînzurînd rigide și neajutorate. Fuseseră închiși în niște subterane atît de scunde încît nu se putea sta în picioare și cu toate îngrijirile doctorilor (armatei) mulți dintre ei muriră chiar în aceeași zi. În ziua următoare generalul Lasalle însoțit de mulți ofițeri din statul-major inspectă minuțios locul. Numărul instrumentelor de tortură cutremură chiar și pe acești oameni deprinși cu grozăviile cîmpurilor de luptă”.

712. „Într-un colț, într-o pivniță subterană învecinată cu sala de interogatoriu, se găsea o statuie din lemn făcută de călugări, înfățișînd fecioara Maria. O glorie aurie îi încunjura capul și în mîna dreaptă ținea un steag. Chiar de la prima vedere au fost cuprinși cu toții de bănuiala că deși rochia de mătase îi cădea în largi falduri de pe umeri ar fi îmbrăcată cu un fel de cuirasă de fier. O examinare mai de aproape a arătat că partea dinainte a corpului era plină de lame mici de cuțit înguste și de cuie foarte subțiri, cu vîrfurile și tășurile îndreptate spre privitor. Brațele și mâinile aveau încheieturi și un mecanism de după peretele despărțitor punea figura în mișcare. Unul din servitorii Inchiziției fu chemat din ordinul generalului ca să manevreze *mașina*, cum o numea el. Cînd figura își întinse brațele, ca pentru a strînge cu dragoste pe cineva la piept, i se puse în brațe ranița bine umplută a unui grenadier polonez, pentru a înlocui victima vie. Statuia o strînse din ce în ce mai tare iar cînd servitorul desfăcu, la poruncă, brațele figurii și o readuse în poziția de mai înainte,

ranița era străpunsă pe o adâncime de doi pînă la trei inci și rămase suspendată în vîrfurile cuielor și a lamelor de cuțit”.

713. „Instrumente de tortură” de diferite feluri au fost născocite și aplicate ca mijloace de schingiuire. Una din metodele cele mai simple este explicată astfel: victimei, dezbrăcată de toate hainele, i se legau mînile la spate cu o funie puternică și cu ajutorul unui scripete era ridicată pe propriile picioare, de care erau atîrnate greutatea. Condamnatul era lăsat să cadă și era ridicat brusc de mai multe ori, ceea ce-i producea dislocarea încheieturilor brațelor și picioarelor, în timp ce funia îi pătrundea în carne pînă la oase.

714. O aluzie la astfel de atrocități comise în numele lui Christos a ajuns de curînd în atenția publică. Fiind în lipsă de spațiu, imprimeria unei societăți biblice din Roma închiriasse o cameră mare aproape de Vatican. Un mare și ciudat inel fixat în plafonul casei atrase atenția și după o examinare s-a ajuns la concluzia sigură că locul unde se tipărea acum Biblia - „sabia Spiritului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu” (Efes. 6:17), prin care Antichrist a fost deja făcut „neputincios” de a mai asupra și nimici pe sfinți, era chiar camera de tortură de pe vremea Inchiziției, veriga scripetelui fiind probabil uzată de ridicarea numeroșilor sărmani condamnați.

715. Cei socotiți eretici de către Antichrist erau uneori condamnați la ceea ce se numea un „fapt al credinței”. Autoritatea bisericească transfera pe cel condamnat autorității civile, în timp ce clerul, sub pretextul milei, cerea judecătorilor să arate compătimire pentru condamnat și, arătînd crucea, stăruia pe lîngă victimă să se dezică și să-și mîntuiască viața prezentă și

pe cea viitoare. Judecătorii știau bine ce au de făcut și nu arătau milă decît pentru cei care retractau (se deziceau - n. e.); în acest fel își cîștigau titluri de „Apărător al credinței” și „Exterminator al ereticilor”. „Ereticul” condamnat, îmbrăcat într-o haină galbenă împetrișată cu desene de cîini, șerpi, flăcări și demoni, era condus la locul de execuție, apoi era legat pe rug și încredințat flăcărilor.

716. Torquemada, un alt faimos Inchizitor General, ne dă o ilustrație marcantă a spiritului lui Antichrist. Scriitorii romano-catolici admit că el a trimis să fie arse de vii 10.220 de persoane, bărbați și femei. Llorente, care a fost Secretarul General al Inchiziției timp de trei ani și avea acces la toate probele documentare, arată în Rapoartele sale (în 4 volume) publicate în 1817 că de la 1481 pînă la 1808 au fost nu mai puțin de 31.912 persoane arse de vii și aproape 300.000 torturate și condamnate la diferite alte pedepse *numai* din ordinul acestui „Sfînt Oficiu”. Fiecare țară catolică din Europa, din Asia și din America își avea propria Inchiziție.

717. Nu putem expune aici persecuțiile lui Antichrist împotriva a orice semăna a reformă, libertate a conștiinței sau libertate politică. Este suficient să spunem că aceste persecuții se întindeau peste tot unde papalitatea își pusese piciorul - în Germania, Olanda, Polonia, Italia, Anglia, Irlanda, Scoția, Franța, Spania, Portugalia, Abisinia, India, Cuba, Mexic și în cîteva state din America de Sud. Spațiul nu ne permite să redăm cazuri individuale care ar putea să arate că mulți dintre martiri erau adevărați sfinți și eroi, care, în cele mai oribile suferințe, au avut har suficient și adesea în timp ce mureau încet, încet erau în stare să cînte imnuri de laudă

și de mulțumiri adevăratului Cap al adevăratei Biserici și, ca și El, să se roage pentru dușmanii lor, care, după cum fusese prezis, îi persecutau din cauza Lui.*

719. Din aceleași motive nu vom prezenta în amănunt toate torturile oribile, dezgustătoare, chinuitoare la care au fost supuși unele dintre giuvaerele Domnului din pricina statorniciei și convingerilor lor. Cei ce au făcut cercetări mai amănunțite asupra acestei chestiuni socotesc că în decurs de 1300 de ani papalitatea, direct sau indirect, a pricinuit moartea a *cincizeci de milioane de persoane*. Și se poate spune cu toată siguranța că geniul uman și cel satanic au fost solicitate la maximum în inventarea de noi și groaznice torturi împotriva adversarilor religioși și politici ai lui Antichrist. „Ereticii”, mai ales, erau urmăriți cu o furie înzecită. În afară de formele obișnuite ale persecuției și uciderii, fiind trași pe roată, arși, înecați, înjunghiați, înfometăți și împușcați cu arcuri sau puști, oameni diabolici căutau să afecteze părțile cele mai sensibile și mai delicate ale trupului omenesc ca să cauzeze victimelor durerea cea mai chinuitoare. Se turna plumb topit în urechi, se smulgea limba și se turna plumb topit în gură, lame de cuțite erau fixate pe roți în așa fel ca victimele să poată fi încet, încet tăiate în bucăți; ghiare și clești înroșite în foc se aplicau pe părțile cele mai sensibile ale

---

*Celor care doresc o descriere mai completă a acestor timpuri și scene cumplite le recomandăm Macaulay's History of England (Istoria Angliei, de Macaulay), Motley's Dutch Republic (Republica germană, de Motley), D'Aubigne's History of the Reformation (Istoria Reformei, de D'Aubigne), White's Eighteen Christian Centuries (Optsprezece secole de creștinism, de White), pe Elliot în probleme de romanism și Fox's Book of Martyrs (Cartea martirilor, de Fox).

trupului; ochii erau scoși iar unghiile smulse cu fier roșu. Victimele erau spânzurate făcându-li-se găuri în călcâie prin care se trecea cîrligul spânzurătorii. Unii martiri erau siliți să se arunce de la înălțime în lungi țepușe așezate dedesubt, unde, tremurînd de durere, mureau încet. Alora li se umplea gura cu praf de pușcă căruia i se da foc, prefăcîndu-li-se astfel capul în țandări. Alții erau bătuiți pe nicovală iar alții erau umflați cu foiul pînă crăpau sau erau sufocați cu părți tăiate din propriul lor trup sau cu urină, excremente, etc., etc..

720. Ar fi cu neputință de crezut unele din aceste atrocități diabolice, dacă ele n-ar fi bine dovedite. Ele servesc să arate în ce depravare îngrozitoare poate cădea inima omului și cît de orbi față de bine și față de orice instinct bun pot să devină oamenii sub influența religiei false, *contrafăcute*. Spiritul lui Antichrist a degradat și înjosit lumea, după cum Spiritul adevărului lui Christos, puterea și influența adevăratei Împărății a lui Dumnezeu ar fi ridicat și înnobilit inimile și faptele oamenilor - așa cum o vor face în cursul Mileniului. Acest lucru este înfățișat într-o mică măsură prin progresul civilizației și creșterea justiției și milei de cînd puterea lui Antichrist a început să scadă și de cînd Cuvîntul lui Dumnezeu începe să fie ascultat și luat în seamă, întrucîtva.

721. Într-adevăr, nici un plan pe care-l putem noi concepe n-ar fi putut să fie mai bine calculat pentru a înșela și asupra omenirea. Se trăgea folos din orice dispoziție depravată și din orice slăbiciune a oamenilor decăzuți. Orice patimă josnică era încurajată și folosită și satisfacerea acestor pasiuni era răsplătită. Vicioșii erau astfel atrași și înrolați ca devotați, pe cînd oamenii cu structură mai nobilă erau prinși prin alte mijloace -

printr-o aparență de cucernicie exterioară și ipocrită, negare de sine și milostenie manifestată în instituțiile mănăstirești, dar care nu făceau altceva decât să îndepărteze pe mulți, tot mai mult, de calea virtuții. Petrecăreții și ușuraticii își găseau mari satisfacții în paradă și înfățișare, în pompă și ceremonii, vitejii și curajoșii în misiuni și cruciade, depravații în indulgențe și bigoții cruzi în acțiunile de oprimare a împotrivilor.

722. Plini de groază și de mirare ne întrebăm: cum se face că regii și domnitorii, împărații și întreg poporul au îngăduit asemenea atrocități? Cum de nu s-au ridicat mai demult și nu l-au doborât pe Antichrist? Răspunsul este dat în Scripturi (Apoc. 18:3): neamurile au fost *îmbătate* (amețite), ele și-au pierdut simțurile bînd *vinul amestecat* (doctrină, falsă și adevărată în amestec) ce le-a fost dat de biserica apostată (Apoc. 17:2), au fost înșelate de pretențiile papalității. Și, ca să spunem adevărul, ele nu s-au trezit încă decât în parte din insensibilitatea lor, căci, deși ambasadorii regilor îndoindu-și genunchii înaintea papei, nu i se mai adresează ca altădată, zicîndu-i: „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii” (Ioan 1:29) și nu-l mai privesc ca pe un „Dumnezeu avînd toată puterea în cer și pe pămînt” (Mat. 28:18), ei sînt încă departe de a înțelege adevărul - că papalitatea a fost și este contrafacerea (falsificarea - n. e.) de către Satan a adevăratei Împărății.

723. În timp ce regii și ostașii se oboseau în această operă inumană nu tot așa era cu sfînta (?) ierarhie și găsim Conciliul General din Sienna declarînd în 1423 că propagarea ereziei în diferite părți ale lumii, datorită *neglijenței inchizitorilor*, era o insultă împotriva lui Dumnezeu, o înjurie adusă catolicismului și pierzania

sufletelor. Prinții erau atenționați ca prin mila lui Dumnezeu să *extermin*e erezia dacă vor să scape de răzbunarea divină. Indulgențe plenare erau acordate tuturor celor care se angajau în opera de distrugere sau procurau arme pentru acest scop. Aceste hotărâri erau făcute publice în fiecare duminică în biserică. Mulți teologi și istorici romano-catolici și-au pus condeii în slujba acestei cauze nedrepte, justificând, recomandând și lăudând prigonirea ereziei. Cardinalul Bellarmine, de pildă, declară că „dacă apostolii s-au abținut de la chemarea în armata laică, este pentru că în zilele lor nu erau domnitori creștini”. Cărturarul Dens, un vestit teolog romano-catolic, a publicat în 1758 o lucrare de teologie care este considerată de către pașiștii din zilele noastre ca o autoritate standard, îndeosebi în colegiile lor, și are același rang pe care-l are Blackstone în dreptul civil englez. Această lucrare respiră de la un capăt la altul spiritul persecuției. Ea condamnă pe conducătorii ereziei la confiscarea bunurilor, la exil, la închisoare și la pedeapsa cu moartea fără drept de înmormântare creștinească.

724. *Unul din blestemele autorizate*, întrebuintat contra protestanților și publicat în Pontificalul roman, este conceput astfel:

725. „Dumnezeu Atotputernicul și toți sfinții lui să-i blesteme cu blestemul cu care diavolul și îngerii lui sînt blestemați. Să fie nimiciți din pămîntul celor vii. Moartea cea mai netrebnică să vină peste ei și să-i coboare de vii în adînc. Sămînța să le fie nimicită de pe fața pămîntului - de foame și de sete, de goliciune sau de orice altă nenorocire. Vie peste ei tot necazul, toată molima, tot chinul. Blestemat să fie tot ce au. Blestemul

să-i urmărească peste tot și totdeauna. Blestemați fie cînd vorbesc și cînd tac. Înlauntru și înafară fie blestemați. Blestemați să fie din creștetul capului pînă în tălpile picioarelor. Ochii să le orbească și urechile să le asurzească, gura să le amuțească și limba să li se desfacă de fălci. Să nu mai pipăie cu mîinile, să nu mai umble cu picioarele. Blestemate să le fie toate membrele trupului. Blestemul să fie asupra lor cînd stau în picioare sau sînt culcați, de acum și pînă în veac, și așa lumina lor să se stingă în fața lui Dumnezeu în ziua judecării. Mormîntul să le fie la un loc cu al cîinilor și al măgarilor. Lupi flămînzi să le mănînce trupurile. Diavolul și îngerii lui să le fie tovarăși în veci! Amin, Amin; așa este, așa să fie!”

726. Acesta este spiritul papalității și toți cei ce au spiritul adevăratului Christos vor recunoaște cu ușurință o contrafacere atît de ordinară.

727. Deoarece însăși la baza tuturor acestor erori de comportament stau erori de doctrină, nu încape nici o îndoială că dacă împrejurările ar fi din nou favorabile, învățăturile fiind aceleași, spiritul lor rău și roadele lor rele ar apărea din nou în curînd prin fapte asemănătoare de nedreptate, de asuprire, de superstiție, de ignoranță și de persecuție și s-ar recurge la orice și la toate mijloacele pentru restaurarea, susținerea și întinderea falsei Împărății a lui Dumnezeu. Ca dovadă vom cita cîteva întîmplări, ajunse recent la cunoștința noastră:

728. În ziua de 7 august 1887, la Ahuehuetitlan, Guerrerro, Mexic, un misionar protestant indigen, cu numele Abraham Gomez, împreună cu două din ajutoarele sale au fost omorîți cu sînge rece de către indigeni, la îndemnul unui preot romano-catolic, părintele

Vergara, care cu o zi înainte în timpul slujbei recomandase poporenilor săi să facă „un exemplu din trimisul satanei” care venise în mijlocul lor; mai adăugase că puteau „să-l omoare” fără nici o teamă, avînd asigurată protecția șefului de poliție și pe a sa însuși. Cuvîntul preotului fu lege pentru acest popor ignorant, ca și pentru autoritățile civile. Corpul mutilat al bietului misionar fu tîrît pe străzi și supus la tot felul de ticăloșii, *ca un avertisment pentru alții*. Nici o reparație nu s-a putut obține pentru această crimă.

729. Cînd ziarul „*Independent*” din New-York a atras atenția asupra acestui masacru sîngeros, un influent ziar romano-catolic din New York, anume „*Freeman*” (Omul liber), a dat următorul răspuns:

730. „Ei (misionarii protestanți) văd oameni cinstiți că îngenunchiază ascultînd *Angelus* în onoarea Bunei Vestiri și a Întrupării. Biblia, spun ei, va desființa în curînd asemenea „superstiții”. O lumină arde în fața unei icoane a Maicii Domnului, „oho” - strigă misionarul - „îl vom învăța în curînd pe ignorant să sfărîme acest simbol!”, și așa mai departe. Dacă uciderea cîtorva misionari de acest fel i-ar face să stea acasă pe toți cei ca ei, am fi aproape înclinați să spunem - noi papiștii sîntem așa de cruzi - „să continue dansul, fie bucuria fără margini!”.

731. Un preot cu numele C. G. Moule povestește o dureroasă istorie publicată de întreaga presă despre persecuția de la Madeira împotriva lui Robert Kelley și a persoanelor ce fuseseră convertite prin el, cam o mie de oameni, care au fost pedepsiți cu exilul pentru că au primit o fărîmă de adevăr.

732. În așa zisa „Prusie protestantă” pastorul Thum-

mel a fost arestat pentru „insulte aduse bisericii romano-catolice”. Într-un pamflet pe care l-a publicat el critica papalitatea și una din observațiile sale „insultătoare” era că papalitatea este o apostazie „întemeiată pe superstiție și idolatrie”.

733. Nu de mult a existat un diferend între Prusia și Spania asupra insulelor Caroline și papa a fost ales ca arbitru sau judecător pentru a tranșa disputa (acest fapt ne amintește de puterea sa de odinioară și de politica sa ca arbitru sau judecător suprem al națiunilor). El decise în favoarea Spaniei. Un vapor de război cu cincizeci de soldați și șase preoți a fost trimis numai decît de Spania; la sosirea lor un misionar american, domnul Doane, fu arestat și izolat de convertiții săi fără alt motiv decît acela al refuzului său de a-și abandona în mîinile preoților misiunea, lucrarea și proprietățile, pe motiv că insulele aparțineau de acum Spaniei iar Spania aparținea papei și nici o altă religie nu putea fi tolerată acolo decît cea a papei.

734. Un prieten al autorului, fost romano-catolic, spunea că nu de mult călătorind prin America de Sud a fost atacat cu pietre și silit să fugă pentru a-și salva viața fiindcă nu voise să-și ridice pălăria și să îngenunchieze împreună cu mulțimea în locul unde treceau preoții romani purtînd crucea și anafura. Un caz asemănător, în care pentru o ofensă asemănătoare trei americani au fost loviți de preoți, îngărămădiți de popor și arestați de poliție în orașul Madrid din Spania, este încă, fără îndoială, în mintea multora din cei ce citesc ziarele.

735. „*The converted catholic*” („Catolicul convertit”) citează următoarele din „*Watchman*”, ziar romano-catolic ce apare la Saint Louis:

736. „Protestantismul! Îl vom doborî și-l vom face bucăți! Îl vom trage în țeapă și vom face din el cuiburi de corbi. Îl vom sfîșia cu cleștele și-l vom arde cu fierul roșu! Îl vom umple cu plumb topit și-l vom cufunda în focul iadului la 100 de stînjeni adîncime”.

737. Este cu totul probabil, dacă privim în trecut, că dacă editorul lui „*Watchman*”, cu un asemenea spirit, ar fi avut putere, el și-ar fi întins în curînd amenințările nu numai la „protestantism”, ci și la toți protestanții.

738. Acum cîțva timp la Barcelona, în Spania, un mare număr de Biblii au fost arse din ordinul guvernului - firește la instigația bisericii Romei. Cele ce urmează, traduse din „*Catholic banner*” („*Stindardul Catolic*”), organul papalității în acest oraș, arată că papalitatea a aprobat și apreciat această faptă. Se spune:

739. „Mulțumim lui Dumnezeu că ne întorcem în sfîrșit la vremurile cînd cei ce răspîndeau erezia erau pedepsiți în mod exemplar. Sfîntul tribunal al Inchiziției va trebui în curînd restabilit. Stăpînirea lui va fi mai măreață și va aduce mai multe roade decît în trecut. Inima noastră catolică este plină de încredere și de entuziasm și imensa bucurie ce ne cuprinde cînd începem să culegem roadele campaniei noastre actuale întrece orice închipuire. Ce zi de bucurie va fi pentru noi cînd vom vedea pe anticlericali zvîrcolindu-se în flăcările Inchiziției”.

740. Pentru a încuraja o altă cruciadă același ziar spune:

741. „Credem că este drept să publicăm numele oamenilor sfinți, în mîinile cărora au suferit atîția păcătoși, pentru ca bunii catolici să poată *cinsti memoria lor*:

Prin Torquemada

Bărbați și femei arși de vii	10.220
Arși în efigie*	6.840
Osîndiți la alte pedepse	97.371

Prin Diego Deza

Bărbați și femei arși de vii	2.592
Arși în efigie*	829
Osîndiți la alte pedepse	32.952

Prin Cardinalul Jiminez de Cisneros

Bărbați și femei arși de vii	3.564
Arși în efigie*	2.232
Osîndiți la alte pedepse	48.059

Prin Adrian de Florencia

Bărbați și femei arși de vii	1.620
Arși în efigie*	560
Osîndiți la alte pedepse	21.835

Numărul total al bărbaților și femeilor

arși de vii sub dregătoria celor 45 de

sfinți Inchizitori Generali 35.534

Total arși în efigie* 18.637

Total osîndiți la alte pedepse 293.533

Total . . . . . 347.704"

Mileniul papal

742. După cum adevărata Împărăție a adevăratului Christos trebuie să dureze o mie de ani tot așa și contrafacerea papală privește în urmă perioada celei mai mari prosperități a ei, de la A. D. 800 pînă în zorii acestui

---

*Arderea imaginii unei persoane reprezentată printr-o păpușă sau printr-un desen făcut pe o placă de lemn. Erau arși în efigie cei condamnați la ardere pe rug, dar care muriseră în închisoare în urma torturilor (notă la prima ediție românească).

secol (1800, n. e.), ca fiind împlinirea domniei milenare prezisă în Apocalipsa, capitolul 20. Catolicii privesc perioada de la 1800 încoace, în care papalitatea a pierdut treptat întreaga ei putere temporală, când a suferit numeroase umilințe din partea națiunilor care altădată o susțineau și când a fost în mare măsură despuiată de teritorii, cîștiguri și privilegii, atîta vreme pretinse și stăpînite de ea, ca fiind acel „puțin timp” din Apocalipsa 20:3,7,8 în care Satan trebuie să fie dezlegat, la încheierea Mileniului.

743. Datele care marchează începutul și sfîrșitul mileniului papal de ignoranță, superstiție și înșelăciune sînt clar arătate în istorie. Un scriitor romano-catolic* vorbește astfel despre începutul acestui imperiu religios: „Încoronarea lui Carol cel Mare ca împărat al Apusului de către papa Leo în A. D. 800 a fost în realitate începutul Sfîntului Imperiu Roman”.** Cu toate că papalitatea, ca sistem religios, a fost organizată mult timp înainte și a fost „înălțată” la putere în A. D. 539, totuși primul care a așezat în realitate și a recunoscut formal stăpînirea temporală a papei a fost Carol cel Mare (Charlemagne). După cum Carol cel Mare a fost primul

---

*The Chair of St. Peter (Scaunul Sfîntului Petru)

**„Sfîntul Imperiu Roman” a fost titlul marii instituții politice din Evul Mediu. El a început cu Carol cel Mare. Fisher's Universal History (Istoria Universală, de Fisher) pag. 262, îl descrie astfel: „în teorie acesta a fost unirea lumii-stat cu lumea-biserică, o comunitate indivizibilă sub Împărat și Papă, capii ei, laic și spiritual, numiți divin (?)”; deoarece papii, ca locțiitori ai lui Christos, ungeau pe împărați, rezultă că ei erau capii adevărați ai acestei comunități.

împărat al „Sfântului Imperiu Roman” în anul 800, tot astfel Francisc al II-lea a fost ultimul și și-a abandonat de bună voie acest titlu în A. D. 1806*. După cum înainte de A. D. 800 papalitatea se ridica, ajutată de „fiara” romană (poporul) și de „coarnele” (puterile) ei, tot așa, de la A. D. 1800 înapoi ea a fost izgonită de la autoritatea temporală asupra regilor și popoarelor și a fost sfîșiată și jefuită de cei care o susțineau altădată (Apoc. 17:16,17). Astăzi, cu toate că mai primește onoruri și are încă o mare influență asupra conștiințelor oamenilor, papalitatea se plînge de pierderea a tot ceea ce seamănă a stăpînire temporală.

744. Cine studiază cu grijă acest subiect va observa că există patru perioade, mai mult sau mai puțin distinct marcate, în dezvoltarea și înălțarea lui Antichrist și același număr care marchează căderea lui.

745. În dezvoltarea sa, cele patru date sînt:

1. În zilele lui Pavel, pe la A. D. 50, o lucrare tainică a unei ambiții nelegiuite a fost începutul.

2. Papalitatea, „Omul păcatului”, a fost *organizată* ca o ierarhie; biserica ajunge la o stare organizată și papii ajung să fie recunoscuți ca și Cap, reprezentînd pe Christos, domnind în biserică și peste națiuni, treptat, începînd cu A. D. 300 pînă la A. D. 494**.

---

*Prin bătălia de la Marengo, 1800, și prin cea de la Austerlitz, 1805, Germania era de două ori la picioarele lui Napoleon. Principalul rezultat al acestei din urmă înfrîngerii a fost stabilirea Confederației Rinului, sub protectoratul conducătorului francez. Acest eveniment a pus capăt vechiului Imperiu German sau (sfîntul) Imperiu Roman, după o durată de o mie de ani” - White’s Universal History („Istoria Universală”, de White), pag. 508.

**Papalitatea a luptat multă vreme pentru locul de cap al

3. Timpul cînd papii au început să exercite autoritate și putere civilă, după cum va fi arătat, A. D. 539 (Vol. III, cap. 3).

4. Perioada de înălțare, A. D. 800, cînd, după cum am arătat deja, s-a format „Sfîntul Imperiu Roman” și cînd papa, încoronînd pe Carol cel Mare împărat, a fost recunoscut el însuși ca rege al regilor, împărat al împăraților, „un alt Dumnezeu pe pămînt”.

746. Cele patru perioade ale decăderii influenței papale sînt următoarele:

1. Perioada Reformei, despre care se poate spune că a început în jurul anului 1400 prin scrierile lui Wycliffe - urmat de Huss, Luther și alții.

2. Perioada succesului lui Napoleon, degradarea papilor și renunțarea în final la titlul de împărat al

---

bisericii și a dobîndit treptat recunoaștere și dominație; faptul că această dominație a fost în general recunoscută încă din A. D. 494 este clar arătat de scriitorul romanist al lucrării „The Chair of St. Peter” („Scaunul Sfîntului Petru”), pag. 128. După ce dă în detaliu recunoașterea episcopului roman ca pontif suprem de către diferite concilii, diferiți episcopi, împărați, etc., scriitorul rezumă astfel: „Aceste cuvinte au fost scrise la o dată foarte îndepărtată, deja în anul Domnului nostru 494 . . . în definitiv, reiese clar din dovada autentică menționată mai înainte că primatul scaunului Sfîntului Petru (episcopia Romei) se *dezvoltase* el însuși atît de mult în veacul al V-lea, încît universal papa era privit ca centrul unității creștine - Conducătorul Suprem și Învățătorul Bisericii lui Dumnezeu, Prințul episcopilor, Ultimul Arbitru la care se apela în cauzele eclesiastice din toate părțile lumii și Judecătorul și Moderatorul Conciliilor generale, pe care le prezida prin legații (nunții, trimișii - n. e.) săi”.

Sfântului Imperiu Roman de către Francisc al II-lea, de la A. D. 1800 la A. D. 1806.

3. Respingerea definitivă a papei ca și conducător al Romei și al așa numitelor state papale ale Italiei, de către supușii săi și de către regele Italiei în A. D. 1870, prin care Antichrist a rămas fără cea mai mică autoritate temporală.

4. Stingerea finală a acestei ierarhii false, aproape de sfârșitul „zilei mîniei” și a judecății care a început deja - care se va termina, după cum am arătat în „Timpurile neamurilor”, cu anul A. D. 1914*.

Mai încape îndoială?

747. Am urmărit ridicarea lui Antichrist dintr-o apostazie sau „lepădare de credință” în biserica creștină. Am auzit pretențiile lui blasfematoare de a fi Împărăția lui Christos iar papa, vicarul lui Christos - „un alt Dumnezeu, pe pămînt”. Am auzit cuvintele lor trufașe de hulă, atribuindu-și titluri și puteri ce aparțin adevăratului Domn al domnilor și Rege al regilor; am văzut cît de înfiorător a împlinit el profeția: „Va asupra pe cei sfinți (Dan. 8:25 - Cornilescu rev.); am văzut că adevărul aruncat la pămînt (Dan. 8:12), strivit și deformat ar fi fost în întregime înmormîntat sub eroare, superstiție și intrigi clericale dacă Domnul n-ar fi intervenit la momentul potrivit, făcînd să se ridice reformatori, ajutînd astfel pe sfinții Săi, cum este scris: „înțelepții poporului vor învăța pe mulți. Unii vor cădea loviți de sabie și de flacăra, de captivitate și de jaf multe zile. Cînd vor cădea, vor fi ajutați puțin!” - Dan. 11:33,34 - Cornilescu rev.

*Vezi prefața autorului, (1916)

748. În fața tuturor acestor mărturii mai încape îndoială că ceea ce profeții și apostolii au fost inspirați să scrie amănunțit sînt principalele trăsături caracteristice ale papalității? Socotim că nu mai încape îndoială în nici o minte lipsită de prejudecăți faptul că papalitatea este Antichristul, Omul păcatului, și că este cu neputință unui singur om să împlinească aceste preziceri. Succesul fără seamăn al papalității ca și contrafacere (falsificare, n. e.) a lui Christos, amăgind lumea întreagă, a împlinit pe deplin prezicerea Învățătorului nostru, cînd, după ce vorbise despre respingerea Sa, a zis: „Dacă va veni un altul (îngîmfat) în numele lui însuși, *pe acela îl veți primi*” - Ioan 5:43.

749. Se va observa de către mulți, fără îndoială cu surprindere, că tratînd acest subiect am omis în general să vorbim despre ticăloșiile și imoralitățile grosolane ale papilor și ale altor oficiali, și de asemenea despre faptele întunecate de „*promptitudine*” practicate de iezuiți și de alte ordine secrete care fac tot felul de munci de detectiv pentru papalitate. Am omis aceste lucruri intenționat nu pentru că ele n-ar fi adevărate, de vreme ce înșiși scriitorii romano-catolici recunosc multe din ele, ci pentru că linia noastră de argumentare nu are nevoie de aceste dovezi. Am arătat că ierarhia papală (chiar dacă ar fi compusă din oamenii cei mai morali și cei mai drepți - ceea ce nu este cazul, după cum mărturisește întreaga istorie) este „Omul păcatului”, Antichristul, contrafacerea și denaturarea Împărăției Milenare a lui Christos, pusă la cale cu dibăcie pentru a amăgi.

750. Cuvintele lui Macaulay, istoricul englez, servesc să arate că unii, fără să aibă lumină profetică specială, au putut vedea viitorul sistem al papalității

- *contrafacerea* celui mai uimitor dintre toate sistemele, Împărăția lui Dumnezeu încă viitoare. El spune:

751. „Este cu neputință a tăgădui că organizarea politică a bisericii romane este capodopera înțelepciunii omenеști (noi am spune demonice). Într-adevăr, nimic nu ar fi putut apăra asemenea doctrine împotriva unor asemenea atacuri decît o organizare de acest fel. Experiența a 1200 de ani plini de întîmplări, inteligența și îngrijirile perseverente a patruzeci de generații de oameni de stat au adus această organizare la un nivel de perfecțiune atît de înalt încît printre născocirile iscusinței politice ea ocupă locul întîi”.

Sfîrșitul definitiv al lui Antichrist

752. Am urmărit dezvoltarea papalității pînă în zilele noastre, ziua lui Dumnezeu - timpul *prezenței* lui Emanuel. Acest Om al păcatului s-a dezvoltat, și-a isprăvit lucrarea-i teribilă și a fost lovit de Sabia Spiritului - Cuvîntul lui Dumnezeu.

753. Spiritul din gura lui Christos l-a făcut *neputincios* de a persecuta în mod deschis și general pe sfinți, indiferent cît de mult vrea s-o facă. Și acum ne întrebăm: ce trebuie să așteptăm? Ce spune apostolul cu privire la sfîrșitul lui Antichrist?

754. În 2 Tesaloniceni 2:8-12 (King James, Diaglott) apostolul Pavel declară despre Antichrist: „Pe care Domnul îl va *consume* cu spiritul gurii Sale și-l va anihila cu *strălucirea prezenței Sale*”. Lumina adevărului va pătrunde pe fiecare om. Scoțînd în relief binele și răul ea va duce la marea luptă între aceste două principii și între partizanii unuia și ai celuilalt, cauzînd marele timp de strîmtoare și de minie. În această luptă nedreptatea

și răul vor cădea iar binele și adevărul vor triumfa. Printre relele ce există acum și care vor fi definitiv și complet nimicite se află și Antichrist, de care sînt legate, mai mult sau mai puțin, aproape toate teoriile și practicile răului. Această strălucire, această lumină a soarelui prezenței Domnului va produce „ziua stîmătorării” din cauza căreia și în care Antichrist și toate celelalte sisteme ale răului vor fi nimicite. „A cărui prezență este (însotită sau în timpul) cu o energică activitate a lui Satan (energie și acțiune satanică) cu toată puterea și cu semne, cu amăgiri mincinoase și cu orice înșelăciuni nedrepte pentru cei care pier, pentru că n-au primit dragostea de adevăr, ca să poată fi feriți. Din acest motiv Dumnezeu le va trimite o putere înșelătoare, ca să poată crede eroarea: ca toți cei care nu cred adevărul, ci își găsesc plăcere în nedreptate, să poată fi judecați” nevrednici să moștenească Împărăția Milenară ca împreună moștenitori cu Christos.

755. Înțelegem că aceste cuvinte implică faptul că în timpul prezenței Domnului (timpul prezent - de la A. D. 1874) prin sistemul Antichrist (una din principalele agenții ale lui Satan pentru înșelarea și controlarea lumii), ca și prin toate celelalte agenții ale sale, diavolul va opune cea mai disperată rezistență noii ordini de lucruri care este pe punctul de a fi stabilită. El se va folosi de orice mică împrejurare, de toate slăbiciunile înnăscute ale oamenilor și de egoismul lor pentru a le înrola inimile, mâinile și condeiele în această luptă finală împotriva libertății și a elucidării complete a adevărului. Vor fi stîrnite prejudecăți acolo unde n-ar exista nici una dacă adevărul ar fi clar văzut. Va fi evocat un zel pasionat și se vor forma uniuni partizane care vor amăgi

și rătăci pe mulți. Va fi așa nu pentru că Dumnezeu n-a făcut adevărul destul de clar ca să poată călăuzi pe toți cei deplin consacrați, ci pentru că cei care vor fi înșelați vor fi din cauza că nu au fost destul de serioși în cercetarea adevărului și nu s-au folosit de adevărul pregătit ca „hrană la timp potrivit”. Se va dovedi astfel că clasa rătăcită n-a primit adevărul *din iubire pentru el*, ci numai prin datină, de formă sau de frică. Asigurarea apostolului pare să fie că în această luptă pe moarte a lui Antichrist, chiar dacă s-ar părea că el câștigă o putere crescîndă în lume prin noi stratageme, înșelăciuni și combinații, totuși adevăratul Domn al pămîntului, Regele regilor, în timpul *prezenței Sale*, va triumfa; în cele din urmă, în decursul marelui timp de strîmtoare, El va anihila complet pe Antichrist și-i va distruge pentru todeauna puterea și înșelăciunile.

756. Cît despre forma exactă pe care o va lua această luptă finală nu putem face decît presupuneri, sprijinite în principal pe tablourile simbolice ale unor asemenea lupte, date în Apocalipsa. Anticipăm constituirea treptată în lume a două mari partide - de care sfinții credincioși care vor birui se vor ține la o parte. Cele două mari partide vor fi alcătuite de o parte din socialiști, liberi cugetători, necredincioși, nemulțumiți și din iubitorii libertății adevărate, ai căror ochi încep să se deschidă asupra esențelor situației adusă de despotism și de nefasta cîrmuire religioasă și politică. De cealaltă parte se vor alinia treptat potrivnicii libertății și egalității umane: împărați, regi, aristocrați iar contrafacerea Împărăției lui Christos, Antichristul, se va găsi în strînsă simpatie cu aceștia și-i va susține, fiind el însuși susținut de despotii civili ai pămîntului. Ne așteptăm și la faptul

ca politica lui Antichrist să se modifice întrucîtva și să se îndulcească pentru a încerca să-și recîștige simpatia și cooperarea practică (nu unirea adevărată) a extremiștilor din toate confesiunile protestante, care tocmai acum caută o *unire* nominală unele cu altele și cu Roma - uitînd că singura și adevărata unire este cea produsă și perpetuată de adevăr și nu de crezuri, convenții și legi. Această cooperare între protestanți și catolici poate părea improbabilă unora, dar vedem semne evidente că ea se apropie cu repeziciune. Ea este grăbită de activitățile secrete ale papalității printre adepții săi, prin care politicieni doritori de a coopera cu ea ocupă locuri importante în afacerile guvernamentale.

757. Se pot aștepta în curînd legi prin care libertatea personală să fie încetul cu încetul restrînsă sub pretextul *necesității* și binelui public, pînă cînd, pas cu pas, va fi necesar în cele din urmă să se formuleze doar cîteva „*simple legi ale religiei*” și astfel biserica și statul vor putea fi într-o măsură unite pentru a governa Statele Unite ale Americii. Aceste legi, cît se poate de simple, pentru a conveni tuturor vederilor religioase așa zise „*ortodoxe*” (sau populare), vor fi astfel calculate încît să reprimă și să prevină o creștere mai departe în har și cunoștință, ceea ce este acum „hrana la timp potrivit”. Pretextul va fi, probabil, de a pune stavilă socialismului, necredinței și izbucnirilor politice ale claselor inferioare și ale celor independente.

758. Este evident că într-un viitor apropiat, ca parte a necazului și chiar înainte ca asprimea marelui necaz din această „zi a mîniei” să se dezlănțuie cu toată furia asupra lumii și să dărîme întreaga ordine socială de pe pămînt (ca pregătire în vederea pămîntului nou și mai

bun, promis sub adevăratul Christos), va veni un ceas greu de ispită și de încercare pentru Biserica adevărată consacrată, cum a fost în zilele de triumf a papalității, cu deosebirea că în zilele de astăzi metodele de persecuție vor fi mai rafinate și mai blinde, potrivite cu metodele mai civilizate din timpul nostru. Țepușele, cleștii și roțile de tortură vor avea mai mult forma sarcasmului, a restricțiilor de la libertăți și a boicotării sociale, financiare și politice. Dar privitor la aceste lucruri și la noile combinații pe care Antichristul le va forma în această luptă finală împotriva stabilirii adevăratei Împărății milenare vom vorbi mai pe larg în altă parte.

759. Încheind acest capitol am dori încă o dată să fixăm în mintea cititorului faptul că papalitatea este Antichristul nu din cauza devierii sale morale, ci pentru că este *contrafacerea* (falsificarea, imitația - n. e.) adevăratului Christos și a adevăratei Sale Împărății. Datorită neînțelegerii acestui fapt mulți protestanți vor coopera cu papalitatea în împotrivirea față de adevăratul Rege al Slavei.

Capitolul X

A sosit** timpul

NIMIC NU INTERVINE - STABILIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI CHRISTOS, LUCRAREA CARE PROGRESEAZĂ ACUM - MĂRTURIA PROFETIEI ESTE DE ACORD - ÎNȚELEPTII LUMII VĂD MULTE - SFINȚII VEGHETORI VĂD MAI CLAR - IMPORTANT PENTRU TOȚI ESTE SĂ-ȘI DESCHIDĂ OCHII ÎN DIRECȚIA BUNĂ

760. A sosit** timpul pentru stabilirea Împărăției Răscumpărătorului nostru. Aceasta este mărturia unanimă a capitolelor precedente. Nimic nu intervine. Sîntem deja în al șaptelea mileniu - din octombrie 1872. Arendarea puterii la împărățiile neamurilor trebuie să se termine cu anul 1914. Marele Jubileu antitipic - Timpurile de Restabilire a tuturor lucrurilor, a început în anul 1874, cînd prezența marelui Restaurator a fost de asemenea cuvenită. Felul venirii precum și natura lucrării Sale pînă în timpul prezent corespunde întocmai cu amănuntele profeției pînă aici. Trăsăturile de încheiere a acestei dispensații, vizibile acum, sînt în perfect acord cu cele ale tipului lor iudaic. Ilie a venit și a fost primit așa cum se vestise mai dinainte iar blestemul prezis - marele timp de strîmtorare - este deja iminent. Omul păcatului a fost dat pe față în toată diformitatea lui odioasă și aproape și-a terminat cariera prezisă. Stabilirea îndelung făgăduitei Împărății a lui Mesia este deci

marele eveniment chiar înaintea noastră. Nu numai atât, dar stabilirea ei este acum în progres. Necesara șovăire și răsturnare a împărățiilor acestei lumi sub prințul întunericului - „prințul acestei lumi” - sînt acum vizibile într-o anumită măsură chiar și ochiului natural al copiilor acestei lumi, dar sînt mult mai clar văzute, atît cît trebuie, de ochii celor care privesc evenimentele care se petrec prin luneta Cuvîntului lui Dumnezeu, care, dacă este bine reglată, apropie vederii lucruri și consecințe îndepărtate și fac pe copiii lui Dumnezeu în stare să distingă și cele mai mici amănunte pe care ochiul natural nu le poate distinge, precum și principalele trăsături pe care oamenii de stat și filozofii le văd, dar în contur neclar. Înșiși înțelepții acestei lumi pot să discearnă necazul social ațîțindu-se, precum și faptul că ignoranța dă locul unei mai mari cunoștințe generale și independenței personale. Cu toate că ei speră zadarnic într-o întorsătură favorabilă, necunoscută și neașteptată a afacerilor, totuși, după cum este scris în Scripturi, își dau sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt - pentru că văd clătinarea cerurilor simbolice în progres acum și își dau seama că dintr-o asemenea zguduire și înlăturare de către popor a puterii erorii, superstițiilor și restricțiilor religioase trebuie să rezulte violență și anarhie.

761. Dar, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, din care cei veghetori din casa credinței au privilegiul să privească, nu numai severitatea strîmtorării este mai distinctă, ci și rezultatele binecuvîntate pe care ea le va aduce, sub providența lui Dumnezeu, prin introducerea Împărăției Milenare. Aceasta este o mîngîiere și mai mult decît o compensare pentru tot necazul, chiar dacă

noi sau iubiiții noștri vom avea parte de el.

762. Faptul că noi putem avea acum mîngîierea acestei cunoștințe și să nu fim în îndoială și nedumerire a fost doar o parte a scopului pentru care s-au dat profețiile timpului. Un alt obiectiv a fost ca noi, în calitate de reprezentanți ai acestei Împărății printre oameni, să fim conștienți de marile schimbări dispensaționale în progres acum și să fim în stare să purtăm mărturie înaintea lumii despre planul lui Dumnezeu, etc., care, deși nu este ascultată acum, în curînd le va folosi mult și-i va ajuta să recunoască cu atît mai repede prezența Domnului în marea zi a mîniei care se apropie. Un alt scop este ca credinciosul, astfel înarmat și întărit prin Cuvîntul lui Dumnezeu, să poată sta neclintit cînd mulți vor cădea în necredință și în diferite alte erori amăgitoare, care vor năvăli în curînd peste „creștinătate”. Un alt obiectiv este să dea forță și să indice spre întregul plan al vîrstelor, căci este o experiență generală că în timp ce prima privire în prețiosul plan al lui Dumnezeu de binecuvîntare a lumii întregi prin Biserică în decursul Vîrstei Milenare umple inimile și înrolează zelul copiilor săi credincioși pînă la maxim, totuși, pentru că strădaniile lor de a lumina pe alții sînt primite cu răceală și află relativ foarte puțini din aceia care au „urechi de auzit”, tendința este să se dedice bucuriei liniștite datorate prețioasei cunoștințe așa încît să sufere cît mai puțin reproș și împotrivire.

763. Văzînd că aceasta este o slăbiciune înnăscută a omului Domnul a prevăzut profețiile timpului ca un imbold, ca să ne învioreze și să ne trezească pe deplin și să ne țină activi în serviciul Său. Fiind deja în timpul „secerișului” munca secerișului trebuie să absoarbă

timpul, serviciul și gândurile slujitorilor Domnului, care acum, ca și ucenicii la prima venire, trebuie să facă lucrarea de secerare (Ioan 4:35-38). Fiecare dintre noi să facă tot ce mâinile noastre află de făcut, în supunere față de instrucțiunile marelui Secerător Șef. Dar, cu referire mai specială la timpul și la ordinea evenimentelor în acest „seceriș”, trebuie să supunem atenției cititorului următorul volum al acestei serii, unde sînt aduse în atenție concluziile profețiilor timpului amintite aici și ale altora și unde sînt marcate diferitele semne și mărturii însoțitoare prezise despre prezența Domnului și despre progresul lucrării Sale. Se dovedește că „Timpul Sfirșitului” a venit, că zilele Așteptării Împărăției sînt împlinite, că Curățirea Sanctuarului este terminată, că marea Lucrare a Secerișului este în progres, că Strîngerea din Nou a lui Israel este evidentă, că Bătălia zilei Mari a lui Dumnezeu cel Atotputernic este iminentă și că stabilirea completă a glorioasei Împărății a lui Dumnezeu la vremea hotărîtă, sfirșitul Timpurilor Neamurilor, este un fapt sigur, incontestabil. Se arată, mai departe, lucrarea sfinților în timpul secerișului, marcînd închiderea „înaltei chemări” și „schimbarea” acelor sfinți „vii care rămîn”. Se arată, de asemenea, faptul că Marea Piramidă din Egipt este unul dintre martorii lui Dumnezeu (Isa. 19:19,20), al cărui minunat mesaj este o deplină și completă confirmare a planului vîrstelor al lui Dumnezeu, împreună cu timpurile și sezoanele sale.

Index biblic (pe paragafe)

Genesa	12:1,2 73	12:40-42,51 . . 74
1:16 614	12:1-3 193	12:41-43,47,50,51
1:28 . 140,184,188	12:1-5,7 72	 73
3:15 193	12:4 73,456	12:42,43,47,50 . .
5:3 68	12:5-7 73	 76
5:6 68	12:7,8 72	16:20,33 261
5:9 68	12:41 456	19 265
5:12 68	13:14-18 72	19:5-8 410
5:15 68	18 256	20:19-21 265
5:18 68	18:17 10,18	33:20 265
5:21 68	21:5 456	34:28 265
5:25 68	22:15-18 140	34:29-35 265
5:28 68	25:26 456	34:30-33 268
6:1-7,11-13 . . 140	26:3,4 72	Levitic
6:13 18	28:14 1,156	23:15,16 356
7:4 18	35:9-12 72	25:2-4 374
7:6 68	46:2-4 72	25:2-13 367
7:11,13 78	46:3 420	25:9 378
8:13 68	47:28 56,456	25:10 397,399
9:11 327	49:10 155,156	25:10-16 361
11:10 70	 164,166	26:12,17,18,24,28
11:12 70	49:28 420	 170
11:14 70	50:24 72	26:18,21,24,28. .
11:16 70	Exod	 175
11:18 70	2:1,2 75	26:33-35,43 . . 388
11:20 70	3:2 246	26:35 381
11:22 70	6:16 75	26:44,45 177
11:24 70	12:40,41 78	26:45 180
11:32 70	12:40-42 75	

Numeri	1 Regi	12:13 82
4:3 107	6:1 92	13:2 82
10:11-13 78	9:6-9 425	16:13 82
13:3-26 78	17:7 496	20:31 82
14:33,34 . . . 179/a	17:9 496	21:5 89
14:34 174	18:2 496	21:20 82
26:57-60 75	18:40,45,46 . . 496	22:2 82
32:8-13 78	18:41-45 496	22:12 82
33:3 78	19:1-4 496	24:1 82,90
Deuteronom	2 Regi	25:1 82
8:2 78	2:1,11 504	26:3 82
18:15 . . . 156,362	2:9-16 516	27:1 82
26:5 420,426	2:11 516	28:1 82,90
29:29 10	2:15 516	29:1 82
33:3 317	2:19-22 517	33:1 82
34:6 261	4:1-7 517	33:21 82
Iosua	5:1-14 517	34:1 82
10:42 78	8:17 89	36:5 82
11:23 78	9:1-37 517	36:9 93
14:7,10 78	10:28 517	36:9,10,17 . . . 88
17:12,13 374	12:1 90	36:11 78,82
18:2,3 374	16:2 90	36:17-21 387
23:7,13,15 . . . 374	18:44 517	36:20,23 83
Judecători	20:4 125	36:20-23 120
3:8,14 175	24:8 93	36:21-23 150
3:9,15 171	24:8-16 88	Ezra
4:2,3 175	24:14 88	1:1-14 408
6:11-22 256	25:12,26 88	1:3 125
10:7,8 175	1 Cronici	2:70 408
13:1 175	29:27 82	5:13 125
13:3-20 256	2 Cronici	6:1-12 125
	9:30 82	7:7-14 125

Neemia	72:9 595	13:4 296
2:3-8 125	72:19 197	14:13,14 628
4 121	73 277	17:7,2,3 400
6:15 125	91:12 317	17:7,8 194
7:1 125	95:8-10 78	19:19,20 763
11:1,20 408	99:5 616	21:11,12 95
Iov	104:4 305	21:12 498
5:18 396	110:1 317	26:5-11 277
8:6,7 400	110:6 203	28:10 171
12:6 277	115:16 364	28:17 204,278
33:14-18 309	137 157	28:17,18 663
33:14-30 400	149 200	40:1,2 445
Psalmi	149:8,9 199	40:2 136
2 511,513	Proverbe	45:13 125
2:8,9 . 199,346,545	27:6 396	46:10,11 13
2:9 . . . . . 146/2	Eclesiastul	52:7 . 286,317,492
2:10-12. 595	7:15 277	52:11 471
8:6 317	8:11-14 277	53:3 237
8 629	Cînt. Cînt.	53:10-12 122
8:4-8 615	2:10-14 33	53:11 400
10:4-11 277	Isaia	55:1 59
18:12,13 309	1:9 422	55:10,11 13
25:3 474	2:8-21 280	57:16-19 400
37:1-14 277	2:19,21 298	62:10 39
45:16 272	2:21 282	63:4 434
46:6 298	6:3 197	66:5 474
46:10 . . . . . 146/6	8:14 32	Ieremia
47 200	 423,449,473	1:10 624,629
50:5 208,332,	8:19 252	1:12 13
. 347,451	9:6 446	8:20 33
69:20-28 423	10:22,23 . 134,422	16:9-13 426
72:1-19 277	11:10 39	16:14,15 427

16:18 428	7 120,145,189	12:11 527
25:11 387	7:7,8 591	Osea
29:10 120,387	7:8,11,25 . . . 604	3:4 150,371
31:29,30 180	7:8,21 527	6:1 396
31:33,34 180	7:8,25 605	6:1,2 400
52:1 78	7:25 . . 179/d,620,	6:3 315
52:3-7 78	 635,679,696	Amos
Ezechiel	7:27 144	3:7 10,19
4:1-8 . . . . . 179/b	8:12 747	8:11 496
4:6 123,174	9:2,17-19 . . . 120	Mica
7:17-19 280	9:23-27 117	4:8 194,400
20:49 23	9:24 131	Habacuc
21:25-27	9:24-27 106,	2:3 3
. 138,144,150	. . . . . 114,179/c	2:14 197
21:27 . . prefață,	9:25 . 124,126,464	Tefania
. 158,166	9:26 128	1:14-17 145
Daniel	9:26,27 136	1:18 280
2 120,145	9:27 420,463	3:8 327
2:34 . . . . . 146/7	10:5-8 247	3:8,9 145
2:35 283	10:11,12 9	Hagai
2:37,38 . 188,198	11:31 527	2:7 204
2:44 . 145,198,346	11:33,34 747	Zaharia
2:44,45 . . . 146/7	12:1 200,277,	9:9-12 440,468
3:19-25 327	 294,301	9:10,12 441
4 120,182	12:2 294	12:10 136,261
4:14-17 183	12:4,9,10 . . . 3,10	13:7 220
4:16,23-26 . . 176	12:4,10 12,168	14:4 317
4:16,23,25,32 . 175	12:7 . . . . . 179/d	14:9 155
4:28 187	12:8 23	Maleahi
4:34-37 188,	12:8-10 19	3:1 297
. 194,400	12:9,10 10	3:6 18
5:1-4,22,23 . . 413	12:10 39	3:1-3,13,18 . . 485

3:17 332	11:25 37	22:14 419
4:1 304,492	12:10,13 59	22:36-40 161
4:1-3 498	13:10-17 34	23:2 370
4:1-6 485	13:11 438	23:37-39 443
4:2 . . . . . <i>prefață,</i>	13:17 23	23:38 132,133,
. 315,318	13:24,30,39 6	 420
4:5,6 483	13:24-30,36-39	24:3 321
Matei	 461	24:3,27,37,39 . . . . .
2:1 114	13:24-40 406	 320
2:2 18	13:30 303,	24:14 490
2:14-16 99,104	 332,460	24:15 523,527
2:23 37	13:36 34	24:21 282
3 648	13:39 460	24:21,22 . . . . . 146/6
3:2 2	13:39,40 321	24:23-27 334
3:11 461,472	13:43 315	24:26 318
3:12 406,461,	14:4 507	24:27 292,315
. 505,515	14:5 505	 323
3:16 124	14:25-32 385	24:30 290,308
4:8,9 579	15:14 34	24:31 332
5:14 285	15:24 409	24:37,42 329
5:18 350,379	16:1-4 34	24:37-39 . . . . .
6:10 . . . . . 2,146/1,197	16:27 210,215	 311,339,382
6:33 15	17:1-3 495	24:38,39 288
7:21-27 35	17:1-9 495	24:45-47 330,333
9:37 6	17:11 493	24:45-51 331
9:37,38 321	17:12 488,505	25:31 215
10:5,6 409	18:10 265	27 114
10:5-7 232	19:28 364	27:24 682
10:7 465	19:38 16	27:25 425
10:35-38 465	21:4-9,43 440	28:5-7 221
11:14 492	21:5,9,4 470	28:8-10 222
11:15 7	21:43 236	28:17 231

28:18 166,	3:23 106,107	.. 138,146/4,166,
. 220,722	4:30 251	 172,425,432
28:20 209,403	5:4,11 234	21:26 196,345
Marcu	11:36 315	21:27 276
1:15 29,147,	12:29,30 235	21:28 28,383
. 465,468	12:32 383,406	21:34 319
4:10 34	12:36,37 311	21:34-36 21
4:11,12 34,344	12:37 347,394	21:36 327
7:1-23 34	12:51-53 465	22:20 130
7:9,13 473	12:52,53 680	23 114
11:9,10 136	13:6-9 181	23:14-16,20,22 . .
11:15-17 470	13:11-16 59	 682
13:19,20 498	13:30 407	24:1,10 221
13:32 322	14:1-5 59	24:13-35 225
13:32,33,37 11	16:17 366	24:13-49 34
14:27 220	17:20,26,27 288	24:18-45 249
14:61-64 607	17:24 315	24:22,23 222
16:1 221	17:26 289,303,	24:31 255
16:15 490	 311,339	24:32 80
Luca	17:26-29 326	24:36-49 229
1:17 486,491	17:28 212,325	24:38,39 257
1:26 115	18:18-30 34	24:45-48 244
1:26,36 107	19:10 400	24:48 242
1:37 13	19:12 237	24:48-52 237
2:10,11 397	19:27 595	24:50,51 313
2:21 114	19:40-42 440	Ioan
2:25 165	19:41,42 443	1:14,18 271
2:25-38 18	19:41,44 492	1:18 241,265
2:34 448	19:41-46 470	1:26 467,505,515
3:1 107,113	19:44 32,466	1:26,27 491
3:1-3 113	21:22 488	1:29 . . . . .
3:15 18,123,472	21:24 . . . . . prefață,	 353,399,722

1:45	362	10:39	251	20:24	229
1:45-51	34	12:1-12	440	20:24-28	34
1:46	37	12:1,12-19	219	20:27-29	250
1:47	406	12:12,13	488	20:26-28	230
2:4	319	12:12-15	440	21:1-12	34,249
2:19,21,22	225	14:2,3	209	21:3	232
3:13	504	14:3	313	Fapt. Apostolilor	
3:29	470,472	14:7	241	1:4,5	236
3:30	505,515	14:9	271	1:6	236
4:23	39	14:10	272	1:6-15	237
4:35,38	470	14:19	237,313	1:7	11,147
4:35-38	460	14:26	218	1:7,8	236
4:36	513	14:30	264	1:10	80
5:6-9	59	15:1-6	461	1:11	292,312
5:35	505	15:15	18	1:14	238
5:37	241	16:2	631	2:1	238
5:39,40	10	16:12,13	218,236	2:27,31	261
5:43	748	16:13	6,342,510	2:36	409
5:46	362	16:22	313	2:41	134
6:27	514	17:17,19	20	3:18-24	13
6:51	259	17:22-24	402	3:19	147
6:51-58	261	18:36	571	3:19-21	354,
7:19	160	18:36,37	2	. . . . .	380,417,493
7:23	59	18:39,40	421	3:20,21	347
7:30	29	19:23,24	256	3:20-24	16,515
7:39	236,261	19:30	130	3:21	130,364,369
8:33-39	159	19:37	261	4:4	134
8:36	679	20:1,2	222	4:10-13,23-30	512
8:59	251	20:5-7	256	. . . . .	512
9:4	498,514	20:15	249	4:25-29	511
10:33,36	607	20:17	224	5:29-41	512
10:34,35	535	20:19,26	229,254	7:2	73

7:2-5	72	8:10	272	15:21	241
7:4	73	8:14	405	1 Corinteni	
7:36	78	8:17	402,468	2:12	370
7:40,43	535	8:19-21	176	2:12-16	243
9:4	547	8:19-22	362	3:6	513
9:17,18	267	8:21	8	3:16	470
10	134,420	8:22	59	3:16,17	413
10:17	80	8:29	267	3:22	319
10:37,38	124	8:38	319	6:2	545
10:40-42	245	9:6	166,406	6:15,19	470
11:19	512	9:27	406,409	7:27	319
13:19-21	79	9:28	132,134,196	8:5	535
13:21	82	9:28,29	422	9:27	35
13:46	135	9:32,33	423	10:11	381
15:14	166	10:1-3	409	10:18	405
15:14-16	428	10:4	163	11:18	319
17:11	348	11:5	406,422	11:25	130
17:23	535	11:5-12,20-25	409	15:4	29
17:26	147	11:7	236,423	15:8	267
19:35-41	682	11:9,10	423	15:21,22	213
20:27	501	11:25	146/5	15:22	399
25:24-27	682	11:25,26	180,422	15:23	320
26:2,3,28	682	11:25-27	177	15:25,26	210,278
26:7	409	11:25-29	416	15:27	215
26:13	247	11:26	428	15:42-51	266
Romani		11:27	417	15:43,44	214
2:5,6,9,10	277	11:28	180	15:45	213,252
3:20	160	12:1	411	15:50,51	258
4:17	446	13:1	139,153,198	15:51	496
5:6	29	13:11,12	2	15:52	299
5:6,8	363	14:9	266	16:17	320
6:9	314,469	15:4	23		

2 Corinteni	Filipeni	2:2 319
3:17 679	1:26 320	2:3 519
5:7 57,479	2:7 266	2:3,7 521
5:16 38,213,	2:7-11 214	2:4 536,546
. 314,317	2:9 215,469	2:7 546,565
5:20 513	2:12 319	2:7-11 745
7:6,7 320	Coloseni	2:8 200,637
10:10 319,320	1:12 590	2:8-12 754
11:2 470	1:18 267	1 Timotei
11:2,3 507	1:24 402	2:5,6 214,266
11:13,14 318	2:14 124,163	2:6 33,213
Galateni	2:17 350	3:16 271
1:8 648	1 Tesaloniceni	6:15 147
1:14 319	2:19 320	6:15,16 265
2:20 272	3:13 320	2 Timotei
3:16 1	4:15 320	2:11,12 468
3:17 72,75,454	4:16 290,294,	2:19 590
3:29 144	 299,301	3:1 319
4:4 29	5:1-4 17	3:1-13 502
4:19 272	5:1-5 21,523	3:12 277,680
5:1 679	5:1-6 14	3:13 548,594
6:16 405,450	5:2-6 311	3:16,17 40
Efeseni	5:4 239,303,342	3:17 57
1:9,10 13	5:5 20	4:1 294
2:7 194	5:23 320	4:2-4 501
3:2,5,6 402	2 Tesaloniceni	4:3 512
4:1 35	1:7,8 290	Evrei
5:23 402	1:8 304,306	1:3 215,265
6:13 39	1:9 307	1:7 305
6:15 317	1:10 138,209	1:14 403
6:17 200,714	2:1,8,9 320	2:4 238
	2:1-9 523	2:8 634

2:9	prefață,	Iacov	2:18-27	527
. . . . .	214,215,265	1:1	2:28	320
2:9,15	469	1:18	3:1	513
3:1	402	5:7,8	3:2	205,214,
3:5,6	405	5:17	. . . . .	215,258
3:8,9	78	1 Petru	Iuda	
4:16	319	1:7,8	6	140
5:7	648	1:10-12	9	261
5:14	394	1:11	Apocalipsa	
7:9,10	75	1:12	1:1	403
7:26,27	412	2:5,9,10	1:7	278,282,
8:2	412	2:9	. . . . .	290,310
8:5	350	2:21	1:18	399
8:6	410	2:25	2:7	7
9:1,2,9,10	412	3:8	2:20	496
9:4	261	3:18	2:26,27	144,199
9:8	402	2 Petru	2:27	146/2
9:9	319	1:4	3:3	311
9:9,23	414	1:16	3:7	25
9:23	363,412	1:16-18	3:12	413,470
9:26	129	1:19	3:16	464
10:1	350,414	. . . . .	3:17	503
10:4,5	213	. . . . .	3:18	382,468
10:5	314	1:20	3:21	402
10:12,13		2:9	5:5	164,617
. . . . .	prefață,	3:3,4,10,12	6:14	343
10:16,17	166	3:4,12	6:15-17	279
10:19,20	402	3:7,10	6:17	202
11:8,9	75	3:8-10	7:1-3	342
11:38-40	16	3:10,12	7:3	464,513
12:2,3	241	1 Ioan	9:13,14	413
12:21	265	2:2	10:7	300,397
		2:18,19		
		547		

11:3	496	13:17	503,512	18:4	471
11:15	299,301	14:1-4	347	18:7	496
11:15,18	300	14:14,16	303	18:10,17,19	481
11:15-18 . prefață		14:14-20	470	19:11	595
11:15-19	294	14:18-20	347	19:11-16	298
11:17,18 . prefață		16:10,11	663	19:15	200
. . . . .	166,200,470	16:12	413	19:16	164
12:6	179/d,	16:14	201,	19:20	518
. . . . .	496,680	. . . . .	283,509	19:21	595
12:6,16	496	16:15	288,311	20:3,7,8	742
12:14	147,179/d	17:2	722	20:4-6	144
13:1-8	527,546	17:5	507	20:6	210,402
13:2	565	17:5,6	413	20:11	283
13:5	179/d	17:14	470,595	20:14	518
13:5,6	604,605	17:16,17	743	21:8 . prefață,310	
13:6	648	18:3	507,722	22:17	59
13:7	679				

Index tematic

A	Paragraful
<i>activ</i> în vestirea evangheliei chiar dacă	
vestea nu este primită cu încredere	762, 763
<i>adevărul</i> se dezvoltă treptat	3
<i>adventiștii</i> și profețiile lor	37, 41
" și calculele lor greșite	472, 477
<i>agurida</i>	180
<i>Ahab</i> și <i>Izabela</i> ca simboluri	508
<i>amăgiții</i> (cine vor fi . . .)	755
<i>anarhia</i> universală culmea mării strîmtoări . .	146/6
" și violența ei poate fi întrezărită	760
<i>Antichristul</i> omul fărădelegii	519, 758
" descrierea lui de către apostolul Pavel	521
" schița profetică a lui	526, 549
" caracterul lui	527, 528
" descris de istorie	592, 603
" este un sistem nu un individ	520, 539, 540
" data cuceririi puterii religioase	
și politice a lui	585
" a îndeplinit tot ce este scris despre el	530
" - sfîrșitul lui a început în 1799.	530
" - păreri absurde despre el	531, 539
" s-a dat drept Dumnezeu	535, 537, 549
" este papalitatea, nu însuși	
sistemul bisericesc	542, 549
" - momentul manifestării lui	546
" dezvoltarea lui înceată, o eroare după alta	546
" are dublu înțeles	547
" a părăsit principiile	
fundamentale ale adevărului	547

- Antichristul* - falsificarea (contrafacerea)
 Christosului, a Împărăției și a planului
 de mântuire etc. 548
- " - (împrejurările care i-au dat naștere) 550, 564
- " - adversarul creștinismului adevărat și
 prigonitorul cel mai crud al sfinților
 adevărați 564, 719, 720
- " - rapida lui dezvoltare 579, 591
- " - pretenția trufașă a papei Leo
 față de barbarii vandali 583
- " - nemărginita lui putere atestată
 de un scriitor papist 586, 589
- " - ridicarea lui treptată la această putere 591
- " - majoritatea protestanților susțin că
 Împărăția lui Christos a fost deja stabilită 598
- " ridicat în slavă și putere de Satan 600
- " rostește hule 604, 642, 747
- " schimbă legile și timpul
 domniei lui Christos 620
- " înființează școli în Anglia și în
 America pentru îndoctrinare și
 pentru a-și conserva sistemul 657
- " - școala și Biblia dușmanii nesuferiți
 ai lui 657
- " - (cel mai adânc întuneric al domniei lui
 înainte de începutul marii Reforme) 672
- " a nimicit pe sfinții Celui Prea-Înalt . . 679, 741, 747
- " în decurs de 1300 de ani a nimicit
 50 de milioane de oameni 719
- " numea adevărul divin „erezie” 686
- " - (cel mai diabolic inventator de torturi) 719

- Antichristul** n-a schimbat nimic din doctrină
și dacă împrejurările i-ar fi favorabile ar
săvârși și astăzi aceleași atrocități și crime . 727, 739
- " - 4 perioade de dezvoltare a lui 744
- " - 4 perioade ale decăderii influenței lui 746
- " s-a născut din tolerarea apostaziei în biserici . 747
- " a îndeplinit ceea ce a spus Isus în Ioan 5:43 . . 748
- " - sfârșitul deplin și definitiv al lui 752, 758
- " va fi nimicित odată cu sistemele răului
(Apoc. 19:20), datorită luminii
prezenței lui Christos 754, 758
- " va recurge la diferite combinații,
viclenii, în lupta sa finală 755, 758
- anul sabatic**, când pământul se odihnea 357
- apele adevărului** vor fi curățate de către clasa
Elisei 517, 518
- apostazie**, (marea . . .) care a dus la papism . . 550,564
- așteptări neîmplinite** .prefața pag. IV, V par. 2 pag. VI
- avantajele și privilegiile de astăzi**,
să le folosim din plin 499
- B**
- Babilonul** literal și cel mistic 413
- batjocoritorii** din timpul prezenței Domnului 338, 341
- bătălia zilei celei mari** a lui Dumnezeu
este inevitabilă 509
- Biblia**, o descoperire divină. . . . . pag. 2
- " Septuaginta tradusă de egipteni 58
- " interzisă de papism 645, 646, 652
- " papismul pretinde că numai el are
dreptul s-o interpreteze 652
- " - (posesia ei socotită o crimă
de papism) 646, 652, 654

- Biblia* înviată din mormîntul limbilor moarte . . . 646
- " - traducerea ei de către Wiclyffe socotită o crimă de papism 647
- " - Antichrist i-a făcut comentarii catolice . . . 647
- " - catolică de Rheimish interpretează că „ereticii trebuie nimicîți”, etc. 648
- " - interpretări catolice la Mat. cap. 3, Gal. 1:8, Evrei 5:7, Apoc. 13:6 648
- " - Antichrist afirmă că cine citește nu va fi iertat de păcate, etc. 649, 650
- " pusă la Index de Antichrist 654
- " interzisă în școlile catolice 653, 656, 662
- " îl înspăimîntă pe Antichrist 658, 662
- " - papismul laudă arderea unui mare număr de Biblii în Spania 738, 739
- Biserica* adevărată va fi împuternicita lui Iehova pentru executarea planului Său milenar 402
- " - (experiențele și instrucțiunile ei au fost prefigurate) 404
- " evanghelică numită „Israelul lui Dumnezeu” iar cea iudaică „Israel după trup” 405
- " în trup, separată de capul ei, este simbolizată prin „femeie”, fecioară logodită . . 494
- " falsă este simbolizată prin femeie „prostituată”. 542
- " adevărată va fi lipsită de libertate, ca și Ioan Botezătorul 507, 508
- " nominală a fost și va fi reprezentată printr-o femeie 508
- " - căderea din curățenia ei 555
- " - istoria căderii ei din primele 4 veacuri . . 556, 563

- Biserica* se organizează pentru a governa . . . 559, 562
 " pune temelii politicii sale 559
 " instituie sinoade, canoane,
 doctrine, crezuri etc. 560
 " nu mai este prigonită; Constantin se
 convertește, biserica se unește cu
 statul; mănăstiri, icoane, etc. 561
 " - clerul caută rang și onoare 562
 " - împăratul decretă punctele de credință . . . 563
 " - starea societății religioase sub
 Dioclețian 575, 576
 " primește danii (daruri) mari 579
 " - influența episcopilor în continuă creștere . . . 580
 " - puterea episcopilor din Roma
 crește cu repeziciune 581, 584
 " papistă pretinde a fi „sfânta biserică
 mamă” (vezi Apoc. 17:1-5) 652
 " adevărată a fost tot timpul printre
 cea falsă și stricată (vezi Mat.
 13:24-34 și Apoc. 18:4) 590
 " a fost probată prin falsificarea papală 600
bisericile false vor fi totdeauna de partea regilor . . 507
blasfemie - vezi *hulă*
blestemele rostite de papiști
 contra protestanților 724, 726
botezul Domnului Isus - (data . . .) 127
 " născocirea formelor false ale 559

C

- Casa* trupească și cea spirituală 407
casă (una singură nu două) a lui Israel 409
case (cele două . . .) ale lui Israel se vor
 poticni 32, 467, 408

- case* (cele 2 . . .) cea trupească are făgăduințe
 pămîntești, cea spirituală numai cerești 410
 " - (căderea ambelor . . .) 449, 450
ceasul încercării pentru Biserica adevărată 758
Cerul și pămîntul nou vor fi descoperite
 oamenilor în marea strîmtorare 146/6
Cerurile simbolice vor trece cu vuiet
 mare 349, 345
 " reprezintă biserica catolică - afirmă papismul . . 614
chemarea cerească - cînd se va sfîrși?
 (a început chemarea la binecuvîntarea
 restabilirii pămîntești?) 419, 420
Christoși mincinoși (falși) 312, 318, 334
comoditate și liniște (a căuta . . .) pentru a
 ocoli suferințele 762, 763
comunismul stîrnește mare îngrijorare
 puternicilor acestei lumi 196
 " nu este contrar cu ceea ce așteptăm noi 62
confederația Rinului 743
congresul de la Berlin (1878), o dovadă a
 întoarcerii favorii lui Dumnezeu la Israel 430
Constantin I adoptă creștinismul din motive
 politice, nu din convingere 571, 577
conștiincios (a fi . . .) nu înseamnă a avea
 dreptate 546
copacul din visul lui Nebucadnețar 182, 200
cornul papal al fiarei a patra 155, 156
coroană și sceptru - deosebirea 155, 158
corpul lui Isus - ce s-a întîmplat cu el? 261
credința apostolilor a fost restabilită de
 Isus prin dovezile pe care le-a dat
 după învierea Sa 238

- creștinismul* a devenit din veacul al 4-lea
 un ritualism, o filozofie deșartă, o
 superstiție, un braț al statului (al
 puteri lumești) 563
- cronologia biblică* . . . . . 43 - 115
- " arată că din anul 1873 sîntem
 în a șaptea mie de ani
 de la crearea omului . . . . . prefața, pag. II
- " - la ce folosește 44
- " - un rezumat pînă la anul lumii 6000 . . . . 64, 65
- " întreruptă - punte de legătură
 în Noul Testament 66, 67, 77, 81
- " detaliată pînă la 1873 . . . . . 68, 86
- " lui Usher greșită 87, 95
- cruciada împotriva „ereticilor”* 693, 694
- cunoașterea adevărului de toți în Mileniu* 387
- curioia spirituală - legătura dintre biserică
 și stat* 507

D

- Daniel 9:25 - începutul împlinirii* 125, 126
- dispensațiile paralele* . . . . . 401 - 482
- domnia* lui Christos va fi recunoscută,
 mai întîi de o clasă de oameni 146/6
- 2500 de ani (ciclul jubileelor tipice) 367, 368
- 2500 ani (perioada „timpurilor neamu-
 rilor”) 149, 151, 167, 170, 181, 189, 191
- dovadă a prezenței* lui Christos este și
 sentimentul general al unei salvări 472
- dovezi* că am intrat în Mileniul lui Christos
 sînt și nvențiile etc. . . . . prefața, pag. II III
- dreptate și echitate* (cine luptă pentru . . .)
 este de partea Domnului) 283

<i>dreptatea și echitatea vor începe să fie favorizate în mijlocul marii strîmtoări . . . . .</i>	306
<i>drepturile omului, lupta pentru cucerirea lor . . .</i>	203
<i>dumnezeu - înțelesul biblic . . . . .</i>	535, 536
<i>" - Antichrist s-a dat drept . . . . .</i>	546
<i>dușmanii omului (credincioși) vor fi cei din casa lui . . . . .</i>	680
E	
<i>eliberarea din urmările păcatului se apropie . . . . .</i>	383
<i>Elisei - (pe cine simboliza) . . . . .</i>	516, 518
<i>" - minunatele fapte săvîrșite de . . . . .</i>	517
<i>" reprezintă o clasă care va executa lucrările restabilirii, în puterea lui Ilie . . . . .</i>	517, 518
<i>epistolele apostolilor și profețiile sînt pentru membrii Bisericii . . . . .</i>	403
<i>Epoca Evanghelică și epoca Iudaică se deosebesc . . . . .</i>	402
<i>" Iudaică o perioadă de 1845 ani . . . . .</i>	452, 453
<i>" Evanghelică are aceeași lungime . . . . .</i>	414, 415
<i>" Evanghelică s-a sfîrșit în 1878 . . . . .</i>	438, 457, 459
<i>" Milenară a început în 1878 . . . . .</i>	438
<i>" Evanghelică corespunde tipului ei iudaic . . . . .</i>	760
<i>eroarea este întotdeauna mai populară decît adevărul . . . . .</i>	680
<i>evenimentele prezente îngrijorează lumea . . . . .</i>	345
<i>evreii nu vor putea reintra în deplina favoare divină decît după anul 1915 . . . . .</i>	432
<i>evul mediu cuprinde șapte secole de mare întuneric în care gloria și trufia papismului s-au manifestat din plin . . . . .</i>	585, 657
<i>excomunicarea, papismul a inventat „armele” de excomunicare a celor ce nu se supuneau lui, etc. . . . .</i>	559

F

- facem* (să . . .) tot ce găsim că trebuie făcut . . . 763
- fariseii* - fățărnicia pentru care Isus i-a muștrat
 aspru 160
- făgăduința* avramică n-a fost înțeleasă
 înainte 140, 143, 156, 157
- " casei pămîntești a lui Israel 140, 412
- " casei spirituale 411, 412
- focul* (simbolic) care va mistui lumea
 rea își face deja lucrarea 41
- fulger* (cuvîntul . . .) tradus greșit din
 grecescul „astrape” 315
- furtună* (lumea, care a semănat vînt,
 va secera . . .) 347

G

- grîul* și neghina din Epoca Evanghelică 406

H

- hrana* la timp potrivit, în grija Domnului 149
- hula* sau blasfemia, înțelesul biblic
 al acestui cuvînt 607, 608

I

- Iadul* - cauzele pentru care a fost inventat 663
- Ierusalimul* nu va mai fi călcat în picioare
 de neamuri după 1914 . . . . . 146/4
- Ilie* va veni înainte de ziua cea mare a
 Domnului 483, 486
- " a și venit, dar n-a avut succes,
 la fel ca și Ioan Botezătorul 487, 490
- " reprezintă Christosul întreg - clasa Ilie 489
- " va avea succes în Epoca Milenară 493
- " și Moise în vedenia de pe munte 495

- Ilie și Biserica - experiențe asemănătoare în*
 viața lor 496, 497
- " despărțit de Elisei prin car și
 cai de foc și ridicat apoi în
 atmosferă de un vârtej de vînt 504
- imperiu* (sfîntul . . .) roman-german a
 dăinuit 1000 de ani: 800-1800 743
- inactivitate* (inclinația spre . . .) a unora din
 poporul Domnului - cauza 762, 763
- Inchiziția* sau „sfîntul oficiu” 706, 741
- " unelte și metode diabolice
 de tortură 707, 711, 716, 721
- " instrumente de tortură păstrate în muzeu . . . 709
- " - subteranele mănăstirii din Toledo . . . 710, 712
- " - mulți dintre martiri erau sfinți adevărați . . 717
- " - peste tot unde stăpînea papismul 717
- " - istorii care descriu amănunțit
 grozăviile Inchiziției 718
- " - cum au putut tolera asemenea torturi
 împărații și domnitorii lumii 722, 723
- Inchiziția* - (un ziar catolic cere reactivarea
 „Sfintei Inchiziții” 739
- " - sfinții catolici care au torturat și
 au ars de vii sute de mii de
 așa numiți „eretici” 740, 741
- " - numărul victimelor ei 347, 704, 741
- Indulgențele* născocite de Antichrist,
 înainte de cruciade, cu un scop politic . . . 666, 672
- " - traficul nelegiuit cu indulgențe 673, 674
- " - a fost întocmită o scară de prețuri
 pentru iertarea păcatelor 674

- Indulgențele* au stîrnit dezgust și
 mișcarea Reformei 672, 674
- " - plenary celor ce aveau grijă
 să nimicească „erezia” 723
- " și minciunile lui Tetzal, vînzătorul lor . . . 675, 678
- infaibil* este numai Dumnezeu și Cuvîntul
 său; *infaibilitatea* (pretinsă) a papei
 și a bisericii papale, una din
 cele mai grave erezii 645
- invențiile* - dovadă că trăim în ziua Domnului
 . . . . . prefața, pag. II, III
- Ioan Botezătorul* a făcut o lucrare
 asemănătoare cu a lui Ilie 485, 491
- " - lucrarea lui în poporul lui Israel 492
- " un tip continuator al lui Ilie pentru Biserică . . . 492
- " reprezintă pe membrii Bisericii aici în trup .505, 506
- " după ce a mărturisit despre prezența
 lui Mesia libertatea i-a fost suprimată 507
- " a fost aruncat în temniță
 pentru că osîndise legătura lui Irod
 cu o femeie 507
- Iosefus Flavius* (datele lui cronologice
 sînt îndoielnice) 91, 104, 108
- Israel* nu va intra în moștenirea sa înainte de
 trecerea celor 7 timpuri de pedeapsă . . 154, 159, 174
- " orbirea lui va începe să
 dispară de la anul 1914 . . . . . 146/5, 154
- " - robia lui la popoarele vrăjmașe 175
- " - sfîrșitul celor 7 timpuri de pedeapsă . . 177, 181
- " - legile și rînduielile lui simbolice - vezi *umbra*)
- " - numai o rămășiță va dobîndi ce caută 409

- Israel a fost lepădat tot timpul*
 alegerii Bisericii 416, 417, 422, 425
 " - data întoarcerii favorii
 asupra lui 418, 420, 437
 " - împrăștierea lui printre toate
 neamurile 426, 446
 " va fi restabilit în țara lui, după
 perioada de pedeapsă 427, 428
 " - pedeapsa, ca și favoarea, este de 1845
 de ani și se va sfârși în anul 1878 . . . . . 429, 439
 " - dovezi de întoarcere a favorii
 în 1878 . . . . . 429, 432, 437
 " - dublul - pedeapsa și favoarea 429, 451
 " - vezi și la cuvântul *evrei*
- Israeliiții așteptau să stăpânească pământul 143*
Israelul trupesc, un tip al Israelului spiritual . . 405
Israelul - casa slugilor, casa fiilor 405
 " adevărat și cel fals 406
- Isus Christos, profeții despre înția venire 116*
 " de la înviere nu mai este
 ființă omenească 213, 215, 262, 266
 " - manifestările sale după înviere 216, 238
 " caută să convingă pe apostoli că a înviat,
 dar nu ca om cum a fost
 și cum l-au cunoscut 220, 247
 " - va mai lua El trup omenesc la
 a doua Sa venire? 240
 " după înviere s-a arătat în diferite trupuri,
 dar nu asemănătoare cu cel pe care l-a
 jertfit pentru viața lumii . . . 248, 250, 262, 263
 " - nici unul din trupurile în care s-a arătat
 nu era trupul Lui adevărat 251, 253

- Isus Christos* - cum se făcea „nevăzut”
 înainte de înviere 251
 ” după înviere putea să se arate în trup și
 să dispară într-o clipeală de ochi 255, 258
 ” a fost omorât trup (om) dar a fost
 înviat „spirit” (ființă cerească divină). . 259, 260
 ” după înviere părea mai rezervat,
 mai distanțat 264
 ” nu mai poate fi văzut de ochi omenești . . . 265
 ” - cum se va descoperi oamenilor
 în Vîrsta Mileniului 269, 276
Iudeea a fost pustiită complet în A. D. 135 . . 602, 603
- I
- Împărăția cerurilor* a venit 2
 ” - (simbolizată de împărăția lui Israel) 144
 ” luată dela Israel și dată neamurilor . 144, 146, 155
 ” se va stabili treptat (pînă va
 umplea tot pămîntul) 145, 506
Împărăția a început deja în 1878 și
 Armageddonul se va termina în 1915 . . . 201, 346
 ” este pe pragul de a fi întemeiată 506, 760
 ” a început în 1914 . . . . . 153, 154, 763
 ” va fi organizată înainte de 1914 146
 ” va nimici împărățiile acestei lumi . . . 198, 204, 346
 ” nu vine în mod vizibil 287, 289
 ” - pregătirile în vederea stabilirii ei 510, 512
 ” nu poate veni înainte de
 sfîrșitul „timpurilor neamurilor” 198
 ” lui Antichrist pretinsă a fi
 Împărăția lui Christos 152, 546, 598
împărățiile neamurilor, începutul nimicirii
 lor în 1914 . . . . . prefața, pag. IV par. 1

- împlinit (sau nu) toate literal . . . . . prefața pag. II
 încercați deplin (sfinții) prin domnia lui
     Antichrist 456, 598
 încercări cu privire la cruce, prezența
     Domnului 467
 îngerii îngăduiți să domnească înainte
     de potop 140
 " se puteau întrupa și dispăreau într-o clipă . . . 256
 înmormântare creștinească -
     („ereticii” nu aveau drept la . . .) 723
 înțeleagă (cei necredincioși și neconsacrați
     nu pot să . . .) 344, 345, 348
 învățătura sănătoasă, nu o vor suferi 501
 învierea Domnului trebuia dovedită apostolilor
     prin trup de carne improvizat 243, 245
     J
 jertfa adevărată a lui Isus Christos a pus
     capăt jertfelor animale 121, 129, 131
 jubilee (calcularea marelui ciclu al
 jubileelor, 70 de ani de pustiire) 374, 387
 jubileu (marele . . .) al Pământului
     . . . . . 354, 395, 400 (364, 365)
 " - (anul . . .) al lui Israel ilustra Marele
     Jubileu al Pământului. 396, 364
 " - (ce lucrări se făceau la început) 397, 400
 " a ilustrat restabilirea tuturor
     lucrurilor 354, 355, 362, 364
 " - (profita numai poporul, nu și preoții) 363
 " antipic, începutul lui 368
 judeca lumea - (ce înseamnă . . .) 206
 judecata împăraților și domnitorilor
     pământului (Ps. 2) 595

L

- legătura* (corelația) logică a profeției 478, 479
 " bisericii cu puterile lumii acesteia
 este „curvie” 507
Legea - esența și sfârșitul ei 161, 163
lepădarea „casei trupești” (Israel) pînă
 se va alege casa spirituală 416, 417
lepădarea de prieteni, rude, etc., pentru a
 urma pe Isus 465
libertatea cuvenită în chestiuni
 religioase, suprimată 512, 757
lupta între lumină și întuneric, bine și
 rău, etc., în ce mod va fi dusă 755
 " înverșunată de la sfârșit a lui Antichrist,
 se va părea uneori că el o va cîștiga - prin
 planuri și metode viclene, înșelătoare 755
 " finală (în . . .), puterile lumii se
 vor grupa în două tabere 756, 757
 " (cine vor . . .) de partea Domnului? 283

M

- măna* din chivot, care nu se strica, reprezintă
 trupul lui Isus 261
marea în furtună pe care umbla Isus reprezintă
 marea strîmtorare 385
masacrarea hughenotilor din noaptea
 Sfîntului Bartolomeu (24 aug. 1572) 700, 703
mărturia despre prezența Domnului și
 Împărăția Sa trebuie dată lumii 284, 286
 " trebuie dată chiar dacă nu este
 primită cu încredere 762, 763
mărturii Biblice ce par a se contrazice . . . . 287 - 298

<i>măsuri</i> represive împotriva poporului	
Domnului	510
Mesia înseamnă Christos, Unsul Domnului . . .	124
" a fost omorât (răstignit) la mijlocul	
săptămîinii a 70-a	122
1799 - începutul sfîrșitului lui Antichrist	530
1844 - mișcarea fecioarelor (Miller)	472, 473
1873 - începutul domniei lui Christos	61
1874 - întoarcerea Domnului și începutul	
restabilirii	347, 384, 418, 475, 476
1874 - începutul fericirii celor ce veghează	347
" marelui jubileu antitipic	368, 370, 378, 394
" prezenței Domnului Isus	380, 381
" întoarcerii favorii la evrei	418
" prezenței Domnului dovedită prin	
ciclurile jubileului	474
" - „zilei celei mari a lui Dumnezeu”.	477
1878 - începutul dovezilor că favoarea	
s-a întors la evrei	429, 450, 465
" - Babilonul vărsat din gura lui Dumnezeu . . .	464
1878 - judecata regală începe cu „casa	
lui Dumnezeu” (Efes. 2:19)	470
" - învierea celor morți în Christos	470
" - începutul strămtorării, mînia națiunilor,	
Christos domnește spiritual nevăzut	470
" - se proclamă „ieșiți din Babilon	
poporul Meu”	471
1881 - sfîrșitul înaltei chemări	464
1914 - stingerea finală a ierarhiei papale	746
" - sfîrșitul timpurilor îngăduite, de domnie	
a neamurilor	146, 177, 181, 462, 470
" - se așteaptă glorificarea turmei mici și	
începutul Împărăției lui Christos	146/1,2

- 1915 - corespunde anului 70 A. D. 474, 475
Mijlocitorul (Isus Christos) înlocuit de
 Antichrist cu călugărul Dominic,
 născocitorul infernului Inchiziției 708
mileniul lui Antichrist, de la
 800 la 1800 . . . . . 546, 742, 743
 " a început; dovezi: înmulțirea cunoștinței etc. . 595
Moise și mahrâma ce-i acoperea fața
 când cobora de pe munte 495
 " și Ilie, în vedenia de pe munte 495
 " - ce simboliza trupul lui. 261
mîntuirea, numai în biserica catolică -
 afirma Antichrist 624, 636, 642

N

- neamurile* sînt îngăduite să-și experimenteze
 sistemele lor de conducere 143
necazurile și suferințele nu sînt
 pedepse pentru faptele rele 277
nemurirea sufletului (doctrina) a fost
 însușită de la filozofii greci 663
nimiciți (cei răi incorigibili vor fi . . .) 307, 310
noaptea cînd nimeni nu va
 putea lucra 498, 499, 513, 514
 " Sfîntului Bartolomeu, masacrarea
 hughenotilor (vezi *persecuțiile*) 699, 703
Noe (ca în zilele lui . . .) așa va fi în zilele
 Fiului Omului 287, 289
nor alb, și cel ce ședea pe nor 303
nori (El vine cu . . .) 278, 302, 310
norii tulburărilor se îngrămădesc deja vizibil . . . 309

O

- oamenii* își vor da seama că o nouă putere
 a preluat conducerea lucrurilor în lume 306

- oamenii îngrijorați în așteptarea gravelor
evenimente 760
- ochelarii tradițiilor, prejudecăților dogmatice
împiedică pe mulți să vadă și
să creadă adevărul 382
- ochi (orice . . .) îl va vedea 278, 281, 284, 310
- omenirea începe a se trezi la drepturile
sale firești 195
- omul perfect va fi în legătură directă
cu Dumnezeu 273, 275
- " va primi înapoi tot ce a pierdut prin păcat . . . 400
- " păcatului a fost descoperit
(vezi *Antichrist* și *papalitatea*) 760
- orbirea lui Israel va ținea pînă se va com-
pleta numărul celor aleși dintre neamuri . . 422, 425

P

- Papa* -- vicarul (locțiitorul) lui Christos 620, 747
- " pretinde a fi capul bisericii și este, dar
al bisericii false, precum Isus Christos
este capul Bisericii adevărate 604
- " vicarul (locțiitorul) lui Christos
și cele 62 de titluri arogante,
hulitoare (blasfematoare) 609, 612, 747
- " are putere să trimită în iad și
alte hule (blasfemii) 612, 638
- " sfîntul părinte al părinților,
asemănat cu soarele 614
- " mai mare decît un om (Ps. 8:4-8) 615, 616
- " își aplică lui însuși profețiile privitoare
la Christos (Ps. 99:5) 616
- " își aplică sieși titlurile de „principe al
universului”, „mare preot”, „rege”,
„leul din seminția lui Iuda”, etc. 617

- Papa* nu este un simplu om, ci aproape
 ca Dumnezeu 618, 619
- " regele cerului, al pământului și al iadului,
 simbolizat prin coroana triplă 619
- " mai presus decât îngerii, în
 autoritate (vezi Evr. 2:9) 619
- " ocupă scaunul de judecător, al lui Christos . . . 619
- " este dumnezeu pe pământ 619, 632, 635, 747
- " poate schimba și chiar schimbă și
 desființează legea divină 619, 620, 635
- " poate detrona un rege (nesupus)
 și să-l predea „iadului” 622
- " singurul prinț al cerului pe pământ 623
- " deopotrivă cu Dumnezeu (Isa. 14:14) 625
- " - împăratul Constantin l-a numit
 „dumnezeu” 626
- " ocupă locul lui Dumnezeu, etc. 627
- " poate face tot ce face Dumnezeu 628, 642
- " - Ieremia 1:10 și Psalmul 8 aplicate papei . . . 629
- " are puterea și dreptul să pedepsească pe
 păgâni și să-i oblige să primească
 catolicismul 630, 631
- " - aceeași putere și drept îl are și
 asupra ereticilor 632
- " încoronează pe împărați, care
 sînt slujitorii săi 632
- " - alte pretenții trufașe, lăudăroase
 și hulitoare 634, 636, 747
- " este mai mare decât Isus
 Christos aici pe pământ 635
- " are dreptul să poruncească
 uciderea de oameni 635

- Papa* se laudă arogant cu imensele
 sale bogății 636
- " pretinde că mîntuirea omului este
 în puterea lui 636, 640, 641
- " - cea mai arogantă și îndrăzneată
 pretenție, numindu-se pe sine Leul
 din seminția lui Iuda (Apoc. 5:5) 638
- " - o ceremonie de instalare a papei 639
- " - proclamarea infailibilității lui (anul 1870) 642
- " - ceremonia cu ocazia acestei proclamări,
 însoțită de nori negri, tunete și trăz-
 nete care i-au îngrozit pe toți 642
- " știa că Biblia demască și osîndește
 pretențiile lui arogante și hulitoare, de
 aceea o considera periculoasă pentru el 645
- papalitatea*, tirania și nelegiuirile ei
 mărturisite în paginile istoriei 568
- " reprezentată prin „fiară” 606
- " a falsificat adevărul, numindu-se pe
 sine Împărăția lui Christos 722
- " - începutul căderii ei 743
- " este marele Antichrist, nu pentru
 imoralitățile și crimele monstruoase
 și înfiorătoare săvîrșite de papi, ci
 pentru că a falsificat profețiile și cuvîntul
 lui Dumnezeu cu privire la adevărata
 Împărăție a lui Christos 749, 751, 759
- " au făcut regii și împărații să se
 închine înaintea lor ca lui Dumnezeu și să
 le sărute degetul mare de la picior 596
- autoritatea, domnia și tot ce aparține
 de drept lui Isus Christos 597

- Papalitatea* au denaturat și forțat profețiile,
 pentru a le aplica în sistemul lor 546
- " a aplicat sistemului său toate
 profețiile referitoare la Împărăția și
 domnia lui Christos 594, 597, 742, 747
- " pretinde că este Împărăția lui Christos
 iar papa vicarul sau locțiitorul Său 593, 594
- " a imitat și imită Împărăția profetită a lui
 Christos (cum arată istoria
 acest fapt) 600, 601, 602, 603
- " nu s-a schimbat, dar i-a fost
 restrânsă puterea și merge spre
 nimicire totală, cum este profetit 637
- " a introdus în sistemul său cultul
 sfinților, a zeificat pe fecioara Maria
 care a născut după trup pe Isus, etc. 644
- " are ca sprijin ignoranța și superstiția 657
- " vrăjmaș de moarte al societăților pentru
 răspîndirea Bibliei 654
- păreri* care nu s-au împlinit întocmai . . . pref. IV, VI
- pecetea* pe frunte este dovada acceptării ca fiu . . . 342
- pecetluirea* aleșilor - înlesniri ale timpului
 prezent. 613
- pecetluiți* cu adevărul divin 464
- persecutarea* creștinilor sub Dioclețian 575
- persecuțiile* Romei păgîne, mai „blînde”
 decît cele ale Romei papale 682, 741
- " Romei papale 682, 741
- " măresc zelul 513
- " împotriva valdenzilor 683
- " din Germania, Franța; arși de vii pe rug etc. . . 690

- persecuțiile* contra valdenzilor, albigenzilor,
vicliștiștilor, hughenotilor (calviniștilor) 691
- " - cruciada împotriva credincioșilor 693, 705
- " - masacrul din Paris, din noaptea Sfântului
Bartolomeu (24 aug. 1572) 700, 703
- " - masacrul protestanților din Irlanda 704
- " - în decurs de 1300 ani papalitatea a pricinuit
omorîrea a 50 milioane de creștini 719
- pescari* (și vă voi face . . .) de oameni 235
- piatra* de poticnire pentru amîndouă casele
lui Israel 473, 474
- predica* înlăturată din calea lui Antichrist . . . 556, 578
- " - (ce a fost predica) 589
- planul* de mîntuire tipificat în Lege (în
poporul lui Israel) 704
- Pontifex-Maximus* cel fals 565, 566, 573, 582
- " cel adevărat - Christos 593
- poporul* Domnului vede clar evenimentele
prin luneta Bibliei 760, 763
- pregătiți* și înarmați bine cu adevărul;
persecuțiile vor mări zelul nostru 513
- prețul răscumpărării*, dacă ar fi fost luat
înapoi prin învierea trupului lui Isus
am fi încă sub osînda morții 260
- prezent* - (cînd au loc evenimentele trîmbiței
a 7-a Domnul este . . .) 361
- prezența* Domnului la primul și al doilea
seceriș 118, 319
- " a 2-a, înainte de 1914 . . . . . 146/2
- " se va adeveri prin pedepse și
binecuvîntări 240, 269, 278

- prezența* a 2-a se deverește prin
 lucrarea secerișului 303
 " ca lumina soarelui, nu ca a
 fulgerului 315, 316
 " sau parousia „Domnului” 316, 337
 " - robul credincios și înțelept și robul rău . 330, 337
 " și înșelăciunile amăgitoare 334
 " Domnului și „batjocoritorii” 338
 " ca „Mire”, „Secerător” și „Împărat” 470
 " va fi tăgăduită de o clasă de credincioși 332
 " - prima și a doua, necunoscute de lume 515
 " și sentimentul general despre
 nevoia unui eliberator 472
prezenței (data precisă a . . .) va pierde
 din importanță 212
 " - dovada este mai clară la a doua venire
 decît la prima 468, 469
profeția nu poate fi înțeleasă înainte de
 timpul ei cuvenit 10, 11
 " - exemplul cu închizătoarea cu cifru 23, 27
profeții - . . . și credincioșii din vechime nu
 fac parte din Biserică 402
profeții împlinite 440
 " privite de unii adventiști cu
 neîncredere 37, 42
protestanții - majoritatea învață că Împărăția
 lui Christos este acum, nu în viitor 598
 " nu pot vedea că papalitatea este
 profeșitul Antichrist 599
 „purgatoriul” a fost inventat de papism
 pentru interese murdare 664

<i>pustiirea</i> de 70 de ani - <i>profețiile</i> care au anunțat-o	120
" Iudeii, la 135 d. Chr.	602, 603

R

<i>răi</i> - (cei . . .) vor fi ținuți în frâu prin pedepse (toiagul de fier)	277
<i>rămășița</i> celor 2 case ale lui Israel	450, 451
" - (numai o . . .) din <i>poporul</i> lui Israel a dobândit ce căuta	409
<i>rătăci</i> pe mulți (în <i>vremile</i> din urmă, uniuni, organizații, secte, etc., care vor . . .)	751
<i>regii</i> și <i>împărații</i> se credeau aleșii lui Dumnezeu	142
<i>religie</i> comună, unică (o . . .) va fi socotită necesară	512, 513
<i>restabilire</i> (<i>timpurile</i> de . . . au început în 1874)	384, 476
<i>restituirea</i> <i>bunurilor</i> pierdute de om din cauza <i>păcatului</i>	400
<i>roade</i> pentru <i>viața</i> veșnică (acum este <i>timpul</i> pentru a strânge . . .)	513
<i>robul</i> înțelept și credincios, la <i>venirea</i> Domnului	330, 337
" rău, care zice în <i>inima</i> lui: <i>stăpînul</i> meu zăbovește să vină	331, 332
" tăiat în două	332
<i>Rusaliile</i> , sau a cincizecia zi	367

S

<i>Sabatul</i> din a cincizecia zi (<i>Rusaliile</i>)	357
<i>sabia</i> <i>adevărului</i> a început să lovească (Apoc. 19:15)	203
<i>Satan</i> se va lupta cu <i>disperare</i> pentru a-și menține <i>stăpînirea</i>	735

- sămînța prin care vor fi binecuvîntate
 neamurile n-a fost cunoscută înainte
 de Christos 156, 157
 " lui Avraam - (fariseii pretindeau
 că sînt . . .) 159, 160
 sărbătorile bisericești au fost instituite
 de biserica falsă 559
 sceptru și coroană - deosebirea dintre ele 155
 " la care are dreptul Isus Christos 161, 166
 secera este adevărul la timpul
 cuvenit 36, 335, 384, 461
 secerișul cuprinde în sine mari și
 minunate evenimente 6
 " iudeu a avut loc în prezența
 lui Mesia 118
 secerișul evanghelic cuprinde o lucrare uriașă,
 dublă, în prezența lui Christos 461
 " iudeu și evanghelic au asemănări
 în lucrări 400, 481
 " iudeu conține grîu și pleavă,
 cel evanghelic grîu și neghină 461
 " - este sfîrșitul veacului în ambele secerișuri . . . 460
 " - (lucrarea . . .) dovedește prezența
 Domnului 353, 335
 secerișuri (încercările de bază în cele
 două . . .): prezența și crucea 467
 sentimentul general este că o salvare
 trebuie să vină 475
 sfinții Celui Prea Înalt „dați în mîinile
 lui Antichrist” 679, 741
 „s-a sfîrșit” - cuvinte rostite de Isus pe cruce . . . 130

<i>slujbele pentru morți, o erezie a Antichristului</i>	
și un izvor de câștig pentru el	665
<i>smochinul înmugurește</i>	181
<i>spiritismul, comunicarea cu morții, o</i>	
îngelăciune a lui Satan	252
<i>stăpînirile îngăduite de Dumnezeu</i>	139, 153
<i>strîmtorarea (marea . . .) fiecare ar putea-o</i>	
evita	309
" se află „la ușă”	760
" se pregătește în mod vizibil	760
" va culmina în anarhie generală	146/6
" - (în . . .) oamenii vor căuta adăpost în	
sisteme și organizații puternice	279, 282
" va deschide ochii oamenilor	281, 284
" - (în marea . . .) unii vor vesti prezența	
și Împărăția lui Christos	284, 286
" - (în . . .) să nu ne temem, El	
umblă pe marea furtunoasă	385
" este produsă de prezența Domnului și	
nu știm ce formă va lua	754, 758, 756
<i>strugurii viei pămîntului produc</i>	
egoism, ambiții, lăcomii, etc.	200
<i>supunere la stăpînirile care sînt</i>	135, 159
<i>șapte timpuri pentru poporul Israel</i>	170, 176
" - sfîrșitul lor	177, 181
" (. . . ani) din vedenia lui	
Nebucadnețar	183, 187, 189, 191, 193
" - (în a . . .) zi omenirea va ajunge	
la repausul adevărat	59
<i>șazeci și nouă (69) de săptămîni duc</i>	
le Mesia Domnitorul	124
<i>șaptezeci de ani de robie și pustiire</i>	120

- șaptezeci de săptămîni din Dan. 9:23-27* 116, 137
 " de ani de robie și pustiire a țării 387
 " ani - jubilee rînduite de Dumnezeu 387, 391
șase sute șase (606) - începe perioada numită
„timpul neamurilor” 167, 177
șase mii (6000) ani de la „Facere”
împliniți în 1872 . . . . . 43, 59, 61
Șilo (sceptrul a rămas pînă la
venirea lui . . .) 158, 162

T

- taina Împărăției vouă vi s-a dat s-o*
cunoașteți 34, 35
templul lui Dumnezeu - (Antichrist s-a
așezat în . . .) 546
Tetzel și indulgențele 674
timp stabilit pentru fiecare punct din
planul lui Dumnezeu 1, 3, 29, 30
timpul de strîmtoare a început
deja . . . . . .prefața, pag. IV al. 2
 " împlinirii profețiilor (dorința de-a
 cunoaște . . .) este plăcută lui Dumnezeu . . . 6, 10
 " cercetării (Israel n-a cunoscut . . . lor) 32
 " favorabil de astăzi trebuie folosit 499, 500
timpurile neamurilor - (ce înseamnă . . .) . . . 138, 204
 " au început în anul 606 î. Chr. 151
 " ce intervenție reprezintă 138, 147, 152
 " prezentate de Daniel 182, 200
 " și sezoanele ținute ascunse 11, 35
tip și antitip (umbra și realitatea) 413
trîmbița lui Dumnezeu, a 7-a trîmbiță cea
din urmă trîmbiță 299

- trîmbița* a 7-a se referă la lucrarea lui
 Dumnezeu (cele 6 . . .) 299
- " a 7-a - sîntem în perioada ei și
 va suna o mie de ani 300, 338
- trupul* lui Isus a fost, probabil, dezagregat . . . 261
- turma mică* - trecerea în glorie a ultimelor
 membre 504
- " glorificată în 1914 (vezi prefața) 146/3
- " - (sfîrșitul chemării la . . .) 418, 419
- U
- ucenicii dezamăgiți* prin
 crucificarea lui Isus 210
- " - starea și nedumerirea lor
 după învierea lui Isus 32
- umbra* lucrurilor viitoare - Israel și Legea . . . 350, 353
- " lucrurilor - realitatea începe cînd
 tipul încetează 352
- " lucrurilor - jertfirea mielului pascal s-a
 împlinit în moartea lui Isus 353
- " - fiecare literă trebuie să se
 îplinească pe deplin 353
- unificarea* religiilor va fi socotită necesară . 512, 513
- unirea* dintre biserici și stat, cu ce scop 508
- ușa s-a închis* (cînd . . . o altă ușă s-a deschis) . . 419
- V
- vedea* (orice ochi îl va . . .) 241, 278, 284, 310
- " - există și alt mod de a vedea,
 nu numai cu ochii fizici. 241
- " (toate semințiile pămîntului îl vor . . .
 pe fiul omului venind pe norii cerului . . 290, 308
- vedea* - este cu neputință oamenilor
 să vadă gloria divină 265

- vedenia* de pe munte (Isus stînd de vorbă cu Moise și Ilie) 16
- veni* - (așa va și . . .) cum l-ați văzut ducîndu-se la cer 292, 293, 312, 314
- venire* (prima . . .) n-a fost însoțită de evenimente care să atragă atenția lumii 212
- venirea a doua* a Domnului Isus
- Christos 205, 349
- " analizarea textelor simbolice cu privire la a 2-a venire a Domnului 287, 311
- " nu va fi în chip de om. 240
- " - cum a fost așteptată de Miller 472
- " - prima lucrare la a doua venire 208
- " nu este necesar să fie vizibilă 274, 275
- " ca lumina soarelui (nu a fulgerului) . . 292, 293, 315
- " cu un strigăt de arhanghel și cu trâmbiță 294, 302
- " - (se va descoperi, într-o flacără de foc) 304, 306, 382
- " - se va descoperi cu îngerii puterii Lui 305
- " - sluga credincioasă și cea necredincioasă . 330, 333
- " - apostolul Pavel spune că îl vor vedea . . 524, 525
- " - cu ce scop vine 210
- verigile* unui lanț de dovezi 30
- via* pămîntului, culesul strugurilor ei
- la sfîrșitul Veacului Evanghelic 461
- vin* ca un hoț (iată, Eu . . .) 287, 289, 299, 328
- vindecarea* omenirii în a 7-a mie de ani 59
- vine* (Isus Christos . . .) nu ca om . . . pref. pag. I
- " cu norii . . . orice ochi îl va vedea, și cei ce l-au străpuns 310

- „vînturile” ținute pe loc, pînă se
 va termina pecetluirea 342
- Vîrsta Evanghelică și Vîrsta Milenară merg
 paralel un timp 302
- vîrste . . . (vezi epoci)
- vremile de învioreare au început în 1874 384
- Z**
- zel și acțiune (un timp care ne
 îndeamnă la . . .) 499, 500
- zi înseamnă o perioadă mai lungă
 sau mai scurtă 60, 61
- ” (o . . .) pentru un an s-a împlinit; exemple . . . 179
- zilele (cele 6 . . .) lucrătoare reprezintă 6000 de
 ani de munci grele 59
- zilele Fiului omului (în . . .) va fi ca în
 zilele lui Noe 303, 324, 327
- ” din urmă (în . . . vor fi vremuri
 grele, stricăciuni, învățătura sănătoasă
 nu va fi suferită) 502, 503
- „Ziua Domnului” (sîntem deja în . . .) . pref. pag. V
- ” va veni ca un hoț noaptea
 pentru cei ce dorm 17, 22, 342
- ” este de 1000 de ani 340
- ” este așteptată cu înfrigurare de credincioși 520, 523
- ” - acum trăim chiar în 520, 525
- ” - tesalonicenii aveau o părere corectă
 despre venirea Zilei Domnului 525
- ziua aceea . . . (despre . . .) nimeni nu
 știe, nici Fiul 11, 22
- ziua mîniei, a răzbunării se pregătește 202
- ziua mîniei care va arde ca un cuptor (toate
 lucrurile făcute de oameni) 304

- ziua - ziua mare a mîniei, a
început în 1874 . . . . . 202, 204, 487

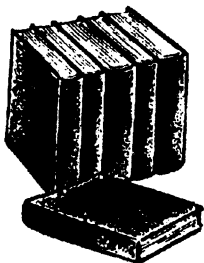
Scriitori citați

Autori nenumiți: „Scaunul Sfîntului

- Petru din Roma” 707, 743, 745/2*
” „Războaiele lui Napoleon” 710, 712
Amian (istoric latin din secolul al 4-lea) 582
Bellarmin (cardinal . . .) 723
Capel: „Papa vicarul lui
Christos, capul Bisericii” 609, 612
Clinton: „Cronologia Greciei” 54
Fisher: „Istoria Universală” 552
Fox: „Fapte și Momente” 633, 635
Gibbon, Eduard (1737-1794), istoric englez:
„Istoria decăderii și prăbușirii
Imperiului roman” 568, 571, 581, 682
Guinnes, scriitor englez 633, 635
Lyman, Abbot: „Traficul cu
indulgențele” 673, 674
Macaulay, Thomas Babington (1800-1859),
istoric englez: „Istoria Angliei” 750, 751
Merivale: „Istoria Romanilor” 111
Mosheim, Iohan Laurent (1693-1775), teolog
și istoric german: „Istoria creștinismului” . 555, 603
Rapin: 554
Whitte: „Istoria Universală” 553, 580, 743
Willard: „Istoria Universală” 572

„Studii în Scripturi”

Cel mai
cuprinzător
studiu biblic!

Vol. I - PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR - oferă o prezentare generală a Planului divin descoperit în Biblie referitor la răscumpărarea și restabilirea omului.

Vol. II - A SOSI TIMPUL - tratează cronologia biblică și profețiile referitoare la timp. Identifică pe Antichrist și indică timpul și felul întoarcerii Domnului nostru.

Vol. III - VIE ÎMPĂRĂȚIA TA - este dedicat profețiilor referitoare la timp, așa cum se raportează ele la lucrarea Bisericii la acest sfârșit de veac, la restaurarea lui Israel și la stabilirea Împărăției lui Christos. Unul dintre capitole are ca subiect Marea piramidă din Egipt.

Vol. IV - BĂȚĂLIA ARMAGHEDONULUI - arată dezintegrarea ordinii prezente. Pune în discuție multe profeții legate de sfârșitul veacului, remarcând în special marea profeție a Domnului nostru din Matei 24.

Vol. V - ÎMPĂCAREA OMULUI CU DUMNEZEU - este dedicat faptului și filozofiei operei de ispășire a lui Christos, naturii omului, pedepsei divine pentru păcat, adevărului despre iad și lucrării Spiritului Sfânt.

Vol. VI - NOUA CREAȚIE - primul capitol tratează relatarea din Genesa despre creare. Restul cărții descrie legile, datoriile, privilegiile și speranțele urmașilor consacrați ai lui Isus.

